

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bro
Sis

Melissa Senate

BENDEN BAŞKA
HERKES

Melissa
Senate

BENDEN
BAŞKA
HERKES

"Jane hiç durmuyor. Sürekli, yorulmadan çalışıyor. Mutluluğu elde etmek, kendisini gerçekten sevip kucaklayacak adamı bulmak için elinden geleni yapıyor."

Goodreads

"Bu kitapta Jane'in duyguları, hayal kırıklıkları ve beklentilerinde kendinizi bulacaksınız."

Kirkus

"Filmini izlerken çok eğlenmiştim. Kitabı bence ondan da eğlenceli."

Amazon

Melissa Senate

BENDEN BAŞKA
HERKES

Benden Başka Herkes
Özgün Adı: See Jane Date
Melissa Senate

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Deniz Çakırhan
Editör : Erkan Küçük
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Eylül 2017
ISBN: 978-605-186-428-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Melisa Senate

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

Melissa Senate

BENDEN BAŞKA HERKES

Çeviren: Deniz Çakırhan

BİR

Bilgiyi nereden edindiğinize bağlı olarak (*Cosmopolitan* dergisine, *the View*'un sunucularına ve Ina Teyzem'e göre), New York Şehri'nde A) elli kurbağayı öpmeksizin, B) haberinizi olmadan bir seri katille yatmaksızın veya C) bir yere yerleşmeksizin bekârlıktan evliliğe geçişin, yazılı kanıtlara dayanan bazı yolları varmış.

Tabii, ben değilseniz. Yine Tek Başına Bir Cumartesi Gecesi Sendromundan düşüp ölmeden önce *beş* kurbağa öpmek zorunda kalsaydım kendimi şanslı hissederdim. Yirmi sekiz yaşında *neden* hâlâ bekârdım?

Arkadaşım Amanda: “*Mutlu olmak için bir erkek arkadaşına ihtiyacın yok, Jane.*” Ee, aslına bakarsanız, *var*. Amanda'nın biriyle birlikte yaşadığını belirtmiş miydim?

Patronum Gwen (kimse kendisini istememiş): “*Aramayı bıraktığın zaman aşkı bulacaksın.*” Gerçekten mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım!

Arkadaşım Eloise: “*Yüksek standartlara sahipsin. Bunda*

yanlış bir şey olduğundan değil.” Not vermeye gerek yok.

Nişanlı olan (benden küçük) kuzenim Dana: *“Olumsuz birisin de o yüzden!”* Lütfen kuzenimle tanışana kadar bekleyin.

Cosmo: “Bunu çok net belirtmelisin, kız arkadaş!” Sanki Mucize Sutyenin her rengi bende *yokmuş* gibi.

Kendim: “Kim ne önerirse yapabilirsin ama gene de hayalindeki, çocuklu adamın da seni sevmesini sağlayamayacaksn. Seninle ikinci bir buluşma bile istemeyecek.”

Ina Teyzem’in gerçek aşkı bulmam için önerisi neydi? Büyükanneemin yaşadığı binanın koridorunda rastladığı belli bir “mükemmel görünen adam”la ilgiliydi. Adam elindeki çöpleri yakma fırınına götürüyordu ve ...ah, unuttum. Bırakayım da size kendisi söylesin.

Ina Dreer telefona, “Tek buluşma!” diye bağırdı. Kablo-suz telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Bir düğünde birkaç dans, havadan sudan sohbet. Ve üç yüz bin dolar alacaksın. Büyük annen için dandik bir buluşmaya gidemez misin? Benim için? Bu kadar para için? Neden boşuna uğraşayım? Söyle bana, Jane, neden boşuna uğraşayım?”

Ina Teyze’nin monologunu zihnimde tamamladım: *Böyle devam et, Jane, bekâr kal, asla evlenme. Sonun, büyük teyzen Gertie –Tanrı ruhunu kutsasın– gibi olsun. Annene –Tanrı onun da ruhunu kutsasın– sana bakacağıma dair söz verdiğem ne olmuş yani? Baban çok genç yaşta öldükten sonra annen, sana bakabilmek için hayatı boyunca canını dişine takarak çalıştıysa ne olmuş yani? Üç yüz bin dolara neden ihtiyacın olsun ki?*

Aslında tatlı, biricik, suçluluk psikolojisi uygulayan Ina Teyzem'in, bu noktada haklılık payı vardı. O üç yüz bine *gerçekten* ihtiyacım vardı. Dairemin kirası aylık yedi yüz altmış iki (sabit fiyat) dolardı ve bu New York şehri standartlarına göre sudan ucuzdu, ama aylık maaşımın dörtte birine mal oluyordu ki, *Mademoiselle* ve *Glamour* –ve muhtemelen *The Wall Street Journal*– dergilerine göre bir eve ödenmesi gereken bedel buydu.

Ayrıca, altı yıldır, üniversiteyi bitirip Ina Teyzem'in Manhattan'da bulunan evindeki bana ayrılmış yatak odasından ayrılıp New York'a taşındığımdan beri, yayları bozuk olan aynı çekyatta uyuyordum. Bankadaki üç yüz bine karşın, nihayet kendime gerçek bir yatak alabildim. Ina, futonu, hem mezuniyet hem de yeni daire hediyesi olarak ısmarlamıştı. Aynı zamanda, sanki fincanlarımla ve kilimlerimle tamamlanmış gibi görününce çok heyecanlandığım, on adıma yirmi adımlık stüdyo daireye her zaman şüphe dolu olan soluk yeşil gözlerini kısarak bakmış, sonra da yangın çıkışına açılan pencere için siparişle yapılan demir parmaklıklar ısmarlamış ve benim için bir imha edici kiralamıştı.

Aniden gelen bunca parayla başka ne yapacaktım? Derhal, şu sıralar Ann Taylor and Banana Republic'ten indirim zamanında aldığım giysilerle sınırlı olan gardırobumu DKNY ile yenileyecektim. Yalnızca üç ikramiye ötemde olan DKNY'yi hedeflemiştim.

"Jane Gregg, burada kendimle mi konuşuyorum?" Ina Teyzem'e has derin bir iç geçirme, bu soruyu takip etti.

Futonun önündeki masada duran Marlboro Lights amba-

lajı benimle alay ediyordu. Bir sigara için ölüyordum, ama bir nefes çektiğimi duymak Ina Teyzem'i öldürürdü ve ben onu, hayal kırıklığına uğratamayacak kadar çok seviyordum. Teyzem, tekrar sigaraya başladığımı bilmiyordu. Altı ay önce sigarayı bir günlüğüne bırakmış ve bu başarımından ona bahsetme aptallığını göstermişim. Teyzemin o kadar mutlu olduğunu daha önce hiç görmemiştim; yani, iki yıl önce kızı Dana'nın nişanlandığı zaman hariç. Eski bir sigara içicisi olmamın sadece yedi saat sürdüğünü ona nasıl söyledim?

"İna Teyze, o adamla görüşürdüm, ama bu sıralar biriyle çıkıyorum." Yalan. Büyük, koca bir yalan. "O yüzden bir başkasıyla görüşmem pek doğru olmaz. Hayır, onu tanı-mıyorsun. Hayır, bu konuda fazla konuşmak istemiyorum, yoksa büyüsü bozulur. Evet, hoş biri. Ve lütfen Grammy'nin parası hakkında endişelenmeyi bırakır mısın? Sırf kapı komşusu olan o beceriksiz herifi koluma takıp Dana'nın düğününe gitmedim diye beni mirasından mahrum etmez. Zaten adam tipim değil, tamam mı?"

Ina Teyzem, "*Biriyle çıkıyorum' muş,*" diye benimle alay etti. Açık kızıl saçlarını salladığını görür gibi oldum. İnsanların sözlerini üçüncü ağızdan tekrarlamayı severdi. "*Tipim değil.*" Nereden bileceksin, Ethan'la tanışmadın bile. Beceriksizin teki değil o! Mükemmel görünen bir genç. *Ve* parayla ilgili çok önemli bir işi var. Senin ve o çırpı bacaklı arkadaşlarının birlikte olmayı sevdiğiniz, saçları jöleden yapış yapış olan o saçma sapan tuhaf çocuklara benzemiyor. Teksaslı. Bu da genç hanımlara karşı saygılı olmayı bildiği-

ni gösterir. Ah, neden nefesimi boşa harcıyorum ki? Keyfine bak, Jane. Yalnız yaşa! Asla evlenme...”

Üç yüz bin dolarlık Yakıcı Adam olan Ethan Miles’ı gözümde canlandırmaya çalıştım. Matthew McConaughey veya Lone Star eyaletinden hangi seksi aktör fırladıysa, onlardan birine benzediğinden şüpheliydim. Bu, New York Güzeli geçit töreni değildi, ama en azından, kimse beni “mükemmel derecede hoş görünümlü” olarak tanımlamazdı. Lütfen. Bunun ne demek olduğunu hepimiz biliyoruz. Ve Ethan Miles, Queens’de yaşıyordu, *Tanrı aşkına*. Yetmiş altı yaşında ve eklem hastalığından mustarip Grammy’den bir tek beyaz duvarla ayrılan bölge. Hangi evlenilebilir adam, özellikle Teksas’tan çıkma, yaşlıların yaşadığı *Queens’de* yaşardı ki? Eğer o kadar çekici biriye, neden *Manhattan’da* yaşıyordu?

Grammy’ye hiç evlenmemiş kız kardeşi Gertie’den üç yüz bin dolarlık bir miras kaldığı doğrudu. Ina’nın korkusu, Dana ve ben uzun süredir dul olan Grammy’yi yeterince sık ziyaret etmediğimiz için ikimizi de mirasından mahrum etmesiydi. Gram’e göre, pastırmalı sandviçlerin, Alman patatesi salatasının, tereyağlı kurabiyelerin ve oturma odası piyano resitallerinin yer aldığı Pazar günleri toplantıları zorunluydu. Bu anlayışa karşı gelmek, Ina’nın tek çocuğu olan kuzen Dana’yla hemfikir olduğum tek şeydi. Aile toplantılarında Dana, gözlerini devirir, benim sivri dilim yüzünden hayat boyu bekâr kalacağımı ve Grammy’nin mirasından mahrum edileceğimi duyururdu. Bu da Ina’nın, hayatımın geri kalanını yirmi altı bin dolarlık maaşımla geçirmek zo-

runda kalacağım düşüncesiyle ürpermesine yol açardı.

Ina Teyzem'in anlamadığı şey, benim bir temel planım olduğuydu. Ve bu plan üzücü bir şekilde hezimete uğramış olsa da, her üç ayda bir maaşıma yüzde dört zam alıyordum. Eğer yüzde beşlik yılbaşı ikramiyemi de eklerseniz, yeni yıl geldiğinde yirmi sekiz bin dolardan fazla kazanıyor olacaktım. Ve bu da çok kötü değildi, değil mi? Arkadaşım Amanda'ya göre, eğer maaşınız yaşınızın bin katına denk geliyorsa, kariyer basamaklarını doğru tırmanıyorsunuz demektir. Ben, buna çok yakındım. Gerçi şubatta yirmi dokuz yaşında olacaktım.

Ina Teyzem, “Nedime ayakkabılarını aldın mı?” diye sordu. “Eğer paraya ihtiyacın varsa, bunu gurur meselesi yapma. Gerçek deri bile olmayan ayakkabılar için insanın sinirlerini bozacak kadar para istiyorlar!”

Evet, yüz otuz beş doları dene. “Soluk şeftali rengi, saten kaplı, ponponlu, beş santim prenses topuk. Biliyorum. Alacağım, merak etme.”

Ina Teyze, “*Merak etme,*’ diyor,” diye çıkıştı. “Gelecek Cumartesi elbisenin son provası var, Bayan Zeki Ukala. Neyi bekliyorsun? Ayakkabıların sihirli bir şekilde gardırobunda belirivermesini mi?”

Evet, aslında. Beklediğim tam olarak buydu. “Bu hafta sonu alırım, tamam mı? Arkadaşım Eloise de benimle alışverişe geliyor. İyi ayakkabıdan anlar.”

“Hani şu yabancılarla çıkan arkadaşın mı?”

Parmak uçlarımda yürüyerek kapıya sertçe vurdum. “Ina Teyze, gitmem gerekiyor. Kapıda biri var.”

Ina Teyze, sanki dairede ben yokmuşum da Charlie Amca varmış gibi fısıldayarak, “Tatlım, dinle beni,” dedi. “Düğüne sen ve Ethan Miles, tek başınıza davetlisiniz. Birlikte Plaza Otel’in kapısından girip aynı masada oturmanızın ne sakıncası var? Bu, büyükannenin mutlu edecek. Hem herkesin sizin bir çift olduğunuzu düşünmesinde ne sakınca var? Güven bana, kendini daha iyi hissedeceksin.”

Sadece evliler ve özel biriyle birlikte olanlar Prenses Dana’nın düğününe misafir getirebiliyordu. Benim gibi ezikler –ve görünüşe göre Ethan Miles– yalnız gelmek zorundaydı. Bunun sebebi, Dana’nın önemsiz beraberlikler için kişi başına 225 dolar ödemek istememesi gibi görünüyordu.

Ina, “Ona senin telefon numaranı vermeli miyim?” diye sordu. Bu yaşında, bir düğüne tek başına gitmemelisin. Bunun biraz küçük düşürücü olduğunu anlıyorum.”

Hayır, aslında bu tür cümleler *biraz küçük düşürücüydü*. Ayrıca, yirmi sekiz yaşındaydım, otuz iki değil, Tanrı aşkına!

“Ina Teyze, sana söyledim. Biriyle *görüşüyorum*. Düğüne şu Ethan denen adamla gitmem doğru olmaz, tamam mı? Gerçekten gitmem gerek. Seni seviyorum! Hoşça kal!”

Biriyle çıkıyor olmasam bile, Bay Yakan’la çıkmayacaktım. *Asla*. Ve kendisini Dana’nın düğününe partnerim olarak kesinlikle götürmeyecektim. Ağustosun ikisine iki ay kala-dan itibaren o sıkıcı gösteriş budalasının mükemmel derecede iyi bir pazar gününü mahvetmesine izin veremezdim. Sanki Bayan Dominant’ın, büyükannenin yan komşusuyla çıkacak kadar umutsuz vaka olduğumu öğrenmesine ihtiya-

cım varmış gibi. Hayır, kalsın. Adam, herkesin içinde kirli çamaşırlarını ortaya döktü! Ayrıca, düğüne gitmek zorunda olmam tek başına yeterince kötüydü.

Hayır, işin aslı bundan daha kötüydü: ben gelinin ne-dimesiydim. En azından elbisem olabileceğinin en kötüsü değildi. Ben şahsen, düğünümün renk teması olarak şeftali rengini seçmezdim –kimsenin üzerinde iyi duracak bir renk değil– ama sonuçta, Dana’nın berbat seçimleri üzerine ne zaman zekice bir yorum yapsam Ina Teyze’nin bana söylediği gibi, bu *benim* düğünüm değildi. Şeftali rengi, benim kahverengi gözlerimin birer çamur topağı ve koyu kahverengi saçlarıminsansa sanki başkasına aitmiş gibi görünmesine yol açıyordu. En azından elbisenin kalça kısmında devasa bir fiyonk olmamasına minnettar kalmalıyım.

Plaza Otel’i. Orada kimler evlenmişti? *Hiç kimse*. Bu delilikti. Plaza’da bir düğün beş yüz bin dolara mal olurdu. Orada kimse evlenmezdi. Belki Ivanka Trump hariç. Ve o evlenecek çağa gelinceye kadar, Donald bile kendi otelinde düğün yapamayacak hale gelebilirdi.

Yirmi dört yaşındaki, Forest Hilled Dreer’lerinden Dana Dreer, Plaza’da evlenmezdi.

Size hiç, Dana’nın nişanlısı, otuz yaşındaki Far Rockaway’dan Larry Fishkill’in bir internet şirketi kurduğundan ve şirketin IPO uzmanı sayesinde, bunun hâlâ mümkün olduğu zamanlarda, aniden multi milyoner olduğundan bahsetmiş miydim?

Şükürler olsun ki düğüne birini götüremiyordum. Kimi götürecektim? Kimseyle birlikte olmayan bir gey arkadaşım

bile yoktu. Sırf düğüne götürmek için de biriyle çıkamazdım; işte asıl *bu* küçük düşürücü olurdu.

Yine kendine has, acı çeken derin iç geçirmesiyle Ina Teyze nihayet hoşça kal deyip telefonu kapattı. Kablosuz telefonu tekrar şarj yuvasına koyarak, teyzem aramadan önce yapmakta olduğum şeye geri döndüm: yarınki Süper Gün için kıyafet seçimime. Şu an saat dokuz buçuktu, yani hayatımın en önemli üç şeyine en uygun kıyafeti seçmem için on saatim vardı. Bu üç şey (belli bir sıra gözetmeksizin):

1- *Terfi*: Posh Publishing'in başkanı ve yayımcısı William Remke ile saat tam dokuzda randevum vardı. Kıymeti bilinmeyen altı yıl boyunca Posh Yayıncılık için saçımı süpürge etmişim, bunun üçü, başyazı yardımcılığı, üçü de *yardımcı* editör olarak. Eğer ikinci editörlüğe terfi edilmezsem, –şey, kim *bilir*– ne yapardım? Belki öğlen yemeği saatimi yarım saat uzatırdım, ya da başlıklı kâğıtları karalama olarak kullanırdım... bir sürü şey. Yapacak bir şey bulurdum.

2- *Adamı elde etmek*: Yıllardır geçici patronum (asıl patronum doğum iznine ayrılmıştı) Jeremy Blak'le ilgili hayallerim vardı. Jeremy, Posh'un genel müdür yardımcısı ve editör yönetmeniydi. Bekâr (ve eşcinsel değil), otuz yedi yaşında ve Pierce Brosnan'ın tıpatıp eşi. Bir sinema yıldızına o kadar benziyordu ki, onunla göz teması kurmakta ve karşısında konuşmakta çok zorlanıyordum. Büyük ihtimalle de bu yüzden beni görmezden geliyordu. Tabii, gelen posta kutumu çer çöple doldurduğu zamanlar hariç (ajansı olmayan ve gelecek vaat eden yazarların yolladığı karalamalardan ibaretti bu postalar).

3- *Düşmanı alt etmek*: Ve iyiyi elde etmek. Düşük bir unvan sahibi olmamın sebebi oydu. Biyografisinin yazılmasında proje editörünün asistanı olarak atandığım Natasha Nutley, sahte bir ünlüydü. Gnatasha'nın –pardon, *Natasha* demek istedim– benimle aynı ortaokula ve liseye gittiğini söylemiş miydim? On iki yaşımdan beri dümdüz, uzun ve incecik bacaklarından nefret ettiğimi? Gnatasha'nın (kısaca Gnat), yılda birkaç yüz bin dolar kazanan yardımcı editör, yazını Hamptons'da geçiren ve harika görünen, başarılı bir erkek arkadaşı olan biri olmadığımı düşünmesine izin veremezdim...

“Jane!”

Tam zamanı. Bir adım uzunluğunda ve bir adım genişliğindeki koridordan mutfığa koştum, siyah beyaz naylon kaplı zemine diz çöküp evyenin altındaki dolabı açtım. Küçük çöp kovasının üzerinden “Selam!” diye seslendim. Buraya gel, yardıma ihtiyacım var! Süper düzleştirici saç kremini de getir, tamam mı?”

“Bana on dakika ver!” diye bağırdı Eloise Manfred dolabın derinliklerinden.

Eloise, benim alt katımdaki dairede yaşıyordu. Duvarlar, zemin ve tavan o kadar inceydi ki, gece boyunca, eğer mutfak tavanına doğru seslenirse ve ben de evyenin altındaki dolabı açarsam, böylelikle konuşabildiğimizi keşfetmiştik. Eğer içimizden biri mutfakta öldürülecek olursak, diğerimiz 911'i arayabilirdi. Bir keresinde Ina Teyzem'e, kapıcısız apartmanda yaşadığımdan dolayı endişelenmeyi bırakacağını düşünerek bundan bahsetmiştim. Bırakmadı.

Eloise ve ben, Posh Yayıncılıkta birlikte çalışıyorduk. Posh'taki ilk haftam esnasında kendime bir daire aradığımdan bahsetmiştim ve Eloise, üst katındaki dairenin boş olduğunu söylemişti. Bana kendi dairesinin resimlerini göstermiş, üst kattaki stüdyonun da aynı şekilde olduğunu söylemişti. Sabit kira ise duymak istediğim tek şeydi. Neredeyse bir kira bedelini ve depozitoyu karşılayabilecek kadar olan (iki yüz dolar Ina'dan borç almam gerekmişti), hayatımın tüm birikimini nakit olarak cebime koyup ev sahibinin ofisine fırlamıştım. Nakit para, temiz bir kredi çeki ve iki yıllık kira sözleşmesine atılan imzalar sonucu kutu gibi daire benimdi. Benim dairem, Eloise'in döşenmiş dairesine hiç benzemiyordu. Boşuna Posh'un yardımcı sanat yönetmeni (neredeyse benimkinden biraz daha kötü) değildi. Bitpazarlarının vitrinlerinden harika işler çıkartmıştı, has ipekten perdeler ve büyütölmüş siyah-beyaz fotoğraflar. Daha önce 818 Doğu yakası, 81. Sokakta yaşamıştım ve hâlâ kolej yurdundaki odam için aldığım koyu pembe plastikten Parsons masam vardı.

Eğer bu maaşla dairenin kirasını nasıl karşıladığımı merak ediyorsanız –ki, bana inanın altı yıl önce daha zavallıydım– bu tamamen bütçeyle ve kredi kartlarıyla ilgiliydi. Ina Teyzem bana bütçe yönetimiyle ilgili bazı şeyler öğretmişti ve ben de sözünü dinlemiştim. Gerçekten işe yaradı. Ayda iki kez ödeme alıyordum, böylece kiranın ve faturaların yarısını bir ödemede, ikinci yarısını da diğer ödemede hallediyordum. Sonra da birikim hesabıma ayda elli dolar yatırıyordum. Geri kalansa, ulaşım, gezip tozmak ve yemek için

harcanıyordu. Kıyafet, ayakkabı ve dairem için alacaklarım gibi diğer her şeyi kredi kartıyla hallediyordum. Dört kredi kartım vardı: Visa, Ann Taylor, Macy's ve Bloomingdale's. Bloomies'den sadece MAC makyaj malzemesi alıyordum, ama kartını taşımak hoşuma gidiyordu. Neyse, Ina'nın sistemi sayesinde, fatura ödeme zamanı geldiğinde her zaman, harcamalarımı ikiye bölüyordum.

Eloise'in dairesinin kapısını kilitleyip yukarıya çıkan dik merdivenleri tırmandığını duydum. Sonra durdu, tekrar aşağıya inip evinin kapısının kilidini açtı. Muhtemelen saç kremini unutmuştu.

Eloise Manfred'le ilgili hoşlandığım şeyler arasında ben-den iki yaş büyük oluşu (o büyük üç ve sıfır) ve bekârlığı umursamayışı vardı. Aslında özgürlüğünü ve onu bekleyen fırsatları keşfetmişti. Geçici ilişkileri vardı. Kendinden genç erkekler, kendinden büyükler, keller, sevimliler, çirkinler, kashılar, kısa boylular, seksiler. Her tür ülkeden, renkten ve meslekten. Ina Teyze bir kez Eloise ile tanışmıştı. Üçümüz birlikte, New Jersey'deki Secaucus alışveriş merkezine bir ziyaret planlamak için benim dairemde bir buluşma ayarlamıştık. Bu, Eloise'in Esmer Erkek dönemine denk gelmişti. Abdul'u benimle tanıştırmak için üst kata çıkartmış ve Ina'nın gelişi tam da o ana tesadüf etmişti. Ina, Abdul'a bir baktıktan sonra ona İkinci Bulvardan 42. Sokağa sapmasını, kasabayı boydan boya geçip Lincoln Tüneli'ni kullanmasını söylemişti. Çok iyi İngilizcesi olmayan Abdul, teyzemin ne demek istediğinden habersiz, kibarca başını sallayıp gülümsemişti. Bu anlamda teyzemin ne demek istediğini Eloise

ve ben de anlamadık. Ta ki Ina Teyze kulağıma, “Bu adam araba servisinin şoförü değil mi?” diye fısıldayana kadar. Nefesimi tutmuştum. Ama Eloise gülüp Ina Teyze’nin yanacağını öpmüştü. Eloise’e göre Ina Teyze, bir klasikti. Eloise’i çok sevmemin sebeplerinden biri daha.

Şu sıralar Eloise, Serge adında, saç stilistliği yapan bir Rus göçmeniyle çıkıyordu. Eğer gözünüzde canlandırmanıza yardımcı olacaksa, adamın Doğu Avrupa John Travolta’sı gibi bir görüntüsü vardı. Üç aydır birliktelerdi ve adam Eloise’e hayrandı. Serge, eski moda bir centilmendi. Odaya bir kadın girdiğinde ayağa kalkar, her buluşmalarında Eloise’e bir buket çiçek getirir ve Eloise’in zavallı yemek pişirme girişimlerine bile iltifatlar yağdırırdı. Bir ay önce, Moskova’da son moda olan bir saç stilini çok beğenmiş, Eloise de, her şeyi bir oyun gibi gören kişiliği sayesinde, yeni stili kendi saçında denemesine izin vermişti. Serge, zafer dolu bir edayla Eloise’in sandalyesini aynaya doğru çevirdiğinde Eloise, Jennifer Aniston’un altı yıl önce *Friends* dizisindeki haliyle karşılaşmıştı. Serge’ye, *Friends* dizisinin Amerika’da, Rusya’dan birkaç yıl önden gittiğini söyleyecek cesareti bulamamıştı. Ya da Amerika’daki bütün diğer kadınlar gibi bu saç daha önce *kendisinin* de yaptırdığını.

Eloise kapıyı, kendine has üçlü vuruşuyla tıklattınca kilit dilini, üç adet daha az güvenli kilidi ve güvenlik zincirini açtım. Ela gözleri ışık saçarken kendisi de parlıyordu ve bu da, bana büyük bir iyilik yapmak üzere olduğunun habercisiydi. İnsanları mutlu etmeyi severdi.

“Hayır deme,” diye emretti. Ellerini kaldırıp kapalı avuç-

larını açtı, her birinin içinde bir karatlık elmastan top küpe parlıyordu. Rahim kanserinden ölen annesi, ölmeden birkaç hafta önce bu küpeleri kızına miras olarak vermişti. Bu küpeler, Eloise’in sahip olduğu en kıymetli şeydi. Annenizden kalan bir şeye değer vermenin ne demek olduğunu biliyordum. Eloise, “beni de ağlatma” gülüşüyle güldü.

Bir keresinde ona, ikimiz de annemizi kanserden kaybetmemiş olsak, bu kadar yakın arkadaş olur muyduk diye sormuştum. Eloise, kesinlikle dedi. Ben de kabul ettim. Ben on dokuz yaşında ve üniversite son sınıftayken annem öldü. Zaten dokuz yaşındayken babamı kaybetmiştim. Eloise’in annesi de o on sekiz yaşındayken ölmüştü. Babasından hiç bahsetmemişti, ama anneannesine çok düşkündü.

Eloise, kapıyı arkasından kapatırken “Yarın bu küpeleri takıyorsun, nokta,” diye duyurdu. Kotunun belinden bir tüp süper düz saç kremi çıkarttı ve Parsons masasının üzerine koydu. “Natasha, küpeleri kesinlikle fark edecektir. Ve küpeler, Kıdemli Editör diyorlar.”

Elmas top küpeleri alıp kulaklarıma taktım ve Eloise’e göstermek için saçımı kulağımın arkasına ittim. Dudaklarımı *teşekkürler* dercesine kıpırdatıp pırıldayan mücevherleri görmek için banyo kapısının arkasına tutturulmuş aynaya baktım. “Ama El, bu küpeler, Bana Bunları Çok Başarılı Erkek Arkadaşım Hediye Etti, Bu Yüzden Bunu Dikkate Al, Natasha Nutley, demiyorlar mı?”

Eloise kakhaha attı. “Söyle” kelimesi Posh Yayıncılığın *kelimesiydi*. Bu sayede kodamanlar (yani William Remke ve Jeremy Black), bir kitabın basılmaya değer olup olmadığına

karar veriyorlardı. Kitap, herkesin satın almasını sağlayacak bir şey söylemeliydi.

Geçen yıl, patronum, kıdemli editör Gwendolyn Welle beni, eski bir çocuk aktörün Eğer Beni Okursan Bir Hafta Boyunca Bunalıma Girersin diyen otobiyografisine atamıştı. *Sit kom Çocuk: Gülünecek Bir Şey Yok*, *New York Times* Çok Satanlar Listesi'nde uzatmalı olarak yirmi üçüncü sırada kalmıştı ve bu, Posh Yayıncılık gibi küçük bir yayınevi için birinci sırada olmak kadar iyi bir şeydi. Remke, çok heyecanlanmıştı. Bunu kutlamak için çatı katı ofisimizde bir parti düzenledi. Biyografinin proje editörü olarak ben de iki saat öğlen molası kazanmıştım (yaşasın!). Gwen işin yalnızca dörtte birini yapmış olsa da büyük bir zam aldı. Hiçbir şey yapmayıp sadece projeye yeşil ışık yakan Jeremy, muhteşem bir kupa ve *Publishers Weekly* dergisinde bir röportaj aldı. Dergide Jeremy, “Posh’un Gerçek Hayat kitaplarının arkasındaki parlak zekâ” olarak anlatılıyordu ve sizi temin ederim, bu, Posh’un çıkarttığı tek Gerçek Hayat kitabıydı. Ve Remke, ana şirketten de bi’ dünya hisse imkânı elde etti.

Ana televizyon kanalı, *Sit kom Çocuk: Gülünecek Bir Şey Yok*’un üzerinden haftanın filmi programı yapıyordu. Eloise ve ben de, bu çocuğun da bir gün evsiz kalıp uyuşturucu bağımlısı olacağı üzerine dalga geçiyorduk. Bu, komik olduğundan değil. Ah, durun bir dakika. Bu bana bir şey hatırlattı. Kitabın proje editörü olarak bir şey daha *almıştım*: bir haftalık bunalım.

Eloise mutfağa gidip dolabın oralarda dolandı. Elinde bir bardak Snapple buzlu çayla odaya geri döndü, sonra da kü-

çüçük odanın çoğunluğunu kaplayan futona kuruldu. Pastel sırt minderlerine arkasını yaslayıp bir tanesini de kucağına aldı.

Eloise, kestane rengi Jennifer Aniston katmanlarını kuşağının arkasına iterek “Tamam. Odaklanmamız lazım. Hangisi daha önemli?” diye sordu. “Gnat’ı etkilemek mi, Jeremy’den bir içki daveti almak mı, yoksa Remke’den terfi almak mı?”

Bunun cevabı kolaydı. Snapple’ı kapıp bir yudum içtim ve şişeyi Eloise’e geri verdim. Terfi, yirmi sekiz yaşında olup da zavallı unvanım hakkında, yarı ünlü bir eski sınıf arkadaşına yalan söyleme ihtiyacını çürütüyordu. *Ve* bu, çok çalışmamı ve Posh ailesine adanmışlığımı kutlamak için *muhtemelen* beni içkiye davet edecek olan Jeremy’yi etkileyecekti.

Marlboro Lights paketini alırken, “Terfi, geri kalan her şeyin icabına bakacaktır,” diye açıkladım. Neredeyse ucuz plastik Parsons masasını devirecektim; Eloise, Snapple şişesini son anda kurtardı. Yatak odası olan gerçek bir dairem olana kadar gerçek bir sehpa alamazdım. Her gece futonu açabilmek için masayı kaldırmam, her sabah da yeniden kurmam gerekiyordu. Stüdyo dairede yaşamak böyle bir şeydi.

Sigarayı yakarken, “Ah! Sadece bir tane kalmış,” diye şikâyet ettim. Uzun ve doyurucu bir nefes çekip dumanını tavana doğru üfledim.

Eloise, sigarayı parmaklarımdan çekip aldı ve benimki kadar derin bir nefes çektikten sonra geri verdi. “Bunu bı-

rakmalıyız.” Bunu haftada bir falan söylerdi.

“Evet, çünkü yeni bir paket için altı kat inip çıkmak *aşırı zor*.” Bir nefes daha çekip üfledim. “Belki de sigara dağıtımı için First Avenue’nun köşesine bir bayii açmalıyız.”

Saçlarında kırık uç arayan Eloise, “Bir paket sigara için mi?” diye sordu.

“Gece görevlisi sana tutkun olmalı,” diye hatırlattım. “Biz ne zaman gitsek gözlerini senin göğsüne diyor.” Ki bu arada belirtmeliyim, benimkilerden çok daha küçükler. Onun bedeni B, benimki C idi. Ama o, daha çok erkeği etkiliyordu. Bunun sebebi belki desteklenmiş dik yakalı şeyler giyiyor olmasıydı. Ciddi Ann Taylor ceketlerine yöneldim. Sanatçı ruhlu olan Eloise, pek resmi giyinmek zorunda değildi.

Gözlerini devirip sigarayı vermemi işaret etti. Bir puf aldı. “Demek yarınki ilk işin, Remke’yle olan büyük görüşme, ha? Gergin misin?”

Havaya yükselen duman bulutunun yok oluşunu izleyerek başımla onayladım. Her şey bir yana, belki de kaderimi belirleyecek bir toplantıyı cuma gününe ayarlamak pek parlak bir fikir değildi. Eğer Remke bana kahkahalarla gülecek olursa (ya da bunun profesyonel karşılığı her ne ise), bütün hafta sonum mahvolacaktı. Dudağımı ısırıp aynada kendime baktım.

“Terfii alacaksın,” diye beni temin etti. “Bunu hak ettin. Sadece oraya gidip kendini göstermelisin. Gözünü korkutmasına izin verme, Jane.”

Ha. Bu bir şakaydı. *Göz korkutma*, Remke’nin göbek

adıydı. O çok New Yorklu, çok karmaşık biriydi. Şu eski televizyon gösterisi *Dynasty*'deki Blake Carrington'ın daha az yakışıklı versiyonuydu. Remke, aşırı titizdi; saç, takım elbisesi, hatta gelen posta kutusu bile. Kendi "takımının" belli bir dış görünüşü olmasını isterdi ki bu sayede bizim kendi tarzından insanlar olduğumuzu anlayabilirdi. Sonuç olarak Posh'daki herkes şık ve modern görünür, yumuşak renk tonlarını seçerdi.

Hayalini kurduğum işi yaptığından, kendime örnek olarak Gwen'i seçmiştim. O asla işe kot pantolonla gelmezdi, dolayısıyla ben de gitmezdim. Akşam saat yediye kadar çalışırdı, ben 7:01'e kadar. Yeşil çay içer, öğlen yemeği için egzotik salatalar ısmarlardı; evden kahverengi ekmeğe hazırlayıp getirdiğim pastırmalı-peynirli sandviçleri ve kolayla bıraktım. DKNY'den giyinirdi, kıyafetlerimi ona benzetmek için elimden geleni yapardım. Tarz bakımından çok iyi değildim, ama Eloise bana yardım ederdi. Eloise, doğal bir görünüme sahipti, ama bunun sebebi, onun buralı olmasıydı; yani Manhattanlı. Doğu Üst Yakadaki özel okullar falan. Ergenliğinde Anna Wintour hayranıydı. Lise hayatım boyunca kendime rol model olarak ben, *The Nanny* filmindeki Natasha Nutley ve Fran Drescher'i seçmiştim. Natasha'yı olmak istediğim her şey olduğu için seçmiştim. Fran'i de Queens'li olduğu için.

Forest Hills Lisesi'nden mezun olunca değişmeye başladım. Kızı bir yerlerden çıkarmak ama kızdan bir yerler çıkarmamak hakkındaki deyim benim için geçerli değildi. Bunu New York Şehri yayıncılık dünyasında, üzerinizde

ve içinizde kasabalılık yatarken yapamazdınız. Bu yüzden çok çabaladım. Aksanım dahil, üzerimde Queens'in damlası yoktu. Hiç kimse benim taşralı k kenlerimi tahmin edemezdi. Bazen annemin bile beni görseydi tanıyamayacağından ş phelenirdim. Yani eğer hayatta olsaydı. Sanırım benimle gurur duyardı. Virginia Gregg, benim, ileride büyük işler başaracağımyı söylerdi hep. Ina Teyze de hep çok çalıştığımı. Ama aslında ne kadar çok çalıştığımdan haberi yoktu.

Eloise, "Bunu ben yapabilirim," dedi, ağızından mükemmel bir daire şeklinde bir duman çıkararak izmariti k l tablasına bastırdı. "Sigara almaya gidiyorum. Hemen dönerim."

Minnettarlıkla ona kapıyı açtım. Bu geceyi atlatmak için sigaraya ihtiyacım vardı. Yarın, önemli bir gündü. Remke'yle görüşmem vardı, Natasha'yla ilk toplantımı yapacaktım ( gle yemeğinde) ve yarın cuma olduğu için de Jeremy'nin, benim de göğüslerim ve bir vajinam olduğunu fark etmesi ve cumartesi akşamı çıkma teklif etmesi için son şansımdı.

Sanki *böyle bir şeyin* gerçekleşme ihtimali varmış gibi.

Aynadaki yansıma bir göz atıp Jeremy Black'i etkilemek için daha ne yapabilirim diye düşündüm. Bir keresinde Gwen bana O Kız gibi g r nd ğ my  söylemişti. O sit komla ilgili hatırladığım tek şey, ben küçükken annemin diziyi izleyip gülmekten  ld ğ y d . Sanırım genç Marlo Thomas ve benim aramda bir benzerlik vardı, sadece benim saçımın saltosu yoktu. Benzer şekilde parlak kahverengi gözlerim, parlak, omuz boyu kahverengi salarım ve solgun tenim vardı. Ama O Kız değildim. Benden olsa olsa Görünmez Kız olurdu. En azından Jeremy Black'in gözünde.

Belki *gerçekten* de Ina Teyze'nin dediği gibi aşırı çabalıyordum. Daha bir editör gibi görünmek için haftada birkaç kez derecesiz gözlük takıyordum; *In Style* dergisinde Julianne Moore'un üzerinde gördüğüm gözlüklerin çakmasıydı. Gwen de gözlük takıyordu, ama sanırım gerçekten ihtiyacı vardı. Tırnaklarım her zaman soluk pembe ve kısaydı, annem bir keresinde Jacqueline Kennedy Onassis'le ilgili bir yazı okumuştı. Yazıda Jacqueline, bir kadının el tırnaklarının bir bale pabucu renginde, ayak tırnaklarınınsa klasik kırmızı renkte olması gerektiğini söylüyordu. Annem Jackie O'yu benim Fran Drescher'i idol olarak gördüğüm gibi görüyordu. Şükürler olsun ki tarzımın ipuçlarını *The Nan-ny*'den almamıştım.

Bir sola bir de sağa dönerek aynaya bakmayı sürdürdüm. Şirin olduğuma karar verdim. Hatta çok şirin. Ama seksi bebek değildim. Hiçbir yönümle. Birkaç ay önce Jeremy'nin, eli Heidi Klum'a benzeyen bir kadının beline dolanmış vaziyette bir restorandan çıktığını görmüştüm. Kadının kalçalarının yuvarlak hatları mükemmeldi. Ben kiminle dalga geçiyordum? Jeremy Black *asla* bana ikinci bir kez dönüp bakmazdı, bir müsveddenin kopyasını çıkarmamı veya arkadaşının, kız kardeşinin, kuzeninin, erkek kardeşinin, kız arkadaşının müsveddesini okuyup nazik bir düzeltme mektubu yazmamı istemediği zamanlarda.

Aynada kendime on iki yaşında bir çocukmuşum gibi dil çıkartıp derin bir iç geçirmeyle kendimi futona attım. Birden bire tipik bekâr kadınlar gibi kucaklayacak bir kedim olsun istedim. Dairemde kesinlikle beni rahatlatacak bir şey

yoktu. Ben sekiz yaşındayken çekilmiş, annem ve babamla birlikteki fotoğraf dışında. Ama bir fotoğrafı kucaklayamazdınız.

Eloise, kapıdan seslenerek “Ben geldim!” dedi. Kapının kilitlerini açtım ve Eloise nefes nefese içeriye girdi. “Bu merdivenler bizi sigaradan önce öldürecek.” Elindeki yeni paketi Parsons masasının üzerine fırlattı. “Tamam, şimdi beni-terfi-ettir zamanı! Önce makyajını yapalım, sonra saçını yaparız, sonra da giyinirsin. Bence kısa kesim ceket olan siyah takımı giymelisin ve ...”

Kollarımı ona dolayıp sıktım. Bazen ihtiyacım olan tek rahatlamayı Eloise’de buluyordum.

Birer sigara yaktık. “Bekle!” dedim. “son bir esine ihtiyacımız var.”

Dakikalar içinde Backstreet Boys’un *Millennium* CD’si, küçük dairemin içinde çınılıyordu. Eloise kahkahayla güldü. Remke, Backstreet Boys’un en az tanınmış, göz önünde en az bulunan üyesini (sanki *varmış* gibi) tavlayıp biyografisini yazmaya çalışıyordu. Aslında anlatılmış bir biyografi. Remke, sevimli on sekizlik şarkıcıların gerçekten yazabildiklerinden şüpheliydi.

Eloise, büyümlü elleriyle makyajımı yapmaya başladığında ve aşamaları bana aynadan gösterirken şarkıya eşlik ettik. Amacımız sofistike bir şıklıktı, ama doğallığı koruyacaktık. Yanaklarıma sürdüğü hafif bronz pudra beni, güneşe birazcık maruz kalmışım gibi gösterdi – sanki Hamptons’da, başarılı erkek arkadaşıyla oynaşarak geçirdiği hafta sonu boyunca güneşten korunmayı becerebilecek kadar uzman bir

meraklıymışım gibi.

Yan komşum duvara vurdu. Eloise ve ben aynı anda gözlerimizi devirdik ve CD çaların sesini kısıtık.

Bir saat sonra, aynanın karşısında durmuş Eloise'e sırtıyordum. O da sigara dumanları eşliğinde bana karşılık verdi, siyah ceketimi ve küçük fularımı düzeltti. "Kesinlikle Beni Terfi Ettir diyorsun."

Artık yapmam gereken tek şey, bunun aynısını yarın sabah saat yedi buçukta tekrarlamaktı.

Gıcır, gıcır, gıcır.

"Ah. Ih, hmm. Aaaaaaaaahhh!"

Yorgun gözlerimden birini açıp çalar saatime bir göz attım. Yanıp sönen kırmızı rakamlar aşırı parlaktı. Saat sabah 6:38'di.

Opera Adam'ın seks hayatı neredeyse terfi şansımı mahvedecekti. Kalan bir saatlik uykuma ölesiye ihtiyacım vardı. Dün gece yatağında dönüp durmuş, William Remke'yle yapacağım konuşmanın başlangıcını mükemmelleştirmeye çalışmışım. Nihayet kendinden geçtiğinde saat neredeyse iki olmuştu. Opera Adam'ın yatak gıcırıltıları ve *Celeste Aida*'nın inlemeleri arasında uykuya sürüklenmişim. Kız arkadaşının orgazmı sırasında uykuya dalabildiğime minnet duymalıyım, ama bu sabah o kadar gürültülüydü ki, *oh*laların arasındaki nefes nefese inlemeleri bile duyabiliyordum.

Opera Adam, karşı dairede yaşıyordu ve dairelerimizi ayıran, benim futonumun yaslı olduğu tek duvardı. Adamın

adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şey, soyadının Marinelli olduğunu biliyordum. Adının ilk harfinin de “A” olduğunu biliyordum, çünkü dairesinin kapısında duran posta kutusunun üzerindeki etikette “A. Marinelli” yazıyordu. Dairesinde yaşanan hemen her şeyi duyabiliyordum. Buna bazen sinir bozucu, ama çoğunlukla rahatlatıcı olan opera takıntısı da dahil. Bütün temel performansları dinlemek zorundaydım. *Carmen* patlattığında, biraz on üç yaşındaki hippie kızlara özgü müzik yüzünden veya gürültülü seks yaptığında, duvarımda sinir bozucu bir gümleme oluyordu. Eloise’le birlikte, Ricky Martin’e benzediğini keşfetmiştik. Başka kim bir kadını böyle bağırabilirdi? Karşımdaki dairede yaşadığı iki yıl içinde kendisini hiç görmemiştim. Eloise ve diğer iki kadın –biri ikinci katta, diğeri dördüncü– dışında komşularımın hiçbirini tanımıyordum, çok nadir karşılaşıyorduk.

“Oh, Ah, Ohhhhhh!” maalesef adını haykırmıyordu. Bu sayede “A”nın ne anlama geldiğini öğrenebilirdim.

Belki Opera Adam, beni bu kadar erken uyandırmakla bana bir iyilik yapmıştı. Bu fazladan bir saati hazırlanıp her zamanki kremalı peynirli simit yerine doğru düzgün bir şeyler yemek için kullanabilirdim.

“Oh, oh. Oh. Ah, evet! Ohhhh!”

Bazen New York’taki herkesin cinsel hayatının benimkinden iyi olduğunu düşünürdüm. Birinin yanında çıplak soyunduğum son sefer, Eloise’in Paralı Asker diye adlandırdığı çocukla çıktığım zamandı. Arkadaşımız Amanda’nın erkek arkadaşı Jeff’in iş arkadaşıydı. Paralı Askerle

iki kez çıkmıştım ve ikinci ve son çıkışımızda, büyük kural olan dördüncü buluşmadan önce yatmama kuralını bozmuş-tum. Sabahleyin bana hazır kahve ve İngiliz çöreği ikram etmişti ve kullandığı iğreti sehpanın Neanderthal çağdan kalma *Soldier of Fortune* dergilerinden oluşan yığın olduğu ortaya çıktı. Şaşkınlığımı ifade etme aptallığını göstermiş-tim. Büyük bir tartışmaya girdik ve ikimiz de birbirimize en son “İyi,” diye bağırarak ve evinin kapısını çarpıp çıktım. Bu, Amanda’nın erkek arkadaşının benim için bulduğu dördüncü adamdı. Bu neredeyse iki yıl önce olmuştu. Bu olaydan sonra Jeff bana erkek arkadaş bulmaya çalışmaktan vazgeçti.

Neredeyse iki yıldır seks yapmıyordum. Bu arada o son beraberliğim pek de heyecan verici değildi.

“Oh. Oh. Oh!”

Opera Adam kendisi hiç ses çıkartmazdı. Sadece, birlikte olduğu insanlar.

Çalar saatim ötmeye başladı. Orgazm seslerini dinlemek-tense saatin biplemelerini tercih ederek saati susturmadım. Opera Adam derhal duvarı yumrukladı. Çalar saati kapattım.

Belki de o “A”nın anlamı Aşağılık Herif’ti.

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım. Seks hayatımın ol-masını dilemekten daha önemli işlerim vardı. Jeremy’nin Opera Adam olduğunu ve benim de onun inleyen kız arka-daşı olduğumu hayal etmek gibi.

İKİ

“Jaaane.”

Dönünce kendimi Remke ve Jeremy’nin ortak asistanı Morgan Morgan’a çok yakın dururken buldum. Adı gerçekten de Morgan Morgan’dı. Morgan’m, annesinin kızlık adı, babasının da soyadı olduğunu, bu yüzden de ebeveynlerinin kendisine Morgan Morgan adını vermenin kader olduğuna karar verdiklerini iddia ediyordu. Bana göreyse bu...

“William seni görmeyi bekliyor, Jaaane.” Long Island’lılara has bir şekilde adımları uzatırdı. Yirmi iki yaşında, Barnard’ı yeni bitirmiş, at yarışı meraklılarına has bir şekilde sevimli ve işimde gözü olan biriydi. Güvenilecek biri değildi.

Saatime baktım. Tam olarak sabah 8:59’dı. Remke ile görüşmem saat dokuzdaydı. Adam asla ve asla bir şeye geç kalmazdı. Posh Yayıncılığın terasa benzer boşluğunda etrafıma bakarak, birbirimize her şey yolunda işareti verebilir miyiz diye Eloise’i aradım o ve sanat yönetmeni olan

patronu Daisy, sanat bölümünün camdan oluşan duvarının önündeki ışıklı kutunun üzerine eğilmiş, kayan resimlere bakıyorlardı.

Morgan’a buz gibi bir sırtış atıp yürüyerek küçük bölümünün önünden geçtim, Remke’nin kapısına geldiğimde bir an duraksadım. İşte bu. Köşe ofise giriyorsun. Hak ettiğini almak üzeresin. Derin nefes, derin nefes, derin nefes. Bunu yapabilirsin. *Gözünü korkutmasına izin verme!*

Kapı aniden açıldı.

“Ah, işte buradasın, Gregg,” ben içeriye adım atarken Remke dışarıya uzandı. Kafası kapıdan çıkmış halde, üzerimden, “Morgan!” diye seslendi. “Kahve! Gidelim, gidelim. On beş dakika içinde bir toplantım var,” diyerek parmak şıklattı.

On beş dakika. Tüm hayatımın akışını değiştirmem için on beş dakikam vardı. Kapıyı arkamdan kapatıp devasa ofise –ki abartısız benim dairemden daha büyüktü– doğru birkaç adım attım. Yerden tavana kadar cam olan, Remke’nin masasının arkasındaki duvardan içeriye güneş giriyor, gümüş rengi gür saçlarını ve gümüş gözlük çerçevelerini ışılatıyordu. Gelen posta kutusundan bir yığın not kâğıdı alıp masasına uygun karamel rengi deri kaplanmış kanepenin iki metre uzunluğunda ve yedi buçuk santim kalınlığındaki çerçevesine oturdu.

Yanına mı oturmam gerekiyordu? Ya da yüzünü göremeyecek şekilde, masasının önündeki konuk sandalyelerinden birine? Büyük bir titizlikle sürdürdüğüm ruju yiyerek alt dudakımı emdim. Remke, elindeki kâğıtları inceliyordu. Avuçla-

rımın içi terlemeye başladı. Göğüslerimin arasından bir ter yumağı aktı. *Derin nefes, derin nefes.* Cam duvardan dışarıya baktım. Chrysler Binası'nın ve Empire States Binası'nın üstünü görebiliyordum ve...

Remke, gözlerini elindeki kâğıtlardan kaldırmadan, “Başla, Başla,” diye mırıldandı. Bunu çok söylerdi. *Başla, başla.* Günde en az yüz kez. Bu, insanların gözünü öylesine korkuturdu ki, nihayet konuştuklarında Remke çoktan koridoru yarılamış olurdu.

Boğazımı temizledim. “Ee, evet, şey, sizinle Posh'daki geleceğim hakkında konuşmak istemiştım.” Ellerimi ne yapacağımı bilemediğim için arkamda kenetledim. Keşke Morgan gibi kendine güvenen bir cümle söyleyebilseydim. Ondan altı yaş büyüktüm ve altı yıl daha tecrübeliydim, ama hâlâ *ee* diyordum ve avuçlarım terliyordu. Morgan kolayca konuşuyordu. Onun ter bezleri olduğundan bile şüpheliydim.

Remke, “Geleceğin?” diye tekrarladı, elindeki kâğıtları kurcalarken. “Neden benimle konuşuyorsun? Black'le konuş. Gwen izinde olduğuna göre o senin direk danışmanın. Aslında, Gwen dönene kadar beklemelisin.”

Remke, Gwendolyn Welle hariç, herkese soyadıyla hitap ederdi ve bu durum beni boşu boşuna rahatsız ederdi. Bunun şövalyelere has bir nezaket olduğunu keşfetmişim. Remke, Gwen'i sever, ona saygı duyardı. Ben, Bayan Sahte Zırva'ya tahammül edemiyordum ve doğum izninde olmasından memnundum. Üç yerine dört ay, bu da baskıcı varlığı olmadan üç ayım daha var demekti. Ama bu, elbette ki üç

ay boyunca terfi almaksızın acı içinde beklemem anlamına gelmiyordu.

Gwen'in işinin çoğu, görüşmekte olduğu iki önemli yazar hariç (Jeremy ikisini de –elbette kadın– yüz yüze görüşmeye gider gitmez Gwen'i öfkeden çıldırtacak şekilde imzalamayı başarmıştı) benim üzerime yıkılmıştı. Altı yıldır çifte mesai yapıyordum ve Gwen elinde bebek hediyeleriyle kapıdan çıktığı andan itibaren bu, üç katma çıkmıştı. Terfi benim *hakkımdı*. Gwen gitmeden önce bunu kendisine açmıştım. Bana yapmakta olduğum işe devam etmemi anlatan bir söylev vermiş ve kendisi ayrıldıktan sonra bu konuyu Jeremy ve Remke'yle görüşmemi onaylayacağını söyleyerek beni başından savmıştı. Gwen'le ilgili en nefret ettiğim şeylerden birisi bana karşı yarı dürüst olmasıydı. Ama bunun tek sebebi beni bir tehdit olarak görmemesiydi. Aşağılamadan söz edelim. Neden tehdit olmayaydım? Genç, zeki ve açtım. Değil mi?

Remke bir hatırlatma notuna bakıyordu. Satırlar, alnını kırıstırıyordu.

Misafir sandalyelerinden birine oturdum ve yüzünü görebilmek için rahatsız edici bir şekilde döndüm. “Evet, şey, ehm, Gwen'le konuştum ve bana Jeremy'yle veya sizinle konuşmamı önerdi, bu yüzden, ehm, bunu Jeremy'yle konuştum, ama o da direk sizinle konuşmamı söyledi.” Sesim bir aptalınki gibi mi çıkıyordu? Bazı insanlarla konuşurken sözlerimin bir anlam ifade edip etmediğinden emin olamazdım, Remke, Jeremy veya gözümü korkutan başka insanlar gibi.

Jeremy'ye hem bakıp hem de onunla konuşamadığımı bildiğinize göre, onunla olan konuşmamın nasıl ilerlediğini tahmin edebilirsiniz. Cümlemi bitirmeme bile izin vermemişti. Belki de sürekli ayakkabılarına baktığımı içindi.

Remke, kapıya doğru seslenerek “Morgan!” diye bağırdı. “Natasha Nutley anlaşmasının basın kopyası nerede? Morgan!”

İnsanın sinirini bozan şey, Remke'nin Morgan'a ilk adıyla mı yoksa soyadıyla mı seslendiğini ayırt edememektir. Ben soyadını kullandığını düşünmeyi tercih ediyordum.

Kapı, kısacık bir tıklamanın ardından açıldı. Morgan Morgan, elinde bir kahve fincanıyla içeri girip fincanı Remke'ye verdi. At gibi ağzıyla, “Masanın üzerinde, Williaaam,” diye mızımızlanırcasına konuştu. Basın kopyasını almak için abartılı hareketlerle koştu.

Remke, Natasha Nutley'nin biyografisine kaşlarını çatarak göz gezdirdi. “Kim yazdı bunu?”

Yanaklarım kızardı. Morgan'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum, ben de ona baktım. Gülümsediğine yemin edebilirim. Sakladı, ama gördüm. Sürtük gülümsedi!

Boğazımı temizledim. “Ee, ben yazdım?”

Remke, “Bunu bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?” diye patladı, gözlük camlarının arkasındaki buz mavisi gözlerini kısarak bana baktı.

O kâğıt üzerindeki 350 kelimeyi yazıp düzeltirken dört günümü (aslında uykusuz geçen dört gecemi) harcamıştım. Genellikle büyük projelerle ilgili yayınlanacak şeyleri yazmak Gwen'in işiydi, özellikle büyük bir satışı haber verecek

basın için özet kopyalarını. Ama onun yokluğu sayesinde Gnat'ın eli kulağında olan ve henüz adı konmamış basın kopyasını yazmak bana kalmıştı.

Neyi batırmış olabilirdim? Basın kopyasını Jeremy onaylamıştı, kopya editlenmiş ve düzeltilmişti. Gerekli tüm bilgiyi içeriyordu ve gayet zekice, eğer kendime söylemem gerekirse, *hikâyeyi anlatıyordu*. Bu, bir diğer Posh değişiydi ve kilit elementleri içermek anlamına geliyordu. Acaba baskıyı mı yanlış yapmıştım? Kitle piyasa demek yerine ticari karton kapak mı demiştim? Natasha'nın ünlü bir aktörle, skandallarla dolu kıyamet gibi ilişkisinden yeterince bahsetmemiş miydim? Gnat'm biyografisinin kalbi, –ya da eksik olan kısmı– tam da buydu.

Aman Tanrım. Yoksa basın kopyasını yazarken Natasha'dan *Gnat* diye mi bahsetmiştim?

Ses tonumu düzelterek “Yani, ben *yazdım*,” dedim. Terfie hoşça kal öpücüğü verebilirdim. Hayatımın sonuna kadar editör yardımcısı olarak kalacaktım. Ina Teyze'nin korkuları gerçek oluyordu. Bundan sonra pazar günlerimi Grammy'nin evinde pastırma ve tereyağlı kurabiyeler yiyerek ve iğneleyici çenemi kapalı tutup beni mirasından mahrum bırakmamasını umarak geçirecektim. Ethan Miles'ı Dana'nın düğününe davet etmem gerekecekti. Morgan Morgan'ın yardımcı editörlüğü atlayıp ikinci editörlüğe doğru meteorik yükselişini izlemek zorunda bırakılacaktım çünkü...

“Bu muhteşem,” dedi Remke, elindeki Posh Yayıncılık kalemiyle elindeki kâğıda vurarak.

Morgan kaşlarını çattı, ben gülümsedim.

“Nutley’ye biyografisini düzeltmede yardım ettin, aynı zamanda bu basın kopyasını yazdın ve biz şimdi senin yardımcı editörlüğe terfiini görüşeceğiz, Gregg.”

Morgan gülümsedi.

Midem kasıldı. “Ehm, William? Ben, şey... Ben zaten yardımcı editörüm. Ben, ee, *ikinci* editörlüğe...”

Remke, “Morgan, Black’i buraya çağır,” diye sözümü kesti. “Ona, şu Backstreet çocuğun anlaşmasıyla ilgili konuşmamız gerektiğini söyle. Basın kitimizi de getir. Ve biraz daha kahve.” Kanepede arkasına yaslandı ve notlara biraz daha baktı. “Gregg, dediğim gibi.” Bana bir bakış atıp yine kâğıtlara baktı. “Bakalım Nutley müsveddesiyle nasıl bir iş çıkarttın. Ünlü olma ayrıcalığına karmaşık bir seviye getiriyor. Ve ünlüler ünlülerden beslenirler. Nutley’nin kitabını destekleyecek bütçemiz var, bu yüzden *Times*’ın ek listesine girmememiz için bir neden yok, Gregg. Ve eğer Jeremy, şu Backstreet çocuğuyla anlaşabilirse, büyükler liginde oynarız. Ve büyükler ligi büyük bütçeler demek, bu da terfi gibi yan ödemeler için para demek. Ama sen bunun için endişelenme, Gregg. Sadece yapmakta olduğunu yapmaya devam et.”

Morgan gülümsedi.

Neden büyük başlar bunu söylemekten hoşlanırlar? Kalkıştığım her girişimde yapmakta-olduğun-şeyi-yapmaya-devam-et safatasını duyuyordum. Bu, kendinizi halihazırda hissettiğinizden daha kötü ve daha güçsüz hissetmenize yol açıyordu. Her şey bir yana, *yapmakta olduğunuz şey* sizi *hiçbir yere* götürmüyor, sadece baştan savıyordu. Belki Gwen, Remke ve Jeremy, New York gibi bir şehirde yıllık yirmi altı

bin dolarla yaşamayı ve metroyla işe gidip gelirken müsveddeleri okumayı denemeliydi. Belki Remke, ödeme gününden bir gün önce son parasını sigaraya mı yoksa akşam yemeğine mi harcayacağını seçmeyi denemek isteyebilirdi.

Tamam, tamam... bu kadar mızımlık yeterdi. Ve eğer sigarayı bırakırsam, Eloise'le birlikte sık sık gittiğimiz ucuz Meksika restoranı Blockheads'den *süper boy* chicken fajita burrito alabilirdim, değil mi? Bunu biliyorum, tamam mı? Ama Remke'yle konuşurken *ehm* demekten bile vazgeçemezken sigarayı nasıl bırakacaktım?

Remke, elindeki kalemi Armani kaplı uyluğuna vurdu. “Siz ikiniz hâlâ burada ne yapıyorsunuz? Kış kış. Gidin. İşimiz bitti. Black nerede kaldı!”

Remke'nin ofisinden çıkarken yanımdan geçen Morgan, burnunu havaya kaldırdı.

“Teşekkürler, William,” dedim. “Nutley kopyası hakkında. Ben, şey, kendimle gerçekten gurur duydum ve...”

“Tamam Gregg. Teşekkürler. Çıkarken kapıyı kapat lütfen, olur mu?”

Şey, en azından övgü almıştım. Ve bir de *belki*. Eh, *he-defe* doğru bir adım. Somurtkan ruhum biraz canlanmıştı. Yapmakta-olduğun-şeye-devam-etten daha *fazlasını* elde ettiğimi fark ettim. Remke yapmam gereken şeyin tam olarak tanımını yapmıştı: Natasha'nın kitabını *The New York Times* çok satanlar listesine sok. Terfi etmemin tek yolu buydu. Eğer Jeremy, Backstreet Çocuk'la anlaşma yapmayı başarıp herkesin terfi edebileceği bütçeyi sağlamazsa. Ama çocuk bir gey olmadığı sürece, Jeremy'nin büyüsünün hemen işe

yarayacağını sanmıyordum, hiç değilse.

“Gregg, bugün öğlen yemeği için Natasha’yı nereye götürüyorsun?”

Elim kapı kolunda, arkamı döndüm. “Şey, The Blue Water Grill?”

Kâğıtları kurcalamayı bıraktı. “Soruyor musun, söylüyor musun?”

Benim neyim vardı? Bu adamla konuşurken neden sürekli geveliyordum? Neden onun karşısında kendimi güvensiz hissediyordum? Allahtan, bana kötü sırtıtlar atan Morgan Morgan yakınlarda değildi.

Sağlam bir kafâ sallamayla “The Blue Water Grill,” diye düzelttim.

“Güzel. Hesabı yüz doların altında tut. Ve onu konuştur. Natasha, Posh için büyük balık. Ona Black yerine seninle ilgili teminat verdim, çünkü okul bağlantınız var. Kadın dayanışması işin anahtarı, özellikle de arkadaşılığınız bu kadar eskiye dayanıyorsa bu iş senin için daha kolay olacaktır. Sana açılmasını sağla. Amacımız, ilişkisinin en ince detaylarını açığa çıkarmasına yardım etmek ve onunla rehabilitasyonda geçirdiği aylara dair bir seri kitap anlaşması imzalamak. Rehabilitasyon, bugünlerde seksi. Elinden geleni yap, Gregg.”

Belki de geçen hafta bu biyografi işini benim üstüme atadıklarından beri aynı konuşmayı beş kez yaptığını unutmuştu. “Merak etmeyin,” dedim ve ofisten çıktım.

Rehabilitasyon, bugünlerde seksi. Remke pisliğin tekiydi. Bazen yumruğumu sıkıp onun o gerdirilmiş suratının ortasına patlatmak geçiyordu içimden!

Aslında şu anda daha büyük sorunlarım vardı. Mese-la, yüz doları aşmadan Natasha Nutley’yi The Blue Water Grill’de nasıl yemeğe götüreceğim gibi. İştah açıcı şeylere veya salataya hayır demem gerekecekti, zavallı bir dil balı-ğı filetosu ve bir bardak musluk suyu söyleyip Natasha’nın evrendeki en iyi somon balığını hatları mükemmel çizilmiş dudaklarından içeriye nasıl gönderdiğini izleyecektim. Dü-zeltiyorum: sipariş edilen somondan, fiziğini koruyabilmek için sadece üç ısırık aldığını izlemek zorunda kalacaktım.

Bense karnımı The Blue Water’ın inanılmaz ekmeğiyle doyuracaktım. Ekmekleri bedavaydı.

Remke’nin monologu zihnimde dönüp durarak küçük ofisime yöneldim. Bir dizi. Ünlü özellikleri. *Lütfen*. Natas-ha, adının açıklanmasını bile istemeyen bir aktörle yaşadığı önemsiz ilişkisiyle ilgili önemsiz bir biyografi yazan önem-siz bir aktristi. Tamam, aktörün önemli biri olduğu dediko-dusu yapıliyordu. Ne olmuş yani? Onun gizemli kimliğini saklamış ve kalp kırıklığını buna değermiş gibi göstermişti. Üzücü hikâyesini kadın dergilerine satmış, bazı B sınıfı *talk show*’larda bile yer almıştı.

Tüm bunlar neredeyse inanılmazdı. Aktörün düzenledi-ği bazı yasal belgeleri aptal gibi imzalamıştı, Gnat –kanuni bir cezayla– adamla olan ilişkisinden veya adamdan basın, radyo ve televizyon dahil, herhangi bir ortamda bahsetmek-ten men edilmişti. Ortalıkta, adamın kim olduğuna dair bir merak uyandırmak için, sinsice, adamdan Oyuncu olarak bahsediyordu. Hikâye *buydu*, skandalın ardındaki skandal.

Kimin umurunda?

Remke'ye göre beş yüz bin kişilik bir potansiyeli vardı. Tam da bu yüzden, dış çerçeveyi oluşturup ilk üç bölümü yazması için önümüzdeki iki ayımı ona adamam gerekiyordu.

Morgan, Remke için hazırladığı bir fincan kahveyle mutaktan dönüyordu. Hemen arkasında Jeremy Black vardı. Bana bir baş selamı vererek Remke'nin ofisine doğru yürüdü.

Birden her şey yavaş çekimle hareket etmeye başladı ve sesler neredeyse duyulmaz oldu.

Terasın sol tarafında bulunan pencerelerden içeriye giren güneş ışığı, gür, koyu kahverengi, dalgalı saçlarını aydınlattı ve Jeremy'nin Karaib rengi gözlerini daha bir... Karaib rengine dönüştürdü. Dünya tarihinde bundan daha iyi görünümlü bir adam var olmamıştır. Gerçekten çok *yakışıklıydı*, film yıldızları gibi. James Bond yakışıklılığı.

Otuz yedi yaşında, 1.85 boyunda, 80 kilo. Harvard'da lisans ve iş yönetimi alanında master. Hoş olmasının yanında da zekiydi ve ince bir nüktedanlığı vardı. Fakat, küçük bir yayınevinin başkan yardımcısı ve editör yönetmeni olması onu biraz gaddar yapıyordu. Tribeca'da, bir teras katta oturuyordu (John F. Kennedy'nin ve Carolyn Bessette'nin yaşadığı yerden birkaç blok ötede). Jerry Seinfeld gibi insanların gittiği Reebok Spor Kulübü'nde spor yapıyor, mankenler gibi fiziği olup da aynı zamanda başkan yardımcısı olan kadınlarla çıkıyordu...

Penceresiz küçük ofisime girdim ve muhtemelen Remke'nin ofisine giderken Jeremy'nin bıraktığı, yeni müsvedde yığınının görünce bir inleme koyuverdim. Harika. Hafta so-

nuna girmek üzereyken, tam zamanında. Normalde Jeremy, önemsiz gördüğü müsveddeleri Gwen'in posta kutusuna bırakırdı. Bunlara önce Gwen bir göz atar, sonra elediklerini benim posta kutuma bırakırdı. Eğer önemsizler arasından potansiyel bir çoksatar kitap bulabilirsem, tek hamlede ikinci editörlüğe terfi edebilirdim. Ve böylece, kariyerim Natasha Nutley'nin başarısına bağlı olmaktan çıkardı.

Bu olasılık çok yüksekti. Gerçek Yaşam kitapları sadece ünlülerin (bu terimi sıkça kullanırım) hayat hikâyelerinden ibaret değildi. Ve önemsiz kişilerin kötü yazılmış, kolon ameliyatları (Remke'ye göre yeterince seksi değildi), kokain bağımlılığı (Jeremy'ye göre modası geçmiş), annemden-nefret-ediyorum akımı (bence mız, mız, mız) ve parasız-ve-çirkin-kız-olarak-büyüyüp-süper-model-oldum dönemi (Eloise'e ve patronuna göre, 'hadi ama!') ile ilgili sıkıcı hikâyelerini okumak zorunda kalarak epey acı çekmiştim. Tanrı beni korusun. Hepimizi korusun.

Bir sonraki *New York Times* en çok satanlar listesinin, önemsiz postaların arasından yayımlanmaya değer olacak kitabı keşfetmemi beklediğinden şüpheliydim. Gnat'la olan işimde elimden gelenin en iyisini yapmaya bel bağlamak zorundaydım ne yazık ki. O, kendi on beş dakikasını, başkasının devam eden on beş dakikasıdan çalarak değerlendiren bir sahtekârdı! Şöhreti sahteydi. Ben neden *ondan* faydalanarak tam editörlüğe terfi etmeyeydim ki?

Bu çok yanlış bir şey miydi? Her şey bir yana, kendi şirketimin başkanından bu doğrultuda emir almıştım. Ve şu an bulunduğum noktadan hiç memnun değildim.

Telefonumdaki dahili hat titredi. Morgan'ın kulak tırma-
layan “Jaaane,” sesi geldi. “Sen Remke'nin ofisindeyken
kuzenin Dana aradı. Sende numarası varmış.”

“Teşekkürler.” Gözlerimi devirip dahili hattın kapama tu-
şuna bastım. Harika. Şimdi de, Natasha'yla öğle yemeğine
çıkmadan önce Dana'yı aramak zorundaydım. Kuzenimle
konuşmak genellikle midemi bulandırıyordu. Ama belki de
kuzenimi aramak kötü bir fikir olmayabilirdi. Zaten öğle ye-
meğinde bir şey yiyebilecek param yoktu.

Dahilim yine çaldı. “Jaaane... söylemeyi unuttum. Ku-
zenini cepten araman gerekiyormuş. Öğlene kadar Plaza'da
olacaktı. Koridorda gezinmeyle ilgili bir şeymiş.”

Beklenmeyen gözyaşları gözümün arkasına batmaya
başladı. *Kes şunu! Kes şunu! Kes şunu!* Kendi kendime emir
verdim. *Kendini kaybetme. Önünde önemli bir toplantı var.*
Dana Plaza'da çayını yudumluyorsa ve elinde ceptelefonu-
yla uçarcasına o aptal mini balo salonunun koridorunda do-
lanıyorsa ne olmuş yani? Sen de yarı ünlü biriyle öğlen ye-
meği yiyorsun! Hatta *tanıdığın* bir ünlüyle! Dana kadar iyi
bir iş çıkarıyorsun. Aslında daha iyisi. Komşularının renk
seçimleri hakkında verdiği tavsiyeleri saymazsan Dana ça-
lışmıyordu bile. Aslında böylesi kulağa çok hoş geliyordu.

Yenilmiş bir vaziyette masama kapandım.

Gözlerim Ina Teyzem'in verdiği kalp şeklindeki çerçeve-
nin içinde duran annem ve babamla birlikte çekilmiş küçük
fotoğrafa takıldı. Babam yakışıklı ve gülümseyen yüzüyle,
beni kollarıyla havaya kaldırmış, annemse babamın pazılarını
sıkıyor. Fotoğrafı çeken Ina'ya göre, ben üç yaşımdaymışım.

Eğer babam, iki ay içinde Plaza'nın koridorlarında yürüyecek olanın Dana olduğunu bilse ne düşünürdü acaba diye merak ettim. Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Kafasını iki yana sallayıp anneme kendisini üzdüğümü söyler miydi?

Belki de açıklamalıyım. Bana Plaza Otel'i ilk gösteren Marvin Gregg'di. "Şu güzel oteli görüyor musun, Prenses?" demişti, beşinci caddeden yürürken parmağıyla sokağın karşısını işaret ederek. Baba-kız günümüzde Central Park Hayvanat Bahçesi'ne gidiyorduk. "Bu, Plaza Otel'i. Sadece içeriye girmek bir milyon dolara mal olur. Ama sen, burada evleneceksin. Bir gün seni koluma takıp Plaza Otel'in balo salonuna giden koridorda yürüyeceğim! Ne diyorsun, Prenses?"

Ellerimi kalçalarımaya koyup, "Baba, ben daha dokuz yaşımdayım!" diye şikâyet etmiştim. Otele bakıp kale gibi göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Bu, bir çocuğun düşüncelere dalmış hali değildi. Plaza Otel, *gerçekten* bir kale gibi görünüyordu.

Babam elimi sıkıp, "Evet, ama bir gün tamamen yetişkin olacaksın, Prenses," demişti. "Ve bir milyon dolarlık bir düğünü hak ediyorsun. Bak ne diyeceğim. Sen damadı bul, ben elimden ne geliyor bir bakayım. Sence nasıl fikir, Prenses?"

"Baba, ben maymunları görmek istiyorum! Gidelim artık!" diye mızızlandırdığımı hatırlıyorum. Ve babam kahkaha atmıştı. Beni Beşinci Cadde'den 59. Sokağı'n köşesine sanki balo salonunda dans ediyormuşuz gibi döndürmüştü.

Marvin Gregg, berbat bir felcin ertesi günü öldü. Öldüğünde otuz altı yaşındaydı.

Bu konuşmadan kimseye bahsetmemiştim. Ne anneme, ne Ina Teyzem’e, ne de herhangi bir arkadaşıma. Bu, birilerine anlatacağınız türden bir şey değildi. Sadece, kalbinize yakın bir yerde saklayacağınız bir şeydi. Bazen sizi rahatlatır, bazen de ağlatırdı.

“Jaaane!”

Gene ne var? Dahilinin tuşuna bastım. “Evet?”

“Remke, öğle yemeğine çıkmadan önce Nutley biyografisi için isim önerileri getirmeni bekliyor ve satış kataloğu için de arka kapak yazısı. Her ikisini de öğleden önce masasında görmek istiyor.” Morgan’ın sesinde, “bunu-asla-zamanında-yetiştiremeyeceksin’in zafer tınısını duyabiliyordum.

Neşeli bir şekilde, “Sorun değil,” dedim, dahilinin kapama tuşuna basıp dil çıkardım. Öğlene kadar başlık önerileri ve arka kapak yazısı. Harika. Eğer yemeğe çıkmadan önce Gnat’la olan toplantımla ilgili notlarımı gözden geçirmeyi saymazsak yapmam gereken yüz tane işim vardı.

Elektronik postalarımı kontrol ettim. On altı yeni mesaj. Dokuz tanesi Morgan’dandı: Posh çalışanları için Remke’den gelen emirler. Mavi kalem kullanmak artık şirket politikasına aykırıydı; çünkü teksir makinesinde siyah kadar iyi iş görmüyordu. Editörler çalışırken asla kırmızı kalem kullanmamalıydılar; çünkü geleneksel olarak redaktörler kırmızı kullanıyordu. Önceden onaylanması şartıyla yayın temsilcileriyle yenen yemekler hariç, öğlen tatilleri bir saatle sınırlandırılıyordu. Başlıklı kâğıtların karalama olarak kullanılması kesinlikle yasaktı, vs, vs, vs. Benim en sevdiğim: *Elektronik posta kanallarının ciddiyetsiz işlerde kulla-*

nılması tamamen yasaktır.

Eloise'den gelen bir postayı tıklayıp açtım. *Sigara molasında Remke'yle görüşmenin nasıl geçtiğini anlat! E.*

Eloise olmasa ne yapardım? İşle ilgili bütün postaları boş verip Amanda Frank'ten gelen ve Eloise'e de gönderilmiş bir postayı açtım. Hiç sektirmeden üçümüz her cuma gecesi Flört Gecesi Yuvarlak Masası için buluşur, dedikodu yapar, işten bahseder, dokuz dolarlık içkiler içer, erkek avlar ve elbette flört ederdik. Amanda geçen yıl erkek arkadaşıyla birlikte bir eve taşınmıştı, bu yüzden flört kısmında bize katılmıyordu. Ama hiçbir cuma buluşmasını kaçırmıyordu. Yani aslında bizimki de pek *flört* sayılmazdı (çoğunlukla erkekleri keser ve nadiren onlarla çıkardık). Bu buluşmalarımızı “Flört Gecesi” olarak adlandıran ilk kişi Eloise olmuştu ve normalde yaptığımızdan daha çok flörtleşmemiz gerektiğini konuşurken ben, “Yuvarlak Masa” eklentisini yapmışım. İsim çok tuttu. Bugüne kadar altı yıldır sırayla yer belirleme ve diğerlerini organize etme işini üstleniyorduk.

Selam çocuklar! Bu geceki FGYM için Union Meydanı'nın 16. Caddesindeki yeni açılan TapasTapas'a ne dersiniz? Time Out dergisi Güzel İnsanların en son gözde mekânıymış ve harika tapas yapıyorlarmış. Süper pahalı bir yer, ama neyse! Her zamanki saatte. Görüşürüz! ...Amanda

Amanda, Luisiana'lı, dönüşüm geçirmiş bir sığır çobanıydı. Gerçekten... bir çiftlikleri vardı. New York'ta az rastlanır türden uzun sarı saçlara sahipti ve her çıktığımızda Eloise ve benim takdirimizi kazanan bir şekilde önüne geleni etkilerdi. Cevap olarak, *Sabırsızlanıyorum*, yazdıktan

sonra, bir Word dosyası açıp Gnat'ın biyografisi için bulduğum isimleri ve arka kapak yazısını yazmaya başladım.

İsim önerisi: *Berbat Gnat*. Arka kapak yazısının başlığı: *Natasha Nutley'nin gerçek öyküsü, kendi çaldığı minareye kılıf bulamayan kan emici. Okuyun ve onun yerinde olmadığınız için sevinç gözyaşlarına boğulun!*

Gülümsedim. Keşke...

Natasha, dudakları yanağıma değmeden öptü beni. Bu öpücüğü Hollywood öpücüğü olarak bile yeremezdim; tanıdığım herkes böyle öpüşüyordu çünkü. Yani, arkadaşlarım hariç. Birbirini tanıyanlar ve iş ilişkisi olanlar birbirlerini böyle havadan öperdi, bazen ileri gidip Avrupalılar gibi, bunu iki yanaktan da yaparlardı. Eğer biri, Bobbi Brown marka rujunu bozmayı göze alarak yanağınızı gerçekten öpüyorsa, işte o sizin gerçek arkadaşınızdı.

Natasha, süper ince bedenini, Blue Water Grill oturduğum masada, karşımdaki sandalyeye yerleştirdi. Forest Hills Lisesi'nin on yıl önceki mezuniyet gününden beri onu görmemiştim. Hiç değişmemişti... sayılır. En azından, yirmi sekiz yaşında göstermiyordu. Belki de göz altlarını daha yeni yaptırmıştı?

Bir saniye sonra heyecanla, "Aman Tanrım" dedi. "Ajan-sımdakileri gördüm. Gidip merhaba demem lazım! İzin verir misin, Janey?"

Başımla onaylayıp yüzüm zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Janey. Benim gibi büyük, kıdemli bir editör için pek uygun bir isim değil. (Gnat'a *gerçek* unvanımı söylemeye-

cektim.) Natosha'nın yanık tenli bir sürü adamın olduğu bir masaya yaklaşmasını izledim. Biraz daha havadan yanak öpücüğü.

Bu gecikme için minnettardım. Görevli Natasha'yı benim masama yönlendirdiğinde kalbim göğsümü dövmeye başlamıştı. Bir anda, New York şehrinin saygın yayınevinde çalışan yardımcı editör kimliğim yok olmuştu. Jane Gregg'dim sadece, Forest Hills Lisesi'nin zeki eziğı.

Gözlerimin önünde Robby Evers'ın on altı yaşındaki yüzü ve uzun, hantal bedeni belirdi. Eski, olduğum kara sevdalı ergen halime acıyarak kalbim sıkıştı. Gnat sayesinde, *hüzünlü* ergen. Ondan nasıl da nefret ederdim.

Yanık tenli adamlarla gülüştüğü yere doğru bir bakış attım. O zamanlar nasıl olup da daha güzel görünmemişti? Forest Hills Lisesi'nde herkesi parmağında oynatırken şimdikinden on yaş gençti. Ama şimdi, bir kadına has bir çekiciliğı, bedeni ve gizemi vardı. Ve hakkını vermek gerekirse, gerçekten güzel bir kadındı.

Aslında Gnat, Nicole Kidman'a benziyordu. Uzun kıvıllı lüleleri, hafif kalkık burun, uzun boy. Tek eksiğı, eski koca olarak Tom Cruise'du. Ama eğer dedikodular doğruysa, Natasha'nın ilişkisi olan aktör de oldukça seksi idi.

Natasha Nutley'de, ünlülere has şeytan tüyü vardı. Ne zaman New York'ta ünlü birine rastlasam, sanki kendi ışıklarını da beraberlerinde getiriyorlardı. Sıradan insanlar gibi görünmüyorlardı. Ve Gnat, hiç de sıradan biri değildi. Sıradan insanlar, *People* dergisinin yaşayan en seksi erkekler listesine girebilen aktörlerle aşk ilişkisine girmezlerdi. Sıra-

dan insanlar, listeye girenlerle sadece yatmak şöyle dursun, onlarla gerçek bir *ilişki* yaşamazlardı. Natasha'nın anlattıklarına göre, yedi hafta boyunca aktörün başka ilişkisi olmamıştı.

Yatakta olan ilk buluşmalarında (fahişe!), Natasha'ya (ve anlaşılan ilişki yaşadığı bütün kadınlara) bir belge imzalamıştı. Belgeye göre eğer Natasha aktörden veya ilişkilerinden herhangi bir mecrada veya kendi arkadaş ortamında bile bahsedecek olursa, aktör, Natasha'nın sahip olduğu ve gelecekte sahip olacağı her şey için dava açabilecekti. Buna biyografinin kazancı da *dahildi*. Peki, neden böyle aptal ve aşağılayıcı bir belgeyi imzalamıştı? Peki, neden sutyenini çıkartırken kendisine resmi bir belge uzatan biriyle yatmıştı ki? Cevaplanması bekleyen bütün sorular Natasha'nın yazdığı biyografinin ana hatlarında belirtilmişti.

Böğ! Bunların hepsi fazla kişiseldi. Genellikle bir insanın özel hayatının detaylarını öğrenmek konusunda fazla hassas değildim; sonuçta Flört Gecesi Yuvarlak Masası için hiçbir şey aşırı kişisel değildi ve ben pek çok biyografi üzerinde çalışmışım. Ama Natasha Nutley? Uzak durulması gereken biriydi. Kendi değerlendirmelerim ve yargılarım dışında onun hakkında hiçbir şey bilmemem gerekiyordu. Benim istediğim de buydu. Yani, onun bu dünyadaki varoluşunun büyük hayal kırıklıkları, beni muzaffer kılmalıydı, ama öyle değildi. Bu bana kendimi tuhaf hissettiriyordu. Ve bunun sebebinden emin değildim.

Natasha, kızıl buklelerini savurarak masadaki yerine kayarken melodik konuşma tarzıyla “Affedersin!” dedi. Bi-

leğindeki bir tomar gümüş bileklik şıngırdadı. “Ajansım bir harika. Birlikte yemek yediğimizi öğrendiklerinde çok memnun oldular. Gitmeden önce uğrayıp merhaba diyeceklerine söz verdi.”

Gülümseyip musluk suyundan bir yudum aldım. Ona bakmamaya çalışarak, “Harika,” dedim. Nasıl olur da büyüdüğüm evin sokağının köşesinde oturan sıradan Bay ve Bayan Nutley böylesine nefes kesen bir insan yaratmayı başarmışlardı? Soluk kızıl kıvrıkcık saçları olmasına rağmen Judith Nutley, en fazla bir altmış boyundaydı. İlk adını unuttuğum Bay Nutley, uzun boylu ve zayıftı ve Gnat’ın yeşil gözlerine sahipti. Ama ikisi de gözlemci değillerdi. Marvin ve Virginia Gregg gibi değillerdi.

“Evet, şey, Natasha, neden senin biyografinin ana hatlarına dayanarak, ilk bölümü oluşturacak fikirlerim üzerine konuşmakla başlamıyoruz. Bildiğin gibi, *Marie Claire*’de ilk bölümden alıntılar yayınlayacağımız için Posh çok heyecanlı ve ihtiyacımız olan tek şey...”

Natasha bembeyaz dişleri ışıldayarak yalandan bir azarlamayla “Hep iş!” dedi. “Kaç yıldır birbirimizi görmüyoruz, on mu? Söylememe izin ver, Janey Gregg, *harika* görünüyorsun!”

Bu bir hakaretti. *Harika* olarak addedilmek kadar küçümseyici bir ifade olamazdı. Adının kısaltılmasından hiç hoşlanmadığını bile bile ve *baştaki “G” sesini de keşke duysaydı* diye hayıflanarak “Teşekkürler Gnat,” dedim. “Asıl sen harika görünüyorsun.”

“Değil mi?” diyerek güldü ve yeşil gözleri mücevher taş-

ları gibi parıldadı. Bu hiç adil değildi. “Dünyanın en iyi cilt uzmanına sahibim. Eğer istersen sana numarasını veririm. Gözlerinin altındaki o ince çizgileri kökünden halleder.”

Ne ince çizgileri?

“Ama hâlâ bunun üstesinden gelemiyorum!” dedi Natas-ha, altı dolarlık maden suyuna limon sıkarken. “Yani, Posh benimle bir sözleşme imzalıyor ve büyük editör, Forest Hills’den Janey Gregg’den başkası değil!”

“Artık *buralıyım*,” dedim. *Aşırı savunmacı, Jane. Sakinleş.* “Yukarı Doğu Yakası’nda yaşıyorum. Erkek arkadaşım Yukarı Batı’da bir mülke ortak oldu, ama ben hep Yukarı Doğu’yu tercih etmişimdir.” Bütün bunları neden söyledim? Erkek arkadaş bir yere kadar tamamdı, ama sahte detaylara girmek zorunda mıydım? Görünen o ki evet.

“Ooo, bir erkek arkadaş, hem de mülk sahibi! Aferin sana Jane!”

Yalakalık yaparak, *evet, aferin*, diye düşündüm. Telepatik olarak *Adımı sorma*, dedim. İyi bir isim uyduracak zihinsel enerjiye sahip değildim. Aramızdaki sepetten bir parça ekmek alırken, “Şey, *mülkün tamamı* değil, elbette,” diye düzelttim. “Sadece iki odalı bir daire, bu sayede bir ofisi var. Benim, bırakmayı düşünemeyecek kadar sevdiğim hari-ka bir stüdyo dairem var, ama bu gerçekten müsriflik, çünkü vaktimin çoğunu onun yanında geçiriyorum.”

Bir başladın mı duramıyorsun. Gerçekten.

Natasha başıyla onaylarken zincirleri şingirdadı. “Demek istediğini çok iyi anlıyorum. Erkek arkadaşımla birlikte Santa Barbara’da demirlemiş bir tekne evde yaşıyoruz. Kim

bunun tadını aldıktan sonra bir daha karada yaşarki?”

Gerçekten, kim? Şimdi neden ağız ishaline yakalandığını anlıyor musunuz?

“Peki, şu beraber takıldığınız sessiz ikizlere ne oldu?” diye sordu Natasha. “Hâlâ yakın arkadaş mısınız?”

Gözümün önüne Miner ikizleri geldi. Lisa ve Lora. Uzun, zayıf ve Gnat’ın şaşırtıcı bir şekilde hatırladığı gibi sessiz. Lisedeyken tek arkadaşlarım onlardı. Robby Evers’ı benden çaldığında yıllarca durmadan Gnat’tan mızımızlanıp şikâyet edişimi dinlemişlerdi. Artık, yaklaşık altı ayda bir Lisa veya Lora’ya elektronik posta yolluyordum, onlar da cevap yazıyorlardı. İki de üniversite için San Francisco’ya taşınmışlardı. Her ikisi de evliydi, ikişer çocukları vardı, üçüncüler yoldaydı. Birkaç yıl boyunca yakın arkadaşlığımızı korumuştuk ama mesafe ve farklı yaşam tarzları, her zamanki arkadaşlık öldürme etkisini göstermişti.

“Pek değil,” dedim. “İnsanların yolları zamanla ayrılıyor, nasıl olduğunu bilirsin.”

Natasha, bir an gözlerimin içine baktı. Ne düşündüğünü merak ettim. Ergenken ne kadar zavallı, ürkek ve pısrık olduğumu mu? Asla bir erkek arkadaş edinemediğimi mi? Sadece iki arkadaşım olduğunu ve o arkadaşlarımı bile elimde tutamadığımı mı? Natasha’nın arkadaş ve erkek arkadaş olarak bütün okul, elinin altındaydı. Popüler olanları bile o *belirliyordu*.

Musluk suyuma uzanırken, “Artık harika bir arkadaş çevrem var,” diye ekledim. “Arkadaşlar çok önemli. Eloise ve Amanda olmasa ne yapardım bilmiyorum.” Vay... ger-

çek bir cümle! Bunun için madalyayı hak etmiyor muyum?

Başıyla onayladı. “Güzel isimler. Hey, benim de Yukarı Doğu Yakası’nda bir dairem olduğunu söylemiş miydim? Paylaşımli kullandığım tek yatak odalı bir yer ve oraya nadiren gidiyorum, ama ben de senin gibi vazgeçemiyorum. Orası benim *sığınağım*. Komşu olsak ne hoş olurdu, değil mi? Ben Park ve Madison arasındaki 64. Sokak’tayım.” Ağzından su sıçrattı. “Ama sen bunu zaten biliyorsun, benim hayat hikâyemi biliyorsun! Şey, her şeyi değil tabii! Sadece yazdığım ana hatlara dayanarak çıplak iskeleti ve basından takip ettiğin kadarını biliyorsun.”

Evet, gerçekten çıplak iskelet, ama onu fırsatçı ve spot ışıklarına aç bir sürtük olarak yargılamam için daha ne bilmem gerekiyordu? Zaten ona saçma sapan hayat hikâyesinin usturuplu bir özetini yazdığı için kerhen teşekkür etmek zorundaydım. Okunacak bir biyografi olması için gereken tüm unsurları içeriyordu. Paçavradan zenginliğe, sonra gene paçavraya (gördüğümde *Agnes B.*’yi tanırdım), özsaygıyla ilgili bütün önemli ahlaki değerlerle birlikte. Bana kalsa Natasha Nutley’nin biraz fazla özgüvenli olduğunu söyledim. Dolayısıyla bir anlığına, onun için kem gözle karşılaşmaktan daha önemli bir şey olduğunu unuttun.

Altmış dördüncü sokak. Altmış dördüncü sokakta, özellikle Park ve Madison arasındakinde Karun kadar zengin değilse, *hiç kimse* yaşamazdı.

Peki, ikisi de Queens’den olan Dana Dreer ve Natasha Nutley gibileri imkânsız nasıl başarmışlardı? Belki de adı-

nızın aliterasyonlu* olması gerekiyordu.

“Aman Tanrım! *Natasha*? Natasha Nutley?”

Aman Tanrım kısmı doğrudu. Bu ses, kuzenim Dana’ya aitti.

Dönünce Gnat’a bakarken ağzı açık kalmış ve gözleri mutluluktan kocaman olmuş Dana Dreer’den başkasını görmedim. Öğlen yemeği yemek için kuzenim, onca restoran arasından Blue Water Grill’i mi seçmişti?

Natasha, Dana’yı baştan ayağa inceledi; büyük mavi gözlerine, hareketli kesim sarı saçlarına ve baştan sona Prada marka giyimli ince hatlarına (İnternet milyoneri damat adayına tebrikler) baktı. Sonra birden bire yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Dana? Küçük Dana Dreer?”

İkisi birlikte ciyakladılar. Dana koşarak geldi, Gnat ayağa kalktı ve ikisi kucaklaştılar. Dana sekiz, dokuz yaşlarındaiken Natasha birkaç yıl ona bakıcılık yapmıştı. Bu önemsiz detayı Dana’nın Forest Hills’de ne zaman ailesini veya Grammy’yi ziyaret etse herkesle paylaştığını zaten tahmin etmişsinizdir.

Dana heyecanla, “Jane bana, senin otobiyografinin editörlüğünü yaptığını *söyledi*!” dedi. “Bu çok heyecanlı! Halihazırda çok etkileyici olan özgeçmişine bir de yazarlığın eklenmesi!”

Natasha sıırttı. “Şey, yazmak benim her zaman ilk aşkım olmuştur.”

Ah, gerçekten mi? Ben ilk aşkının, diğer kızların erkek arkadaşı olmak üzere olan erkekleri tam da balo gecesinin

---

* Ahenk yaratmak için aynı ses ya da hecenin tekrar edilmesi. (ç.n.)

öncesinde çalmak olduğunu sanmıştım. Bilmeden ya da önemsemeden.

Dana, hâlâ kocaman olan mavi gözlerini üzerime dikerek “Jane!” diye şakacıktan azarladı. “Bu sabah seni aradım ama bana dönmedin. Sana, senin için mükemmel bir çift şeftali rengi saten nedime ayakkabısı bulduğumu söyleyecektim. Lexington 77. Sokak’ta metrodan iner inmez bir mağaza var.” Dikkatini Natasha’ya çevirdi. “İkinizle burada karşılaşmam ne büyük tesadüf! Ben de yemek organizatörümle öğlen yemeği yiyordum...”

Manken gibi bir garson yanımıza gelip bize sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu. Ona biraz zaman vermesini söyledim. Ve garsonun Natasha’ya beğeniyle baktığını fark ettim.

Natasha başını sallayarak, “Vay canına! Küçük Dana Dreer!” dedi. “Buna inanamıyorum!”

Dana coşkuyla, “Artık o kadar küçük değilim,” dedi. “İki ay içinde Plaza’da düğünüm var!” sanki planlamış gibi, Dana’nın yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

Natasha, durum gereği bir şaşkınlık gösterdi. “Plaza! Pek tutumlu bir davranış değil. Lotodan büyük ikramiyeyi falan mı kazandınız?”

Dana kıkırdayarak fısıltıyla, “Söylemesi ayıp, çok iyi bir evlilik yapıyor olmam, daha doğru bir tabir olur!” derken sol elindeki iki buçuk karatlık elmas yüzüğü kaldırıp parmaklarını salladı. Kasmama izin var mıydı? “Aman Tanrım Natasha, *gelmelisin!* Lütfen geleceğini söyle! Düğünüm iki Ağustos Pazar günü.”

Natasha zincirlerini savurarak, “Şey, ajandama bakmam lazım...” dedi. Louis Vuitton marka sırt çantasını masanın üzerine koyup içinden bir randevu defteri çıkarttı. Defterin kapağı da üzerinde yüzlerce LV harfleri bulunan Louis Vuitton derisiyle kaplıydı. Birkaç sayfayı çevirdi. “Bir bakalım... iki Ağustos, iki Ağustos... Boşum!” diye duyurdu ve defteri çarparak kapattı. “Janey’nin uzman yardımıyla kitabımın ilk birkaç bölümü üzerinde çalışmak için iki aylığına şehir merkezinde olacağım, sonra yazmak, yazmak ve yazmak için Santa Barbara’ya geri uçacağım. Yani listeye beni de yazın!”

Şok olmuşum. Sahte ünlü Natasha Nutley gibi biri, neden muhteşem hayatının altı saatini Dana Dreer’in Larry Fishkill’le evlenmesini izlemek için harcardı, düğün Plaza’da *olsa* bile?

Natasha, Dana’ya, “Erkek arkadaş getirebilir miyim?” diye sordu. “Ağustos ayında koca bir aylığına yurtdışına uçuyor, bu yüzden...”

Dana, “Elbette!” diye patladı.

Dana’ya ters ters baktım. On yıldır görmediği eski bakıcısı düğüne erkek arkadaş getirebiliyordu, ama kendi kuzeni *getiremiyor* muydu? Dana, Natasha’nın erkek arkadaşının ya ünlü, tanınmış veya davetli listesine fazladan ısıltı katacak kadar muhteşem biri olacağını düşünmüştü herhalde.

Natasha, “Bu sayede Janey’nin erkek arkadaşı ve yakın gelecekteki koca adayıyla da tanışmış olurum!” dedi. “Aşka bayılıyorum!”

Şok olup ters ters bakma sırası Dana’daydı. “Jane’in er-

kek arkadaşı mı?”

Natasha bana dönüp, “Seninle düğüne *gelmiyor* mu?” diye sordu.

“Şey, ben...”

Dana ellerini kalçalarına koyup, “Jane! Neden bana işin ciddileştiğini *söylemedin*! Annem biriyle görüşüğünü söylemişti, ama ciddi olduğunu... elbette onu da düğüne getirebilirsin!”

Yutkundum.

Dana elini çırparak, “Tamam o zaman,” diye bildirdi. “İkiniz de erkeklerinizi getiriyorsunuz. Dördünüze birlikte aynı masayı ayarlatacağım. İyi ki yemek organizatörümle yemekteyim, listeye hemen üç kişi daha ekleteceğim! Vay canına... Natasha Nutley’nin de düğününe geleceğini herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum! Annem ve Grammy sevinçten havalara uçacaklar!”

Yine hava öpücükleri. Ve sonra nihayet, Dana gitti.

Natasha, uzanıp dirseklerini masaya koydu ve yüzünü avuçlarına yasladı. “Erkek arkadaşından biraz daha bahsetmen için sabırsızlıktan ölüyorum. Nerede tanıştınız? Ne iş yapar?”

Avuç içlerim terliyordu. Ellerimi kucığımdaki peçeteye sildim. “Natasha, *senin* hikâyen biyografi için yeterince ilginç! Benimki değil.” Saatime bakarak ekledim, “Vay canına, saat epey ilerlemiş. Bence siparişimizi verip ilk bölümü planlamaya başlamamız gerekiyor. Ana hatlara göre, çocukken gittiğin oyunculuk dersleriyle başlamak istiyorsun, ama bence erkek arkadaşınla tanışmanla başlamalısın, sonra geri

dönüşler yaparsın. Bilirsin, kendinle ilgili bilgileri sırası geldikçe ver.”

Natasha, heyecanla gülümseyerek menüsünü açarken “Editör olan sensin!” dedi. “Ama tatlı yerken sevgilinden bahsetmeni istiyorum. Kulağa çok leziz geliyor!”

Onun böyle düşünmesine memnun oldum. Çünkü uydurduğum her kelimeyi yemek zorunda kalacaktım.

ÜÇ

Flört Gecesi Yuvarlak Masası. Tartışılan Konu No: 8.566.932: Sözde Erkek Arkadaş meselesi. Amanda, Eloise ve ben, TapasTapas'taki barın karşısındaki yuvarlak masaya yaslanmış, Angelina Jolie gibi, içkilerimize eğilmiştik.

Amanda, başkasından gelen sigara dumanını bir eliyle kovaladı ve diğer eliyle cin toniğini karıştırdı. "Hey, belki de Jeremy Black'i sana tapan erkek arkadaşınmış gibi gösterebilirsin! Natasha da geldiğine göre bu düğün işle ilgili hale geliyor. Onun seninle geleceğine iddiaya girerim. Onu davet et, Jane!"

Jeremy'ye pazartesi sabahı editörlük toplantılarında, hafta sonunu nasıl geçirdiğini bile sormayı beceremiyordum. Aniden onu bir aile düğününe mi davet edecektim?

Derin bir iç geçirme. "Yapamam."

Amanda, "Boğa taşığı!" diye ısrar etti. "Yıllardır onunla çıkmak için ölüyorsun. Bu harika bir fırsat. Ben olsam sorardım."

Daha önce, Amanda Frank’ın –etrafa “boğa taşı” gibi laflar saçan– Faith Hill’in daha kısa (ama çok daha sarışın) haline benzediğini söylemiş miydim? Bir başkasının Pierce Brosnan sanacağı birine bile çıkma teklif *edebilirdi*. Ama ben, adı çıkmış Natasha Nutley tarafından *harika* olarak addediliyordum. Bunun anlamı şuydu; ben Jeremy Black’in dünyasının stratosferinden bile çok, çok uzaktaydım.

Eloise Bordo şarabından bir yudum aldı, sonra Marlboro’sundan bir nefes çekti. “Ona soracak cesareti bulsa bile düğüne Jeremy’yi götüremez. Gnat onun kim olduğunu biliyor.” Sigara dumanını Amanda’dan uzağa üflemek için başını sola çevirdi.

“Ama Jane, zeki bir hareketle, erkek arkadaşının *adını* söylemedi,” diye belirtti Amanda. “Jane, yanında Jeremy Black’le birlikte içeriye girdiğinde Natasha sandalyesinden düşecek, Dana da öyle! İki de senin, Jeremy’nin senin erkeğin olduğunu söylemeye gerek duymayacak kadar alçak gönüllü olduğunu düşünecekler. Artı, Jeremy’ye bu yaptığından bahsetmek zorunda değilsin, Jane. Senin sahte erkek arkadaşın olduğunu asla bilmeyecek.”

Amanda’ya, “Ama erkek arkadaşımın *Yukarı Batı Yakasında* yaşadığını söyledim,” diye hatırlattım. “Ve Natasha, Jeremy’nin Tribeca’da yaşadığını biliyor. Geçen hafta Natasha, Posh’la sözleşme imzalarken telefonda konuştuklarını duydum. Nereli olduklarından ve şu an nerede yaşadıklarından falan bahsediyorlardı. Zaten bu yüzden Forest Hills bağlantısı ortaya çıktı.”

Amanda cin toniğini karıştırdı. Eloise alt dudağını emdi.

Ben pipetimin ucunu ısırđım.

Amanda, gevşemiş at kuyruğunu sıkılaştırıp sarı saçlarını arkaya doğru kaldırırken, “Şey, düğüne kadar biriyle *tanışa-bilirsin*; ne de olsa iki koca ay var önünde,” dedi. “Bu gece bile olabilir. Gidip barda takılabilir ve flörtleşmeye başlaya-biliriz. Ya da sana Jeff’in arkadaşlarından bazılarını ayarla-yabilirim.”

Eloise’le birlikte aynı anda kaşlarımızı kaldırdık. Bunu daha önce denemiştik. Ve tanışmadığım biriyle çıkarak şu an olduğumdan daha kötü hissetmek istiyor muydum? Jeff Jorgensen’in arkadaşlarından biriyle Eloise bile çıkmıştı. Tatlı ve normaldi ve sona ermiş kardeşlik kulübü dönemle-rinden kalma yaşam stilini sürdürmeye biraz yatkındı ama iste onu çevreleyen diğer adamlar bırakın aynı anda hem tat-lı hem normal olmayı, bunlardan biri bile değillerdi.

Amanda, “Artık Ernst & Young’da çalışıyor,” diye ek-ledi. “Dünyanın en sıcak muhasebe firması. Bu da başarı imkânlarıyla dolu yeni bir havuz demek. Asla bilemezsin.” Cosmopolitan’ıma göz attı. “Keşke ben de aynısını sipariş etseydim. Saçma sapan bir günün ardından, pembe ve güçlü bir şey iyi gelirdi.”

Soğuk içkimin üzerinden bir yudum alıp içki bardağımı Amanda’ya doğru kaydırđım. *Saçma sapan* terimini benden ve Eloise’den öğrenmişti. Onun çiftlik lisanının bir kısmını kullanmaya çalışmıştık, ama gerçekten etrafta –aslını kas-tetmedikçe– *boğa taşıağı* gibi şeyler söyleyerek dolaşamaz-dınız. Amanda, New York’un en büyük avukatlık şirketi olan Lugworth & Strummold’da avukat asistanıydı. Avukat

olmakla hiç ilgilenmiyordu, ama işine âşıktı. Bazen yazarlığa el atıp John Grisham tarzı kitaplar yazmayı denemekten ve yayınevi bağlantısından faydalanmaktan bahsedirdi.

Amanda’yla, ben Posh’da çalışmaya başladıktan bir-iki gün sonra, ofis binamızın önünde Eloise’le sigara içerken tanışmıştık. (Amanda artık ne sigara içiyor ne de aynı binada çalışıyordu. L&S, dört yıl önce The Wall Street bölgesine taşınmıştı.) Neyse, günde iki, üç veya on kez, üçümüz Lexington Bulvarı’nın ve 57. Cadde’nin köşesinde sigara tütürerek dikilirdik. Birkaç hafta süren üstün körü muhabbetler öğle yemeği davetlerine dönüştü, ardından hafta sonu kuşluk yemeği davetleri geldi ve şimdiki haftalık Flört Gecesi Yuvarlak Masası ortaya çıktı.

Eloise, “Ya da Max’i arayabilirsin,” diye önerip tepkimi görmek için gözlerini üzerime dikti. “Ona ne olduğunu merak *ediyordun*, bu sayede öğrenmiş olursun.”

Anında başımı olumsuz anlamda salladım. Neden adının geçmesi bile hâlâ canımı bu kadar yakıyordu? Max’i asla aramazdım. Yapamazdım. Hâlâ, adını bilmediğim şu kızla birlikte olup olmadığını kim bilebilirdi? Ya da başka biriyle? Ve benim, bir randevu konusunda tek eski erkek arkadaşımı arayıp bir aile kutlamasına benimle katılmasını isteyecek kadar umutsuz olduğumu Max’in bilmesini kim isterdi? Az değil, bir aile kutlaması.

Max’le, Macy’s’in erkek reyonunda tanışmıştık. O, bir gömlek alıyordu; ben Charlie Amcam için bir doğum günü hediyesi arıyordum. Ve umutsuz ve şaşkın bir halde bir pantolonu rafa koymaya çalışan Max’i fark ettiğim anda, vu-

ruldum. Öyle ki, yanına gidip bir amcanın, elimdeki gibi bir kazağı beğenip beğenmeyeceğini sormayı göze aldım. (Şimdi, New York'ta evlenilesi bir erkek bulmanın harika bir yolu vardı. Yalnızca bekâr erkekler kendi giysilerini tek başlarına alırlardı.)

Ah, bir dakika. Üzerini karalayın. Max Reardon evlenilecek bir adam *değildi*. Bir yıllık hoş ve sevimli bir birlikten sonra, işyerinden bir arkadaşına âşık oldu ve ilişkimiz bitti. Aslında, *onun* adına bitti. Ben, yirmi üç yaşında, kırık bir kalple kalakaldım. Yemek yiyemediğim için anında altı kilo verdim. Sonra o kiloları geri aldım, çünkü Eloise ve Amanda'nın her gün getirdikleri Haägen-Dazs'larla avunmaktan kendimi alamadım. Ve sonunda başa döndüm: kırık kalpli ve 4 kilo fazlam olarak.

İki hafta boyunca ağlayıp mızızlanarak burnumu silişimi izledikten sonra, Eloise, kendisi, Amanda ve benim her hafta sonu New York'ta birer turistmişiz gibi davranmamız gerektiğine karar verdi. Her ay, farklı bir bölgeyi gezdik. Ben, Özgürlük Anıtı'nın çenesindeki merdivenlerde ağlar-ken, Empire States binasının tepesindeki teleskoptan, şişmiş gözlerle bakarken ve Staten Adası vapurunun korkuluklarına yaslanmış iç çekerken bana mendil uzattılar. Fışkıran Çayır Parkı'ndaki Dünya Küresel Fuarı'na bakarken ağladım. Shea stadyumunda Mets maçını seyrederken ağladım. Jones sahilinde Lilith Fair konseri boyunca ağladım. Beşinci ayın sonunda, gözyaşı pınarlarım kurudu. Bronx Botanik Bahçeleri'ndeki çiçeklerin ne kadar güzel olduğunu ve Yankilerin inanılmaz derecede sevimli olduğunu düşünebilecek kadar

Max olayını atlatmıştım. *Kırık Kalpli Kızın New York Rehberi* fikrini Gwen'e satmaya çalıştım, ama bana bunun aşırı reklam hilesi olduğunu söyledi.

Max, benim ilk gerçek erkek arkadaşım olmuştu ve ondan sonra gerçek bir ilişkim olmamıştı. Paralı Asker ve iki kısa ömürlü ilişki ve her seferinde sönen bir belkiyle sonuçlanan birkaç başka ilişkinin dışında tamamen yalnızdım.

Neden? Amanda'nın Jeff'i vardı, Eloise'in Rus'u vardı. Ve bir Tapas barında, karşısında erkekleriyle oturan kadınlar tarafından sarılmıştım. Benim sorunum neydi? Kamyon şoförleri ve inşaat işçileri bir ıslık çalmaya geçecek kadar şirin olduğumu düşünüyorlardı da neden arkadaşlarım gibi, ya da Natasha Nutley'nin yaptığı gibi küçük parmağıma takacak bir adam bulamıyordum?

Amanda Cosmopolitan'ımı geri ittirdi ve bir yudum çektim.

Eloise, "Nix, Max'i hatırlıyor, Jane," dedi. "Ailenin Max'i tanıdığını tamamen unutmuşum. Onu hayatının yeni aşkıymış gibi yutturamazsın ve tekrar birliktymiş gibi de yapamazsınız. Kötü fikir. Adını gündeme getirdiğim için özür dilerim."

Eloise'e sorun-değil bakışı attım. Hep birlikte çiğneme, emmeye ve içmeye geri döndük.

Amanda, elindeki pipetle beni işaret etti. "Kör Randevu etkinliğine katıl, Jane. İhtiyacın olan tek şey, düğüne götürecektir *bir* erkek. Ne kaybedersin?"

Eloise'le birlikte Amanda'ya baktık. İğneleyici bir başka tepkiye gerek kalmamıştı.

Ama benim sessizliğim Amanda için yeterliydi. Hemen ceptelefonuna sarıldı. “Jeff, bil bakalım kim tekrar kör randevuya katılmak istiyor? Jane! Kes sesini... o, yaklaşık, iki yıl önceydi! Ona göre biri var mı?” Hep beraber bekledik. “Hayır! O, kel! Hayır, çok kısa... Jane 1.70 boyunda. Hmm. Ah, o çocuk mu? Olmaz, çok şirin ama tam bir aptal! Jane bir editör, bulacağın adam biraz zeki olmak zorunda. Ahh... evet! Hı hı, hı hı, hı hı... kulağa çok hoş geliyor! Ayarla onu.”

Kulağa *iyi gelmek*? Bay hı hı Amanda’nın gözüne hiç mi çarpmamıştı yani?

Amanda gözleri parlayarak ceptelefonunu kapattı. Masaya doğru eğilip atkuyruğunu arkasına savurdu. “Kevin Adams. Otuz üç yaşında. Kıdemli muhasebeci. Central Park’ın batısında varlıklı bir evde yaşıyor. Jeff, ofisteki bütün yöneticilerin, Kevin için ağızlarının suyunun aktığını söylüyor.”

Neredeyse ağız dolusu Cosmopolitan’ımı fişkırtacaktım. Bu, kaderdi. Kevin Adams, tam Natasha’ya tarif ettiğim adamdı! Yukarı Batı Yakasındaki varlıklı bölgede yaşıyordu.

Eloise, başıyla onaylayarak, “Kulağa iyi geliyor, Jane,” dedi. “Çok iyi.”

Amanda, “Yap şunu, Jane,” diye üsteledi. “Ya da Dana ve Gnat’a yalan söylediğini itiraf edersin. Ve yakma fırını adamla çıkmak zorunda kalırsın!”

Şoke olmuş görüntümü küçümsemeyle karıştırmışlardı. Yüzümde oluşan kocaman bir sırıtışla Amanda’ya döndüm. “Jeff’e söyle, adama numaramı versin. Hem ev, *hem* de iş.”

Eloise’le beraber, Amanda’ya yanaktan gerçek öpücükler verdikten sonra Union Meydanı metro istasyonuna giden merdivenlerden inerek gözden kaybolduk. Hem Grammy hem de Ina Teyze, asla metroyu kullanmayacağıma dair bana söz verdimişlerdi. New York yeraltı tren sisteminin, yetmişli yıllarda olduğu gibi suç işleme merkezi olmadığına inanmayı reddediyorlardı. Eloise’le beraber, metro kartlarımızı turnikelerde okuttuktan sonra Yukarı Yaka IRT hattına yöneldik.

Özgürlük Anıtı taklidi yaparak elinde fener taşıyan bir kadın (tamamen gümüş rengine boyalıydı) bir platformun üzerinde hareketsiz bir şekilde duruyordu. Önünde ters duran bir şapkanın içinde birkaç banknot vardı. Birkaç adım ileride, bir grup genç, bateri çalışıyor, önlerinde, içinde hiç para olmayan bir çanta, açık duruyordu. Eloise’le ikimiz bir süre durup dini şarkılar söyleyen tombul çocuğu dinledik. İkimiz de amfi çantasına benzeyen cüzdanlarımızda bulduğumuz bozuklukları attık.

6 trenine, kapıları kapanmadan hemen önce binip birer turuncu sert oturaklardan kaptık. Bir grup genç, ellerinde tuttıkları video oyununu oynayarak kıkırdıyorlardı. Orta yaşlı bir adam el tırnaklarını kesiyordu. İki-üç ezik tip, gazete veya vagonun tavanından sarkan saçma sapan ilanları okuyordu. Ve altı tane çekici kadın, –hepsi de yirmilerinin sonunda, otuzlarının başındaydı– dağınık oturuyordu, Kate Spade çantaları vücutlarına sıkıca yapışmış halde, hepsi de ya rapor, ya da kitap okuyor veya dışarıdaki karanlığa boş

gözlerle bakıyorlardı.

Bu insanları izlemek beni bunalıma soktu. Ben de onlardan biriydim. Aynı benim gibi, işten sonra arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmiş, hatta belki sevgilileriyle buluşmuş, şimdi eve gidiyorlardı. Tek başlarına. Bir cuma akşamı saat on buçukta. Postalarını açmaya, kablolu televizyon izlemeye, buzdolabına bir göz atmaya, bir *Vogue* dergisini karıştırmaya, terfi, erkek arkadaş veya evlilik teklifi hayalleri kurmaya ve nihayet uyku galip gelinceye kadar bunalım takılmaya. Benim gibi biri bakışlarımı yakalayınca gözlerimi tavandaki bir, ayak hastalıkları uzmanı ilanına çevirdim.

Tren, yukarı yakaya doğru sallanarak giderken Eloise, “Bana ondan biraz daha bahset,” dedi.

“Gnat’tan mı?”

Eloise başıyla onayladı. “Tam bir diva mı? Her şeyiyle göz alıcı ve son derece havalı mı?”

Gözümün önüne Natasha’yı getirdim. “Hem evet hem hayır. Senin kastettiğin şekilde bir tür ‘süper havalı’ diyebiliriz, ama onda adını tam koyamadığım bir şey var. Henüz tam çözemedim.”

“Nasıl da çözeceksin. Onunla biyografi üzerine çalışırken içini dışını öğreneceksin. Peki, Dana’nın düğününe neden geliyor?”

Omuz silktim. Evet, neden?

Tren 42. Cadde istasyonunda aniden durunca Eloise üze-rime doğru savruldu. “Belki de bedavadan demlenmek istiyordur. Hâlâ içki problemi var mı?”

“Kitabının ana hatlarına bakılırsa yok,” diye cevap ver-

dim. “Öğle yemeğinde de hiç alkol almadı.” Bu arada öğle yemeği seksen beş papelin altında tutmuştu. Belki yarın kendime on beş dolarlık somon mühürleme ziyafeti çekerdim. Bu, Tek Başına Bir Cumartesi Gecesi Daha Sendromunun bir nevi tedavisiydi. Kiraladığınız bir videoyu tek başınıza izlerken yemek zorunda kalsanız bile. Vagondaki benim gibi kadınlara bir göz attım. Hiçbirinin o “güzelim” yüzünde yarın-akşam-sevgilimle-randevum-var memnuniyeti yoktu. “El?”

“Evet?”

Sandaletimin burun ucuyla kirli zemine vurdum. “Yaptığım şeyin zavallıca olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Yani Natasha ve Dana’ya şu harika erkek arkadaşından bahsedişimi kastediyorum?”

Eloise bir kaşını kaldırdı. “Zavallıca mı? Ben olsam *gerekli* derdim! Ayrıca sen Dana’ya bir şey demedin ki. Natasha söyledi. Başka çaren yoktu. Endişelenme, Jane. İddiaya varım, Kevin senin anlattıklarından daha fazlasıdır. Sana ikinci bir kez çıkma teklif edecek, görüşmeye başlayacaksınız ve bir bakacaksın, erkek arkadaşını Dana’nın düğününe götürüyorsun.”

Güldüm. Eloise, böyle şeylerin sadece *ona* olduğunu unutuyordu. Serge, beşinci buluşmalarında ona olan aşkını itiraf etmişti. (Bu arada kendisi henüz Serge’ye onu sevdiğini söylemiş değildi.) “Kevin’la ilgili beklentilerimi çok yüksek tutmayacağım. O daha sadece bir *olasılık*.”

Eloise kaşını kaldırdı.

“Tamam, beklentilerim yüksek,” diye itiraf ettim. “Gi-

yinmeme yardım edersin, değil mi Eloise?” başıyla onayladı. “Bir düşün; bugün öğleden sonra *hiç* erkek arkadaşım yoktu, sonra *sahtesi* oldu, şimdi de *gerçek* erkek arkadaş olma potansiyeli olan bir kör randevu. Tabii eğer ararsa.”

Aslında *bu*, acınası bir durumdu. Daha tanımadığınız bir erkek arkadaşın sizi aramasını ummak, sonra da sizinle tekrar çıkmasını ummak yetmezmiş gibi, uzun zaman önce *size* vaat edilen bir otelin balo salonunda onunla dans edebilme-yi ummak.

Ama eğer ummaktan, inanmaktan, aptal bir oyunu oynamaktan bir an bile vazgeçerseniz, hapı yutardınız. Vazgeçemezsiniz, asla. Çünkü eğer vazgeçerseniz, hayatınızın geri kalanını yalnız geçirirdiniz, aynen büyük teyzem Gertie gibi. Ve bütün çalışıp didinip elde ettikleriniz, miras halinde onu hak etmeyen akrabalarınıza giderdi.

Gözüm, saatimdeki tarih göstergesine gitti ve bir an kalbim durdu. “Hey, El, bugünün ne olduğunu biliyor musun? Şu ana kadar tamamen unutmuşum. Annemle babamın evlilik yıldönümleri.”

Eloise, anlayışlı bir şekilde elimi sıktı. Tren 77. Cadde istasyonuna öyle sert bir giriş yaptı ki, ikimiz de oturaklarımızın kenarına tutunmak zorunda kaldık. Ayağa kalkıp kapıların açılmasını bekledik. Eloise, “Hadi birer dondurulmuş yoğurt molası verelim,” diye önerdi. “Tasti D-Lite’ta yağsız çikolata sosu var.”

Metro istasyonundan çıkıp Lexington Bulvarı’ndaki Tasti D-Lite’a daldık. Ben çikolatalı marşmelov aldım. Eloise, vanilya sosu ve sahte Snickers aldı. Ve ikimiz de birer topak

yağsız çikolata sosu aldık.

Bize bakan insanlara aldırmadan külâhlarımızı yalayıp First Avenue'nun doğusuna doğru yol aldık, sonra Eloise köşedeki büfeden *In Style* dergisi alabilsin diye kuzeye, 79. Cadde'ye döndük. Derginin kapağında Catherine Zeta-Jones vardı.

Eloise büfenin tezgâhında duran sevimli Hintli çocuğa gülümsedi. "Bana bir iyilik yapıp para üstünü ve dergiyi alışveriş çantamın içine atar mısın?" Elindeki külâhı havaya kaldırdı.

Adam, koyu siyah gözleri ışıldayarak, "Elbette, nasıl isterseniz," diye cevap verdi. Tezgâhın üzerinden eğilip kalın dergiyi ve birkaç kâğıt parayı çantasının içine attı.

"Çok tatlısın." Eloise, çocuğa bir öpücük gönderdi ve oradan ayrıldık.

Eloise'in yaptıklarını izlemeyi hep sevmiştim. Ama o anda, kalbimin sancıldığını hissettim.

Büyük kilisenin önünden geçerken Eloise, "Hey, Jane, pazar sabahı St. Monica kilisesine uğrayıp annenle baban için birer mum yakalım mı?" dedi.

Minnetle başımı sallayarak onayladım ve şekerli külâhımdan damlayan sıcak çikolatayı yaladım. İkimiz de Katolik olmadığımız halde ayda en az bir kez kiliseye gidip mum yakardık. Fikir tamamen Eloise'e aitti. Bir şeyi *yapmak* için o şeye dahil *olmak* zorunda olmadığını söylemişti. Sadece birinden birini istemek zorundaydın.

Ben hiç böyle düşünmemiştim.

Cumartesi sabahı Eloise'le birlikte, Dana'nın bana söy-

lediği mağazaya ayakkabı almaya gittik. Dükkândan dışarıya 125 dolarlık, bir daha asla giymeyeceğim ve iade de edemeyeceğim şeftali rengi saten ayakkabılarla çıktım. O sırada Eloise, ESL dersinden çıkan Serge ile buluşup öğle yemeği yemeye gitmişti. Serge, Amerikan vatandaşı olmayan, çalışanıydı. Kuaför salonundaki Serge'nin arkadaşları ona, Amerikan kadınlarının, yabancı erkeklerin sadece yeşil kartla ilgilendiklerinden endişe duyduklarını söylemişlerdi. Dolayısıyla, Eloise ilişkilerini düşük düzeyde tutmak istediğini açıklamasına rağmen, Serge doğrudan yabancılar ofisine gitmiş ve zor yoldan yeşil kart elde edebilmek için gerekli belgeleri doldurmuştu.

Ve *ben* de kör randevum Kevin Adams'la buluşmaya gittim. Sabah saat onda beni arayarak şaşırtmıştı. Eloise'e göre bu, iyiye işaretti. Bir ilişkiye açık ve hazır olduğunu gösteriyordu. Kevin bana saat on bir buçuğa kadar squash oynayacağını ama sonrasında bir kahve için buluşmayı istediğini söylemişti— eğer içtenlikten hoşlanıyorsam.

Kabul ettim. Ve işe bakın ki, kurgu brunch planlarım birden bire iptal olunca öğleden sonra serbest kalıvermiştim. Kime sorarsanız sorun, *o* gün için randevuyu kabul etmezsiniz. Aradan iki gün geçmeden —tercihen üç— bir randevu teklifini asla kabul etmezsiniz. Bu davranış, karşınızdaki adama kendinize ait bir yaşantınız olmadığını söylemenizle aynı anlama geliyordu. Genelde bu tür saçmalıkları ciddiye alırdım. Ama büyük gün yaklaşıyordu. Dana'nın düğününe iki aydan az kalmıştı. Her neyse, zaten sadece bir kahve için buluşacaktık.

Saat tam ikide İkinci Cadde, 84. Sokak'ta yer alan ve gözde bir kahve dükkânı olan DT UT'ye (Aşağı Yaka Yukarı Yaka anlamına geliyordu) yaklaştım. Kevin'la, kurabiye tezgâhının yanında, meyve pürelerinin ve kokteyllerin listesinin yazılı olduğu, tavandan sarkan kahverengi kâğıt rulosunun altında buluşmayı kararlaştırdık. Deniz mavisi bir kazak ve kot pantolon giyen birini arayacaktım. Jeff vasıtasıyla Amanda bana önemli bilgiyi iletmmişti: uzun, zayıf, koyu kahverengi saçlar, kahverengi veya yeşil veya mavi gözler – Jeff emin değildi.

Kahve dükkânının kapısına yaklaşıırken sigaramdan derin bir nefes çektim, sonra sigaramı ezip söndürdüm. Acaba Jeff, Kevin'a sigara kullandığımı söylemiş miydi? Eğer umursasaydı, benimle tanışmayı kabul etmezdi. Belki o da sigara kullanıyordu. İkimizi Plaza'nın balo salonunda şampanyalarımızı yudumlayarak ve dumanını üfleyerek sigaralarımızı tütürürken hayal ettim.

Sonra birden, squash oynayanların sigara içmediklerini hatırladım. Hemen yandaki şarküteriye uğrayıp nane şekeri almalı mıydım? Hmm. Saat neredeyse ikiyi beş geçiyordu ve nane şekerinin ağzımda erimesini beklersem gecikirdim. Ve ağzımdaki nane şekerini emerken sahte erkek arkadaş adayımla tanışmak hoş olmazdı. Avucumu çukur yapıp içine hohladım ve kokladım. Fena sayılmazdı.

Kapıyı çekip açar açmaz, ilkokuldan beri duymadığım bir Pat Benatar şarkısıyla karşılandım. Lisa-Lora Miner'larla birlikte bu albümü tekrar tekrar dinlerdik. Ina Teyzem'in değişikle Pat Benatar, kalp ağrısından anlıyordu.

Kurabiye tezgâhının etrafında kısa bir kuyruk oluşmuştu, ama kot pantolon ve deniz mavisi kazak giyen uzun boylu zayıf ve yalnız biri yoktu. Tezgâhın yanındaki dolu sandalyelere göz attım. Hoş görünümlü, koyu renk saçlı ve ela gibi görünen gözleri olan bir adam oturmuş *The New York Times* gazetesini okuyordu; kot pantolon ve beyaz tişört giyiyordu. Önünde dev boy bir kahve ve bir tür çörek vardı. Ayaklarının dibinde bir spor çantası duruyordu. Yanındaki sandalye boştu.

Bu adam Kevin olamazdı. Kevin Adams oturuyor olmayacaktı, sipariş de vermeyecekti. Artı, deniz mavisi bir kazak giyeceğini söylemişti. Tişörtlü adamın ilerisindeki diğer iki sandalyede iki genç kadın oturmuş sohbet ediyorlardı. Kurabiye tezgâhının diğer tarafında sıralanmış birkaç tane arkalı sandalye duruyordu. O sandalyelerde birkaç kişi oturuyordu ama hiçbiri Kevin Adams'ın tarifine uymuyordu.

Bir fincan kahve için ölüyordum. Bir tane alıp beklerken yudumlasa mıydım? Hayır. Bu tuhaf olurdu. Ve muhtemelen kabalık olurdu. Ayrıca, insanlar tezgâh boyunca ilerleyip sipariş verirken ve ödeme yaparlarken önlerine geçmeden kahve fincanını koyacak bir yer de yoktu.

Saatime göz attım. İkiyi on geçiyordu. Yani Kevin on dakika gecikmişti. Çok mühim. On dakikalık gecikme, aslında New York şehri için tam vaktinde sayılırdı. Benim, on beş dakika geç kalmam gerekirdi ki şu sıralar moda olan beş dakikalık gecikme hakkımı kullanabileyim.

Ellerimi ne yapacağımı bilemedim; ceplerim yoktu. Eloise benim için soluk gümüş grisi bir kamisol, sadece en üst

düğmesi iliklenmiş siyah örgü bir hırka, siyah dar kapri ve alçak topuklu, siyah deri terlikler seçmişti. Kevin'a siyah giyeceğimi söylemiştim. Kurabiye tezgâhının önünde benden başka, baştan ayağa siyahlara bürünmüş bir kadın yoktu, yani beni *tanıyamamasına* imkân yoktu.

İki çeyrek. Kapı açıldı ve içeriye bir grup insan girdi. Bebek arabasında bir bebekle bir çift. Üç tane ergen kız. Dizüstü bilgisayarı taşıyan bir adam. Kendimi mahcup hissetmeye başlayınca tezgâhın arkasındaki duvara asılı menü tahtasını incelemeye başladım. Dolgulu sandalyede oturan tişörtlü adamla bir an göz göze geldim, sonra adam gazetesine geri döndü. Tanrım. Dışarıya çıkmaya bile cesaret edemiyordum. Bundan hiç hoşlanmadım. Dışarıya çıkmak veya orada öylece durmak, giysilerinizin içinde çok iyi göründüğünüzde veya kötü saç gününüzdeyken hissettiğinize benziyordu. Harika. *Dün*, iyi saç günüydü.

İkiyi yirmi geçiyordu. Tekrar menüyü inceler gibi yaptım. Avuçlarım terlemeye başladı, ama pantolonuma silemezdim. Kendimi gittikçe daha sıkılgan hissetmeye başladım. İnsanlar atlatıldığımı düşünmüşler miydi? *Atlatılmış* mıydım?

İki yirmi üç. Birden bire, tişörtlü adam bana bakmaya başladı. Bana yanına gitmem için işaret etti. Ona, soran bakışlarla baktım ve adam aynı hareketi tekrarladı. Belki de iyi saç günüydü. Kevin Adams'ın çok kaba bir şekilde yirmi dakika geciktiğini göz önünde bulundurursak, sevimli bir adamla tanışmamda bir sakınca yoktu. Bende bu şansla, adam muhtemelen benden bir peçete veya plastik kaşık iste-

yecekti. Adama tedbirli bir tebessümle yaklaştım.

Bana, “Selam,” dedi. “Acaba Jane Gregg olma ihtimaliniz var mı?”

Ha? Adımı nereden biliyordu?

Sonra sandalyesinin diğer koluna katlanarak konmuş deniz mavisi kazağı gördüm.

“Ben Kevin Adams.” Elini uzattı.

Kulaklarımın yanmaya başladığını hissettim. “İçeriye girdiğimde neden yanıma gelmedin? Son yirmi dakikadır şu tezgâhın yanında dikiliyorum. Ben olduğumu anlamadın mı?”

“Evet, seni hemen tanıdım, ama squash oynamaktan bacaklarım *fena halde* ağrımış.” Dişsiz ağzını gösterecek şekilde sırttı. “Arkadaşım benimle kortu sildi. Ve şu Federal Reserve’yle ilgili makaleye öyle bir dalmışım ki, önce onu bitirir, sonra da sana burada olduğumu bildiririm diye düşündüm. Ama kaslarımı her kıpırdatışımda...” yüzünü abartılı bir şekilde ekşitti “...aynen, of, otur yerine adamım, şeklindeydin.”

Bir tencere kaynar suyu alıp birinin başından aşağıya yavaşça boşaltma isteği nadir rastlanan bir şeydi ama o an Kevin’a yapmak istediğim tam da buydu. Ve bir kahve dükkânında olduğumuzdan, ısıtıcıların üzerinde kaynamakta olan ve alıp boşaltmamı bekleyen iki çaydanlık dolusu su vardı.

Tamamen yabancı biri, daha randevumuz başlamadan beni aşağılamayı başarmıştı. Hem de dişsiz bir yabancı.

Kevin, yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek, “Otur, bakalım,” dedi. Minderin üzerinde ezilmiş şeker tozu vardı.

Kendime, *onunla evlenmek zorunda değilsin*, diye hatırl-

lattım. Sadece sıradan bir ilişki geliştirip Dana'nın düğününe davet edeceksin.

Eğer onu azarlamaz ve başını ezmezsen, onu hak edersin, diye de kendimi uyardım. *Belli ki A seviyesinde kaba bir serseri.* Ama ihtiyacıma tam olarak uygundu. Lüks bir mülkte oturuyordu.

Üstüme gelmesen olmaz mı? diye beynime sordum. Sen de oradaydın. Gnatasha Nutley'le birlikte liseye gittin. Hayatını mahvetti. Sana kendini kasabanın en çirkin ve en sıkıcı kızı gibi hissettirdi. Sen daha onun kollarını etrafına sarılmış hissedemeden Robby Evers'ı senden çaldı. Şimdi sadece gururunu sonraya saklamak üzere yutman gerekiyor.

Kevin Adams, “Gerçekten çok güzel gözlerin var,” dedi.

Kevin Adams'a bir puan. Kendini birazcık affettirdi. Belki onu acımasızca yargılamışımdır?

Evet, ya da belki bir serseriden gelecek ufacık bir iltifat yelkenleri tamamen suya indirmek için gereken tek şeydi. Umutsuz olabilirdim, ama aptal değildim.

Şeker tozunu silkeledim, oturdum ve potansiyel düğün eşime gülümsedim.

Saat üçte Kevin Adams aniden kalktı. Artık gitmekten vazgeçtiğim sağlık kulüplerinde ağırlık çalışan adamlar gibi kaslarını eğip bükerken alçak homurdanma sesleri çıkardı. Adamın kasları gerçekten sancıyor muydu yoksa hava mı atıyordu, anlayamadım.

Mavi kazağını başından geçirirken, “Evet, çok hoş vakit geçirdim,” dedi.

Kazağı suratını örtmüşken bakabildiğim kadarıyla güzel bir vücudunun olduğunu fark ettim. Düz bir karın, uzun bacaklar. Ve oldukça da şirindi. Pierce Brosnan gibi değildi elbette, ama kim öyleydi, Jeremy'nin dışında?

Peki, Kevin, Bay Görgü değilse ne olacaktı? Herkes doğru düzgün yetiştirilmiyordu. Bazen erkeklerini eğitmek zorunda kalan, kadınlar oluyordu. Konu, randevuya bensiz başlayıp kendini yeterince iyi hissettikten sonra beni de davet etmesi değildi. Ya da kendi kahvemi almaya gittiğimde kendisi için bir çorba kâsesi daha kahve istemesi de değildi. Mesele, iyi görünümlü, erkek ve Yukarı Batı yakasında lüks bir mülkte yaşıyor olmasıydı. Sadece gülümsediğinde dişleri değil, dişetleri görünüyordu.

Hemen orada ve o anda, ikinci bir randevuyu kabul etmeye karar verdim. Eğer davet ederse. Benden hoşlandığı izlenimine kapılmışım. Randevumuz pek uzun sürmemişti ama rahatça konuşmuştuk. Çoğunlukla Amanda ve Jeff'in ne kadar harika insanlar olduğundan bahsetmiştik.

“Evet, ee, Jane,” dedi, spor çantasını alırken. “Seni arıyorum.”

Ah. Bunun ne anlama geldiğini herkes bilirdi. *Seni Arıyorum* demenin anlamı: *Senden pek etkilenmedim, ama sen iyi bir insansın ve kendine iyi bak.* Neden erkekler böyle bir şeyi direkt olarak söyleyemiyorlardı? Neden sahte umutları yükseltirlerdi?

Kevin öne doğru sarsakça eğilip bana hava öpücüğü verdi.

*

Pazar sabahı sağanak yağmur ve baş ağrısıyla uyandım. Eloise dün gece beni Meksika yemeği yemeye çıkartmıştı; birkaç alkolü dondurulmuş margaritanın Kevin Adams'ı beynimden sileceğinde ısrar etmişti. Haklıydı. Ama şu an hem migrenim vardı, *hem* de hafızam geri gelmişti.

En azından bu yağmurda aşağıya inip *New York Times* almak zorunda değildim. Akıllılık edip dün gece Eloise Hintli çocukla flört ederken gazete standından bir tane almıştım.

Üzerimdeki yorganı atıp bir demlik kahve yapmak için sallanarak mutfağa gittim. Zihinsel olarak *Ah, hadi ama!* diye mız mızlandım. *Dün gece süt almam lazımdı.* Buzdolabını açıp karton kutuyu salladım. Sadece bir damla süt kalmıştı.

Belli ki bu, harika bir gün olmayacaktı, ama dünden daha güzel olmak zorundaydı. Amanda dün gece arayıp bir aşk kıvılcımı başlatıp başlatmadığını sordu. Sonucu biraz yumuşatarak Kevin'la aramızdaki kimyanın uyuşmadığını, ama eğer tekrar ararsa tekrar çıkmaktan memnuniyet duyacağımı söyledim. *Ki bunu yapmayacaktı.* Amanda'ya Kevin'ın koca bir pislik olduğunu asla söyleyemezdim. Amanda beni teskin ederek iyilik yapmıştı. Ayrıca düğün eşi kaynağımı kendimden uzaklaştıracak gücüm yoktu.

Kendimi tekrar yatağa atıp ağır *Times* gazetesini karnımın üstüne koydum, asla okumayacağım ekleri (Arabalar, Spor, Para ve İş, Ön kısım) yere attım. Magazin ekini alıp düğün ilanlarını açtım. Tanıdığım isimleri aramak hep çok hoşuma gitmişti. Hayatım boyunca belki üç kez tanıdık isimlere rastlamıştım. İkisi kolejden, biri Posh'tan uzun za-

man önce ayrılmış bir stajyer. Ama bu bölüme bakmamın asıl sebebi yaşları ve meslekleri kontrol edip aralarına nasıl sıkıştığımı görmektir.

Yirmi yedi yaşında evlenen bir sürü insan vardı. Özel okulların orta kısım öğretmenleri çoğunlukta idi, Larry Fishkill gibi İnternet uzmanları da öyle. Öğg. Bir-iki ay içinde Dana ve Larry de bu sayfalardan bana gülümsüyor olacaklardı.

İsimleri taradım... ve nefesim kesildi.

Max Reardon'un gülümseyen yüzü bana bakıyordu. Kolu, çilleri olan hoş bir kızılın etrafındaydı. Başlıkta Reardon ve Carmichael yazıyordu.

Her ikisi de New York Bankasında hisse senedi analisti olan Max Reardon, 28, ve Cheryl Carmichael, 26, gelinin memleketindeki St. Stephen's Piskoposluk kilisesinde dün yapılan bir törenle...

Ben daha ağladığımı fark etmeden gözyaşlarım gazete yazılarının üzerine düşmeye başladı.

Mutfağa koşup evyenin altındaki dolabı açtım. Ama Eloise'in adını bile söyleyemeden hıçkırıklara boğuldum.

Telefonum çaldı. Dizlerim beni taşımıyordu. Ayakta bile duramıyordum.

Telesekreter devreye girdi. "Aman Tanrım! Jane, ben Dana! Buna inanamıyorum! Larry'yle birlikte oturmuş gazete okuyup kahvaltı ediyorduk ve bil bakalım *The Times*'in evlenenler listesinde kim var? Eski erkek arkadaşın Max! Onu hatırlıyor musun? Aman Tanrım, buna inanabiliyor musun? Eşi çok tatlı! Sana da biraz Natasha'yı andırmıyor mu? Ayakkabıları aldın mı? Beni ara. Hoşça kal!"

Çalar saati defalarca susturmaya çalıştım ama titremeye devam etti. Sonra titreyenin ceptelefonum olduğunu fark ettim. Oturup gözlerimi açmak için zorladım. Saat sabah altı buçuktu.

Çarşaf larım bayat sigara kokuyordu. Dün iki buçuk paket sigara içmiştim. Amanda, ardı ardına içilen ilk bir buçuk pakete kahramanca dayanmıştı ama dumandan gözleri, benim ağlamaktan olduğu kadar kırmızı ve sulu hale geldiğinde onu gitmeye zorladım. Her beş izmaritten sonra da Eloise kül tablasını boşaltıp her yarım paketten sonra odaya Lysol sıktı.

Nikotin, beyin hücrelerime ciddi bir hasar vermiş olmalıydı. Çünkü eğer yanılmıyorsam, Amanda'nın erkek arkadaşının tanıdıklarıyla tekrar kör randevuya gitmeyi kabul etmiştim. Eloise beni, vazgeçip düğüne tek başıma gitmenin sadece Max'in ve Kevin'in dünyasındakilerin *kazanması* anlamına geleceğine ikna etmişti. Ama zaten öyle değil miydi? Kimin onlarla savaşıacak gücü kalmıştı? Sonum büyük teyzem Gertie'ninki gibi olacaktı. Belki de artık bunu kabul etmem gerekiyordu.

Ardından Ina Teyzem arayıp Max'in evlilik ilanı hakkında kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Onun bir anne gibi endişe duyması o kadar rahatlatıcıydı ki telefonda gözyaşlarına boğuldum. Ta ki harika olarak kabul edilebilecek yeni bir erkek arkadaşı olan bir kadının eski aşkı evlendi diye bu kadar üzgün olmaması gerektiğini hatırlayınca kadar.

Amanda, her şeyin icabına bakacağını söylemişti. Cep-telefonunu güzelce temizlemişti ve ardından hepsi de ayarlanmış dört yeni kör randevum olmuştu. Üçü bu hafta (salı, perşembe ve cumartesi) ve bir tanesi önümüzdeki hafta için (salı). Eğer bir numaralı kör randevu yolunda giderse iki numarayı iptal edebilirdim, falan.

“Evet, ama ya *hepsi* de batarsa?” diye sormuştum. “O zaman ne olacak?”

Ardından ölüm sessizliği olmuştu. Bununla ilgili endişelenmeyi cuma günü Flört Gecesi Yuvarlak Masası'na ertelemeye karar vermiştik.

Telefon tekrar çaldı. Kablosuzu elime aldım. Ahizeye boğuk bir sesle “alo,” dedim.

“Jane? Natasha. Seni yakaladığıma çok şaşırdım! Mesaj bırakacağımı sanıyordum çünkü vaktinin çoğunu erkek arkadaşının evinde geçirdiğini söylemiştin. Yoksa seni bu kadar erken aramazdım.”

Hem, Gnat beni neden *evden* arıyordu ki? O, işti. Özel arkadaşım değil.

“Jane? Seni uyandırdım mı?”

“Şey, hayır, aslında yoga kasetimi izleyip yoga yapıyordum.” Derin bir nefes aldım, tuttum ve bıraktım. “Erkek arkadaşım iş için birkaç günlüğüne şehir dışında, bu yüzden...”

“Ha, iyi o zaman! Eğer sorun olmazsa bu sabah ofise uğrayacağımı söylemek için aramıştım. Ha bu arada, işyerinde sana bir mesaj bırakmış olabilirim, kendi direk hattın yok, ben de dahili numaranı bilmiyordum, bu yüzden... Neyse,

senin söylediklerin üzerine, Birinci Bölüm üzerinde çalışarak iyi bir hafta sonu geçirdim. Hani dediğin gibi, günümüzden başlayıp gerektiğe geçmişe dönmekle ilgili. Harika bir fikirdi, Janey. Sanırım kâğıda iyi bir şeyler döktüm.”

Sigara kokan yastıklarına yaslandım. Saçım leş gibi kokuyordu.

Gant beni epeyce uyandırmıştı. Nasıl bu kadar uyanık ve sabahın köründe işlere bu kadar hâkim olabiliyordu?

“Yani, iyice ayrıntıya dökmeden önce bir göz atmanı çok isterim,” diye ekledi. “Daha çok, kim olduğunu bildiğin o adam gerçek anlamda içime girmeden önce o resmi belgeleri neden imzaladığımı üzerinde durdum.”

Oturduğum yerde büzüldüm. İlk ve tek gerçek erkek arkadaşımın evlendiğini öğrendiğim pazar gününün ardından gelen pazartesi sabahı duymaya ihtiyacım olan şey buydu: Söz konusu aktörün, Natasha her bir belgeyi imzalarken, onun içinde gidip gelen uzman seks darbeleri.

Dik oturup odaklanmaya çalıştım. “Tamam, yani, ee, bu durumda saat ondan sonra görüşelim, çünkü editörlük toplantısı o zaman bitiyor.”

Natasha, “Harika,” dedi. “Sonra görüşürüz!”

Telefonu kapatıp kendimi yastıkların üzerine bıraktım.

Beni evden arama *izni* var mıydı? Gnat’a bazı temel kurallar koymalıydım. Belki sahte de olsa ünlüydü, ama ben 7/24 çalışmıyordum. 7/24 *randevu* vermek üzereydim, ama bu, başka bir hikâyeydi. Kim olduğunu sanıyordu da beni evden arıyordu?

Her şey berbattı. Üzüntümü ailemin yanında yaşayamı-

yordum ve şimdi isteyken bile rahat değildim. Hepsi bir tarafa, işyerimde çok iyi bir hayat sürdürdüğüm varsayılıyordu, yılda 100 bin dolar kazanan, lüks bir mülke sahip bir erkek arkadaşı olan. Bu kadın kendi eski erkek arkadaşı evlense umursamazdı. Gelinin memleketinde, noksansız.

Ama gerçek Jane Gregg, yapardı. Hem de çok. Hatta o kadar ki, dün St. Monica's kilisesinde fazladan bir mum yakmıştı, Max'in onu bırakmakla ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamasıyla ilgili kalan son umut kırıntılarının ardından hoşça kal demek için.

Eloise, benim bir zavallı olmadığım konusunda ısrar etmişti. Ona göre, bu bir sayfanın kapanmasıydı.

“Oh, oh, oh-oh” *Gıcır. Gıcır. Gıcıurt.* “Ohhhhh! Oh, evet!”

Duvarı yumruklayıp yüzümü sigara dumanı kokan yastığıma gömdüm.

DÖRT

Gwen Welle telefonun hoparlöründen, “Bebek kaka yaptı, millet!” diye ilan etti.

Doğum izninde olsa bile ondan kurtuluşum yoktu. Editörlük toplantılarına telefonla katılmakta ısrarcıydı. Sanki bu, haftalık zaman kayıplarında önemli bir şey oluyormuş gibi.

Ruh halimin kötü olduğunu söyleyebilir miydiniz?

Editörlük ekibi yarım saattir konferans odasıdaydı ve öğrendiğim tek şey şarkıcılık kariyeri seksenlerde sona ermiş birinin ve yaşamının Bill Gates tarafından altüst edildiğini iddia eden bir bilgisayar dehasının biyografisi anlaşması imzaladığıydı. Artı, editörlük bölümünün müdürü Paulette Igerman, Remke’ye, Jeremy’nin, bir kitabın basım tarihini kendisini uyarmadan değiştirdiğinden şikâyet etti. Görünüşe göre Paulette, Jeremy’nin büyüüne karşı bağışıklığı olan ve yaşayan tek kadındı. Bunu anlamıyordum. Eloise, Paulette’in lezbiyen olduğundan emindi. Remke elindeki kalemi ajan-

dasında tıkrıdarak, “Morgan, Jane’in Nutley’yle olan toplantısı için Continental kahvaltısı ısmarla,” dedi.

“Fiyatını yirmi doların altında tut.”

Gülümsedim. Morgan bana hor gören bir bakış attı. İşte başarmıştım. Remke’yle aramdaki altın çizgiyi geçmiştim. Artık bir yazarla olan toplantım için sokağın aşağısındaki şarküteriden bir meyve tabağı, Danimarka çöreği ve bir galon portakal suyu ısmarlayamayacak kadar önemliydim. Bunu benim için Morgan yapmak zorundaydı. Bu da bir şeydi.

Jeremy’nin bakışının bir an üzerimden geçtiğini hissettim. Acaba hakkımda ne düşünmüştü? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Çok çalıştığımın farkında olduğunu biliyordum. Gwen her performans raporu yazdığında, Jeremy’nin kulağına benimle ilgili övgü dolu şeyler fısıldıyordu. Ve Jeremy, benim ileride iyi bir editör olacağımı düşünüyordu; sık sık, projelerindeki ilk satır düzenleme editörlüğünü bana veriyordu. Ama bana hiç bakar mıydı? Yani, gerçekten bakar mıydı? Bazen Jeremy’nin benim için üzüldüğü hissine kapılırdım. Morgan Morgan buna dahil değildi.

Jeremy, salaş bir binada yaşadığımı ve bütçem yeterli olmadığı için işe gelip giderken taksi tutamadığımı biliyordu. Her sabah işe, üzerimde metro teri kokulu, indirimlerden aldığım giysilerle geldiğimi görmüştü. Yaz tatillerinde elimde bir plaj havlusuyla, yanımda buzlu çay termosu, okunacak müsveddeler ve evde hazırladığım ton balıklı sandviçlerle Central Park’ın Great Lawn çimlerinin üstünde geçirdiğimi biliyordu.

Ve ben de Jeremy'nin yazları East Hampton'a gittiğini, üzerinde yelken yaptığı okyanustan o gün yakalanmış elli dolarlık karidesle akşam yemeği yediğini biliyordum.

Remke, her zaman yaptığı gibi elindeki kâğıtlar arasında gezinirken "Morgan!" diye patladı. "Seks bağımlısının oto-biyografisinde P&L nerede?"

Morgan, halinden memnun bir gülümsemeyle, "Elindeki yığının alttan üçüncüsü, Williaam," diye cevap verdi.

Remke, seks bağımlısının biyografisini kitle pazarı boyutunda mı yoksa ticari boyutta mı yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Posh'taki herkesin elinde okunması için birer kopya vardı. Gerçekten çok şehvetli bir şeydi.

Remke kâr zarar kıyas raporunu eline alıp kaşlarını çatı. "Morgan, bunu Ian'a geri götür, üç yüz sayfaya ayarlamasını ve 6.99 dolarlık fiyatla kitle pazarı boyutunda bastırmasını söyle. İçerik, hakkını verecektir. Ayrıca, çok sıkı bir isim koyacağız." Remke, P&L'i Morgan'a uzattı. "Anlaştık mı, Black?"

Jeremy başıyla onayladı. Dişçi koltuğundaymış gibi arkasına yaslanmıştı. Remke, her zamanki gibi masanın başında oturuyordu. Jeremy ise Remke'nin solunda oturuyordu. Telefonun hoparlörü Gwen'in her zamanki koltuğuna, Remke'nin sağına konmuştu. Paulette, Jeremy'nin yanındaydı. Ben de Gwen'in boş sandalyesinin yanındaki sandalyedeydim. Morgan masanın karşısında Paulette'in yanındaki boş sandalyedeydi.

İkimiz de yerimizi biliyorduk. Ama *ben*, yükseliyordum. Morgan yıllarca, Posh Yayıncılık imparatorluğunu oluşturan

bir veya iki kişilik departmanlar arasındaki koridorda, bir aşağı bir yukarı getir-götür işlerine bakmakla meşgul olacaktı.

Gwen, herkese orada olduğunu hatırlatırcasına cızırtılı mikrofondan “*Alo,*” diye seslendi. “William, uzak mesafe konuşması yapıyoruz, o yüzden toparlayalım, tamam mı? Peki, Jane, Nutley biyografisi nasıl gidiyor bakalım?” Sah-te endişeli sesini kullanıyordu. “Eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, bir telefon mesafesindeyim, biliyorsun, tamam mı?”

Neşeli bir sesle, “Tamam,” dedim. Aslında *Ya, ne demezsin*, daha doğru olurdu. Gnat’ın yazısıyla ilgili bir sorunum *olsa* bile asla Gwen’i aramazdım. İlk yirmi dakika boyunca bebek hikâyeleri dinlemek zorunda kalırdım. Yeni annelerin sorunu neydi? Neden herkesin Kegel egzersizleriyle veya yeni doğmuş bebeklerinin dışkılarının rengiyle ilgilendiklerini düşünürlerdi? Yeni anneler *hiç* susmazdı. Anlattıkları her şey çok korkunç ve iğrenç şeylerdi, çocuğu olmayan bir kadının, bile bile hamile kalması benim için gerçekten büyük bir merak konusuydu.

Artı, Gwen tam bir sahtekârdı. Patron olarak fena değildi, işinde de çok *iyiydi*, ama kişiliğine katlanamıyordum. Bir tür Christine Lathi gibi (katil kısmı hariç) görünüyordu ve kendisinden daha sahtekâr biriyle evliydi— Wall Street’in en beceriklilerinden biriyle. Chappaqua’da, Clintonların evinin üç sokak ötesinde oturuyorlardı. Hamileliği esnasında Gwen, onun sonogramlarıyla ilgilendiğim gibi yanlış bir izlenime kapılmıştı ve şimdi de, benimle şahsi konuşmak için

aradığında, sonsuz dadı efsaneleriyle ilgilendiğimi düşünüyordu. Şimdiye kadar iki tane dadıyla çalışmıştı ve bebeği sadece dört haftalıktı. Eloise’le birlikte metroyla işten eve dönerken, defalarca Gwen’in bebeği için isimler arayarak zaman harcamıştık. Benim şahsi tercihim *Not*’tu. Not Welle. Eolise’inkiyse *Oh*. Gwen, Olivia’yı seçmişti, yani Eloise’in isteği bir nevi yerine gelmişti.

Jeremy, sandalyesinde ileriye doğru uzandı. Remke’y-le özel konuşuyordu. Morgan’la ikimiz başparmaklarımızı çevirerek bekliyorduk. Gwen sessizdi. Muhtemelen bebek gene kaka yapmıştı.

Jeremy, diğer tarafla meşgul olduğundan, profilden nasıl görüldüğünü inceledim. Güçlü ve düz bir burnu vardı, gamzeli, köşeli bir çenesi...

Jeremy, beni, büyüüne kapılmış şekilde onu izlemekten uyandırarak, “Peki, Gwen,” dedi, “bundan sonra önemsiz bütün müsveddelerin Morgan’a gitmesini istiyorum.” Telefona baktı. “Sen olmayınca eleman açığımız oldu. Nutley şu sıralar birincil işimiz ve Jane’in, Morgan’ın yapabileceği bir işle dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Önümüzdeki birkaç ay Jane, ilk üç bölümü yazarken ve ana hatlarını belirlerken Nutley’nin kitabına odaklanmış olacak. Senin yerine, ilgilendiği projelere ben el atacağım, Gwen ve gerektiğinde de serbest çalışacağım. Morgan’a birkaçı ilk satır editörlüğü işi de vermeye başlayabiliriz.”

Morgan, dişlerini göstererek ağız dolusu sırıttı. Bir kereliğine de olsa, ikimiz de memnun olmuştuk.

Remke telefona baktı. “Gwen? Ne dersin?”

Gwen cıvıldayarak, “Gayet iyi,” diye cevap verdi. “Gene de birisinin Morgan’ın itiraz ve düzeltme mektuplarına bakması iyi olur. Jane’in meşgul olduğunu biliyorum, ama belki Morgan’ın müsveddelerini eve götürüp ertesi gün yorumlanmış haliyle dönebilir.”

Pardon? Gnat’la çalışmak zorunda olmak yeterince kötüydü. Şimdi de, işimde gözü olan bir arkadan bıçaklayanın işiyle mi ilgilenecektim?

Remke başıyla onayladı. “İyi fikir, Gwen. Morgan, sen artık bizim filtremizsin. Herhangi bir sorun veya sorunun olursa Jane’e git.”

Morgan, bana delici bir bakış attı, sonra aniden heyecanlı bir görünüşle Remke’ye dönüp, “Harika, Williaaam! Bana güvendiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bana editörlük kaslarımı geliştirerek bu fırsatı verdiğiniz için çok heyecanlıyım,” dedi.

Ne berbat bir durum. Benim *başarımın* üzerine çörekleniyordu. Aynen benim Gnat’ın üzerine çöreklandığım gibi.

Jeremy gamzeli çenesiyle onaylayıp o çekici Karaib gözlerini üzerime çevirdi. Derhal bakışlarımı masaya yönelttim, sanki sahte kiraz masanın üzerindeki çizikler, onun muhteşem kemik yapısından daha ilginçmiş gibi. “Nutley’nin biyografisinin ilk bölümünün hazır halini önümüzdeki cuma almayı umuyorum.”

Önümüzdeki cuma mı?

Jeremy, tekrar sandalyesine yaslanıp sallanırken, “Bu sorun olmaz, değil mi Jane?” diye sordu. “*Marie Claire*, ilk bölümün çıktısını üç haftadan daha kısa bir zamanda bekli-

yor. Bölümü yazmak için Natasha'nın iki haftası var; senin de bölümü iki bin beş yüz karşı konulmaz kelimeye çevirmek için birkaç günün kalıyor. Ben ise bir günde kontrol eder, kopya editörlüğü yapar yarım günde de prova okumasını hallederim. Bu da bize, eğer büyük bir sorun çıkarsa ilgilenmek için iki gün kazandırır.”

İnsanın dibini düşürecek kadar yakışıklı ve matematik sihirbazı. “Önümüzdeki cuma sorun olmaz,” dedim, gözlerinin içine bir buçuk saniye bakmaya cüret ederek. “Natasha'yı bütün hafta sonu çalıştırdım.”

Remke araya girerek, “İyi iş,” dedi. “Böyle devam et. Burada işimiz bitti. Black, bir dakika burada kal. Backstreet Boy'la ilgili hangi aşamada olduğumuzu konuşmamız gerek.”

Önümüzdeki cuma. Bu haftaki seri randevularımın dışında *herhangi* bir şeyle nasıl ilgilenecektim? Gnat'la çalışacak, Morgan'ı eğitecek, dört tane kör randevuya katılacak (inanılmaz derecede yüksek beklentilerle ve çatırdayan sinirlerle) ve gizemli bir şekilde önümüzdeki cumaya Jeremy'nin önüne *Gnat İş Batırır* biyografisinin birinci bölümünün cilalanmış alıntısını koyacaktım. Omuzlarım çöktü.

Üzerimde olan gözleri hissettim. Morgan'ınkilerdi.

Onun kazanmasına da izin vermeyecektim.

Morgan, peşimden ofisime geldi. Posta kutumdaki gereksiz posta yığınına aldım ve onun uzanmış güneş yanığı kollarına yükledim. Sırıtiyordu. Onun o at gibi suratında belki de ilk defa gerçek bir tebessüm görüyordum.

Morgan'a karşı bir damla acıma duygusu hissettim. Be-

nim gibi o da biliyordu ki ihtiyacınız olan tek şey bir fırsattı. Bir kere elinize geçtiğinde ya onu alırdınız, ya da kaptırırdınız. Morgan, fırsatı alıyordu. Bir şekilde bunu eline ben veriyordum, yani *gerçek* anlamda.

“Şimdi, ee, Morgan, eğer soru sormak istersen veya bir şeyi nasıl yaptığımı merak edersen, sadece gel ve sor, ben de...”

Morgan, “Okumayı birinci sınıfta öğrendim, Jaaane,” dedi. “Sanırım tek başıma halledebilirim.”

Pislik.

Telefonum çaldı ve Morgan ortadan kayboldu.

“Jane Gregg.”

“Merhaba Jane, ben Karen! Dana’nın şeref nedimesi! *Nasılsın?* Ben gayet iyiyim! Seni Dana’nın düğün hediyesi partisinin planlarını sonlandıracağım için arıyorum ve birkaç detayın üzerinden geçmek için gelin partisi adıyla bir toplantı düzenlemek istiyorum.”

Ne gibi? Kim bütün paket kâğıtlarını temizleyecek? Dana’nın ilmeklerle süslü aptal şapkasını kim hazırlayacak? Pörsümüş iğrenç şarküteri etlerini ve kurabiyeleri kim eve götürecektir? Dana’nın hediye partisi, Karen’in devasa Forest Hill evinde bir avuç kadının daire şeklinde oturmuş, Dana’nın, “Aman Tanrım, buna bayıldım,” diye bağırıp diğer hediye açmasından ibaretti. Tema, Fransız mutfağıydı, çünkü Dana ve Larry, balayları için Fransa’ya gidiyorlardı. Bir çift, üzerinde Eiffel Kulesi olan kaç tane kurulama havlusuna ihtiyaç duyabilirdi ki? Ve kaç kere Dana’nın dayanılmaz arkadaşlarıyla bir araya gelip çıldırmam gerekiyordu?

Karen, Dana'nın kopyasıydı, sadece açık kahverengi saçları ve daha büyük göğüsleri vardı. İlkokul üçüncü sınıfta 101 nolu derslikten bu yana iyi arkadaşlardı. Karen sizi baştan ayağa yavaşça süzen insanlardandı. İki kez.

“Son detayları konuşmak için bir toplantı,” dedim, elektronik postamı kontrol ederken. “Bu sence de gereğinden fazla değil mi?” Zaten hediye partisi iki hafta sonraki cumartesi öğleden sonraydı. Ve hediye partisini planlamak için bir ay önce toplanmıştık.

Sessizlik.

Biraz suçlu hissettim. “Sorun şu ki şu an işlerim aşırı yoğun ve düşündüm ki...” Amanda'dan gelen bir postayı tıkladım. Yarın geceye ayarlanmış iki numaralı kör randevu için bana şans diliyordu. Andrew Mackelroy. Bugün plan yapabilmemiz için beni araması gerekiyordu.

Karen, “Ama hepimiz *yoğunuz*, Jane,” diye patladı. “Ve hediye partisi ayın on dördünde; bu da *iki* hafta sonra demek. Toplantı bir saat falan sürer. Bak, eğer katılmak istemiyorsan söyle.”

Katılmak istemiyorum.

Demek yerine gözlerimi devirdim. “Elbette katılmak istiyorum, Karen. Sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle, tamam mı? Diğer hattım çalışıyor.”

“Cumartesi, saat on bir buçukta, benim evimde. Önce toplanacağız, sonra da nedime giysilerimizin son provası yapılacak. Ayakkabılarını getirmeyi unutma.”

Nasıl unutabilirim?

“Cumartesi saat on bir buçuk,” diye tekrar ettim. “Adre-

sini tekrar verebilir misin?”

İstasyon Meydanı civarında bir yerin adresini verdi.

“Tamam, orada görüşürüz.”

Telefonu kapatıp duvar takvimime çatık kaşlarla baktım. Son iki yıldır Dana Dreer’in düğün planlarını dinliyordum. Nişanlılık neden bu kadar uzun sürmüştü? Tabii ki, Plaza’da evlenebilmek için sıra beklemeleri gerekiyordu. Dana ve Larry için Plaza’da evlenmek, *evlenmekten* daha önemliydi. Ama artık büyük güne iki ay kaldığından, düğünü her saniye dinlemek zorundaydım.

Önümüzdeki iki ay boyunca Gnatasha Nutley ve Morgan Morgan’la çalışmaktan başka neleri dört gözle beklemem gerekiyordu? Durun, ajandamı açayım ve size anlatayım:

Kendime not: şeftali rengi, iki buçuk puntoluk prenses topuklu saten ayakkabıların üzerini çiz. Aldım.

6 Haziran, Cumartesi: Hediye partisinin son planlaması için toplantı ve nedime elbisesinin iki numaralı provası, bu da Dana’nın dayanılmaz gelinlik partisiyle geçecek bütün bir öğleden sonra daha demek. Size, elbisenin bana iki yüz yirmi beş dolara patladığını söylemiş miydim?

13 Haziran, Cumartesi: Hediye partisi. Yine Dana’nın dayanılmaz gelinlik partisiyle ve Larry Fishkill’in erkek arkadaşlarıyla geçecek bütün bir öğleden sonra demek. Aynı zamanda, Dana’nın kayıtlı olduğu Bloomingdale’den veya Williams-Sonoma’dan pahalı bir hediye almak demek.

31 Temmuz, Cuma: Bekârlığa veda partisi. Erkek striptiz kulübü Hots’ta. Gelin hediye partisi ekibinin tekrarı, ama bu sefer, kıvrıla kıvrıla dönen G-stringlerin arasına sıkıştı-

rılmak üzere birer dolarlık banknotlarla.

2 Ağustos: Düğün günü (sabahın körü): Madison Bulvarında Zelda'nın Saç ve Güzellik Spa'sında. Larry Fishkill'in annesi, gelinin bütün kadın akrabalarının saç yapımını, makyajını, manikürlerini ve pedikürlerini karşılıyor.

2 Ağustos: (sabah): Tören öncesi düğüne katılacak herkesle Dana'nın kişisel koleksiyonu için fotoğraf çekimi. Bir insan yüzü çatlamadan, yüzünde donmuş bir tebessümle kaç saat durabilir?

2 Ağustos: (öğleden sonra saat iki): Dana'nın 8.000 dolarlık gelinliğini giymesine, Ina Teyzem'le Charlie Amcam'ın düğün hediyesi olan Tiffany elmas küpelerini takmasına yardım.

2 Ağustos: (öğleden sonra 2.30): Uzun ve sıkıcı törenin kendisi.

2 Ağustos: (öğleden sonra 4'ten gece yarısına kadar): Uzun ve sıkıcı düğün resepsiyonu. Dana müzik topluluğunun şarkıcısına ağır bir Celine Dion derlemesi istediğini söylemişti. Düğün şarkısı Bette Midler'dan "Kanatlarımın Altındaki Rüzgâr" olacaktı.

2 Ağustos: (saat gece 10 civarı): Gelin çiçeğinin atılması. Bütün bekâr kadınların ezikler gibi gülümseyerek sıralanıp pençelerini havaya kaldırarak bir sonraki gelinin kendileri olacağı umudunu vaat eden buketi kapmaya çalıştıkları korku filmi.

2 Ağustos: (bütün gün): Ina Teyze'nin ve Grammy'nin bana bakarak endişelenmememi, benim günümün de geleceğini bana acıyarak söylemelerini dinlemek.

2 Ağustos: (bütün gece): Dans edecek kimse olmadığı için duvar süsü gibi bir kenarda oturmak. Aynı Forest Hills Lisesi gibi.

Dahili hattım titredi. “Evet?”

Morgan, “Bayan Nutley, seninle görüşmek üzere geldi, Jaaane,” dedi.

“Kahve, Danimarka çörekleri ve meyve tabağı konferans salonunda hazır. Şarküteride tanecikli portakal suyundan varmış. Umarım sorun olmaaaz.”

“Sorun değil. Teşekkürler, Morgan. Natasha’ya bir dakika içinde geleceğimi söyleyebilir misin?” aslında daha çok beş dakika. Ben meşgul bir uzmandım, bu sulu projeye minnet duyacak ve yıldız yazarını hevesle karşılamak için ofisten fırlayacak kıdemsiz bir editör yardımcısı değil.

Dahilim tekrar titreşti. “Bir dakikaya oradayım,” diye tekrarladım.

Eloise, “Selam, benim,” dedi. “Telefonu eline al. Ho-parlörden konuşmaktan nefret ediyorum.” Ahizeyi kaptım. “Bu akşam benimle ve Serge’yle yeni Woody Allen filmine gelmek ister misin? Beekman’daki yedi buçuk seansına gidiyoruz.”

Serge, büyük bir Woody Allen hayranıydı. Videoda *Annie Hall* filmini on kez izledikten sonra Eloise’e bir kravat ve yelek almıştı. Eloise, o filmin yaklaşık otuz yıllık olduğu konusunda uyarırken hiç sorun yaşamamıştı; ve şükür ki yetmişli yılların modası gelip geçmişti.

“Keşke gelebilsem, El, ama sanırım çalışsam iyi olacak. Bu hafta tüm kör randevularım yüzünden boşta kalan tek

gecem bu gece ve Gnat'ın şehvetli hayat hikâyesine odaklanmam gerekiyor – yani ilk bölümünün müsveddesine. Jeremy, önümüzdeki cumaya *Marie Claire* için gereken alıntıyı istiyor.”

“Of, *gerçekten* meşgulsün. Peki, dünden sonra nasıl hissediyorsun? İyi misin?”

“Yani, sanırım iyiyim. Biraz çaba harcayıp unutmaya çalışacağım, yapabilirsem.” Elbette Max'in köşeli yüzü gözünün önünde belirdi. “Max'in evliliği ve şu pislik Kevin. Bu sabah iki kez telesekreterimi arayıp mesaj bırakmış mı diye kontrol ettiğimi biliyor musun? Ondan hoşlanmadım bile! Hey, gidip resepsiyona bir göz at. Gidip onu karşılamam için Natasha Nutley beni bekliyor.”

“Ooo... hoşça kal!” Eloise telefonu kapattı. Morgan'a Remke için bir not bırakır gibi yapıp Gnat'a bakmaya çalıştığını hayal edebiliyordum.

Beş dakikamın dolduğuna karar verdim. Ofisimin kapısından başımı uzatıp köşeye bir göz attım, bu sayede resepsiyonu görebiliyordum; Morgan'ın açık bölmesini. Gnat, Morgan'la derin bir sohbete dalmıştı. Dana'nın şeref nedisini Karen misali Gnat'ı baştan ayağa süzdüm. Siyah bir kamisol, siyah deri pantolon ve dar bir siyah güderi kemer takıyordu, ayağında yüksek topuklu siyah deri terlikler vardı. Kendi gri pantolonlu takım elbiseme baktım, üç dakika öncesine kadar bu kıyafet içinde kendimi süper profesyonel hissediyordum. Aniden hırpani hissetmeye başladım.

Derin nefes, derin nefes.

Gnat dosyamı kapıp yüzümde sahte bir gülümsemeyle

koridora yöneldim. “Gnatasha!” diye seslendim. “Tam zamanında.”

Bembeyaz dişlerini gözüme sokarak gülümsedi. “Tam da Morgan’a kuzenine bakıcılık yaptığımdan bahsediyordum. Dünyanın ne kadar küçük olduğuna hayret ediyorduk.”

Aşırı küçük.

Morgan, Natasha’ya, “Daha önce sana Nicole Kidman’a benzediğini söyleyen oldu mu?” diyerek yağ çekti.

Lafını keserek, “Öhö, peki, neden konferans odasına geçmiyoruz?” dedim. Kolumu Gnat’ın önünde sallayarak yol gösterdim.

Morgan’ın bölmesinin arkasındaki ofisinden Remke çıktı. “Natasha! Seni görmek ne hoş.” Remke ve Gnat birbirlerinin iki yanağını da havadan öptüler ve “Sahil Kesimi” hakkında mini sohbet ettiler.

Koridordan elinde müsveddeler ve kapak çalışmalarını taşıyarak Jeremy geldi. “Natasha, her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun.”

Biraz daha hava öpücüğü. Biraz daha mini sohbet.

Jeremy Black’in yanaklarını havadan öpmek nasıl bir duygudur diye merak ettim. O yanaklara, o ağıza, o dudaklara yakın olmak. Aniden dilinin ağzımın içinde derinliklere daldığını hayal ettim, ve...

“Jaaane, kahve sürahisinin tekrar doldurulması gerekirse sadece bana haber ver,” dedi Morgan.

Ne kadar da tatlıydı. “Elbette, veririm.”

Gnat’a konferans odasına doğru yol verdim. Masanın başına, Remke’nin yarım saat önce oturmakta olduğu koltuğa

oturdum. Buraya daha önce hiç oturmamıştım.

Natasha sağıma oturdu, deri çantasını, üzerinde küçük G'ler olan Gwen'e ait sandalyeye koydu. Kırmızı bir dosya çıkarıp masanın üzerinde açtı.

Ben, kendi dosyayı açtım. Bendeki ana hat kopyası, kenar boşluklarına alınmış notlarla doluydu. Neden benim yorumlarımı okuyup evden çalışmıyordu? Ya da daha iyisi, üç bin mil öteden, yaşamakta olduğu tekne evden? Neden sürekli aramak ve gelmek zorundaydı? Neden "Sahil Kesimi"ne geri dönüp beni rahat bırakmıyordu?

Sürahiye kaldırarak, "Kahve?" diye sordum.

Natasha, fincanlardan birini uzatarak, "Biraz alırım," dedi. "Bir parça Danimarka çöreği ister misin?"

"Tamam." İki fincan kahve doldurdum. Onun bu tür şeyler yemesi beni şaşırtmıştı. Ben, aktrislerin sadece ıspanak yaprağı yediklerini ve Ex-Lax kemirdiklerini sanıyordum.

"Şimdi, sana sonradan okuman için birinci bölümü bırakacağım, ama giriş cümlemi bir okusam olur mu? Eğer okuyucunun fazlaca gözüne sokmuşsam, ikinci bölümde daha dikkatli davranmak istiyorum."

Kahveme süt ekledim. Onun sade içtiğini fark ettim. Ne kadar da minimalist. "Yani, Remke hep okuyucuya kancayı ilk cümlede takmak gerektiğini söyler, bu yüzden ne kadar gözlerine sokarsan o kadar iyi olur. Devam et."

Gnat gülümsedi, sonra elindeki sayfayı kaldırıp boğazını temizledi. Bileğindeki zincirler şıngırdadı. "Bana, imzalamam için bir belge uzattığında, gösteri dünyasında, dönemin en ünlüsü olan aktörlerden biriyle sevişmekteydim."

Neredeyse bir ağız dolusu kahveyi püskürtecektim.

Gnat kaşlarını çattı. “Sana gözüne soktuğumu söylemiş-tim.”

Pazarlama yeteneğine gösterdiğim şaşkınlığı şokla karıştırmıştı. Natasha, Danimarka çöreğinden küçük bir ısırık alırken inandırıcı bir tavırla, “Hayır, bu harika,” diye belirttim. “Aslında, mükemmel. Tam olarak Remke’nin umduğu şey.

“Gerçekten mi?” sırtıyordu. “Çok mutlu oldum! Bu, doğru yolda olduğumu gösterir.”

Natasha Nutley, işimi düşündüğümden daha da kolaylaştıracığa benziyordu. Endişelendiğim kadar rahatlamıştım.

“Jane Gregg.”

“Ah, harika – sesli mesaj yerine seni yakaladım,” dedi bir erkek sesi.

Çantamdan bir sigara ve kibrit kutusu çıkartırken telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırarak, “Benim,” diye doğruladım. Gnat’ın otuz dakikalık varlığından sonra temel nikotin yüklemesine başlamıştım, böylece çok önemli bir şey yaptığım için kendimden izin istemiştim. Yani onun varlığından kurtulup bir sigara için aşağıya inmek gibi. Bu telefon görüşmesi benim tüttürme molamı bölüyordu.

Artık her kimse –ya prodüksiyon bölümünden bir aylak veya kâr zarar figürlerimizi çatır çatır yiyen uyuz Ian... veya yarınki kör randevum, buluşmamızı doğrulayıp bir şeyler ayarlamak için arıyordu– bunu çabuk yapsa iyi olurdu. Çocukluğuna fazlaca yer vermiş, Los Angeles’taki hayatından

ve gösteri dünyasına girebilmek için verdiği mücadeleden pek söz etmemiş olan ikinci ve üçüncü bölümlerle ilgili editör yorumlarımı okuyup düşünmesi için Gnat'ı konferans odasında bırakmıştım. Sigara içmeyenler olarak nikotin ihtiyacını anlamıyorlardı. Ve erkekler de Gnatasha'dan kaçma ihtiyacını anlamıyorlardı.

“Ben Andrew Mackelroy, Jeff’in arkadaşı?” dedi ses.

Sandalyemde biraz daha dik oturarak sigarayı ve kibritleri ceketimin cebine tıktım “Selam.” Onun da düz cümleleri soru formatında kullanması hoşuma gitmişti.

Andrew Mackelroy, “Yarın gece için yemek randevusuna ne dersin?” diye sordu.

“Kulağa iyi geliyor. Şimdiden acıktım.”

Kıkırdadı. “Harika. Bilirsin, bu ‘şeyi’ yarın akşam yapmam gerekiyor ve New York’un en iyi İtalyan yemekleri servis edilecek. Bir sürprize hazır mısın?”

Andrew’dan kesinlikle hoşlanmıştım. “Elbette... İtalyan yemeklerine bayılırım. Ben varım.”

Bu nasıl bir potansiyeldi böyle! Yarın akşam için bir şeyi vardı, benim de iki ay içinde bir şeyim vardı. Şimdiden iki ortak noktamız olmuştu bile!

“Orada buluşsak olur mu?” diye sordu. “Ya? Emin misin? Harika. O zaman adres, 563 Delancey Sokağı, saat yedi. Seninle buluşmayı gerçekten dört gözle bekliyorum, Jane.”

Delancey Sokağı mı? Orada kimin *ne* işi olurdu? Ve Aşağı Doğu yakasında İtalyan yemeği yapan bir yer mi vardı? Görünüşe göre vardı... Ön yargılı olmamaya karar verdim.

“Ben de seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum,” diye

cevap verdim. “Saat yedide orada olurum.”

“Harika. Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatıp sırtıttım. Yarın akşama gizemli bir randevum vardı. Bir şeyde!

Randevu defterimi çıkarıp salı gününü açtım. 2 Haziran. Amanda’nın bana Pazar günü öğleden sonra vermiş olduğu detayları çalakalem yazdım. *Andrew Mackelroy, 30, Bilgisayar Mühendisi, Jeff’in arkadaşı. Orta boylu, kirli-sarı saçlar, mavi gözler. İyi adam, ailesine düşkün, spora düşkün.*

Ben de aileme düşkündüm, yani bir nevi. Ve yürümekten hoşlanırdım; bu da bir tür spor sayılırdı. Randevu defterime bana verdiği adresi de aktardıktan sonra defteri çantama attım.

Koridordan aşağıya aşırma hareketi yapıyormuş gibi hissettim, ama acele etmektense Eloise’in küçük ofisine uğramayı tercih ettim. Işıklı masasında bir döndürgecin içinden, kayan resimlere bakıyordu.

Kulağına, “Bil bakalım kim aradı?” diye fısıldadım. “Salı randevum, Andrew! Yarın akşam çıkıyoruz. Delancey Sokağı’nda, bir *sürpriz* içeren İtalyan restoranı.”

Eloise başını kaldırdı. “Ooo – iddiaya girerim ki gözde bir galerinin veya bir kulübün açılışı vardır. Aşağı Doğu yakası bu sıralar moda olma yolunda.”

Kaşlarımı biraz çattım. “Çok havalı giyinmeli miyim? Sence ne giyeyim?”

Eloise’in dahilisi cızırdadı. “El?”

Arayan Eloise’in patronu, Daisy’ydi. “Buraya gelirken bulimi kitabı için olan slaytları da getirir misin?”

Eloise, düğmesine basıp dahiliyi kapatmadan önce, “Elobette,” dedi.

Eloise, Ünlü Olmak İsteyen Sıska Minny’nin Biyografisi: Bulimik Yıllarım kitabının kapağını tasarlıyordu. Başlık o kadar uzundu ki, kapakta neredeyse yer kalmıyordu. Eloise, ana başlıkla alt başlık arasına önce parlayıp sonra sönen kırmızı rakamlarla küçük bir dijital skala koymayı düşünmüştü. *Sıska Minny*, Gwen’in kitabıydı. Gwen’in yokluğunda kitapla ben ilgileniyordum, yani kitabın tüm üretim aşamalarından geçip onay için Gwen’e kargoyla gönderilmesinin bütün yükü bendeydi. Kapak çalışmaları, üzerinde, bebek maması veya kakası olabilecek, kurumuş bir leke ve düzeltmelerle geri gelmişti. Ama Jeremy sayesinde, artık bununla ilgilenmem gerekiyordu.

Eloise, ışıklı kutuyu kapatırken, “Senin için kalçadan dökmümlü bir kıyafet hazırlayıp akşam evine getiririm,” dedi. “Ha, Gnat’a bir göz attım. Nicole Kidman’a *o kadar* da benzemiyor. Anma Günü geçtikten sonra kim deri pantolon giyer ki?”

Onu öpüp Morgan bir yerlere kayboluncaya kadar kapıyı gözetledim, sonra da ihtiyaç duyulan sigara için sıvıştım.

Gnat’ın sulu ilk bölümünün ilk paragrafını okumak için henüz oturmuştum ki mutfaktaki çaydanlığım ısıklık çalmaya başladı. Ocağa koşup çaydanlığın altını söndürdüm. On dakika sonra, önümdeki en azından iki saat boyunca isteyebileceğim her şey bambu bir tepsinin üzerindeydi: bir fincan elmalı tarçınlı çay, iki tane çikolatalı-karamelli pirinç patla-

ğı, yarım paket Marlboro Lights, bir kül tablası ve iki tane yumuşak uçlu kurşun kalem. Her şeyi dairemin ana odasına taşıyıp kucağımda Gnat'ın biyografisinin ilk bölümü olduğu halde futonun üzerine yerleştirdim. Sigaramı yaktım, pirinç patlağından bir ısırık aldım ve okumaya başladım.

Bana imzalamam için bir belge uzattığında, gösteri dünyasında, dönemin en ünlüsü olan aktörlerden biriyle sevişmekteydim. Beni onunla tartışmaktan veya ilişkimizden herhangi bir ortamda veya medyada bahsetmekten alıkoyan üç sayfa. Belgeyi almak için komodine uzanmadan daha üç dakika önce uyluklarıma öpücüklerden yollar çiziyordu. Klitorisime diliyle darbeler vururken aralarda "Bu sadece, ajansımın, menajerimin, muhasebecimin ve basının ısrar ettiği bir önlem," demişti.

People dergisinin seçtiği, hayattaki en seksi erkeklerinden biri üzerimde oral seks performansı sergiliyordu. Ben, asla üstüne gelinmemiş önemsiz bir oyuncu. Ben, New York Queens'li Natasha Nutley. Hayatında hiç en iyi arkadaşı olmamış kız. Kendini bildi bileli anne-babasının, bir hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü kız. Bir prime time hastane dramasında, rol dağılımı yönetmeninin asistanının asistanıyla yattığı için berbat iki satır replik alabilmeyi başaran kız.

Ben kim oluyordum da önüme konan herhangi bir şeyi imzalamayacaktım? Ve ben kim oluyordum da bu adam benimle sevişiyor diye kendimi şanslı hissetmeyecektim? Sevişmek. Buna gülünürdü. Benden bir ezik yaratmak daha doğru olurdu.

Yedi hafta. Benim hayatımın en anlamlı yedi haftası, onun

için bir anlam ifade etmiyordu. Ona, drama okulundan bir kız arkadaşını hatırlatıyordum. Daha sonra bana, beni bu yüzden seçtiğini söyledi. Ve ben onun bana âşık olduğunu düşünüürken o sadece, çok uzun zaman önce bir erkeğin kalbini kazanmanın yolunun bundan geçtiğini öğrenen bir kıza oral seks yaptıırıyordu.

Kemanları çıkartın. Ve bir kusma poşeti, lütfen. Gerçekten bu pornografiyi okumak zorunda mıydım?

Remke ve Jeremy, buna bayılacaklardı; istedikleri *tam* olarak buydu. Pis kelimeler, seks ve karton kapak, yazlık romanı doldurmaya yetecek kadar vay-anam-vay, sahte ağlama sesi baloncuklarıyla dolu bir kitle pazar kitabı. Zırva bir melodram.

Hiç en iyi arkadaşı olmamış. Anne-babası için bir hayal kırıklığıymış. Hadi oradan! Yirmi yıl önce annesinin ebesinin eline o yeşil gözlerle ve kızıl lülelerle geldiğı andan itibaren istediğı her şey anında kendisine gümüş tepside sunulmuştu. Kimi kandırdığını sanıyordu bu? Belki Amerikan halkının çoğı, kaplamalı dişlerinin ardından yalan söylediğini anlamazlardı. Ama ben biliyordum. Ben de oradaydım.

Natasha Anne Nutley'yi ilk gördüğümde ilkokul altıncı sınıftaydım. Bayan Greenman onu bize yeni öğrenci olarak tanıtmıştı. Gnat, ailesiyle birlikte, bizim sokağın köşesindeki apartmana taşınmıştı. Ina Teyze, Charlie Amca ve Dana, birkaç blok ötede, Ina ve Charlie'nin hâlâ yaşamakta oldukları ve Grammy'nin –ve Ethan Miles'ın, çöp yakıcısının– birkaç blok yukarısında bulunan evde yaşıyorlardı. Na-

tasha'nın babasına, onun babasından eczane dükkânı miras kalmıştı, bu yüzden Flushing'den, bir üst kalitede olan Forest Hills'e taşınmışlardı. Bayan Greenman, Natasha'yı bize tanıtırken yüzünde, daha önce, sınıf başkanını tanıtırkenki gülümsemenin aynısının olduğunu hatırlıyorum.

Natasha, sınıftaki ilk gününde, benim ilkokul kariyerim boyunca almadığım kadar çok paten ve McDonald's daveti almıştı. Bütün kızlar onun en iyi arkadaşı olmak istiyorlardı. Ve bütün erkeklerin ağızlarının suyu akıyordu. Gözlerini ondan alamadıkları için sınavlarda başarılı olamıyorlar veya öğretmenin söylediklerini dinleyemiyorlardı. Bunlara Robby Evers da dahildi. Ben gözlerimi Robby'den alamadığım için Robby'nin de gözlerini Natasha'dan ve onun yeni tomurcuklanan göğüslerinden alamadığının farkındaydım. Natasha'nın gözü, James Dean'in altıncı sınıftaki hali olan veya *Beverly Hills 90210*'daki Dylan'a benzeyen Jimmy Alfonso'daydı. Gerçek anlamda ikinci gün, Jimmy ve Natasha, bir çift olmuşlardı. O zaman, Robby'le bir şansım olabileceğini fark etmiştim. Çünkü onun istediği kız, kapılmıştı.

İlkokulda kendime fazla inancım yoktu.

Kahramanı Walter Cronkite gibi çok çarpıcı bir gazeteci olmanın hayalini kuran Robby Evers, koyu renk gözleri ve saçları olan sessiz, sıska ve kendinden daha da sessiz ve sıska olan Miner ikizleriyle dolaşan bir kızla ilgilenmezdi. Altıncı sınıfta değil, yedincide veya sekizincide de değil. Hatta C-cup-beden sutyenimin varlıklarını ilan etmeye başladıkları dokuzuncu sınıfta bile değil. On birinci sınıfta Robby ve ben biyoloji dersinde eşleşmiştik. Ölü bir kurba-

ğanın kesilerek içinin açılması fikri midelerini bulandırmıştı, bu yüzden bıçağı birlikte tutmuştuk, benim elim onunkini yönlendirmişti. Bıçağın ilk darbesiyle, korku ve rahatsızlık o tatlı kahverengi gözlerinin kapanması için baskı yaparken, zorla gözlerimin içine bakmıştı. Ona, onu anladığımı hissettirmiştim, –kendini *iyi* hissettirmiştim. Böylece Robby Evers, beni fark etmeye başladı. Ya da daha doğrusu C-beden göğüslerimi. Gözü hâlâ Gnataasha'daydı ama Gnataasha, Jimmy Alfonzo'yla sürekli başlayıp biten uzun dönem ilişkisiyle meşguldü.

Biyolojide ve İngilizcede, paylaştığımız iki sınıf, Robby bana sosyal bilgiler dersinde ve ona yakın olabilmek için benim de katıldığım okul gazetesinde tartışmak üzere getirdiği gazete alıntılarını gösteriyordu. Dünyada süregelen haksızlık ve korkunun üzerine gittikçe gidiyor ve herkesin uyarılıp bu konuda bir şeyler yapması için o dünyaya seyahat edip zulmü belgelemeyi düşündüğünden bahsediyordu. Ben âşıktım. Robby Evers, her şeyi umursuyordu. Bırakın Güney Afrika'daki ırk ayrımını, Forest Hills Lisesi'ndeki başka hiçbir çocuk ozon tabakasına dahi aldırış etmiyordu. Robby, yoğunluğuyla tanınıyordu ve kızlar bundan hoşlanıyorlardı, ama yoğunluğu tuhaflığıyla birleştiğinde, onun aleyhine işliyordu. Yurtdışında muhabirlik yapacaktı ve bizim okuldaki kızların çoğu bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Ben, şair olacaktım. Bu Robby'nin hoşuna gidiyordu. Bir kere sinde, Amerika'da açlık çeken çocukların insanı harap eden fotoğraflarıyla ilgili Robby'yi hararetle desteklerken, Robby elime dokunmuştu. Üç gün boyunca, elinin değdiği nokta-

nın etrafını yıkamış, oraya dokunmamıştım.

Mezuniyetten bir önceki yıl yapılan ve iki hafta sonraki yarı resmi balo gecesine beni davet edeceğinden son derece emindim. Bu benim ilk dansım olacaktı. Russell Sage Junior Lisesi'nde okuyan Dana'nın (Natasha Nutley'nin yedinci sınıftaki hali gibiydi) ilk dansına elbise bulmak için zorla çıkarıldığım aile alışverişi esnasında Macy's mağazasında rastladığım pembe tiril tiril elbiseyi her gün okul sonrası deniyordum. Ama dansa bir hafta kaldığı halde Robby henüz beni davet etmemişti. Ve aniden, dansa üç gün kaldı. İngilizce dersinde, benimle gitmek ister mi diye sormak için cesaret toplamaya çalışıyordum. Tam o anda gittiği her yere Natasha Nutley'le beraber giden o sesi duydum: kolundaki zincirlerin şingirtisini.

Poposu havada, Robby'nin sırasına eğilmiş kıkırdıyordu. “Yani beni saat yedide alacaksın, değil mi Robby?” Robby başıyla onayladı, yüzündeki mutluluk ifadesiyle, konuşmadan. “Çiçek demetini unutma, elbiseme uyması için pembe kurdeleli beyaz demet.”

Benim elbisem pembe olacaktı.

Robby, Natasha kendi sırasına dönerken kıvırdığı kalçalarına baktı, sonra yumruğunu havaya savurup sessiz bir Evet! çılgılığı attı. Bana bir not yolladı: “Çiçek demeti nereden alınır, biliyor musun?” Yazdığım cevapta, okulun birkaç blok ötesindeki Queens Bulvarı'nda bulunan Forest Hills çiçekçisine gitmesini söylemiştim. Bana gülümseyip ileri İngilizce dersinin tamamını Natasha Nutley'nin lüleli saçlarının arkasını izleyerek geçirmişti.

Üç gün boyunca ağlamıştım. Dansın ertesi günü, Robby'ye dansa iyi vakit geçirip geçirmediğini sorma cesareti gösterdim. Başını sırasından kaldırmadı bile. Son anda Jimmy Alfonzo'yla tekrar bir araya geldikleri için randevuyu iptal ettiğini söyledi. Robby Evers, gerçeklikle harabeye dönmüştü. Natasha Nutley, on altı yaşının bütün idealizmini elinden almış, ona gerçek hayatın sert yüzünü göstermişti. Ve Robby bir daha asla elime dokunmadı.

Tamam, tamam, şimdi de kemanları benim için çıkartın bakalım, tamam mı?

Sanki anlamış gibi, duvarın ötesinden bir opera uvertürü çalmaya başladı. Opera Adam, kız arkadaşıyla kavga etmiş olmalıydı. Besteciyi tanıyamadım, ama duyduğumda dramayı tanırdım.

Bir sigara yaktım, uzun bir nefes çektim ve dumanı yavaşça üflerken arkama yaslandım.

Yan evde İtalyan bir kadın bağıra çağıra şarkı söylerken ben nasıl Natasha'nın yazdıklarını dikkatle okuyup doğru düzgün yorumlayacaktım? Yumruğumla duvara vurdum. Opera Adam aynı şekilde cevap verdi, ama sesi kıstı.

Beş sigara sonunda ilk bölümü okumayı bitirmiştım. On sigara sonra düzeltmelerimi de bitirmiştım. Boşluklara kurşun kalemle notlar yazmıştım. *Burayı genişlet. Burada ayrıntı ver. Söyleme, göster.* Berbat yazım hatalarını düzelttim. Belli ki Natasha Nutley de ileri İngilizce derslerinde uyumuştı.

Bir sigara almak için uzandım, paket boştu. Parsons masanın üzerindeki kül tablasında on iki izmarit vardı. O kadar

sigara içtiğimi fark etmemiştim. Ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim, sonra boş paketi buruşturarak kül tablasına atıp bambu tepsiyi mutfığa geri götürdüm.

İzmaritler ve küller evyenin altındaki küçük çöp teneke-sine giderken Serge'nin Rus aksanıyla bağırıldığını duydum. "Anlamıyorum, El-viz! Benim ülkemde birbirini seven in-sanlar beraber zaman geçirirler!"

"Biraz kendimi dinlemem lazım, Serge!" diye duyurdu Eloise.

Ben bunu sadece erkeklerin söylediğini sanırdım.

Birkaç dakika sonra bir kapı çarpıldı ve ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağıya indi. Sonra kapısının kilidini açıp yukarıya çıkan Eloise'in sesini duydum. Yan evden gelen "Wedding March" şarkısına uygun tempoda kapıyı çaldı. "Kapıyı aç, Moda Gecesi için sana en uygun kıyafeti getirdim!"

Eğer o tartışmanın bir kısmını duymamış olsaydım, Serge'nin Eloise'in evinden fırtına gibi çıktığını asla bilemezdim. Eloise'in yüz ifadesi hiç açık vermiyordu.

"El, iyi misin?"

Giysi dolabımı açıp kat kat kesilmiş siyah jarse içeren kıyafeti astı. "Evet. Neden? Ha, tartışmamızı mı duydun?" Başımı salladım. "Çok yapışkandı, anlıyor musun? Bazı geceleri kendime ayırmak istiyorum."

Erkek arkadaşım olup da kendime gece ayırmak isteyeceğimi hayal etmeye çalıştım. Yapamadım. Her uykuya dalışımı ve uyanışımı Max'le yapmak istemiştim; tek dayanağımdı. Ve eğer Jeremy Black benim olsaydı, ona kendime

zaman ayırmak istediğimi söyler miydim? Hiç sanmıyorum.

On üç inçlik televizyonumun uzaktan kumandasını göstererek, “Ooo, *Will and Grace*’i kaçırıyoruz,” dedi. “Önce onu izleyelim, sonra seni giydirip aksesuvar seçeriz.”

Futona çöküp Grace’in sekreterinin söylediklerine güldük. Bir reklam arasında, Gnat’ın ilk bölümünün müsveddesini bir dosyaya koyup çantama attım. Şimdi Natasha’yı ve onun yarı tılsımlı hayatını unutup kendiminkinin tadını çıkarmaya odaklanma zamanıydı.

BEŞ

Delancey Sokağı, tavuk döner, sigara dumanı ve yağmurda çürüyen çöpün karışımı gibi kokuyordu. *Crossing Delancey* filmi tarzındaki o antika turşu fiçileri neredeydi? O temiz şarküteriler? Aşağı Doğu Yakasının geçen yüzyıl dönümünde olduğu gibi görünmesi gerekmiyor muydu?

“Vay, yavrum!”

Bir çocuk bisikletine sığışmış üç ergen, bana bakıp dudaklarını yalayarak ve öpücük sesleri çıkartarak yanımdan geçtiler. Bunu bir iltifat olarak almaya karar verdim. İşe giderken pantolonlu, sıkıcı bir siyah takım elbise giymiştim, sonra da bir elbise çantasında işe yanımda götürdüğüm son derece seksi olan randevu kıyafetimle değiştirmiştım. Posh’un kadınlar tuvaletinin floresan lambasının altında Eloise makyajımı yapmıştı. Çok makyajım olduğundan değil. Eloise’e göre bu yıl dudakların ön plana çıkması modaydı. Benimkiler halihazırda Bobbi Brown marka kuru üzüm rengindeki rujla hat çekilmiş ve boyanmıştı. Rujum sigara

izmaritimın kenarını da boyamış ve parlatmıştı. Kaldırımın kenarında göllenmiş bir şeyin içine sigaramı fırlatıp ağzıma bir Certs nane şekeri attım.

Beş yüz otuz üç, 535, 537. Yaklaşıyordum. Derin nefes, derin nefes. Andrew'nun bana verdiği adrese varmama sadece birkaç blok kalmıştı.

Aşağı Doğu Yakası, çok eskiyle çok yeninin birlikte yer aldığı bir mahalleydi. Kaldırımlarda, yaşlı, kamburu çıkmış, eşarplı kadınlar tekerlekli arabalarını itekleyerek ilerliyorlardı; modaya uygun gençler, tuhaf kıyafetler içinde, barlara, kulüplere ve restoranlara girip çıkıyorlardı. Ama Delancey'den Chinatown'a doğru ilerledikçe gözde barların sayısı gittikçe azaldı. Tekerlekli araba itekleyen kadınların sayısı artmış gibiydi.

İşte gelmişim – Delancey Sokağı, 563 numara. Burası, benim yaşadığıma benzer bir apartmandı. Asansörsüz, beş katlı tuğla bir binaydı. Başımı havaya kaldırıp çirkin binaya baktım. Metal giriş kapısına uzanan beş tane beton basamak vardı. Belki de yeni gözde kulüp veya sanat galerisi ilk katıydı. Bu sıralar şehir merkezinin en gözde mekânlarına kasten herhangi bir işaret veya tabela koymamak modaydı. Bu tür yerler sıradan insanların fark etmemesini gerektirecek kadar havalıydı. Üç inçlik bağcıklı sandaletlerimle merdivenlere yönelirken Eloise'in dökümlü, düşük kesimli elbiseyi bana giydirmesine izin verdiğim için rahatlama hissettim. Bu gece çok seksi görünüyordum. Ne de olsa ergen çocuklardan her gün ıslık veya dudak yalamalar almıyordum.

Kapının sol tarafındaki bir plakada daire numaraları, soy

isimler ve kapı zilleri vardı. *Mackelroy, 4R*. Andrew burada mı yaşıyordu? O özel sürprizin kendi dairesi olduğunu söylemez miydi? Belki de sürpriz bir nevi özel sanat gösterisiydi? Mackelroy adının yanındaki yuvarlak düğmeye bastım.

Bir çocuk sesi cıvıldayarak “Kim o?” dedi.

Kimdi o? “Eei Jane, ben...”

Kapıyı açan otomat cızırdadı. Kapıyı iterek açtım ve anında, kızarmış soğan kokusuyla karşılaştım. Önümde upuzun ve dik merdivenler belirdi. Avucumu tırabzana sardım ve loş ışıktaki yukarı tırmanan merdivenleri görmek için başımı çevirdim. Hiçbir şey göremedim. Ama bir apartman binasının klasik seslerini duyabiliyordum; çalışan televizyonlar, çalan telefonlar, ayak ve insan sesleri.

Sarsak basamakları tırmanmaya çalışırken uzun elbise-min etekleri bileklerime dolandı. Dördüncü kata ulaştığımda nefes nefeseydim ve göğüs çatalımdan bir damla ter yuvarlandı. Kendi yaşadığım binada daireme varmak için daha iki kat tırmanmam gerektiğini göz önünde bulundurursanız dört kat merdiven tırmanmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz. Hayır.

4F’nin önünde derin bir nefes aldım, yüzüme arkadaşça bir gülümseme yerleştirdim ve koridorun karşısındaki 4R’ye doğru yürüdüm. Daire numarasının altındaki küçük bir yapışkanlı kâğıtta MACKELROY yazıyordu. Zile bastım.

Aynı çocuk sesi, “*Kim o?*” diye cıvıldadı.

Ardından bir kadın sesi, “Uzaklaş kapıdan, Jenny!” diye parladı. “Git, sana söylediğimi yap ve çorba kâselerini masaya koy.”

Alt dudağımı emdim. Birkaç kilit tıkırtısından sonra kapı yay çizerek açıldı. Ellilerinde veya altmışlarındaki çekici bir kadın, birkaç tutam saçını gri-sarı topuzunun içine sokup ellerini önlüğüne sildi. Kurulanmış elini bana doğru uzatarak, “Hoş geldin,” dedi. “Sen Jane olmalısın.”

Belki de değilimdir, diye düşündüm. Belki başka biriyimdir, senin kim olduğuna göre değişir. Gülümsedim – bir nevi.

“Ben Janice Mackelroy, Andy’nin annesi. İçeri gel. Andy biraz gecikecek. Gene ofiste işi uzadı. Siz çocukların artık çalışma yöntemleri, sanki size bir servet ödüyorlar.”

Yukarıdakilerin daha hiçbirini sindiremeden, Janice Mackelroy elimi tuttu ve beni uzun, dar koridorun sonundaki oturma odasına götürdü.

“Neden oturmuyorsun, sana hoş bir bardak şarap getireyim.” Gülümsedi ve kayboldu.

Kendimi, ilerleyip plastikle kaplı bir kanepeye otururken buldum. Kanepede çatırdadı. Kapitone döşeli bütün mobilyalar plastikle kaplıydı. Dikdörtgen camdan bir sehpa, kanepeye o kadar yakındı ki, bacak bacak üstüne atamadım. Sehpanın üstünde sanat ve yelkencilikle ilgili bir yığın kitap ve masanın üzerinde mor camdan, içi paketli somurtkan toplar olan bir kâse konmuştu. Bir şeyle ilgilenmek için kitaplardan birine göz atmayı düşündüm, ama üzerimde gözler olduğunu hissettim. Hissi takip edince, sert bakışlı orta yaşlı bir adamın televizyonun üzerindeki portredeki yüzüyle karşılaştım. Bakışlarımı en üstteki kitaba çevirdim. *Modern Yelkenciler*.

“Sen Andy’nin yeni kız arkadaşı mısın?”

Dokuz veya on yaşlarında, uzun sarı saçlı, ince burunlu bir kız, bana bakıyordu. Gözleri göğüs çatalımdaydı. Çok eleştirilen bir kızın ihtiyatlılığı vardı. Ona bakınca, başına bela olacak sakarlık döneminin eşiğinde olduğunu, ama büyüdüğünde egzotik bir güzelliğe sahip olacağını hissettim.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Ee, şey, bilmiyorum,” dedim. “Daha onunla tanışmadım bile.”

“O halde burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

İyi soru, evlat.

Çocuk, “Andy Amca’nın bir kız arkadaşı vardı,” dedi, “ama ayrıldılar. Aynı senin gibi giyiniyordu. Hep dar kıyafetler giyip göğüslerini sergiliyordu.” Jenny, düz göğsünü iki yandan sıkıştırdı ve abartılı küçük bir dans yaptı.

Yüzünde bir özür ifadesiyle Janice Mackelroy içeriye girdi. “Jenny, sana Nana’nın yardımcısı olduğunu söyledim. Hemen mutfağa geri gel. Amcanın güzel arkadaşını rahat bırak.” Janice Mackelroy küçük kızın elini kaptı ve uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra elinde bir bardak şarapla geri döndü. “Buyur, tatlım. Oturup seninle konuşabilmek isterdim, ama kaynamakta olan bir sürü tencereyle beni bekleyen bir mutfak var. Umarım Jenny canını sıkınamıştır.”

“Ah, hayır, elbette sıkmadı. Çok tatlı bir kız,” dedim. “Bana o yaşlardaki kendi halimi hatırlattı.” Bu, büyük bir yalandı. Ben küçükken, bir misafirle ilgili yorum yapmaya cesaret etsem bile, yarım saatlik bir ültimatoma maruz kalır, bir haftalık televizyon ve Devil Dogs maçından men cezası alırdım. Ama Bayan Mackelroy yemekle o kadar meşgul görünüyordu ki, ona daha fazla sorun olmak istemedim. “Yar-

dımcı olmaktan mutluluk duyarım,” diye ekledim. Neye yardım edeceğim konusunda hiç fikrim yoktu. Andrew Mackelroy’un *sürprizi* ailesinin evinde yemek miydi?

“Yo, bunu duymamış olayım,” dedi. “Sen bizim konumuzsun. Andy İtalyan yemeklerini sevdiğini söyledi, çok memnun oldum. Bu gece epeyce İtalyan yemeği yiyeceksin.”

Gülümsedim ...bir nevi. Ve Bayan Mackelroy mutfığa gitti.

Televizyonun üzerinde sıralanmış birkaç fotoğraf çerçevesi vardı. Aile resimlerine bakabilmek için kalkarken kanepede gene çatırdadı. Pek çoğunda, yanında biraz daha büyük bir oğlan çocuğuyla Jenny vardı, yanlarında da otuz veya kırklarında olan ve Jenny’nin ebeveynleri olduğunu sandığım bir çift. Diğerlerinde Janice Mackelroy, onun yaşlarında bir adam ve daha genç sarışın bir adam, ve sarışın bir kadın, o da sarışın, vardı. Genç olan adam Andrew muydu? Genç kadın da kız kardeşi? Jenny’nin annesi?

Portredeki adamın gözlerini üzerimde hissettim ve tekrar kanepeye oturdum. Göğüs çatalımdan bir ter boncuğu daha yuvarlandı. Keşke yanımda ceketim olsaydı. Bir aile yemeği için çok uygunsuz giyinmiştim. Andrew ne düşünürdü? Ailesi ne düşünürdü? Bir adamın ailesinin evine gece kulübü elbisesiyle gelen kimdi? Aslında bu tamamen Andrew’nun suçu, diye hatırlattım kendime. Bahsettiği *sürprizin* ailesinin evinde olduğunu bana söyleyebilirdi.

Jenny’nin mız mızmızlanarak, “Neden oturma odasına, Jane’in yanına gidemiyorum?” dediğini duydum. “Burası sıcak, Nana.”

Yüzüme bir gülücük yapıstırıp Jenny'nin sesinin geldiği yere seğırttim. Çok sıcak bir mutfağı açılan kapının eşiginde durdum. Bayan Mackelroy, bir ocağın üzerinde dev bir tencereyi karıştırıyordu. Jenny, ortadaki kare masaya oturmuş başı, dikişsiz bir cilt kabına eğilmiş, konsantre olmaya çalışırken dili dışarıya uzanmıştı.

“Ee, Bayan Mackelroy?” dedim, “size yardım edemeyeceğimden emin misiniz? O güzel odada hiçbir şey yapmadan otururken kendimi suçlu hissediyorum.”

Gülümseyerek, “Ne kadar tatlısın,” dedi. “Şey, eğer senin için sorun olmayacaksa... Jenny, neden Andy'nin güzel arkadaşından matematik ödevine bir zahmet yardım etmesini istemiyorsun?”

Ah, kastettiğim bu değildi. Ne kastettiğimi bilmiyordum. Mesela peçete halkalarını yerleştirmek? Şarap bardakları?

Jenny, elinde kitapla sandalyesinden fırladı. “Gel, sana oturma odasında göstereyim.” Elimden tutup beni kanepeye geri götürdü ve oturdu. Ben de aynısını yaptım. Kitabı kucağıma açtı. “Geometride iyi misin yoksa tam bir boş kafa mısın?”

Ben daha bunu tam anlayamadan giriş kapısında bir anahtar sesi duyuldu.

“Anne? Ben geldim. Anne?”

Ayağı fırladım ve kucağımdaki kitap yere düştü. Almak için eğilirken, “Özür dilerim,” dedim.

Jenny, “Boş kafa,” diye duyurdu. “Tam düşündüğüm gibi.”

Kitabı verirken, çirkin kıza alay edercesine gülümsedim.

“Geldi mi, anne?”

Beni kastettiğini düşündüm. Aynı zamanda bu sesin Andrew Mackelroy’a ait olduğunu var saydım.

“Oturma odasında. Jenny’nin matematik ödevine yardım ediyor.”

“Anne!”

Bayan Mackelroy’un fısıldayarak, “Sevimli bir kız,” dediğini duydum. “Biraz abartılı giyinmiş gerçi.”

“Şşş, anne, seni duyacak.”

Elinde iş çantası taşıyarak oturma odasına giren adam, kaslı, kirli sarı saçlı, mavi gözlü ve büyük burunluydu. İskandinav gibi görünüyordu. Sevimliydi. Çok sevimli. Ufak kırışıklıkları olmakla birlikte takım elbisesini de beğenmiştim.

“Selam, ben Andrew.” Benimle tokalaştı ve göğüs çatallıma baktı, sonra gözlerini kuzeye çevirdi. “Geciktiğim için gerçekten üzgünüm. Hey, seksi şey,” dedi Jenny’ye ve sarı saçlarını karıştırdı.

Saçlarını düzeltmeye çalışan Jenny, “Kes şunu! Bunu yapmandan nefret ettiğimi biliyorsun,” diye bağırdı. Sonra Andrew’ya sırtıttı. “Bana bir şey getirdin mi?”

Andrew elindeki çantayı yere koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Amcana bunu mu söylüyorsun? Neredeyse iki gündür görüşmüyoruz ve sen beni böyle mi karşılıyorsun?” dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çantasını açıp içinden küçük bir kâğıt poşet çıkardı. Jenny, poşeti kapıp burnunu içine tıktı. Asık suratına kocaman bir gülümseme yerleşti. Poşetten kedi şeklinde mor bir lolipop çıkardı.

Jenny koşarak mutfağa gitti. “Nana, bak Andy Amca

bana ne getirmiş!”

Andrew bana gülümsedi. “Geciktiğim için üzgünüm. Seninle yüz yüze tanışmak çok hoş.” Gözleri gene güneye kaydı.

Şakadan anlayan bir gülümsemeyle, “Sorun değil,” dedim. “Seninle de tanışmak güzel.” Bir açıklama bekliyordum.

Kapıda yine anahtar şıkırdadı.

Bayan Mackelroy, “İşte geldiler!” diye bağırdı. “Benim küçük doğum günü çocuğum nasıl bakayım, ha? Nasıl da büyümüş oğlum!”

“Nana, bana küçük çocukmuşum gibi davranmayı kes,” dedi ergenleşmeye başlamış çatlak bir ses. “İyy, Jenny’nin burada ne işi var? Sadece ben ve arkadaşlarım olacağız sanıyordum!”

“Stevie, kız kardeşinden özür dile, hemen!” Bir kadın sesi.

Bayan Mackelroy, “Gir Andrew Amca’nı gör,” dedi. “Oturma odasında.” Sesini alçalttı. “Randevusunu da getirmiş.”

“Andy?” Kadının sesi. Oturma odasında Andrew’nun kadın versiyonu, yüzünde bir gülümsemeyle belirdi. Andrew’yla kucaklaştılar, sonra kadın bana doğru iki elini uzatıp sağ elimi avuçlarının içine aldı. Gözünde bir pırıltıyla Andrew’ya dönüp “Peki, bu kim?” dedi.

“Jane, bu, kız kardeşim, Danielle. Danielle, bu, Jane. Ve bu kocaman çocuk da benim yeğenim!” yanındaki çocuğun omuzunu sıvazladı. İkisi güreşir gibi yaparken sevinç çığ-

lıkları attılar. “Doğum günün kutlu olsun, Stevie!”

Bir adım geri atarak bir nevi gülümsememi yüzüme yapıştırdım, ama televizyondaki yansımama bakılırsa bu gülümseme, yarı korku, yarı "ne olduğunu asla bilemezsin" ifadesiydi.

Danielle elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kapıda tıklamalar duyuldu. Çocuksu sesler cıvıldaştılar.

Bir oğlan sürüsü oturma odasına doluşurken Bayan Mackelroy mutfaktan, “Stevie’in doğum günü pastasını görünceye kadar bekleyin, çocuklar!” diye seslendi. Çocuklar aniden durunca bir anda mutlak bir sessizlik oluştu.

Bir nevi, gülümsemem yüzümden süzülürken çok yavaş bir şekilde kanepeye oturdum. Yedi- sekiz tane on iki yaşındaki çocuk, göğüslerime baktı.

Andrew Mackelroy’un *sürprizden* bahsederken ergen öncesi Stevie’in doğum gününden bahsettiğini var saymak güvenli göründü.

Bayan Mackelroy, “Yemek hazır, millet!” diye seslendi. “Sofraya gelin!”

Çocuklar yemek odasına fırladılar. On iki yaşındaki çocuklar yemekle bir kız arasında tercih yapacak olsalar, her zaman yemeği seçerlerdi. Bu gerçeğe daha önce hiç bu kadar minnet duymamıştım.

Andrew Mackelroy fısıldayarak, “Her şey yolunda, değil mi?” dedi. “Yeğenimin doğum gününü atlatır, sonra da bir şeyler içmek için Little Italy’ye gideriz diye düşünmüştüm.

Yüzümde şaka kaldırır bir gülümsemeyle, “Ya, evet, elbette,” dedim. “Bu eğlenceli olacak. Çocukları çok severim.”

On dakika sonra göğüs çatalıma, makarna salatısından ilk sümüksü soğuk tortellinimi bir kaşık vasıtasıyla düşürdüm. Yedi-sekiz tane on iki yaşındaki çocuk neşeyle kakhaha atıldılar.

Andrew Mackelroy, Tutelli'nin İtalyan Restoranı'ndan gelen suratsız garsona, "Evet, hadi karafla devam edelim," dedi. Dar gömlek ve yelek giymiş, papyon takmış antika, sıska adam, başıyla onaylayıp ortadan kayboldu. Andrew bana bir şişe şarap ile karafın dört bardak şarap içerdiklerini, ama karafın on dolar daha ucuz olduğunu açıklamayı daha yeni bitirmişti.

Dışarıda, kaldırımında, iki tane dörder kişilik bölmenin arasına sıkıştırılmış iki kişilik bir masada oturmuştuk. Bloğun yukarısında ve aşağısında, yolun karşısında, benzer restoranlardan bir sürü vardı, hepsi de sokaklara taşmış, önlerinde yılan gibi kuyruklar oluşmuştu. Masalarda bir sürü çiftlerin ve ailelerin olduğunu fark ettim.

Erkeklerin hep yaptığı gibi Andrew etraftaki güzel kadınları süzerken ben de ödünç alınmış elbisemin üzerindeki lekeleri kontrol ettim. Şansıma, Bayan Mackelroy'un elinde yeteri miktarda soda vardı ve Mackelroy evinin sıcak, buharlı ve kokulu mutfağında on beş dakika boyunca elbiseyi sodayla sildim. Kucak kısmında soluk turuncuya çalan bir leke kalmıştı. Eloise beni öldürecekti.

Garson elinde bir karaf dolusu kırmızı şarap ve iki eski moda şarap bardağıyla geri geldi. Şaraplarımızı doldurup gitti.

Andrew, “Sanırım aileme çok bağı olduğunu anlamışsındır,” dedi. Şarap bardağına uzandı, bana doğru yarı kadeh kaldırdı ve bir yudum aldı. Ben de aynısını yaptım. “Birbiri-mize oldukça bağılıyızdır.”

Daha orijinal bir şey bulmaya çalışarak, “Bu çok hoş,” dedim.

“Ya sen? Birbirinizi sık sık görür müsünüz?”

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Gerçeği söyleyip hayır desem, adam benim ebeveynlerinden nefret eden nörotik bir ucube olduğumu düşünecekti. Eğer hemen peşinden, “Gittiler,” desem, adam derhal bana, “Nereye?” diye soracaktı. Öldüklerini söylesem, bu akşamımızı bozacaktı. Erkekler bu durumda ne demeleri gerektiğini veya konuyu nasıl değiştireceklerini hiç bilmezlerdi.

Genellikle bu soruyu, karşımdaki adamı tekrar görüp görmeyeceğime göre cevaplardım. Eğer randevunun tek seferlik olduğunu bilirsem, “Evet, ayda birkaç kez. Köprünün hemen ötesinde, Queens’te yaşıyorlar,” derdim. Bunu söylemeyi çok seviyordum. Bir geceliğine de olsa ailem, bir metro mesafesinde tekrar hayat bulurdu. Ben küçükken yaptıkları gibi ciğerleri elverdiğince bağırp Bruce Springsteen’in “Glory Days” şarkısının nakarat kısmına eşlik ederek dans ediyor olurlardı.

Göğsümün içindeki kalbim sıkıştı ve şarabımdan bir yudum aldım.

Andrew, “Ah, kötü soru galiba,” dedi. “Buna üzüldüm. Herkesin ailesine çok yakın olmadığını biliyorum. Sanırım ben şanslıyım. Ben, çocukluğunun iyi geçtiğini bildiğim tek

kişiyim.” Güldü, şarabından bir yudum aldı ve iki masa ötedeki çekici sarışına bir bakış attı.

Plaza Otel’in mini balo salonunda kendimi Andrew’la otururken hayal ettim. Natasha Nutley, tekne evde yaşayan erkek arkadaşını anlatıyor, Bay Santa Barbara artık ne anlatıyorsa, bunun için çok üzgün olduğunu söylüyor. Natasha kulağıma küçümsemeyle, Andrew için, “Çok sevimli!” diye fısıldıyor.

Aniden Andrew’nun ağzından yüksek bir geçirme sesi geldi. “Affedersin,” dedi. “Sanırım doğum gününde içtiğim sodalardan.” Mahcup bir kahkaha attı. “Tekrar söylemeliyim, Jane, şakalara dayanma konusunda iyi iş çıkarttın. Eski kız arkadaşım sürtüğün tekiydi. Kız kardeşimin evine her gittiğinde ve Stevie üzerine bir şeyler attığında veya pis bir şey söylediğinde avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. O, sadece bir çocuk, değil mi?”

Gülümsedim. Andrew Mackelroy için deli olmuyordum, ama bu şehirde, kendi dünyasında mutlu olmaya çalışan biriydi. Ben kimdim de onu bu kadar çabuk yargılayacaktım? Adam ailesine bağlıydı. Bu ne zamandan beri biri için dezavantaj oluyordu? Benim, ailemi kaybetmiş olmam, onun kendisinininkiyle iyi ilişkiler kurmasına engel olamazdı. Birbirimize çok uygun tipler olmayabilirdik, ama bu, tekrar çıkmayacağımız ve hızlı yargıların ve yüksek beklentilerin altında, kimyamızın uyup uymadığını göremeyeceğimiz anlamına mı geliyordu?

Birden canım müthiş derecede sigara çekti. Eğer Mackelroy’la birbirimizi tanıyacak ve birbirimize bir şans daha

vereceksek, sigara içtiğimi ondan saklamam doğru olmazdı. Andrew etrafına bakarken bir Marlboro Light yaktım.

Derhal başını çevirip bana baktı. “A, sigara içtiğini bilmiyordum.”

Bir randevudaki davranış tarzım, genellikle önce beklemek olurdu. Adamın benimle ilgilendiğinden emin olunca ya kadar beklerdim. Sonra, ona kancayı taktığımdan emin olunca bir sigara yakar, karşımdakinin bunu kötü, iğrenç ve sağlığı tehlikeye sokan bir şey gibi değil de, çekici, gizemli ve baştan çıkarıcı olarak görmesini umardım.

Ama bu, oyun oynamak değil miydi? Ben yetişkin biri idim. Sigara kullanıyordum ve içinde bulunduğum durum itibariyle bunu yapmaya yetkindim. Ayrıca önümde rahatlıkla geçirip bunu gülerек geçiştiren Andrew değil miydi?

Elimdeki can sıkıcı sigaraya, kanlı bir bıçağa bakıyormuş gibi baktı. “Keşke sigara içtiğini önceden bilseydim. Sigara dumanına karşı *müthiş* bir alerjim var.” Sözüünü perçinlemek için bir de öksürdü.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Ah, ee, üzgünüm.” Masada kül tablası aradım.

Andrew, “Hemen dönerim,” dedi. “Doğa beni çağırıyor.”

Masaların arasından kıvrılarak Tutelli’nin içlerinde kaybolan Andrew’yu izlerken sigaramdan kuvvetli bir nefes çektim. Andrew tuvaletteyken neden mükemmel bir Marlboro’yu ziyan edeyim ki?

“Affedersiniz, Bayan? Bayan? Bakar mısınız?” Bayan?”

Parmesanlı patlıcanının az veya aşırı pişmiş olduğundan şikâyet etmek üzere bir kadın bulmayı umarak döndüm.

Ama yerine, hemen arkamdaki masada oturanların ailecek bana baktıklarını gördüm. Anne, “Şunu söndürebilir misiniz?” diye sordu. “Joey’nin astımı var.”

Yüzümün yine yandığını hissettim. Masada kül tablası yoktu. Artık, Andrew’nun muhtemelen kurdeşen dökmesine yol açmakla kalmamış, bir de bir çocuğun nefes almasını engelliyor ve bunun yanında suç listeme izmaritimi sokağa atmayı da ekliyordum. İzmaritimi masanın altına atıp ayağımla ezerek söndürdüm.

Joey bana bakıp abartılı öksürüklere boğuldu. Annesi hemen çocuğun üzerine titredi. Babası, başını öne arkaya sallıyordu ve bir anda bir ailenin tartışma konusu haline gelmişim. *“Başka masaya geçiyoruz.” “Söndürdü işte, sakın ol.” “Peki, tekrar yakmayacağını nereden biliyorsun? Hemen başka bir masaya geçmek istiyorum, içeride, sigaranın yasak olduğu bölümde. Garsonu çağır.” “Lütfen sakın ol, başka masa yok. Etrafına bak, hepsi dolu.” “Tamam, bana bağırmayı kes.” “Bağırmiyorum.” “Bayan, başka sigara içecek misiniz? Bayan?”*

Arkamı döndüm. “Ah, hayır, üzgünüm.”

“Evet, bak üzgün olduğunu söyledim,” diye babanın mırıldandığını duydum. “Joey, iyi misin?”

Kendimi cüzamlı gibi hissediyordum; nikotin bağımlısı birinin kişisel alanıyla uyumluydu. Bazı sigara içenler, pis bakışlara ve sigaranın söndürülmesi yönündeki isteklere maruz kaldıklarında öfkelenip sigaralarını söndürmeyi reddederlerdi. Ama ben suçlu hissederdim. New York gibi kalabalık bir şehrin sokaklarında, her zaman dumanını etrafa

yayan birileri olurdu. Bense, birilerinin iğrenme sebebi olmaktan nefret ederdim.

Andrew Mackelroy geri döndü, oturup ucuz şarabından bir yudum aldı. Dikkati, hem minnettar kaldığım hem de sinirimi bozan bir şekilde, şimdiye kadar gördüğüm en uzun bacaklar tarafından çekildi. Bakışlarım kadının bağcıklı sandaletlerinden başlayıp uzun, yanık tenli bacaklarından yukarıya, soluk renklerden oluşmuş daracık elbisesine, düz sarı saçlarına ve el ele yürüdüğü adama doğru kaydı.

Jeremy Black.

Jeremy arkasına dönüp, arkalarındaki daha yaşlı bir çiftin söylediği bir şeye güldü. Ve bir kez daha, olaylar yavaş çekimdeki halini aldı; etrafındaki her şey de buna dahil. Yaşlı çiftin ya Jeremy'nin ya da kızın ebeveynleri olduğunu tahmin ettim. Dördü birlikte, Little Italy'nin turistik ve şatafatlı sokakları için fazlaca iyilermiş gibi görünüyordlardı. Fiziksel güzellikleri, zarafetleri ve mükemmellikleri buraya ait değildi. Jeremy ve kız arkadaşının ebeveynleriyle tartışıp birbirlerini Little Italy'nin *büyüleyici* olacağına ikna ettiklerini hayal edebiliyordum. Bu dünyanın Jeremy Black'leri için, Little Italy, "hayır" işlerinin neredeyse sevimli bir versiyonu olabilirdi. En azından Jeremy'nin ona baktığımı fark etmediğine minnettardım, eminim bu, Casa Mackelroy'daki akşamımdan daha kötü olurdu.

Hava kadar sıcak ve nemli olan depresyon, beni göğsümden vurdu. O sigarayı geri istiyordum. Jeremy'nin yanında yürüyen kadın olmak istiyordum. O yaşlı çiftin benim ebeveynlerim olmalarını, hayatta ve sağlıklı olmalarını is-

tiyordum. Jeremy'nin çıkacağı türden bir kadın olmak istiyordum, Andrew Mackelroy gibi beceriksizlerin, yanlarında "muhteşem" kızlar olduğu halde dönüp bakacağı kadınlardan olmak istiyordum.

Ayağımda bağcıklı sandaletler ve üzerimde seksi bir elbise vardı. Ama Jeremy'nin yanındaki kıza hiç benzemiyordum. Asla da benzemeyecektim.

Jeremy'nin kız arkadaşı görüş alanından çıktıktan sonra Andrew, "Jeff senin editör olduğunu söyledi," dedi.

Jeremy'nin ve yanındakilerin bir taksiye binişlerini izlerken, "Yardımcı editör," diye düzelttim. Muhtemelen Soho'da, kapısında herhangi bir tabela olmayan bir yerde bir şeyler içmeye gidiyorlardı. Şarabımı sonuna kadar içtim. Andrew hemen bardağımı doldurdu.

"Aslında, ee, Andrew, sanırım yeterince içtim. Doğrusunu istersen, artmakta olan bir baş ağrım var."

"Ya. Sana bir aspirin veya ağrı kesici bir şeyler bulabilirim."

"Sorun değil," dedim. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

"Sana bir taksi çağırayım mı?"

Hemen, "Ah, hayır," dedim. "Metroya binerim. İdare edebilirim."

"Ah, tamam, sanırım ben kalıp şarabı bitireceğim."

Ayağa kalkıp boncuklu çantamın incecik, uzun askısını omuzuma savurdum. "O zaman, hoşça kal."

Andrew Mackelroy ayağa kalkıp beceriksizce beni havadan öptü. "Ben, ee, seni ararım."

Gülümseyip ordan uzaklaştım.

Bu, minnettar olduğum bir *seni ararım*'dı.

Köşeyi dönüp bir sigara yaktım. Tadını bile çıkaramadan hızla içtim ve bir taksi çevirdim. En yakın metro istasyonunun nerede olduğunu veya hangi trenin beni IRT'ye bağlayacağını bilmiyordum. Bu da neredeyse on yedi dolar harcayacağım anlamına geliyordu ki muhtemelen bu miktar, Andrew'nun bütün gece harcadığından daha fazlaydı.

Opera Adam, en sevdiği parça olan, Verdi'nin şaheseri *Aida*'yı dinliyordu.

Eloise'in elbisesi, kapıya asılı, kuru temizlemeye gidecekler çantasının en dibinde kırıışmış duruyordu.

Ve ben de kendime, yulaf ezmesinden, ev yapımı maske uyguluyordum; yolda gelirken aldığım *Allure* dergisi bunun, strese iyi gelen en yeni tedavi olduğunu söylüyordu.

Büfenin gerisinde duran Hint çocuk, "Sevimli arkadaşına selam söylediğimi ilet," demişti.

Eve varır varmaz evyenin altındaki dolaptan aşacağının, Eloise'in yalnız olduğu anlamına gelen sessizliğini dinlemiştım. Ama sonra Doğu Avrupalı bir adamın yanlış anlamaya yer bırakmayan kahkahasını duymuştım. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Birisi, herhangi biri. Eloise meşguldü. Kendisine Andrew'yu şikâyet edemeyeceğimden, Amanda olasılık dışıydı. Berbat bir kör randevuya gitmeme kızacağından, Ina Teyze de olasılık dışıydı. Dana Dreer'in sesi kendimi daha da kötü hissettirirdi.

Neden arayacak kimsem yoktu?

Suratımdaki yulaf ezmeli maske sertleşmiş halde, çan-

tamdan adres defterimi çıkarttım. Sorumun cevabı, gezindiğim sayfalarda yatıyordu. Eski tanıdıklarımın hiçbirini artık tanımıyordum. Neden eski arkadaşlarımla hâlâ arkadaş değildim? Çocukluğumun yegâne arkadaşları Lisa ve Lora, ülkenin diğer ucundaydılar, bebeklerinin doldurduğu hayatlarını yaşıyorlardı. Üniversitedeyken takıldığım birkaç kız da dağılmıştı, mezuniyetten sonra irtibatı kaybetmiştik. Eloise ve Amanda, tek arkadaşlarımdılar.

Neden bilerek ve isteyerek Miner ikizleriyle olan arkadaşlığımın solup gitmesine izin vermiştim? Onları şu an arayıp nasıl olduklarını sorabilirdim, çocuklarıyla ilgili sevimli hikâyeler, kocalarıyla ilgili tatlı şikâyetler ve San Francisco tepeleriyle ilgili hoş sözler dinleyebilirdim. Yitip gitmiş bir arkadaşlığa açılan yeni bir hayatı kucaklayabilirdim. Kablosuz telefonu alıp Lora'nın numarasını çevirmeye hazırlandım, ama yanıp sönen üç mesajım olduğunu gördüm. Eve geldiğimde o kadar üzgündüm ki telesekreteri kontrol etmemiştim. Oynatma tuşuna bastım.

Ina Teyzem'in kızgın sesi, "Kendinizi kim sanıyorsunuz, bilmek isterim, küçük hanım," dedi. "Telefonda Karen'a kaba davranmaya nasıl cüret edersin? O senin kuzeninin şeref nedimesi ve düğünü organize ederek büyük bir yardımda bulunuyor. Bu davranışını düzeltsen iyi edersin, Jane ve..."

Atlama tuşuna bastım. Bu akşam yeterince ceza çekmemiş miydim? Mackelroy'un evindeki yemek yetmezmiş gibi, Jeremy'yi kız arkadaşıyla beraber görmek tuz biber ekmişti.

"Ee, alo, Jane? Ben Jeff'in arkadaşı Ben Larson. Per-

şembe günkü randevumuzu doğrulamak için aramıştım. Bir şeylerin yıl dönümü kutlamaları için MOMA ’nın geç vakte kadar açık olduğunu öğrendim ve danışma masasında buluşup Fransız ressamların sergisine bir göz atabiliriz, diye düşündüm. Ne dersin? Eğer başka bir fikrin varsa önerilere açığım.”

Peki, Ben, al sana bir öneri: Bencil bir cimri olmayı bırak. Sence bunu başarabilir misin?

Kör Randevu Heyecanı Enerjimi kaybediyordum. İki kör randevu enerjimi gerçekten tüketmişti. Neden Ben Larson daha iyi oldu ki? Modern Sanat Müzesi’ndeki perşembe akşamının benim için hoş bir ilişkinin başlangıcını barındırdığını hayal bile edemedim. Randevu defterimi kapıp 4 Haziran Perşembe gününü açtım. *Ben Larson. İyi görünümlü, süper zeki. Kahverengi kıvrıkcık saçlar, yeşil gözler. İddialı görünüyor. Jeff’le çalışıyor.*

Bir sonraki mesaj. “Selam Jane, yine ben, Ben Larson. Müzenin yakınındaki Japon lokantasında yer ayırttığımı söylemeyi unuttum. Jeff, Japon yemeklerine bayıldığını söyledi.”

Hmm. Elbette bayılırdım. Bir anda Ben Larson, bir dakika öncesine göre gözüme daha hoş görünmeye başladı. İki çürük elma bütün bir dalı kurtların sardığını göstermezdi. Bu bilgelik incisini hatırlamam gerekiyordu.

Ben Larson, geçirecek veya kız arkadaşının göğüs çatalına üç tortellini kabuğunun ilki sıçradığında gülecek birine benzemiyordu. Bir şişe şarap ile bir karaf arasındaki mali farktan bahsedecek birine de benzemiyordu. O ucuz şarabı bitirmeyi, sahte baş ağrısı çeken kız arkadaşını daha fazla

görebilmek için ısrar etmeye ve güvenli bir şekilde metro istasyonuna bırakmaya geçecek biri gibi durmuyordu.

Futonun üzerine oturup yüzüme dokundum. Yulaf ezmesi güzelce sertleşiyordu. Başımı arkaya yaslayıp stress tedavisini ve *O Patria Mia*'nın sihirli ve rahatlatıcı gerginliğini iyice hissetmeye çalıştım. On dakika sonra, yüz kaslarımı oynatamaz halde, maskeyi çıkartmak için banyoya yollandım. Aynadaki yüzüm parlak ve yeni gibi görünüyordu.

Ben Larson da öyleydi: parlak ve yeni. Parlak ve yeni bir olasılık.

Neden canımı sıkıyordum? Perşembe günü için kulağa harika gelen bir adayım vardı. Taptaze, pırıltılı bir cildim vardı. Posh için yüksek profilli bir kitap üzerinde çalışıyordum. Amanda ve Eloise'den başka arkadaşlarım da vardı.

Adres defterime ve telefona baktım. Zihnimde on yedi yaşındaki Miner ikizlerinin görüntüsü belirdi. Üçümüz Miner'ların oturma odasında yay şeklinde oturmuş Lisa benim saçlarımı, ben Lora'nınkini, o da Lisa'mın saçını Fransız örgüsü yaparken ki halimizi anımsadım. Birkaç gün öncesinde Natasha Nutley okula saçında Fransız örgüsüyle gelmişti. Ertesi gün ve takip eden en az iki hafta boyunca yeterince uzun saçı olan her kız Forest Hills Lisesi'ne saçında Fransız örgüsüyle gelmişti.

Parlak cildim... tam bir kayıp olarak kendimi sırtüstü futona bıraktım. Üzülecek çok şeyim vardı. Kendimi, Lisa veya Lora'yı arayıp evrenin benim için çizdiği kaderde, Natasha Nutley'nin hayatıma tekrar girmesiyle, uzun zaman önce unutulmuş bir suçtan dolayı cezalandırdığını söylerken

hayal bile edemiyordum. Ondan şikâyet ederkenki sesimi ve Miner'ların sesindeki sessiz kınamayı duyar gibiydim. Hani şu, *bundan henüz kurtulamadın mı?* küçümsemesi. *Sen hâlâ bekâr mısın?* acıması. *Sen ne kadar ezik birine dönüştün* değerlendirmesi. *Görüşmeyi sürdüremememize şaşmamalı* yargısı. Ve bu da Miner ikizleriyle, altı ayda bir de görüşsek, arkadaşlığımın sonu olurdu.

Telefonum çaldı. Eloise olduğunu tahmin edip Andrew'dan bahsetme isteğiyle açtım.

“Jane? Selam, ben Natasha!”

Salı akşamı saatin 10:43 olduğundan haberi var mıydı? Normal iş görüşmelerinin yapılabildiği salı *sabahı* 10:43 değil. “Ee, selam. N’aber?”

“Geç vakitte aradığım için özür dilerim, ama erkek arkadaşında olacağın için mesaj bırakırım diye tahmin etmiştim.”

Bu tahminde çok fazla bulunuyordu.

“Çok heyecanlıyım, kendimi tutamıyorum. Bil bakalım az önce neyi bitirdim?”

“Bütün kitabın müsveddesini mi?” Sakin ol, Jane.

Natasha güldü. “Aptal! Birinci bölüm! Sanırım bu sefer *oldu*. Senin sayende bir akış tutturdum. Senden düzeltmeler ve uyarılar içeren notun faksını alır almaz çalışmaya koyuldum. Belirttiklerin çok yardımcı oldu, Jane. Bütün gün söylediğin her şeyi gözden geçirip düzeltmekle uğraştım. İkinci bölüme başlamak için sabırsızlanıyorum!”

“Harika,” dedim.

“Vay canına, uzman editör olmana şaşmamalı, Jane. İşini

gayet iyi biliyorsun.”

Beni kıdemli editörden uzman editörlüğe terfi ettirmişti. Buna minnet duydum. Bunun yanı sıra, isteksizce, üzerime yağdırdığı övgülere de. Gwen hep, yapıcı eleştirinin övgüler içermesi gerektiğini söylerdi, ama geçen ay boyunca yokluğunda, altın yıldız için kendime oldukça fazla güvenmek durumundaydım.

Natasha Nutley’den tam not almanın nasıl bir his olduğunu bilemedim. Onun düşüncesiyle birkaç ufak bezemenin daha üstünde olmak istiyordum. Lisedeki son senemden bir yıl önce bir keresinde Natasha, annemin Dana’yla ikimize bir örnek aldığı kırışık şifon bluzuma iltifat etmişti. İngilizce dersi boyunca kendimi tarz ve havalı hissederek oturmuş, bunu duyan kızların gözlerinin içine bakmışım. Aynı bluzu o günden sonra her randevuma (nadiren yani) ve kendimi her çirkin ve sıkıcı hissettiğimde giymiştim. Bu, Natasha’nın, üzerimdeki bir tür aptal gücü olmuştu.

“O zaman, yarın ikinci ve üçüncü bölümlerin taslakları üzerinde çalışıp gözden geçirilmiş birinci bölümle birlikte, ikinci bölümün müsveddesinde gözüme çarpanlarla birlikte sana fakslarım. Sence nasıl?”

“Harika. Bu kadar çok çalışmana minnettarım, Natasha.”

“Şey, bunların hepsi senin sayende!” diye şakıdı. “Hoşça kal!”

Cömertliğine sinir olmuş halde telefonu kapattım. Bir an sonra telefon tekrar çaldı.

“Hey, nasıl gitti?” diye sordu Eloise. Arkadan gelen televizyon sesini duyabiliyordum.

“Yine *Annie Hall* mu izliyorsun?” diye sordum. Alvie Singer’m şüpheye yer bırakmayan sesi, uzun bir monologu mırıldanıyordu.

“Serge, izlemeye doyamıyor,” dedi. “Bu da bana Andrew ile ilgili her şeyi dinleyecek mükemmel fırsatı sağlıyor. Onu tekrar göreceksin sanırım?”

“Tanrım, umarım hayır.”

“O kadar mı kötüydü?”

“Şöyle söyleyelim. Senin seksi elbisenin amaçladığı o gözde olay, yeğenin on üçüncü doğum günü partisiymiş. Sanırım benim doğum günü pastasından fırlamamı falan beklediler. Ama az önce perşembe randevusundan bir mesaj aldım. Ben Larson. MOMA’ya gidiyoruz.”

“Ooo, kulağa hoş geliyor,” dedi. Telefonun alıcısından Serge’nin, “El-viiz, en iyi kısmını kaçıırıyorsun!” diye seslenen aksanlı sesi duyuldu.

Güldüm. “Yarın görüşürüz, El-viiz.”

İki numaralı kör randevunun bütün etkilerinden kurtulabilmem için koca bir günüm ve gecem vardı. Perşembe akşamına kadar mutlaka klimalı salonda dolaşırken editörlükten bahsedecek kadar enerjim olacaktı.

Şu anda, ince duvarın bu tarafına yol alan ohlamaları def etmek için duvarları yumruklamakla enerji harcamayı hayal edemiyordum. Düğünde yanımda olacak birini aramaya odaklanmak istiyordum. Sahte bile olsa yeter, fazlası değil. Ama bir anda olay kişiselleşmeye başladı. Randevular kötü gittikçe, gerçek bir şeyler elde etmek istemeye başladım. Dışarda, iyi adamlarla dolu koca bir şehir vardı. Art

arda gelen iki kötü randevu hiçbir şey ifade etmezdi. En iyi iki arkadaşımın iyi erkek arkadaşları vardı. İna Teyzem iyi bir adamla evliydi. Babam iyi bir adamdı. Neden ben, kötü adam skalasında ikide ikiydim?

ALTI

Morgan Morgan, kafasıyla onayladı, onayladı, sonra tekrar onayladı. Onun yaptığı iki düzeltme mektubuylayla ilgili yaptığım yorumları kabul edip etmediğı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yanımdaki, masamla duvar arasına sıkıştırılmış konuk sandalyemde oturuyordu. Bir çarşamba öğleden sonrasında, eğer yardımımın kıymetini bilmeyecekse, Morgan'la uğraşmaktan daha önemli işlerim vardı.

Kalemimle bir cümleye işaret ederek, “Ve ben olsam, bu son cümleyi tamamen çıkartırdım,” dedim, “çünkü bu cümle, istemediğın halde, yazarın düzeltilmiş müsveddesini görmek istediğini düşünmesine yol açacaktır.”

Morgan bana baktı, sonra bakışlarını tekrar mektuba çevirdi.

Morgan'ın her gün yaptığı berbat ofis kahvesinden bir yudum aldım. “En iyisi sen, ‘Eğer düzeltmek *isterseniz*, tekrar göz atmaktan memnuniyet duyarım,’ diye yaz. Bu, yazara, üstü kapalı bir şekilde, düzeltmeleri kendisinin yapması-

nı *senin* önerdiğin yönünde küçük bir umut verir.”

Morgan, kahverengi gözlerini mektuptan ayırmadan, tekrar başıyla onayladı. “Teşekkürler Jaaane,” dedi. “Bana ne kadar yardımcı olduğunu Williaaam ve Jeremy’ye mutlaka söyleyeceğim.”

Bunu, sanki istediğim tek şeyin bu olduğuna inanan birinin havasıyla söylemişti. Aslında, değildim. Böyle yapmam bana emredilmişti. Ama gene de, “danışman” konumuna getirilmek hoşuma gitmişti. Bu bana, fikirlerimin etrafta değerli olduğunu hissettirmişti.

Gözücüyla Morgan’a baktım. Şüpheli gözleri her şeyi detaylarıyla inceleyerek benim aldığım notları ve değişiklikleri çalışıyordu. Bir an kendisine sempati duydum. O kadar açık sözlü ve özgüvenliydi ki bazen, onun sadece yirmi iki yaşında olduğunu unutuyordum. Hırçınlığı belki de sadece tedbirden kaynaklanıyordu. Çünkü ben, bendim, Morgan’ın benden korkuyor olduğunu hayal etmek bile çok zordu. Sadece savunma kalkanını havada tutuyordu, o kadar. Eğer ona iyi davranırsam, bir nefes almasına izin *verebilirdim*. Ayrıca, hepimizin istediği ve ihtiyaç duyduğu şey bu değil miydi?

“Tamam, bir sonraki mektubuna bir göz atmaktan memnuniyet duyarm,” dedim.

Morgan, “Gwen hepsine bakmak zorunda olmadığını söyledi,” diye patladı. “Bence yaptığım işi çok iyi bildiğim gün gibi ortada.” Masamdaki mektupları koparırcasına aldı. Bu, benim gardımı Morgan’ın yanında son indirişimdi.

Eşiğimde Jeremy Black belirdi. Neredeyse nefessiz kal-

dım. Üzerinde siyah pantolon, siyah bir frak gömleği ve siyah kravat vardı. Hafif bir kirli sakal, biçimli çene hattını öpüyordu. O uzun ve isli kirpikleri gözlerini açıp kapattıkça yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyordu. Fermuarı göz hizamdaydı.

Bir anda Jeremy, çıplaktı ve benim konuk sandalyemde oturuyordu, aynı editörlük toplantılarında olduğu gibi arkasına yaslanmış, benim gidip...

“Jane?”

Gözlerimi kırıştırdım. Jeremy ve Morgan bana bakıyorlardı. “Ee, efendim?”

Bakışları elindeki kopyaya, sonra tekrar bana yönelen Jeremy, “Nutley’nin arka kapak yazısında iyi iş çıkarmışsın,” diye beni övdü. “Bazı değişiklikler yaptım, son satır da biraz daha güçlü olabilir, daha çok, öldürücü bir çekişme gibi. Üzerinde çalış ve yarın bana dönüş yap. Ve birkaç tane daha isim önerisi bul. Buldukların fena değil, ama gazetelerin en çok okunanlar eki listesine girmeye geçecek gibi değiller.”

Yüzüne bakmaktansa odaklanmayı tercih ettiğim ılık düğmesine, “Ah, ee, teşekkürler, yaparım,” dedim.

“Harika. Teşekkürler.” Bunu söyledikten sonra kayboldu.

Morgan bana baktı. Ben de ona baktım. Bana, “İstediğin kadar bak, tatlım, asla senin gibi bir Bayan Ortalamanın yüzüne bakmaz,” ifadesiyle bakıyordu. Sonra ayağa kalktı, bir buçuk puntoluk narin topuklarının üzerinde arkasını döndü ve gitti.

Peki, en azından Jeremy, üzerinde çok çalıştığım arka kapak yazımı beğenmişti. Remke, kendine has karalama-

sıyla ilk girişimimin üzerini çizmişti. Bir sürü soru işareti ve *yani?* notu. Remke'den gelen bir *yani?* sorusu, o kısmın hiçbir şey "anlatmadığı" anlamına gelirdi. Düzeltilmiş versiyonum üzerindeki Jeremy'nin notlarına baktım. Bir ünlem işaretim, iki *iyi* ibarem ve bir soru işaretim vardı. Bir de, son satırın üzeri çizilmiş, kenar boşluğuna karalamayla *Daha güçlü bir şey bul*, yazıyordu.

Morgan, ataşla tutturulmuş bir yığın kâğıtla geri döndü, hepsini posta kutuma attı, sonra geri döndü. Gnat, birinci bölümün revizyonunu, ikinci ve üçüncü bölümlerinde sahne sahne, tarifini fakslamıştı. Bu, hızlıydı. Bu kadının, aptal hayatıyla ilgili yazmaktan başka bir işi yok muydu?

Saat üçü yirmi geçiyordu. Bütün sabahımı Jeremy'nin üstlendiği, genç bir çocuğun, babasıyla McKinley Dağı'na tırmanmasını anlatan kitabın satır düzeltmelerini yaparak geçirmiştim. Elimde sadece son iki bölüm kaldığından, Jeremy üzerinde çalışmamı onaylamıştı. Hem Jeremy hem de Remke, Amerikan halkının Everest'in ölümcül ve sıkıcı zirvesinden bıktığı konusunda emin ve hemfikirlerdi. Daha küçük ve ulaşılabilir bir dağın daha ferahlatıcı bir şey olduğunu söylemişlerdi. Ayrıca biyografî daha çok, çocuğun, otoriter babasıyla olan ilişkisine odaklanıyordu. Dağın ve ona tırmanmaya çalışmanın, en kontrollü insanı bile nasıl dize getirdiğiyle ilgiliydi. Ben şahsen bir insanın Everest'e veya herhangi bir dağa neden tırmanmak isteyeceğini anlamıyordum. Bu tamamen aptallıktı. Zirveye erişmeniz bile o kadar şüpheliyken bir sürü zamanınızı ve paranızı üşümeye ve hayal kırıklığına uğramaya harcıyordunuz.

Neyse, McKinley müsveddesinin fotokopisini çekmekle ve Gnat'ın arka kapak yazısı üzerinde tekrar çalışmak arasında, yeni isimler bulmaya ve Gnat'ın ikinci ve üçüncü bölümlerinin taslağına ve birinci bölümün dzeltiľmiř haline bakmaya fırsat bulamamıştım. Gnat'ı eve götürmek zorundaydım. Yine. *Benim* sığınağım nerede kalmıştı? Randevular arasında mutlak huzurlu ve stressiz bir geceyi dört gözle bekliyordum. Bu kadar yeterdi. Gecemi yine Gnat'la geçiriyor olacaktım.

Telefonum aldı. "Jane Gregg."

"Sana mesaj bıraktığımda aranmayı beklerdim."

Ina Teyze. Sulluk, iki gözümün ortasından beni tokatlamıştı. "zr dilerim, Ina Teyze. Dün gece eve geç döndüm ve bugün çok yoğun bir gün ve..."

Ina Teyzem, "Sana bir haberim var, Jane," diye patladı. "Bu dünyadaki tek insan sen değilsin. Beni duyuyor musun? Karen, hediye partisini organize edecek kadar nazık, onunla iğneleyici bir tarzda konuşmak zorunda mısın?"

"zgnm, tamam mı? Beni kötü bir zamanda aradı. Cumartesi günü özür dilerim."

Ina, "Elbette dileyeceksin," dedi. "Saat kaçta geliyorsun? Karen kahvaltı servisi yapacak, bu yüzden a gel."

"Saat on bir buçukta orada olmayı planlıyordum."

"*Toplantı* saat on bir buçukta başlıyor, Jane." Derin bir i geçirme.

şu an derin bir i geçirme sırası bendeydi. Tabii ki, sessizlik. "On bir yirmi beş?"

Ina Teyze, ağır bir şekilde nefes aldı. "Saat tam on biri

eyrek geçe seni Karen’ın evinin önünde kar ılayacağım. Beni duyuyor musun? *On biri çeyrek geçe.* Biz hoş be  ederken içeriye gir, asansörü bekle, üst kata ık ve koridorda ilerle. Böylece birkaç dakika kazanırız.”

Forest Hills’de erken gitmenin moda olduğunu unutmu tum. “Tamam, tamam. On biri çeyrek geçe. O zaman g r   r z.”

Ina Teyze, “Araba servisi kiralayacaksın, değil mi?” diye sordu.

Aklımdan, otuz dolarlık araba servisini bir buçuk dolarlık metroyla kıyaslayarak, “ ey, evet,” diye yalan söyledim. Ina Teyze’ye biraz tasarruf yapmak için arabadan k   e başında indiğimi söyleyecektim. Sanırım bundan ho lanırdı.

Telefonu kapatıp süper meşgul ve zaman darlığında olduğum zamanlarda hep yaptığım şeyi yaptım. Arkada larımdan gelen kişisel elektronik postalarımı kontrol ettim. Natasha’dan gelen bir mesaj vardı.  nce atlamayı düşündüm ama sonra Natasha’nın benim daha büyük bir ofise taşınma biletim olduğunu hatırladım.

Selam, Jane! Sadece, birinci bölümün düzeltilmiş halini, ikinci ve üçüncü bölümlerin an be an yazılmış halini faks-ladığımı haber vermek istedim. Fikirlerini duymak için sabırsızlanıyorum! Gelecek pazartesi editörlük toplantınızdan sonra seninle tekrar buluşmak istiyorum, ikinci bölümün taslağı üzerinde çalışırız. Eğer sana uygun değilse haber ver, yeter. Yakında g r   mek üzere! ...Natasha.

Bu kadının  nlem işaretleri, enerjisi ve hevesinden bıkmı tım. Geri kalan hayatım boyunca, her pazartesi sabahımı

onunla ilgilenerek mi geçirmek zorunda kalacaktım? İç geçirip mesajı kapattım ve Amanda'ninkini açtım. *Duyduğum kadarıyla Andrew'yla kimyanız pek tutmamış. Bu iyi, çünkü yarın akşam Ben'le buluşacağını da duydum! O çok tatlı biri, kesinlikle onunla bir şeyler yakalayacaksın.*

Andrew'nun kışına tekme basmayı umursamıyordum. Daha ben onu reddedecek şansı bulamamışken o hangi cüretle beni reddediyordu! Kimyamız pek uymamışmış. Hırr! Ben olsam onun son derece ucuz olduğunu söylerdim! Ya da kör randevusunu ailesinin evindeki bir çocuk partisine götürmesini dene! Pislik.

Kör Randevu Heyecanı Enerjim eksi birden eksi yüze düşmüştü. Hepsi de aynı ilgisizlik raporunu Jeff ve Amanda'ya iletirlerken bir dizi kör randevu hızına nasıl ayak uyduracaktım? Ben Larson çok sevimli miymiş? Aman ne büyük bir şey. Hepsi sevimliydi. Benim bu noktada aradığım şey, *katlanılır* olmalarıydı. Ve azıcık da çekicilik. Her ikimiz açısından da.

Ben Larson çok önemli hale gelmişti. Dana'nın düğününden önceki son şansımın o olduğu gibi üzücü bir hisse kapılmıştım. Cumartesi gecesini olan doktor randevumun, –hatırlatırım, Yukarı Batı Yakasında yaşıyordu, ama bir malikâne değil– işe yaramasına imkân yoktu. Evrenin yazgısı beni kutsamayacaktı –büyük annesini sık sık ziyaret etmeyen kız, kuzenine karşı iğneleyici, düzenli aralıklarla Ina Teyze'sini hayal kırıklığına uğrattıyor– ve Yukarı Batı yakasında yaşayan bir doktorla asla bir araya gelemeyecektim. Hayat böyle işlemiyordu. Bunu uzun zaman önce öğrenmişim.

Doktor Guy, alçaklık edecekti. Bunu zaten biliyordum. Ve Salı günkü en son k r randevum da muhtemelen i e yaramayacaktı,       sonuncuydu. Yani yarın ak am Modern Sanatlar Müzesi'nde dolaşmak benim tek umudumdu. Ve şimdiye kadar 2'de 0'dım. İyi değil.

Amanda ve Eloise'e kendi mesajımı yazdım: *Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nı mahallede yapmaya ne dersiniz? Big Sur'da, 80. ve       sokakların köşesinde, aynı saatte.*

Bu, gelene imizin dışına çıkmamız anlamına geliyordu. Genellikle farklı yerlerde ilginç mek nlar bulmaya gayret ediyorduk, özellikle, başka zaman asla gitmeyece imiz yerleri. Tribeca gibi. İki kez, j rilik görevimi yerine getirebilmek için Centre Street'teki büyük Yüce Mahkeme binasında bir haftadan uzun bir zaman ge irmi tim ve Tribeca'da olduğundan haberim olmamıştı. Batı Mahallesi ke fedilmemi  bir diğer bölgeydi, New York  niversitesi kısmı hariç, orada sürekli eğitim merkezinden iki ders almıştım (ve elbette bir adamla tanı mamı tım). Ama o zamanlar NY 'nin Batı Mahallesi'nde olduğundan emin değildim. Belki sadece Greenwich Köyü'yd . Sıra son altı yıl boyunca ya adı ım adaya gelince, bir turist kadar bilgim vardı. Eloise ve Amanda'nın Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nı, fazlaca bildiğimiz kendi bölgemizde yapmamızı sorun etmeyeceklerini umdum. Bunu yapacaklarından   pheliydim; gizlice, evimizden birkaç blok ötede güvende olmakla rahat hissedecektik. Tek sorun, bunu hiçbirimizin kabul etmek istememesiydi.

Gnat'ın düzeltilmiş bölümünü, arka kapak kopyasının ve isim önerilerimin olduğu diskle birlikte toparlayıp  an-

tama attım. Sanırım bu gece de yüzüme yulaf ezmeli maske yapmam gerekecekti; beşinci paragrafa geldiğimde Gnat'ın pornosu yüzümün delik deşik olmasına yol açacaktı. McKinley müsveddesi kollarımda, Jeremy'nin ofisine, kendisine –veya daha doğrusu arkasındaki pencereye– satır düzeltmesini on dakika içinde alacağını söylemeye gittim.

Bir an bana o Pierce Brosnan gülümsemesiyle bakarak, “Tabii, işin ortasında fotokopi makinesi bozulmazsa,” diye takıldı.

Dana'nın düğününde Jeremy'nin beni yavaş bir dans müziği eşliğinde döndürürken, Karaib rengi gözleri üzerime ve güzel şeftali rengi elbiseme odaklanmış olduğunu hayal ettim. Bu imaj, fotokopi makinesinin başında geçirdiğim yirmi dakika ve F bölgesinde var olmayan kâğıt sıkışıklığını temizlemek için geçirdiğim yirmi dakika boyunca beni mutlu etmeye yetti.

Perşembe akşamı saat 5:40. Modern Sanat Müzesi'ne varışımı yirmi dakika erkene ayarlamıştım. Ama bu gece havanın yüz derece ve yüzde yüz nemli olduğunu göz önünde bulunduracak olursak, bu fazladan zaman tuvalete gidip temizlenmeme ve kendime çeki düzen vermeme yarayacaktı. Posh, müzeden sadece birkaç blok ve bir bulvar uzaktaydı ve ben çoktan tamamen solmuştum. Bu şekilde tek düğün eşim olma ihtimali olan randevumla asla buluşamazdım.

Kuru, yeni pudralanmış ve ruj sürülmüş halde, soğuk müzeye minnet duyarak, bu arada New York'un en sevdiğim müzesidir, üst kata yöneldim. Hâlâ boşa geçirecek on

dakikam vardı, ben de kitapçada ve hediyeelik eşya dükkânında takılıp posterlere bakabileceğime karar verdim.

Her zamanki gibi, hediyeelik eşya ve kitap dükkânı insan kaynıyordu. Müze de bu akşam normalden kalabalıktı, çünkü geç saate kadar açık olan özel tarifeyi uyguluyordu. New Yorkluları turistlerden ayırt edemiyordum. Haziran ayında bile olsak, herkes siyah giyyordu. Merdivenlerden inip poster dükkânına gittim ve üç sarışının, battal boy poster dizilerine göz atmalarının bitmesini bekledim (bölgenin en az kalabalık yeri idi), sonra bir alan belirleyip ben de göz atmaya başladım. Belki büyük bir poster, dün gece evimin duvarlarına sindiğini fark ettiğim sigara dumanı lekesini kapatabilirdi. Gnat'ın kitabına –ki kabul etmeliydim, çok iyi ilerliyordu (nasıl böyle iyi bir yazar olabilmişti?)– biraz ara vermeliydim; ve bu yüzden, dairemde bir temizlik çılgınlığına kapılabilirdim. Eloise'in bana altı yıl önce ev hediyesi olarak verdiği çerçeveli ve siyah beyaz bir posterini altının tozunu alabilmek için yerinden çıkartmışım ve resmin altında kalan bölgenin beyaz olduğunu görmüştüm. Evin duvarlarının bu kadar beyaz olduğunu hiç hatırlamıyordum. New York'taki kiralık evlerin normal bej rengi olduğunu düşünüyordum. Bu bej rengin benim altı yıl boyunca üzerlerine üflediğim sigara dumanından kaynaklandığını düşünemeyecek kadar iğrençtim.

“Bunu nasıl buldun?”

Ürkerek arkama döndüğümde, sevimli ve uzun boylu bir adamın sıcak ve açık yüzüyle karşılaştım. Gösteri dünyasının sunucularına has kocaman bir gülümsemesi vardı, ama

bu farklı olarak iyi görünümlü, hoş bir vücut yapısına sahip ve iyi giyimliydi. Otuzlu yaşlarının başlarında görünüyordu. Tam bir New Yorklu olduğunu hissettim.

“Sence bu çok mu fazla?” diye sordu. “Yatak odamda çıplak bir duvar var ve düşünüyordum da olabilir belki.”

Başımı onaylayarak, “Bu harika,” dedim. *Sen de öylesin.* Ela gözleri vardı ve koyu renk kirpiklerle çevrelenmişlerdi. Dalgalı, kahverengi saçları kalm ve gürdü.

İşte oluyordu. Aynı tüm o rehber kitapların ve kadın dergilerinin söylediği gibi. Eğer kendi işinize bakar ve hayatınızı yaşarsanız, biriyle tanışırdınız.

Gösteri sunucusu büyük gülümsemesini bana çevirdi. “Bunun için geri gelmem gerekecek. Biriyle buluşuyorum. Kör randevu,” dedi gözlerini devirerek. “Sanki büsbütün bir yabancıyla bir saat boyunca zoraki bir şekilde havadan sudan konuşma havamdaymışım gibi.”

Eğer Ben Larson’la konuşuyor olduğumdan şüphelenmeseydim bu lafa güler ve hemfikir olurdu. Renk ve yaş tutuyordu.

“Arkadaşım kızın sevimli olduğunu söyledi,” diye Muhtemelen Ben Larson devam etti, “ama arkadaşların kör randevularla ilgili nasıl yalan söylediklerini bilirsin. Yani, eğer bir kadının kör randevuya ihtiyacı varsa, pek de seksi olmazlar.”

Bu, erkeklere gelince ikiye katlanır, seni moron. Bir nevi gülümsememi takındım. Kulaklarım yanmaya başladı.

“Peki, ee, şehirde mi yaşıyorsun?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. “Yukarı Doğu Yakası.”

“Gerçekten mi? Neden?” Güldü. “Oralar sıkıcı değil mi?”

Derhal diklenerek, “Ben seviyorum,” dedim. “Sen nereden yaşıyorsun?”

“Batı mahallesi. 14. Sokak’tan yukarıya çıkmam.”

İşte, birkaç yıldır duymadığım bir klişe gelmişti.

Muhtemel Ben, “Hey, biriyle buluşuyor olmam çok yavaş,” dedi, “çünkü kalıp seninle biraz daha konuşmak istedim. Ama eğer görüştüğün birileri yoksa belki bir ara birlikte bir şeyler içmek için buluşabiliriz.”

Neden beni az önce aşağılamış bir adam –ve bir başka kadınla kör randevusu olan biri– benim kendisiyle çıkmak isteyeceğimi düşünüyordu? Erkekler bu kadar egoist miydiler? Bunun üzerini çiz. *Bu* adam bu kadar egoist miydi?

Daha da önemlisi: “Acaba Ben Larson olma ihtimaliniz nedir?”

Dikleşti ve yüzündeki tebessüm soldu. “Evet, nasıl... ah, hadi ama, ah, hey, vay canına, sen Jane Gregg misin?”

Başımila onaylayıp onun utanmış ifadesinden gözlerimi alarak bakışlarımı, almayı düşündüğü Picasso posterine çevirdim.

“Vay canına, bu çok tuhaf,” dedi, o sunucu gülümsemesi kaybolurken.

Bense, o şaka kaldıran tebessümümü takındım. “Şey, torunlarımıza kör randevumuzdan önce nasıl tanıştığımızı anlatabiliriz.”

Bana şaşkınlıkla baktı, yüzünde aynı cümle içinde *bizim* ve çocuklar kelimelerini duymuş olmanın verdiği dehşet ifadesi vardı.

“Şaka yapıyordum?” dedim.

Bir nevi kıkırdadı. “Ah, seninle buluşmaya çalıştığım için gerçekten özür dilerim. Sanırım artık o kadar iyi görünmüyorum, ha? Şey, bu biraz komik, değil mi?”

Histerik. “Kesinlikle,” dedim. *Aynı senin sivri alt dişin ve küçük ellerin gibi.*

O küçük eller bana biraz avuntu verdi. Küçük eller hakkında ne derler bilirsiniz. Eğer Ben Larson görüldüğü gibi aşağılık biriye, bu küçük ellerle, hayatı için yalan söylemek durumundaydı. *Ben yapmazdım.*

“Peki, ee, Fransız ressamların eserlerine bir göz atalım mı?” diye sordu.

Dana’nın düğününde yanımda boş duran koltuğu düşünerek, “Elbette,” dedim. Natasha Nutley’nin Bay Tekneev’e sokularak bütün gece dans edişini hayal ettim. Hayran olunası erkek arkadaşımın düğüne gelememesiyle ilgili nasıl bir bahane uyduracaktım? Acil bir beyin ameliyatı? Nep-tün’e acil bir roket seyahati? Papa’yla buluşma?

Gnat anlardı. Dana anlardı. Ve Ina Teyze anlardı.

Ayrıca, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, cumartesi günü buluştuğum beyin cerrahı, kesinlikle içlerinde en pislik olanıydı. (Tamam, sadece New York hastanesinin gerçek yerlisiydi.) Ama bu, Ben Larson’ı, elimde kalan son kör randevu şansı haline getiriyordu. Özellikle eğer peş peşe üç randevumun elimde patladığı üzücü gerçeğini göz önünde bulundurursak, kör randevu bahisçim daha önümüzdeki salı günkü randevuma varamadan beni kesinlikle kimsesiz ve çaresiz bırakacaktı.

Ben Larson’la ikinci katın yürüyen merdiveninde birbirimize sarsakça gülümserken, birden onu çok erken yargılıyor olabileceğimi fark ettim, ki buna yatkındım. Tamam, Yukarı Doğu Yakasıyla ilgili pot kırmış olabilirdi, ama gene de, New York’ta yaşayan *herkes* bunu yapardı. Yukarı Doğu Yakası’nda yaşayan insanlar bile öyle hoş bir yerde yaşıyor oldukları için özür diler gibi davranırlardı. Ve kör randevudan önce, kör randevusu olduğumu bilmeksizin beni tavlama çalışmasında da bir şey yoktu. Çok hoş bulduğum ve bir yabancı olduğunu düşündüğüm birinin benimle ilgilenmesi beni de çok mutlu etmemiş miydi? Erkekler için çifte standart mı uyguluyordum? Öyle miydi? Tamam, kulağa biraz fazla rasyonelleştirmişim gibi gelebilir. Aslında değil. Randevu, karmaşık bir şeydi. Her neyse, demek istediğim, Ben Larson bir konuda haklıydı: Kör randevu *gerçekten* berbat bir şeydi. Bu, bize ortak bir nokta vermişti. Üzerine gidilebilecek bir konuydu.

Ben, sunucu incilerini bana çevirdi. “Daha sonra heykel bahçesini gezebiliriz diye düşünmüştüm, hava biraz serinleyince. Dışarısı epey sıcak, ha? Hafif giyinmekle iyi yapmışsın. Keşke *ben* de kolsuz bir bluz giyebilseydim.”

Şaşkınlığımı gizlemek için Ben’in gerisindeki heykel bahçesine baktım. Beni aşağılamış mıydı? Yoksa bunun tersini mi yapmıştı. Anlayamadım. Heykel bahçesinin dar dikedörtgen havuzunun etrafına taş banklar konmuştu. Orada oturmak son derece romantik göründü. Tabii bana *hakaret etmediyse*. Beynime, *keyfine bak, diye bağırdım. Sırf son iki*

adam birer kâbustu diye Ben'in söylediği her şeyin altında bir anlam aramak zorunda değilsin. Onunla daha yeni tanıştın. Ona biraz zaman ver Belki biraz gergindir

İkinci kata yaklaştığımızda, “Üşümedin mi?” diye sordu. “Klima çok çalışıyor. Frak gömleği giydiğim halde ben üşüyorum.” Açık mavi Oxford ceketini çekti.

Kimdi o, Al Roker? Bu hava yorumu da neydi öyle? Gülmeyerek “Hiç de değil,” dedim. Beni, seksi görünüp tenimi göstermeyi rahat olmaya tercih etmekle mi iğnelemeye çalışıyordu, yoksa ben paranoyaklaşmaya mı başlamıştım? *Paranoyaklaşıyorsun. Yanındaki adam sana hiç soru sormayacak mı?*

Bugün işe giderken pek çok Ann Taylor ceketimden birini giymiştim, ama Eloise, ceketimi ofis sandalyesinin sırtına asılı bırakmam için ısrar etmişti. Kendi şakasına gülerek, “3 numaralı kör randevuna (eğer şanslıysan daha fazlasını görebilirsin) demelisin,” demişti. “Yani ceket kalıyor.” Bu kadar, üzerinde, sahip olduğun her şeyi yukarıya itekleyen mucize sutyen ve tam oturan, düşük kesim jarse elbise varken kör randevunun annesiyle tanışmanın nasıl bir duygu olduğunu açıklamama rağmen.

Ben’e, Fransız ressamların sergisine doğru gitmek üzere yürüyen merdivenlerden inerken “Modiglianil’yi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Ben, “A, onu sever misin?” diye sordu. “Ben onu biraz bilmiyorum, çizgi filme benzetiyorum.”

Topuk bağlarıma baktım. Eğer Modiglianil Modern Sanatlar Müzesi’ne girebilecek kadar iyiydiyse...

Serginin kapısına geldiğimizde, “Bana birkaç dakika izin verir misin?” dedim. “Seninle içerde buluşurum.”

Ben, bir kaşını kaldırarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, sadece bugün biraz fazla su içtim.” Korkuyla büzüldüm. Bunu neden söylemişim? Bu, sıvışıp dışarıda bir sigara içmek istediğimi itiraf etmekten daha kötüydü.

“Ha, tamam. Ben içerde olacağım.” Dümdüz ilerisini işaret etti. Duvarın diğer tarafından Modigliani’nin uzun boyunu seçebiliyordum.

Giderken Ben Larson’u arkasından biraz izledim, sonra toz olup kalabalıkta mümkün olduğunca hızlı hareket ederek yürüyen merdivenlerden aşağıya indim. Lobideki bir yığın insanın arasından zikzaklar çizerek kapıdan çıkmam beş dakikamı aldı. Beni ılık ve bunaltıcı bir hava karşıladı. Bir Marlboro Light yakıp derin bir, ah-çok-ihtiyacım-var-dı nefesi çektim ve üfledim. Dengem yerine gelmişti. Püff, püff, püff. Bir nefes daha, sonra sigaramı kaldırıma attım, söndürmeye hazırdım.

“Hey, o mükemmel sigarayı sakın ziyan etme, küçük bayan.”

Evsiz bir adam bana doğru geliyordu. Yere attığım sigarayı almak için eğildi.

Ona yeni bir sigara uzatarak, “Al,” dedim. Dış bakımına ihtiyacı olduğunu vurgulayarak sırtıttı. Onun Marlboro’sunu yaktım, sonra koşarak içeriye girdim. Evdeyken sigaram bittiğinde ve aşağıya inemeyecek kadar yorgun olduğumda sık sık, kül tablasındaki bir günlük izmaritleri kullanıyor-

dum. Ama asla eğilip yerden bir izmarit almamıştım. New York'un evsizlerine üzülmemek ve onlara yardım edebilme-yi, bir değişiklik sunmayı istememek zordu. Bana eğer dik-katli olunmazsa bir gün her şeyimi ve sahip olduğum herke-si kaybedeceğimi hatırlatıyorlardı.

Yukarıya çıkıp Ben'i buluncaya kadar eriyeceğini düşü-nerek ağzıma Certs marka bir nane şekeri attım. Acaba onun bir kadınla sohbetini böler miyim diye merak ediyordum. Ama orada kollarını kavuşturmuş, bir Picasso'nun önünde duruyordu. Ona katıldığımda bana bakıp burnunu kırıstırdı. "Sen az önce bir sigara mı içtin?"

Yakalandık. "Şey, evet." İçki içerken mutlaka yanında sigara içerim, yalanımı bile kullanamadım. Bu yalanı, bir barda, randevumun yanında sigara yaktığımda sık sık kul-lanırdım.

Ben, "Sigara sağlığın için kötüdür," dedi.

Gerçekten mi? Bu da daha önce hiç duymadıklarımдан biriydi.

"Günde sadece birkaç tane içiyorum." Yalancı. "Sanırım gergin hissettiğimde sigara krizim tutuyor." Naz yapmaya çalışıyordum.

Ben, başıyla onaylayıp dikkatini yine Picasso'ya yönlen-dirdi. "Elbette Picasso İspanyol'du, Fransız değil. Ama en iyi ve en beğenilen eserlerini yarattığı Fransa'da yaşadı."

Aynı ukala tavırla, "Elbette," dedim. İşve, bir etki yarat-mamış gibi görünüyordu.

Bir Chagal'a doğru yaklaştık. Ben, bir bakış atıp bir yan-dan bir sonraki tabloya geçerken, "Benim için biraz fazla

dini biri,” diye açıkladı.

Bense, dünyada en sevdiğim tablolardan birine bakarak Chagal’ın önünde put gibi durdum.

“İşte bu, bu benim hızıma daha uygun.” Sunucu sırtışını tam önüne yöneltmişti.

Üzerinde üç turuncu, kısa hat bulunan kare şeklindeki de-vasa siyah tabloya baktım.

Ben, resme bakarken kollarını aşırı şişirilmiş göğsünde kavuşturarak, “İfadecilikte sınır tanımıyor, ne dersin?” diye bildirdi. “Çok, sana-kapak-olsun tarzında. Buna bayıldım.”

Ailem, Ina Teyze, Charlie Amca ve bebek arabasındaki Dana’yla beraber Metropolitan Sanat Müzesi’ne gittiğimiz günü hatırladım. Ben o zamanlar altı-yedi yaşlarındaydım. Sıkıntıdan gözyaşlarına boğulmuş, bebek arabasında oturan ve ufacık hayatlarımızın en sıkıcı zamanının çoğunu uyuyarak geçirebildiği için Dana’ya imrenmiştim. Charlie Amca, bir resmi ne kadar sevdiğini anlatmayı yeni bitirmiş ve bana resim hakkında ne düşündüğümü sormuştu. Gözlerimi devirip resmin çok çirkin olduğunu söylemiştim. Annem kolumdan kavrayıp beni bir köşeye çekmiş ve bana, bir kişi bir şeyi beğendiğini söylediğinde onun zevkini asla eleştirmem gerektiğini söylemişti. Olumsuz fikirlerimi kendime saklayıp başımı sallamam yeterliydi. O zaman annemin söylediklerine katılıp katılmadığımı hatırlamıyordum, ama onu dinlemiştim. Başka insanlar, az önce Ben’in Modigliani konusunda bana yaptığı gibi kendi fikirlerini ortalığa saçıyorlardı, özellikle acımasız bir tavırla.

“Jane!”

Bu sesi her yerde tanırdım, bir hoparlörün cızırtısı olmasa bile. Arkamı dönünce Gwen'in ve kocasının gülümseyerek bana baktıklarını gördüm. İnilti. Onun o sahte suratını üç ay daha görmeyeceğimi sanıyordum. Şimdi onunla ve sahte kocasıyla kendi zamanımda konuşmam gerekiyordu. New York'un sorunu şuydu ki, sekiz milyonluk bir şehir için bile, her yerde tanıdık biriyle karşılaşabileceğiniz küçük bir kasaba gibiydi. Müzelerde, metroda, mağazalarda, sokakta. Ve Murphy kanunları gereği, tanıdığınız insanlarla genellikle olabilecek en kötü zamanlarda karşılaşırdınız. Ya berbat görünürken veya hokey oynarken.

Yüzüme kendi sahte gülümsememi yapıştırarak, "Selam Gwen," dedim. "Harika görünüyorsun." Bu sahte değildi. Gerçekten çok iyi görünüyordu. Işıldıyordu. Omuzuna kocasının kolu dolanmıştı.

"Teşekkürler! Sanırım bunun sebebi Olivia'yı bakıcıyla bırakmış olmamız... ilk kez. Dört haftadır ilk kez Ron'la birlikte kendimize zaman ayırabildik!" Kocasının elini sıktı. "Ofisten Jane'i hatırlıyorsun, değil mi, Ron?" Ron'la birbirimize nazik tebessümler sunup tokalaştık. Gwen'in gözleri Ben'in üzerindeydi, tanıştırmayı bekliyordu.

"Bu, Ben Larson," dedim. "Ee, bu, patronum Gwen Wel-
le ve kocası, Ron."

Tokalaşmalar, tebessümler.

Gwen tebessümünü bana çevirdi. "Dışarıya çıkıp eğleniyor olmana çok sevindim, Jane. Saatin –saatine baktı– 6.20'sinde ofiste oturmuş ter döküyor olacağını düşünmüştüm. Sürekli çalış, çalış, çalış, mümkün değil!"

İçimde sıcak ve keskin bir öfke tuttu. “Şey, dün gece saat bir buçuğa kadar Nutley’nin taslağı üzerinde çalış, çalış, çalıştığımı göz önünde bulundurursak, müzede şöyle bir dolaşmayı hak ettiğimi düşünüyorum.”

Gwen, canımı acıttığını fark etme nezaketini gösterdi. “Ah, şey, yani, senin çalışmadığını kast etmedim, Jane. Alınganlık etme, ne demek istediğimi biliyorsun!”

Kocası saatine baktı. “Gwen, gitsek gerçekten iyi olacak, yoksa Hudsons’daki yemeğimize geç kalacağız.”

Gwen, “Hep acele, hep acele,” diye geveledi. “Şey, birkaç ay içinde görüşürüz, Jane. Ama pazartesi günkü toplantıya telefonla katıldığımda konuşuruz.” Ben’e baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Bana İyi iş başarmışsın, bakışı attı, sonra alışıldık hoşça kallar. Ve gittiler.

Ben Larson, eğer inanabilerseniz sunucu sırtışı daha da büyük ve geniş halde yorum yaparak, “Vay, biraz savunmacı ha, Jane?” dedi.

Birkaç gün önce birilerinin kafasına kaynar su dökme fantezim vardı. Şimdi de duvardaki şu kocaman tabloyu alıp Ben’in sunucu sırtışı olan o suratında parçalamak istiyordum.

Öfkemi bastırmaya çalışarak, “Biliyor musun, Ben?” diye başladım. “Patronum haklıydı. Ben kim oluyorum da çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor olmam gerekirken akşamın altısında bir müzede dolaşıyorum! Ofise geri dönsem iyi olacak.”

Ben’in sırtışı düştü. “Ah, ama şey, yani, artık buradasın ve o seni çoktan yakaladı, yani işe geri gitmenin ne anlamı

var? Bundan haberi bile olmayacak.”

“Bunu *ben* bileceğim ve asıl önemli olan da bu, sence de öyle değil mi?”

Ben Larson bana baktı. “Sanırım öyle.” Ha! Kendini beğenmiş piçin havasını söndürmüştüm! Ben, “Peki, daha sonra bunu telâfi etmeye ne dersin?” dedi.

Kendi kendime gülümsedim. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca epey meşgul olacağım. Teslim tarihi yaklaşıyor, yani...”

Gülümsemesi yerle bir oldu. “Ah, tamam, peki işlerin hafiflediğinde neden beni bir aramıyorsun?”

Ben kendi sunucu sırtışıma takındım. “Olur.” Ve bu cevapla beraber derhal oradan uzaklaşıp MOMA’dan çıktım.

Bir haftada iki kez bir randevudan kaçmışım. Bunu bugüne kadar hiç yapmamıştım, şimdiyse birkaç gün içerisinde bahaneler uydurarak iki kez kaçmışım.

Sigara verdiğim evsiz, bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Madison Bulvarı’na yöneldim. Eve gitmek istemiyordum, ama gidecek başka bir yerim de yoktu. Amanda, iyi bir kızın yapması gerektiği gibi, geç vakitlere kadar çalışıyordu, Eloise ise Central Park’taki bedava klasik müzik konseri için çıkmıştı. O sivrisinek ziyafetinde battaniyelerinin üzerinde oturmuş binlerce insan arasında Eloise ve Serge’yi bulmam imkânsızdı. Ve Posh’a geri dönüp çalışmamın da yolu yoktu.

59. Cadde’de bulunan Crate & Barrel’dan sadece altı blok ötedeydim. Belki de oraya gidip Dana’nın düğün hediyesi partisi için bir hediye alabilirim, diye düşündüm, o dükkânda Fransız temalı bir şeyler olacağından değil. Belki

kendime paramın yetmeyeceği bir mutfak malzemesi alabilirdim. Her Şey bir yana, stajyer bir evde kalmışın kendisine bu tür Şeyler alması gerekirdi.

Crate & Barrel'dan eve yürüyerek dönmek iyi geldi. Şu an Park Bulvarı ve 63. Cadde'nin dünyanın en büyüleyici bulvarına bakan k şesindeydim. Heybetli kireçtaşı evler birbirinin ardı sıra geliyor, her birinin girişinde formalı kapıcılar bekliyordu. Park Bulvarı, art arda gelen  i ek yatağı adacıklarıyla ortasından ikiye bölünmüş halde göz alabildiğince uzanıyordu. Central Park, Botanik bahçeleri ve gök-yüzünün olduğu gibi Park Bulvarı da bedavaydı. En parasız editör yardımcısı bile, Park Bulvarı'nda Ő ylece bir dolanınca dünyayı satın almış gibi bir hisse kapılabilirdi. Park'ın belli bir uzantısında, Şu an bulunduğum uzantıda, bir insan kolaylıkla Madonna, Katherine Hepburn veya George Clooney'nin yanından geçebilirdi. New York'un en büyüleyici tarafı da buydu. Eve yürümek bedavaydı ve yolda ünlülerle karşılaşmak gibi bir bonusu da vardı.

Crate & Barrel, Ben'le olan randevumdan da depresifti. D kk n, etrafta gezinen genç çiftlerle doluydu, erkekler,  atal bıçak takımlarıyla ve tek kişilik servis takımlarıyla en az kadınlar kadar yakından ilgiliydiler. D kk na girip gözyaşlarına tehlikeli derecede yakın olduğumu fark etmem dört dakikamı aldı. Ve Madison Bulvarı ve 59. Cadde, ağlayan kadınlara göre bir yer değildi. Burası taksii bulunacak bir yer de değildi, bu yüzden uzun sürse de eve yürümeye karar verdim. Otuz dördüncü sokak. Gnat'ın yaşadığı blok. Park

ve Madison'un arasındaki alışılmadık derecede kısa bloğu görmek için sola doğru baktım. Onun "Sevgili Sığınağı"nm hangisinde olduğunu merak ettim. Birden bire, istesem ona uğrayabileceğimi fark ettim. Ama onun, kaldığı yeri kontrol ettiğimi zannetmesi düşüncesinden hoşlanmadım. Hemen oradan uzaklaşıp Doğu 65. Sokak bölgesine yöneldim.

Aniden kendimi gene en çulsuz editör yardımcısı gibi hissettim. Sadece Gnat'ı düşünmek beni bu hale nasıl soku-yordu? Sonra bir şekilde hepsinin onun suçu olmadığını fark ettim. Beni içten içe kemiren, gözlerimin arkasına batan ve bu iğnelenme hissini veren başka bir şey vardı. Ama ne? Düğüne birlikte gidebileceğim bir erkek arkadaşım yoktu, ama bu, hayatımı mahvetmeye yeter miydi? Ayrıca yanımda götürececek birini bulmak için daha iki ayım vardı. İki ay. İki ayda her şey olabilir.

Ama hiçbir şey olmuyordu. Ve mesele buydu. Aylardır ilk kez bana yaklaşan ilk adam, kendi sırnaşık, eleştirici kör randevum çıkmıştı. Yapayalnız kalmış tam bir fiyaskoydum. Düğün için kendime bir erkek arkadaş bulamıyordum. Ve hayatımın bütün güvensizliklerine sebep olmuş bir kadının yardımını olmadan terfiimi bile alamıyordum.

Bir şeyler yanlıştı. Yanlış, yanlış, yanlış. Evet, yanlış olan randevulardı ve benim tüm aşk hayatı kavramım, tuvaletin içinde, sifonun çekilip New York'un kanalizasyon sistemine karışmayı bekliyordu. Ama başka bir şey vardı. Üzerine parmak basamadığım bir şey. Tamiri hemen mümkün olmayan bir şey. Ne? Neydi o?

"Hey, nereye gittiğine baksana!"

Çarptığım kadına sadece, “Pardon,” diye vırakladım.

Gözlerimin arkasındaki batma hissi tehlikeli bir hal aldı. New York’un bu en havalı serbest yürüyüş yollarının en kötü tarafı, sokakta burnunuzu çekerek, etrafınızda bir milyon kişi varken yürürdünüz ama hiçbirini tanımazdınız ve kimse sizi umursamazdı.

YEDİ

Flört Gecesi Yuvarlak Masası şu an toplantı halindeydi, şeref konuğu Amanda, az önce söylediği tahrik edici önerme yüzünden saldırı altındaydı.

Amanda, “Sana Jeff’in söylediklerini aktarıyorum, Jane,” diye ısrar etti. “*Hepsi* aynı şeyi söylüyor. Jeff’in sana ayarladığı çocukların üçü de. Bunu sana *söyleyemem*, değil mi?”

Eloise, avucunun içiyle masaya vurdu. Big Sur’da masamızın her iki yanında oturanlar bize baktılar, sonra histerik bir kopma veya saç saça baş başa bir kavga gibi ilginç bir şey olmadığını anladıklarında dikkatlerini üzerimizden çektiler. “Yani Jane’in sigarayı bırakması gerekiyor, çünkü kör randevuları bundan hoşlanmıyor, öyle mi? Zor iş!”

Amanda dikleşti. “Asıl zor iş Natasha Nutley milyarder erkek arkadaşını Dana’nın düğününe getirip Jane’in erkek arkadaşının nerede olduğunu sorduğunda gelecek.”

Amanda bu konuda haklıydı. Eloise’le birlikte birbirimize duman üfledik. Barda sıralanmış kalabalığa baktım.

Sigara içmeyen sadece birkaç kişiydi ve seyrektiler. Bu kadar kötü, iğrenç ve sosyal bakımdan kabul edilemez bir şey idiyse bunca insan neden sigara içiyordu?

Amanda, Amstel Light'ından bir yudum alırken “Jane, sigara içmeyen erkekler, sigara içenlerle çıkmak istemiyor, bu kadar net ve basit, tatlım,” dedi. “Ve New Yorklu erkeklerin çoğu sigara içmiyor. Yani, bu küçük alışkanlığını saklamak istemiyorsan, bırakmalısın.”

Yalvaran, bana-yardım-et bakışlarımı Eloise'e çevirdim.

“Üzgünüm, Jane, ama sanırım haklı olabilir.” Eloise, Marlboro'dan bir nefes çekti, sonra Amanda'dan uzağa doğru üfledi. “Serge, sigara içiyor, onunla birlikte olmamın sebeplerinden biri de bu.”

Amanda, alınmış mavi gözlerini Eloise'e çevirdi. “Ne?”

Eloise Cosmo'sundan bir yudum aldı. “Bu, işi kolaylaştırıyor. Aynı, sigara içmezken sigara içmeyen biriyle çıkmanın daha kolay olması gibi.”

Amanda'nın ağzı hâlâ açıktı. “Yani Serge'yle birlikte olmanın tek sebebi, onun sigara içiyor olması ve böylelikle sorunsuz bir ilişki mi yürütüyorsunuz? Eloise!”

“Şey, böyle söyleyince olmuyor tabii,” diye savundu kendini Eloise. “Serge'yi beğeniyorum. Sigara içtiğim için başımın etini yememesi bir bonus, tamam mı?”

Marlboro Light'ımdan ekstra derin bir nefes çekerken, “Bir erkek arkadaş bulabilmem için sigarayı gerçekten bırakmam şart mı?” diye sordum. “*Sahte* bir erkek arkadaş için de mi?”

Amanda, “Sahte bir erkek arkadaş aramıyorsun, Jane,

bunu biliyorsun,” dedi. “Ve güven bana, Timothy sigara içmez ve içen birine elindeki üç metrelik stetoskop olmadan dokunmaz bile.”

Timothy Rommely, doktor olan randevumdu. Yarın akşamki doktor, hepsinin en kötüsü olmayı vaat eden. Jeff’in köleiden arkadaşıydı. Otuz iki yaşında. Yukarı Batı Yakası (ama bir malikâne değil). Yukarı Batı Yakasını ve kör randevuyu kadere bağlamayı uzun zaman önce bırakmıştım. Adamın, televizyondaki *Dharma ve Greg* dizisindeki Greg’e benzediğini söylüyorlardı. Doktorlar *o kadar* seksi değildiler.

Bana doğru sigara dumanı üfleyen Eloise, “Bir doktor, sigarayı bırakmaya değer olabilir, Jane,” diye belirtti.

Amanda lafa girerek, “Seni sigarayı bırakmaya heveslendirecek *herhangi* bir şey, sigarayı bırakmaya değerdir,” dedi. “Eğer bu bir erkek olacaksa, tamam. Ama ben senin sigarayı kendin için bıraktığını görmek isterdim, Jane. Sen de El. Sağlığınız, ileride sahip olacağınız çocuklar, etrafınızdaki insanlar. Bunlar, sigarayı bırakmanız için üç iyi sebep.”

Amanda, “kendini sevmekten” dem vurarak işin içinden çıkabilecek, tanıdığım nadir insanlardandı. Eloise suratını ekşitti ve sigarasını masanın altında tuttu.

Altdudağımı emerek masanın üzerinde duran bir paket Marlboro Lights’a baktım. Ve yanında duran kırmızı Bic çakmağa. Külle ve izmaritle dolu kül tablasına. Bu şeyler bana rulo köfte, ton balıklı sandviçler ve annemin sağken yaptığı Tang’ler kadar tanıdık ve rahatlatıcı geliyordu. Bir paket sigaraya bakınca bile, özellikle yeni bir paketse, anın-

da kendimi rahatlamış hissediyordum. Dünyadaki her şey, çantamda dolu bir paket Marlboro Lights bulunduğu sürece tamamdı. İçinde sadece birkaç tane sigara kalmış bir pakete baktığımda panik oluyordum – bu duygu yeni bir paket alana kadar geçmiyordu.

Ben sigaraya herkes gibi lisede sınıf arkadaşlarının baskısı yüzünden başlamadım. On dokuz yaşına gelinceye kadar bir nefes bile sigara içmemiştim, ta ki bir gün Ina Teyzem, yüzünde daha önce hiç görmediğim ifadeyle yurt odamın kapısına dayanıp beni şaşırtıncaya kadar. O yüz ifadesini görür görmez annemin öldüğünü anlamıştım. Bir gün önce-sinde annemle konuşmuştum. Son birkaç haftadır iyi hissetmediğini, berbat bir nezle geçirmekte olduğunu söylemişti. Ama yumurtalık kanseri vardı. Ve bir dakika öncesine kadar hayattaydı, bir an sonra ölmüştü. Annem gitmişti.

Yüzümdeki ifade Ina Teyzem için yeterliydi; sadece doğrulamak için başını salladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi yere bıraktım. Ina Teyzem beni kaldırıp kendine yaslayarak yurdun ince yatağına oturttu. Yarım saat boyunca hiç konuşmadık. Sonra Ina Teyzem bana annemin artık babamın, her zaman çok sevdiği sevgili kocasının yanında olduğunu söyledi, nihayet birlikteydiler. Huzur içindeydiler. Ve beni her zaman izliyor olacaklardı. O zaman ağlamaya başlamış ve kendimi durduramamıştım.

Yarım saat sonra Ina Teyzem, Charlie Amca'ya ve Dana'ya, gitmeye hazır olduğumu söylemek için koridorun diğer tarafına gitmişti. (Grammy, Albany'ye kadar seyahat edemeyecek kadar avutulamaz durumdaydı; biz dönünceye

kadar en iyi arkadaşıyla kalmıştı,) oda arkadaşımın Marlboro Lights paketinden bir sigara çekip koklamıştım. Michelle'in, dumanı içine çekip tatmin olmuş bir *ah* eşliğinde nasıl üflediğini görmüştüm. Sigarayı yakıp küçük bir nefes çektim. Öksürmemiştim. Dumanı peş peşe çekip üfleyerek yatakta oturmuş, şunu-yap, bunu-yap diyerek, başka bir şey düşünmeden külü dökmek için sigarayı metodik olarak kül tablasının kenarına küçük bir klik sesi eşliğinde vurarak rahatlamıştım. O sigaradan sonra artık, bir içiciydim.

Ina Teyze kapıyı çaldı, adımı seslendi ve ben Michelle'in sigaralarını bir kutu kibritle birlikte uzun ceketimin cebine attım. Dana benim için bir bavul hazırladı. Charlie Amca, kayıt masasına gidip benim o dönemdeki derslerimi iptal ettirdi. Ve Ina Teyzem de yıllar önce anneler günü için babamın yardımıyla satın aldığım, annemin en sevdiği eşarblı boynuma dolayıp bağladı. Hepimiz hazır olup bir araya geldiğimizde Charlie Amca'nın Buick'ine atlayıp yola çıktık, ben de cebimde bir paket sigarayla tüymüş oldum.

Molalarda, Ina Teyze'nin evinde, cenaze evinin dışında veya mezarlıktan sonra, önlerinde sigara içtiğimde kimse ne bir kelime laf etmiş, ne de onaylamaz bir şekilde başını sallamıştı. Mezarlıkta, annemin tabutu babaminkinin hemen yanındaki çukura indirilirken izlemiştim. Hiç kimse bana sigara içmemem gerektiğini söylemeyecekti. Oldukça komik bir şekilde, belki de, sigaraya, insanların hayatlarını ellerinden alan bir şey gözüyle bakmamıştım. Benim için sadece *duyguları* silikleştiriyordu. Ve böylece, sigara içtim, sürekli. Hemen, günde bir paket içen biri haline geldim. Sonra bir

buçuk, hatta bazen, stres seviyeme bağılı olarak –hayat sayesinde her zaman yüksekti– günde iki pakete çıktım.

Amanda, eliyle dumanımızı kovaladı ve numaradan öksürdü. “Jane, sana Timothy’nin Spot adında bir Jack Russell teriyeri olduğunu söylemiş miydim? Bu sence de çok hoş değil mi?”

Evet, hoştu. Birden bire Spot adında bir Jack Russell teriyerimin olmasını istedim. O köpeğe sahip adamı erkek arkadaş olarak istiyordum. Bir erkek arkadaş, bir de köpek istiyordum. Thomas Gibson’a benzeyen bir erkek arkadaş istiyordum. Timothy Rommely ile çıkmak istiyordum. Onun bana âşık olmasını ve beni asla terk etmemesini istiyordum. Ve bu, sigarayı bırakmam anlamına geliyorduyorsa, öyle olsun. Elimdeki yarısı içilmiş sigarayı kül tablasında ezdim ve altdudağımı emdim.

Amanda’nın yüzü aydınlandı.

Eloise, “Sigarayı bırakıyor musun?” diye sordu.

Yeni bir sigara yakarken, “Yarın sabah,” dedim.

Eloise ve Amanda güldüler.

Garson kız, içkilerimizin tazelenmesini isteyip istemediğimizi sormak için geldi. Elbette istiyorduk.

Eloise, “Biliyor musun, Jane?” dedi. “Sen bırakırsan ben de bırakırım.”

Ağzım açık kaldı. “Ama sen, ikimizin toplamından daha çok sigara içen biriyle çıkıyorsun.”

“Ben de ona, etrafımda veya benim dairemde sigara içmeyeceğini söylerim,” dedi, Eloise. Sonra da Cosmopolitan’ın son yudumunu içti. “Bu sıralar hayatıma çok fazla

girdi. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Yanıma taşınmaktan dem vuruyor sürekli, ama bilmiyorum. Onu çok seviyorum, ama...”

Amanda uzun sarı bir tutam saçını kulağının arkasına iterken, “Ama istediğin tam olarak o değil mi?” dedi. “Demek istediğim, eğer sigara olayı tek ortak noktanızsa...”

Eloise, çektiği dumanı üflerken, “Bilmiyorum,” dedi. “Hem öyle, hem de değil. Bazen onu sevdiğimi düşünüyorum, bazen de sadece arkadaş olmamız gerektiğini ve bazen keşke Rusya’ya geri dönse diyorum, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmazdım. Bazen sigara konusunda tartışmamanın, aramızdaki *tek bağ* olduğunu düşünüyorum.”

“Bana kalırsa onunla ilgili şimdi karar vermen gerekmiyor,” dedim. “Duygularından emin değilsin.”

Eloise, başıyla onayladı. “Serge çok sevimli ve şeker biri. Keşke bazıları işte-bu dedirtebilirken diğerlerinin neden öyle olmadıklarını bilseydim. Serge, tam olarak istediğim kişi olsa çok mutlu olurum.”

Garson kız, tazelenmiş içkilerimizi masaya koydu. Amanda, birasını yudumladı. “Seni anlıyorum,” dedi. “Eğer Serge tam istediğin kişi *olsaydı*, her şey çok daha kolay olurdu. Erkeğin hemen elinin altında olurdu.”

“Ama bu doğru, değil mi?” diye sordum. “O olduğunu *anlıyorsun*, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Amanda. “Gene de, Jeff’le ilk tanıştığımda ne hissettiğimi hatırlıyor musunuz? Onun daha çok çocuksu olduğunu düşünmüştüm, oysa sadece güvensiz ve gergin olduğu çıkmıştı ortaya ve bu durum birkaç hafta son-

ra geçmişti. Hiç de çocuksu değil. Ona kendi olması için fırsat verdiğim için çok mutluyum. Ve kendime de tabii.”

Hah. Amanda’nın kendi kendine konuşup Jeff Jorgensen’le ikinci bir kez buluşup buluşmamaya karar vermeye çalıştığını hatırladım. Aptalca şakalar yapıp onu çıldırttığını söylemişti. Jeff’le tanışır tanışmaz onu sevmiştim, yani, aşırı içten kahkahaları ve televizyonda spor programlarını izlerken çığlık atmaktaki tutkusu hariç. Ve kabul ediyorum, birbirlerine kaba saba şakalar yapmayı sevdikleri bir grup adamla dışarıda takılmaktan fazlasıyla hoşlanıyordu. Ama onun erkekler kulübünün nimetlerinden faydalanmıyor muydum? Yani: bana ayarlanacak bir sürü erkek?

Eloise, “Yapalım şunu, Jane,” diye duyurdu. “Kurtulalım şu kötü alışkanlıktan.”

Amanda, “Evet!” diye bağırdı. “Bir şey kazanmak için başka bir şeyden vazgeçmelisin. Hayat böyle işler. Bu, hayatın kendisi.”

Eloise, “O haklı,” diyerek kabul etti. “Ve biliyor musun, Jane? Biz sigaradan daha güçlüyüz.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Öyle miyiz?”

Amanda, “Elbette öylesiniz,” diye üsteledi.

Yarı iyi görünümlü bir adam Amanda’ya, “Affedersiniz,” dedi. Barda, arkasında bir grup kendisi gibi yarı iyi görünümlü başka arkadaşları vardı ve arkadaşlarının kadınlar masasıyla nasıl başa çıkacağını izliyorlardı. “Teksaslı mısınız? Aksanınızı duydum da.”

Amanda, Brooklyn ağzıyla, “Yo,” dedi. “Ben, New Yorkluyum. Sadece hepinizle dalga geçiyordum.”

“Ah.” Adam tekrar arkasını döndü.

Üçümüz, öne doğru eğilerek kıkırdadık. Amanda, “Şey, sanırım istedikleri tek şey aksandı,” dedi.

Cosmo’mdan büyük bir yudum aldım, sonra bir sigara daha yaktım. Sigaramın dumanının yüksek tavana doğru tırmanıp diğerlerinin sigara dumanına aheste bir şekilde karışmasını izledim. Eğer sigara içmek New York’un en gözde mekânlarında bu kadar canlı ve revaçtaysa, neden bırakmak zorundaydım? Neden hemen burada bir erkek arkadaş bulamıyordum?

Çünkü bunu yıllarca denedin, seni aptal. Max Rardon’dan sonra sigara içen birini bulamadın. Artık yeni karısı, seviştikten sonra onunla birlikte yatakta uzanıp sigara içmek zorunda kalacaktı...

Acaba ben hiç evlenecek miydim? Daha bir randevuyu bile bir buçuk saatten daha fazla sürdüremezken tüm hayatımı biriyle paylaşmayı nasıl umabiliyordum? Biraz gevşeyip dışarıda takılarak ve benimle ilk buluşmalarında daha dikkatli davranıyor olmaları gerekirken kırıncı olan erkeklerle karşı biraz daha toleranslı mı davranmam gerekiyordu? Sinirli ve güvensiz oldukları için böyle davrandıklarını mı keşfetmeliydim? Dördüncü buluşmadan sonra mı birer prence dönüşeceklerdi? Off. Az önce dediğim gibi, biriyle çıkmak çok karmaşık bir durumdu.

Yani, aslında, biriyle ilk tanıştığınızda, hakkındaki her şeyi bilemeyebilirdiniz. Ama onunla ilgili bir şeyler mutlaka *hissederdiniz*. Ve bu his, doğru çıkardı. Acaba ben, beni sigara içici olarak etiketlendirip hakkımdaki tüm kararı buna

göre veren birini gerçekten ister miydim? Sigara içmeyenler içenlerin yetişkin hayatları boyunca o dumana ihtiyaç duyduklarını asla anlayamazlardı; her bir olayın ve duygunun bir parçası olurdu sigara, iyi veya kötü. Tekrar sigarasız bir hayata dönmek teröre eşdeğerdi. İnsan bir şeyleri sigara olmadan nasıl yapabilirdi ki?

İddiaya girerim ki eğer sigara içmeseydim o bir çaydanlık kaynar suyu Kevin Adams'ın kafasından aşağıya dökerdim. Üzerime sıçrayan tortelliniyi Andrew Mackelroy'un yeğenine geri fırlatırdım. O siyah aptal tabloyu Ben Larson'un sunucu sırtışı suratında parçalardım. Eğer duygularımı sigarayla kontrol etmesem, öfkeden çıldırırdım. Değil mi? Sigara içmeseydim de ne yapsaydım?

Peki, sigarayı bırakınca elime ne geçecekti? Asıl soru buydu. Eğer Dana'nın düğünü için birini bulacaksam, o adam Natasha Nutley'nin ayrıcalıklı varlığı karşısında bana kendimi iyi hissettirecekse, buna değerdi, kulağa geldiği kadar acınası. Şu an sigarayı bırakmam için elimdeki tek motivasyon buydu. Bir de sanırım arkadaşlarımdan övgüler kazanacak ve ciğerlerimi orijinal pembe hallerine geri döndürebilecektim. Bu iyi olurdu. Sigara bana bir servete mâl oluyordu, yağmurun, dondurucu karın veya kavurucu güneşin altında kalmama sebep oluyordu. Giysilerimi ve saçlarımı berbat kokutuyordu. Çıktığım erkeklerin kurdeşen dökmelerine ve küçük çocukların nefessiz kalmalarına yol açıyordu. Ve, ehm, kansere yol açıyordu.

Amanda, “Biliyorsunuz, ikiniz de,” diye başladı, “nasılsa bir gün hamile kaldığınızda bırakmak zorunda kalacaksınız,

o yüzden, belki de şimdiden bırakmalısınız.”

Eloise’le birbirimize bakıp güldük. “Jeff’e göre eğer Jane sigarayı hemen bırakmazsa bir daha asla seks bile yapamazmış,” diye belirtti Eloise. “Bu yüzden, hamilelikle ilgili endişelenmesine gerek yok.”

Cosmo’mu havaya kaldırdım. “Tamam,” diye bildirdim. “Bu akşam yatmadan önce son sigaramı içeceğim, yarın sabah uyandığımda sigarayı bırakanların gururlu ordusuna katılmış olacağım.”

Eloise kendi Cosmo’sunu havaya kaldırıp benimle kadeh tokuşturdu. “Seninle birlikteyim.”

“Bu tüm hayatınızı değiştirecek, çocuklar,” dedi Amanda. “Bekleyin ve görün.”

Continental Bulvarı’nda az aydınlatılmış metro istasyonundan çıktığımda kendimi Forest Hills, Queens olarak bilinen, çok kalabalık bir açık hava alışveriş merkezinin ortasında buldum. Varlıklı muhit, orta sınıfın alışveriş odağıydı. Herkesin en sevdiği dükkânlar bir mil uzunluğundaki Austin Sokağı boyunca gruplar halinde toplanmıştı ve aralarında ayak işlerini yapmak zorunda kalabileceğiniz her tür mağaza vardı. Aynı blok üzerinde balo elbisesinden abajura ve hamburgere kadar hayat boyu ihtiyaç duyacağınız her şeyi bulabilirdiniz.

Hayal edebileceğiniz her tür insan, her yaştan, her ırktan, Forest Hills’in sokaklarına doğru hızlı veya yavaş yol alırdı. Kalabalıktan sakınabilmek için, sokağın ortasından, arabaların yanından yürüdüm. Köşede Boston Market’i, bi-

raz daha ileride, Ascar Bulvarı'na doğru da, Ina Teyze'nin tanıdık çilek sarısı kafasını görebiliyordum. Kırmızı ve mor camgüzeli yataklarının arasındaki lüks bir apartman bloğunun kapısında dikiliyordu. *New York Post* gazetesi okuyor ve bileğine asılı bir poşetten aldığı bir şeyleri ağzına atıyordu. Bir kadın yanından geçip üniformalı iki kapıcının açtığı çift camlı kapıdan içeriye girdi. Saygıdeğer Dana Dreer'in gelinlik partisinin üyeleri. Onları hediye günü planlamasından ve ilk nedime kıyafeti provalarından tanıyordum.

İçgüdüsel olarak, bir sigara almak için çantama uzandım, sonra dün gece yarısı sigarayı bıraktığımı hatırladım. Artık sigara içen biri değildim. Nikotin rezervlerini doldurmadan sigara içilmeyen bir bölgeye girmek ilginç bir duyguydu. Ve bu saçma “son prova toplantısı” sigara içmem için beni dürtüklüyordu. Sigara sayesinde bazı yerlere girmeyi geciktirebiliyordum – Affedersiniz, bir sigara içmem lazım! Ve nikotin tazelemesi için birkaç dakikalığına dışarıya çıkmama izin veriyorlardı – Affedersiniz, bir sigara içmem lazım! Artık bir bahanem kalmamıştı. Erteleme yok. Dışarı çıkmak yok. Acaba sigarayı bırakanlarda olduğu gibi bende de tik hareketleri başlayacak mı diye merak ettim. Ve yine, henüz nikotini tam bırakmış sayılmazdım; Eloise'le ikimiz dün gece eve giderken birer nikotin bandı almıştık. Ben gece yarısı ilkinin yapıştırmış ve en iyisini ummuştum. İyi haber, şu ana kadar iyi gittiği idi. Ve en azından Ina Teyze'ye koklamak için nane şekeri kullanmak zorunda değildim. On yıldır ilk kez sigara kokmayan biriydim.

Ona yaklaşıncı, “Ina Teyze,” diye seslendim.

Bana baktı ve el salladı. “Ayakkabıları getirdin mi?”

Elimdeki çantayı havaya kaldırdım. “Bunun içindeler.”

Ina bana sarılıp sıktı. Soluk mavi gözleriyle bana baktı. “Araba servisiyle mi geldin, metroyla mı?”

“Metroyla,” diye itiraf ettim ve bana bakışlarıyla ne söyleyeceğini merak ettim. Telefonda yalan söylemek bir şeydi, Ina Teyze’nin yüzüne karşı yalan söylemek başka bir şey. Alacağım derse hazırlandım.

“Jane!”

“Gün içinde trafik çok kalabalık,” diye ısrar ettim. “Metro güvenli.”

Ina Teyze gözlerini kıstı. “Yani aşağıda tuhaf bir şey olmadı mı? Kimse seni rahatsız etmedi mi?”

“Hayır,” dedim. “Sana hep söylüyorum. Metro artık eskisi gibi değil.”

Ina elindeki gazeteyi katlayıp Bloomingdale’in büyük kahverengi çantasına koydu. “Eskiden olduğu gibi değil,” diyor. Burada dikilmiş ne yaptığımı sanıyorsun?” kapıcı kapıyı açıp geçmemiz için tuttu. “Gazetede çılgın insanlar tarafından trenlerin önüne itilenlerle ilgili üç tane makale vardı. Yani bana güvenli olduğunu söyleme, genç hanım.”

İç geçirdim. Kapıcılardan birine, “Karen Frieman’ı görmek için geldik,” dedim.

Gülümseyip bize isimlerimizi sordu. İsimlerimizi verdim, adam gözlerimi devirmeme yol açacak bir şekilde elindeki listeye baktı. Ne kadar da gösterişçiydi. Kapıcı geçmemizi onayladı ve sarı-kahverengi mermerden oluşan devasa lobiye aldı. Her yer aynalarla doluydu. Üç asansörün de çağırma

düğmelerine bastım.

Ina Teyze, “Saçın güzel görünüyor,” diye yorum yaptı. “Daha doğal. Dümdüz yaptığın zaman hoşuma gitmiyor. Tanrı sana hoş dalgaları olan canlı saçlar vermiş ve sen ne yapıyorsun? O yapışkanla ve kurutma makinesiyle saçlarına savaş açıyorsun.”

Havada yaz nemi vardı –metroda yüzde bin oranına çıkmıştı– ve saçıma *savaş açıp* devasa dalgalara yol açarak canlıymış gibi gösteren buydu.

Neden sigarayı *bugün* bırakmak zorundaydım? Şu an, güzel ve derin bir nefes çekeceğim Marlboro Light’tan daha çok istediğim bir şey yoktu. Son on yıldır sigarasız yaptığım bir şey yoktu. Gene de bir şekilde, Dana Dreer’in hediye partisi son provasını, nedime giysisi provasını ve Timothy Rommely adındaki doktorla olan kör randevumu atlatmak zorundaydım.

Ina, “İşte geldik. Onuncu kat,” dedi.

Bir dakika sonra Karen’in devasa dairesindeydik. Ev sahibi ve şeref nedimesi kapıyı bizzat açtı; her zamanki gibi beni baştan ayağa süzdü. Ina Teyze’ye ve Grammy’ye göre geçen hafta Zara International’ın indiriminden aldığım hoş bir kol-suz elbise giymiştim. Eğer hafta sonları her zaman dışarıya çıkarken giydiğim kargo pantolonu ve beyaz tişört giymiş olsaydım, bunun sonunu asla duyamayacaktım. Eğer bir ergen gibi –hem de erkek bir ergen– giyinmeye devam etseydim nasıl terfi almayı veya bir erkek arkadaş bulmayı hayal edebilirdim? Bu cevheri yumurtlayan hep Dana olmuştu.

Karen’m büyük oturma odasında ki, kabul etmeliyim,

çok hoş döşenmişti, kendim de dahil, on üç kadın saydım. Yedi tanesi nedimeler artı şeref nedimesi olan Karen'dı. İki si Ina Teyze ve Grammy idi. Üçü, Larry Fishkill'in annesi ve iki büyükannesiydi. Larry'nin kız kardeşi, Penny, nedime çetelesine dahil olmuştu. Krem peynir bölümünün orada Grammy'nin, Larry'nin büyükanneleriyle sohbet ettiğini gördüm. Karen hepimize, açık büfenin ve kahvenin tadını çıkarmamızı, sonra işe koyulacağımızı duyurdu.

Grammy, Ina Teyze'yle ikimizin yanına geldi. Yüzünde kocaman bir tebessümle, "Büyükanne kocaman bir kucak ver bakayım," diye emretti. Beni öyle bir sıktı ki, tam anlamıyla nefesim kesildi. "Biraz zayıflamış görünüyorsun." Sonra dikkatini Ina Teyze'ye çevirdi ve onu da kucakladı. Kızına, "Sence de zayıf görünmüyor mu?" diye sordu.

Ina Teyze kendine özgü iç geçirmeyle, "Şimdiki kızlar ve onların diyetleri," diye geçiştirdi.

Bazen büyükanne baktığımda annemi görüyordum. Virginia Gregg, bana da miras olan aynı sivri çeneye ve koyu renk, O Kız gözlerine sahipti. Ve hepimizde de aynı düz ve küçük burun vardı. Ama saçlarımı babamdan almıştım, koyu renk ve kalın. Annemin saçları Grammy'ninkiler gibiydi, açık kahverengi ve dümdüz. Ina Teyzem ve Grammy, ısrarla "perma" yaptırıyorlardı. Onlara artık kimsenin perma yaptırmadığını anlatmaya çalışmıştım, ama bana hep söylediklerini söylemişlerdi: *Sen herkesin ne yapıp ne yapmadığını nereden biliyorsun, ukala?*

Grammy beni Karen'ın, duvar kenarındaki raflara kurduğu açık büfeye yönlendirirken, "Anlat bakalım kimmiş bu

görüştüğün adam?” diye sordu. Önümüzde aklınıza gelebilecek her türden kuru pasta vardı, dört çeşit krem peynirli, tereyağlı, yağsız margarinli ve üç tabak ağız sulandırıcı füme balıklı. Grammy, “Yağsız krem peynirlisinden alma,” dedi. “Aşırı zayıf görünüyorsun, özellikle yüzün.” Sorusunu Ina Teyzem’e yönlendirerek “Kollarının ne kadar ince olduğunu görüyor musun?” dedi. “Muhtemelen bir şişe sodayı bile açamıyordur.”

Kesinlikle aşırı zayıf görünmüyordum. Ama ne kadar kilo alacağımdan birazcık bile endişe duymaksızın koca bir simidin üzerine füme balık koyup üzerine de sebzeli krem peynir sürme özgürlüğünü ve memnuniyetini minnetle karşıladım. Elimdeki tabağı pencere kenarındaki bir grup tahta sandalyenin oraya götürüp Grammy ve Ina Teyzem’e katıldım.

“Peki, bu yeni erkek arkadaşın adı ne?” diye sordu Grammy.

Oturduğum yere sindim. Uydurma bir erkek arkadaşın varlığından bahsetmek ayrı bir şeydi, adını söylemek ayrı. Bir şekilde, isim vermek, söylediğim yalana bir ağırlık ve derinlik kazandırıyordu, en azından yarı suçlu zihnimde. Ne söylemem gerekiyordu? Eğer bu gecenin kör randevusu olan Timothy’nin adını versem, sadece kör randevu işe yarsa faydalı olacaktı. Ama kör randevu yine tutmayacaktı. Hiçbiri tutmuyordu. Sonraki hafta Timothy’den sonra bir kör randevu daha vardı, Driscoll Bir-şey adında bir yatırım bankerisiyle. Grammy ve Ina Teyze’ye erkek arkadaşımın adının Driscoll olduğunu da söyleyemezdin. Bunu o zama-

na saklamalıydım. Gerçi, o da tutmayacaktı.

Egom gerçekten gittikçe büyüyordu.

“Ee, Timothy,” dedim. En azından ismi sevmiştim. Eğer kimseyi yanımda düğüne götüremezsem, acil bir durum için yurtdışına çağırıldığını söyleyebilirdim. Ya da ayrıldığımızı. Hem belki o zaman Max’in düğün ilanından sonra göremediğim sempatiyi görebilirdim. Timothy durumundan ortaya çıkan ironiyi düşününce gelen gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Daha tanışmamıştık bile ve ben ayrılığımızı planlıyordum.

Ina Teyze eleştirel bir tarzda, “Timothy? Ne kadar resmi?” dedi. “Neden Tim değil?”

Gerçekten, neden? “Şey, bilirsiniz, Ina Teyze, erkekler olduklarından daha yaşlı görünmekten hoşlanırlar, daha profesyonel, bu yüzden de takma isimlerden kaçınırlar.”

Grammy ve Ina Teyze başarılarıyla onayladılar. Doğru bir şey söylemiştim. “Peki, şu Timothy’nin soyadı var mı?” diye sordu Grammy.

“Ee, Rommely,” dedim.

“Rommely, bu adı nereden biliyorum?” diye sordu Grammy.

Ina Teyze Grammy’ye, “Bu ayın kitabından,” dedi. Ina, kahvesinden bir yudum alırken fincanında kırmızı bir ruj izi bıraktı. Bana döndü. “Yaşlılar merkezindeki kitap kulübümüzde *Bir Genç Kız Yetiştiriyor*,* adlı bir kitap okuyoruz,” dedi.

Bir Genç Kız Yetiştiriyor. Bu beni ağlatan tek kitaptı. İz-

---

* *Betty Smith’in Türkçe’ye Bir Genç Kız Yetiştiriyor adıyla çevrilmiş olan klasikleşmiş yapıtı. (e.n.)*

lediğim filmlerin duygusal sahnelerinde hep gözyaşlarına boğulurdum, yalnız ve yanlış anlaşılmış gençlerle ilgili Halmark reklamlarında ve televizyondaki Yedinci Gün İnananları spot programlarında bile. Ama bir sayfada yazılı kelimeler beni hiç ağlatmamıştı, *Bir Genç Kız Yetiştiriyor* kitabını okuyana dek. Yetişkinlerin, umursamazca, Francie Nolan'ın elinden, asla terk etmeyeceği bir şeyi: haysiyetini almaya kalktıkları sahneye kadar.

Bir lokma üzerine füme balık ve krem peynir sürülmüş simidi yutarken "Kimin soyadı Rommely'ydi?" diye sordum. "Kızın soyadının Nolan olduğunu sanıyordum."

Grammy, "Hayır, o değil," dedi. "Anne. Annenin evlenmeden önceki soyadı Rommely'ydi. Güçlü bir kadındı. Doğru olanı yaptı, adil olanı değil. Bu, güçlü bir kişiliğin göstergesidir."

Hmm. Belki de bu akşamki randevumun soyadının Rommely olmasının kozmik, karmik bir önemi vardı. Şüpheli.

İkisi aynı anda, "Yani onunla tanışmak için Dana'nın düğününe kadar bekleyecek miyiz?" diye sordular.

Söylediğim yalan yüzünden tekrar suçluluk hissederek, "Sanırım," dedim. "Onun da yapacak işleri var, benim de ve şu düğünle ilgili işler de varken hepimizi aynı odada toplayebileceğimi sanmıyorum."

Başlarını sallarken dişlerini simitlerine batırdılar. Yine doğru bir şey söylemiştim. On beş dakikalık bir zamanda bu ikinci kez oluyordu. Duyulmamış. Halletmesi gereken işler olan meşgul bir erkek arkadaş, onlar için çok doğru bir şeydi.

Grammy, “Ethan Miles’la tanışmak istemediğinden emin misin?” diye sordu. “İkinizi birlikte gözümün önüne getirebiliyorum. Çok hoş bir genç adam. Çok kibar. Ina Teyzen sana onun Teksaslı olduğunu söylemiş miydi? Bu önemli bir şey değil mi?”

Grammy, sadece televizyondan, sinemalardan ve kitaplardan tanıdığı bir eyalet olan Teksas’la aşk yaşıyordu. Ben Teksas’ı düşündüğümdeyse aklıma Clint Black veya Marlboro reklamlarındaki kovboy ve bir at geliyordu. Hiç ata binmemiştim. Bildiğim tek atlar, Central Park’ın önünde, mutsuz bir şekilde sıralanmış, insanları fayton gezisine çıkarmayı bekleyenlerdi. Ama onlar Teksas atlarından sayılmazlardı; çimlerde ve çamurun içinde veya çayırlar boyunca vahşice koşmuyorlardı; taksilerin, hızla giden ambulansların veya bisikletli kuryelerin yanında yol alıyorlardı. Central Park hayvanat bahçesinde bile at yoktu. Teksaslı biriyle ne tür bir ortak yanım olabilirdi ki?

“Anne, onun bir erkek arkadaşı var,” dedi Ina Teyzem, ağzını şapırdatırken. “Bırak, devam etsin. Bu Timothy Rommely kulağa hoş geliyor.”

Bir insanın sadece adının güzel olmasının kulağa iyi gelmek için yeterli olması çok ilginçti. Ina Teyze’nin ve Grammy’nin bildikleri dışında, Timothy sapık bir katil bile olabilirdi. Şükür ki Timothy’nin hayatını neyle kazandığını sormamışlardı. Sanırım onun bir internet dehası olduğunu düşünmüşlerdi. Üç yıl boyunca Larry Fishkill bizi internetten ve sıradan insanların bu sayede nasıl birer milyoner olduklarından bahsederken sıkıntıdan öldürmüştü. Grammy

ve Ina Teyze, Larry Fishkill'in ağzından çıkan her kelimeye inanırlardı. Dürüst olmam gerekirse kabul etmeliydim ki Larry Fishkill'den bir nevi hoşlanıyordum, azıcık. Çok fazla konuşuyordu ve ukala olabilirdi, ama onda gerçek olan bir şey vardı. Nişanlısından çok daha ayakları yere basan biriydi.

Neyse, Grammy'ye ve Ina Teyzem'e Timothy'nin doktor olduğunu söyleyemezdin. Eğer ilişki sürekli olmazsa –ki olmayacaktı– o zaman Plaza'ya her kimi götürürsem, bir doktor olması gerekecekti, ya da düğünde doktor rolü yapacaktı. Neden daha önce, onurumu kurtaracak küçük bir yalanın bu kadar yayılacağını düşünememiştim?

Grammy, kahvesinden bir yudum aldı. “Tamam, tamam, görüştüğü biri var.” Koyu renk gözleri elindeki dosyadaki not defterine bakmakta olan Karen da eğilerek bana doğru yaklaştı, sonra bakışlarını bana çevirdi. “Bu kahve çok sert ve simitler de kaskatı. Muhtemelen süpermarketten almış.”

Gülümsedim. Sevmediğim insanlarla ilgili Ina Teyze ve Grammy çekiştirdiklerinde hoşuma gidiyordu.

Karen Frieman ellerini çırpı. “Tamam, kızlar! Başlama zamanı!”

Ve birinin kadınlara “kızlar” diye hitabından nefret ederdim. Özellikle bunu yapan bir kadınsa.

Karen, “İnanmak çok zor,” dedi, “Ama gelecek cumartesi büyük gün. Dana'nın hediye partisi. Bu odada bulunan herkesin sayesinde muhtemelen mükemmel olacak. Hadi, hep birlikte kendimizi bir alkışlayalım. Hadi millet, alkışlayın kendinizi.”

Tanrım. Bu ne kadar banaldiydi? İki kez el çırpıtmıştım ve Ina

Teyzem bana üçüncü kez, dikkat-etsen-iyi-olur bakışı attı.

Karen, elindeki not defterine baktı. “Yapacağımız ilk iş final detaylarının hepsinin tamamlandığından emin olmak. Bu noktada, maddelerin hepsini teker teker ele alıp buraya tam zamanında ulaşmalarını sağlamak. Listeye bir göz atıp herkesin nelerden sorumlu olduğundan emin olalım.”

İki ay önce bana, herkesin kıskanacağı, hediye partisinin davetiyelerinin basımı görevi verilmişti. Yayıncı kimliğim, beni bu iş için “mükemmel kişi!” kılıyordu. Bir basımevine gidip yüz tane davetiye ısmarlayacaktım. Elbette, davetiyeler minik Eiffel kuleleriyle süslü olacaktı. Karen, Fransızca ifadeler de istiyordu; neyse ki onu RSVP’nin yeterli olacağına ikna etmiştim. Davetiyeler dört hafta önce yollanmıştı. Kaligrafi kursu almış olan Grammy, davetiye zarflarının üzerini yazacaktı; kendisi aynı zamanda tebrikleri de karşılayacaktı. Ina Teyze, davetiyelerin ve pulların masrafını üstlenmişti.

Karen, not defterini yukarıdan aşağıya taradı. Listede, yerel bir Fransız lokantasının yürüteceği Fransız ziyafeti vardı. Görünene göre, kimse Fransız müziğinden anlamıyordu. Hepimiz Edith Piaf’ı duymuştuk ama o kadardı.

Gelin partisinde, kayık yakalı, enlemesine siyah-beyaz çizgileri olan aptal bluzları ve üzerinde siyah veya beyaz minik evler olan siyah veya beyaz kapri pantolonlar giyilecekti. Ha bir de eğer boynumuza dolayacak küçük birer siyah-beyaz fularımız varsa, “bu mükemmel olurdu!” benim yoktu. Ve Eloise’inkini ödünç almayacaktım. Ina Teyze, kayıt işinden mesuldü; o ve Dana, Bloomingdale’s, Crate

& Barrel ve Williams Sonoma mağazalarında gezerek bir gelinin düğün partisinde ve düğününde isteyebileceği her şeyin listesini yaparak üç gün harcamışlardı. Grammy, hediye partisinde kimin hangi hediye getirdiğini not edecekti; nedimelerden biri aptal bir hasır şapka yapacaktı, bu hiç anlamadığım bir gelenektir. Dana her bir hediyenin kurdelesini çözdükçe nedime, kurdeleyi kâğıt bir tabağın üzerine yapıştırarak bir şapka oluşturacak, bu sayede Dana sonsuza dek bunu saklayacaktı. Larry Fishkill'in kız kardeşi Penny, hediye partisinin resmi fotoğrafçısıydı. Onun annesi ve büyükannesi yeme-içmeden sorumlulardı. Diğer nedimler de şundan, bundan sorumluydu. Karen ise herkese ne yapacağını söyleyip o tüylü çirkin köpeğini yatak odasında tutmaktan sorumluydu.

Kendime bir fincan daha kahve doldurup Ina Teyze'nin Larry Fishkill'in annesiyle sohbetini izledim. İlk kez fark ettim ki Ina Teyze'nin ailesi genişliyordu. Charlie Amca'yla ikisinin bir damadı oluyordu ve bu damat bütün akrabalarını yanında getiriyordu. Dana'nın bir kocası oluyordu. Ailelerine biri daha katılıyordu. Yeni biri. Klimalı odada titredim. Daha önce kendimi Dreer'lerden hiç bu kadar ayrı hissetmemiştim. Onlar benimdi, benim ailem. Ama ben sadece bir akrabaydım, bir torun, bir yeğen, bir kuzen. Kimse için asıl odak noktası değildim. Ve sağ kalan tek Gregg bendim.

Fancy Affair giyim evi, tank gibi yapılı Alman bir kadına aitti ve kendisi işletiyordu. Asla gülümsemezdi ve etrafta, boynuna asılı sarı bir mezurayla dolanırdı.

“Beden ölçülerine göre sıralanın, kızlar, elbiseler de bu şekilde sıralanacaklar.”

Kadınlara “kızlar” diyen bir kadın daha.

Partideki kadınlar birbirlerini incelediler. Kimse yerinden kıpırdamadı. Kadınlar, diğerlerinin kendinden zayıf, şişman olduklarını, hatta aynı beden olduklarını bile dile getirmeyeceklerini bilirlerdi. Bunu yapmazdınız.

Bayan Fancy, Ina Teyze gibi iç geçirdi ve isimlerimizi tek tek okumaya başladı. Elbiselerimiz elimize verilip giymemiz söylendi.

Benim elbisem hafif boldu, bunu görünce şaşırdım. Geçen ay kilo vermiş olabilir miydim? Bayan Fancy, elindeki mezurayı belime doladı, sonra aşağıya doğru inip orayı bu rayı ölçüp elindeki küçük pembe deftere ölçüleri not etti.

“Benim zamanımda kızların elli altı santim belleri olurdu!” Aşağıya kaydı. “Artık hepimiz çok yiyoruz, ha?” kaba bir kahkaha patlattı.

Sekizimiz de, aynadan oluşan bir duvarın önünde, ayağımızda şeftali rengi saten ayakkabılarla yuvarlak birer platformun üzerinde duruyorduk. Hepimiz aynı şeftali rengi, yüksek yakalı, imparator belli kolsuz elbiseleri giyiyorduk. Elbisede Audrey Hepburn’ü çok anımsatan bir şey vardı. Son derece sade, ama yine de şıktı. Neden şeftali rengi? Bu bir renk bile değildi. Pembeyle turuncu arası bir şeydi. Şeref nedimesi olan Karen aynı elbiseyi giyiyordu ama onun yaka kesimi, heybetli göğüs çatalını sergileyecek şekilde farklıydı.

Ina Teyze ve Larry Fishkill’in annesi, köşedeki koltuklarında oturmuşlar, gülümseyerek bakıyorlardı. Ina Teyze,

“Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz,” dedi.

Larry Fishkill’in annesi, “Çok güzel,” diye onayladı.

Bayan Fancy’nin ekibi bir şeyleri iğneleyerek, çekiştirerek etrafımızda dönüp duruyorlardı. Diğer nedimelerden bazıları, etlerine iğne saplandıkça bir ciyaklama koparıyorlardı, bense Dana’nın nedimesi olacak bir sürü arkadaşı olduğu için sinirlenmekle meşguldüm. Sekiz nedimenin arasında kuzen olarak ben ve damadın kız kardeşi olarak Penny, çantada kekliktik, ama kalan altı kişinin hepsi de kalpten arkadaşları. Onun düğününde onun için ayakta dikilecek kadar iyi.

Dördünü Frest Hills lisesinden tanıyordum, beraber büyümüşlerdi. Yani Dana sadece gerçek aşkı bulup düğün için Plaza’da yer ayırtacak kadar şanslı olmakla kalmamış, arkadaşlarına bağlı kalmayı da başarmıştı. Kuzenimin hayata dair benim bilmediğim neyi bildiğini tekrar merak ettim.

Bugün, Dana ve Larry, fotoğrafçılarıyla buluşacaklar, sonra da siparişlerini kontrol etmek için çiçekçiye uğrayacaklardı. Dana geçen hafta, gelinliğinin son provasını yapmıştı. Provaya Ina Teyze tarafından ben de davet edilmiştim, ama bir bahane uydurup gitmemiştim. Dana’yı beyaz gelinliği içinde görmeye hazır değildim. Buna hazır olacağımdan da şüpheliydim.

Bayan Fancy, biraz gevşememiz için beş dakika mola verdi. Bir sigara içmek için dışarıya kaçmayı planlayarak derhal çantama uzandım. Sonra hatırladım. Platformuma oturup somurttum.

Nedime Julie, “Aman Tanrım,” diye bağırdı. “Belim tam

iki buçuk santim kalınlaşmış! Yarından başlayarak sıkı bir diyetle giriyorum.”

Aynı adı taşıyan bir diğer nedime, “Kapat çeneni!” diye sakıdı. “Sadece otuz dört bedensin!”

Bir numaralı Julie, aynadan gülümsedi. Elbisesinin bedeninin yeterli bir gösterge olduğunu sanırdınız, ama yo, arkadaşının kendisine ve orada bulunan herkese hatırlatması lazımdı. İki Julie de Forest Hills’dendi, Dana onları ilkokuldan beri tanıyordu. Annemle babamın, küçük yeğenlerinin Julie isminde iki tane en iyi arkadaşı olduğunu öğrendiklerinde aldıkları keyfi hatırladım.

Şeref nedimesi Karen, aynada hayranlıkla göğüs çatalını izliyordu, yavaşça bir sağa, bir sola dönerek hâlâ yanımdaki platformunda ayakta duruyordu.

Aynadan ona bakarak, “Ee, Karen?” diye söze başladım. “Geçen gün telefonda sana kaba davrandığım için özür dilirim. Şeref nedimesi olarak çok şey üstlendiğini biliyorum ve...”

Karen gülümseyerek, “Unut gitsin,” dedi. “Bana Natasha Nutley’den bahset. Nasıl biri? Onun otobiyografisinin editörlüğünü yapıyor olman çok havalı.”

Anıları, diye onu düzeltmek istedim. Otobiyografi hep kulağıma fazla resmi gelmiştir. Ve Natasha Nutley kimdi de daha yirmi sekiz yaşında tüm hayatını anlatacaktı, sanki söyleyecek bir sözü varmış gibi?

“O, şey, umduğun gibi biri,” dedim, ne ifade ettiğinden bile emin olamayarak. “Çok parlak biri.”

“O da düğüne geleceği için çok heyecanlıyım. Dana,

Santa Barbara’da tekne evi olan bir erkek arkadaşı olduğunu söylüyor. Bu hayat değilse ne?”

Ne diyeceğimi bilemeyerek gülümsedim. Gnat’ın hem işte hem de evde hayatıma çöreklenmiş olması zaten yeterince kötüydü. Şimdi de nedime giysisi provamda söz konusu olmayı başarmıştı.

Aynada poposunu kontrol ederken Karen, “Dana düğüne yeni erkek arkadaşını da getireceğini söyledi,” diye cıvılda-
dı. *Hadi, bana her şeyi anlat* dercesine gülümsedi. “Ciddi bir şey mi?”

“Ah, evet, oraya doğru yol alıyoruz,” dedim. “Hakkında fazla konuşmaktan hoşlanmıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Hakkında çok fazla konuşunca yeni ilişkilerin büyü-
sü bozuluyor.”

Karen anlayışla başını salladı. “Biliyorum. Nişanlımdan aileme o kadar çok bahsettim ki evlilik teklif etmesi on bir ay sürdü. En fazla bir yıl, daha uzun sürerse unut gitsin.”

Ya bir yıl ya da unut gitsin. Bir yıl boyunca Max Rear-
don’la çıkmıştım ve o bana, evlilik şöyle dursun aynı eve çıkmayı bile teklif etmemişti. Bir yılın sonunda evlilik teklif etmedi diye bir adamı elinin tersiyle itme lüksünün nasıl bir his olduğunu düşündüm.

Julie’lerden biri bana, “Natasha ile lisede arkadaş mıydınız?” diye sordu. “Onu hatırlıyorum. Ağabeyim sizden bir sınıf üstteydi ve ona sırlıslıkla âşıktı.”

“O ve bütün diğer çocuklar,” diye mırıldandım. “O zamanlar arkadaş değildik.”

Karen, “Ama şimdi arkadaşsınız,” diye araya girdi.

"Dana, şehir merkezindeki çok hoş bir lokantada ikiniz öğren yemeği yerken size rastladığını anlattı. Düşünde sen ve erkek arkadaşın, Natasha ve onun erkek arkadaşıyla aynı masada oturacaktıysınız, değil mi? Onun erkek arkadaşının da bir aktör olduğuna iddiaya girerim. Muhtemelen *muhtem* biridir."

"Natasha'yla sadece iş ilişkimiz var, o kadar," diye patladım. "*Arkadaş* değiliz. Ondan hoşlanmam bile. Onun bir *aktris* olduğunu unutmayın. Sadece televizyona çıkıyor olması onu hoş bir insan yapmaz."

Karen, aynadan arkadaşlarına bakarak, "Tamam, her neyse," dedi.

Larry Fishkill'in annesi köşesindeki koltuğundan, "Kimmiş şu aktris Natasha?" diye sordu.

Ina Teyze, "Dana ve Larry'nin düğününe gelecek olan ünlü bir oyuncu sadece," diye açıkladı. "Natasha Nutley, eskiden yıllarca Dana'nın bakıcılığını yaptı. O zamanlarda bile olağanüstü bir güzelliği vardı, on iki-on üç yaşlarında sıska bir çocuktü. Yıllık mezun toplantılarının kraliçesi, balo kraliçesi... Jane," diye bana seslendi, "Natasha yerel bir güzellik yarışmasını kazanmamış mıydı?"

Biyografisinin taslağına göre iki tane yerel güzellik yarışması kazanmıştı, New Yorklu Gençlerin Rüyası yarışmasında da üçüncülük elde etmişti. Ama ben işin aslını biliyordum. Hakkındaki her şeyi, Gnat'm her yaptığını yazan Forest Hills Lisesi gazetesinden okumuştum.

Ina Teyze, "Aktris oldu, reklamlarda ve hastane dramalarının birinde oynadı," diye devam etti. "O dizileri izleyemi-

yorum; tüm o kanlı sahneler, iç organlar, ögg. Jane, programın adı neydi?”

Tekrar platformumun üzerine çıkarken, “İki tanesinde oynuyordu,” dedim. “Her birinde, haftada bir-iki gün ufak roller alıyordu.”

Diğer Julie, “Ha, demek bu yüzden hiç kimse kiminle ilişkisi olduğunu bilmiyor,” dedi. “Çünkü iki ayrı dizide oynuyordu.”

“Doğru,” dedim. “İkisinde de önemsiz rolleri vardı.” Önemsiz rol kısmını vurgulayarak söyledim.

Ina Teyze, “Geçen kış onu Sally Jessy Raphael’de gördüm,” dedi. “Beni neredeyse ağlatıyordu! Zavallı kız, o aktör yüzünden neler çekti. Adamın kim olduğunu merak ediyorum. Sen biliyor musun, Jane?”

Larry Fishkill’in annesi, “Nereden bilsin?” dedi. “Natasha’yla arkadaş bile olmadığını söyledi.”

Ina Teyze, sesinde gururla, “Ah, ama onun editörü,” diye ilan etti. “Natasha’nın otobiyografisini yazmasına yardım ediyor. Jane, onunla ilgili her şeyi biliyor.”

Bütün gözler üzerime döndü. “Pek değil,” dedim. “Sadece biyografisinde yer almasını istediklerini. Aktörün kim olduğunu bilmediğime temin ederim.”

Bilmiyordum da. Ama bir fikrim vardı. Gözümde canlandıramayacağım kadar inanılmazdı. Çok etkileyici bir film yıldızıydı. Gnat’la ilişki kuramayacak kadar her şeyin fazlasına sahipti, yedi haftalığına olsa bile. Dünyada istediği her kadına sahip olabilecekken önemsiz rollerin kadını Natasha Nutley’de özel olan ne bulmuştu acaba?

İstedığım cevap buydu. İstedğim tek cevap buydu. Çok güzel görünüyordu, evet, ama bu yeterli değildi. Gnat'ta başka bir şey vardı. *Ne? Neydi o?*

Bayan Fancy, "Mola bitti, kızlar!" diye seslendi. "Tabu-relerinizin üzerine çıkın, lütfen."

Terzilerden biri tamamen sohbet tonuyla bana, "Kalçalarından birinin diğerinden daha yüksek olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Solumdaki nedime aynadan bana baktı, sonra bakışlarını kalçalarımın indirdi.

"Bilmiyordum," dedim. "Hiç haberim yoktu. Ama söylediğine sevindim."

Terzi utanacak nezaketi gösterdi ve başını öne eğip iğnelemeye devam etti.

Belki de kör randevu bir, iki ve üç numaranın benimle ilgilenmemesinin sebebi buydu. Sigara içmemle hiç alakası yoktu. Olay benim kalçamdı. Ve dört numaralı kör randevumun, işi bu tür deformasyonları görmek olan bir doktor olması benim şansımı.

SEKİZ

Yirmi dakika içinde dördüncü kez, “Ben de!” dedim, Timothy Rommely’ye.

Her ikisini de sıkıp öpmek istediğim yanaklarından birindeki kusursuz gamzeyi gözler önüne sererek gülümsedi. Kırmızı şaraplı içkisinden bir yudum alırken, “Bu kadar ortak noktamız olduğuna inanamıyorum,” dedi. “İlk günden bu kadar çok ‘ben de’ duymamıştım hiç. Bizi bir araya getirirken Jeff’in bir bildiği varmış.”

Güldüm. Bir bilseydi.

Timothy Rommely, klişe bir deyişle, rüyalarımın adamıydı. Ve son yarım saattir, elde etmeyi umamayacağınız kadar mükemmel bir kör randevu yaşıyordum. Amanda, Timothy’nin, *Dharma* ve *Greg* dizisindeki Greg’e benzediğini söylerken yalan söylemiyormuş. Bir seksen üç boyunda, zayıf ama geniş omuzlu, biraz uzunca kopkoyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı. Benim soluk tenli ve biraz daha altınımsı olmamın dışında, aynı renklere sahiptik. Havalı si-

yah pantolon, siyah tişört ve siyah ayakkabı giyiyordu. Bir doktor olmak için aşırı havalı, diye düşündüm.

Bir *doktor*. Bu mükemmel adam bir İspanyol lokantasının bar kısmında karşımda oturuyordu, parlayan simsiyah gözleriyle, dayanılmaz gamzesiyle ve hoş tebessümüyle, sertifikalı bir tıp doktoruydu. Ve bu konuyu açmamıştı bile. Aslında mesleklerimizden bahsetmeye sıra bile gelmemişti. Hâlâ son zamanlarda en sevdiğimiz filmlerden, kitaplardan ve en sevdiğimiz yemeklerden bahsediyorduk.

Timothy Rommely, bardaki diğer kadınlara bir bakış atmamıştı. Geçirmemişti. Ucuz kırmızı şarap sürahisi ısmarlamamıştı. Bana, vaktine veya enerjisine değmezmişim muamelesi yapmamıştı. Tam tersine. Timothy Rommely bana, güzel bir prensesmişim gibi bakıyordu.

“Peki, restorana gitmeye ne dersin? Eğer bir sakıncası yoksa Café des Artistes’te yer ayırtmışım.”

Café des Artistes. Manhattan’ın en romantik restoranlarından biri.

Onun o simsiyah gözlerine baktım ve Ölümcül Kusur’unu ne zaman ortaya çıkaracağını merak ettim. Hazırda bekliyordum, gerçekten, her an bana hakaret edebilir, bedeninden herhangi bir garip ses çıkartabilir, ağlamaya başlayabilir veya bardan çıkıp kaçabilirdi ya da Jeff’e geçen hafta evlendiğini söylemeyi unuttuğundan bahsedebilirdi.

Evrenin tüm tanrılarına *lütfen, lütfen, lütfen izin verin bu adam benim olsun*, diye yalvardım. Eloise ve Amanda, doğru adamı *anlayacağımızı* söylemişti. Bazen bekleyip öğrenmeniz gerekirdi. Ama şu an, ben *anlamıştım*. *Jerry Maguire*

filmini izlediğimden beri ilk kez, bir adam daha “merhaba” aşamasında *beni* kafeslemişti. Hemen o an, onun bir korumacı olduğunu anlamıştım.

İyi doktor ve ben son birkaç gündür telefonda kovalamaca oynamıştık; nihayet saat yedi buçukta, birer içki için şehir merkezindeki İspanyol restoranında buluşmak için mesaj bırakmıştı. Sesini hemen sevmiştim. Sıcaktı ve sabırsızlıktan eser yoktu. Bir doktordan bunun tersini beklerdim.

Hâlâ yarım bardak sangriam vardı. Tatlı, meyve aromalı şarabımdan bir yudum aldım, çok hoş bir uyuşukluk beni ele geçirmeye başlıyordu. Beni rahatlatanın yarım bardak sangriam olmadığını biliyordum; bunu yapan karşımdaki adamdı.

Jackie Onassis ojeyle koyu kırmızıya boyanmış ayak parmaklarına bakarak şakayla karışık, “Çok seksi ayak tırnakların var,” dedi.

Benim seksi ayak tırnaklarım vardı. Seks konusunda benimle uzaktan yakından alakalı bir şey olabileceğini kim tahmin ederdi ki? Yanaklarım pembeleşti. Bu durum, randevumdan memnuniyet dolu ufak bir kahkaha kazandı. Timothy eğer benim eşit olmayan kalçalarımı fark ederse bunu ilginç bulacağına dair bir hisse kapıldım.

Timothy, hesabı getirmesi için garsona işaret ederken, “Söyle bakalım, New York’ta mı büyüdün?” diye sordu.

Onaylamak için başımı salladım. “Queens. Forest Hills.”

Gamzesi belirdi. “Buna inanamıyorum – bir *ben de* daha! Ben Bayside’tanım.”

Bu mükemmel insan örneği Bayside, Queens’te mi büyümüştü?

Sangriasını yudumladı. “Peki, ailen hâlâ Forest Hills’de mi yaşıyor, yoksa –benimkiler gibi– sen liseyi bitirir bitirmez Florida’ya mı taşındılar?”

Ah. İşte gelmişti. Randevu destroyeri. Artık Cafe’ des Artistes olmayacaktı. Aniden bir çağrı almış ve hastanede acil bir duruma çağırılmış gibi yapacaktı.

Hâlâ Queens’teler ve sen bana evlenme teklif eder etmez babam bize Plaza’da bir düğün ayarlayacak. Eğer mümkün olursa bunu yapacağını söyledi. Gerçekten.

Sangria bardağıma bakarak, “Onları kaybettim,” dedim. Yüzümün aldığı şekli hayal etmeye çalıştım ve aşırı yapmacık durmadığını umdum.

Bakışlarını üzerimde hissettim. “Çok üzgünüm,” dedi. “Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Kaç yaşındaydın? Nasıl oldu?”

Başımı kaldırıp Timothy’ye baktım ve âşık oldum.

Timothy Rommely’nin derin ve gerçek bir gülüşü vardı, size, söylediğiniz şeyi gerçekten komik bulduğunu anlatan bir gülüş. Bir süredir ona Posh’tan ve isimden bahsetmekteydim ve sıra Morgan Morgan’a gelmişti. Timothy, bu adı es geçmemişti.

Gamzesiyle içimi eriterek, “Her meslekte benzer bir isimde ve aynı tutuma sahip bir Morgan Morgan vardır,” dedi. “Benim vardiyamda bir tane var, üçüncü Philip Philip. Hastane kimliğinde gerçekten de aptal Roma rakamları var.”

Elinde yemeklerle garson belirdi. Timothy mahi-mahi ısmarlamıştı, ben de ızgarada somon balığı. Mahi-mahisinden

bir çatal aldı, masanın karşısına uzanarak yemeği benim dudaklarıma doğru uzattı. “Önce bayanlar.”

Beni şaşırtmıştı. Dudaklarım aralandı ve mahi-mahiye ağzıma kaydırdı. Gözlerim *onun* dudaklarındaydı. “Mmm,” diye mırıldandım. “Bu çok iyi.”

Ben de bir çatal somon alıp onun dudaklarına uzattım.

O harika gamzesini göstererek, “Önce bayanlar,” diye hatırlattı.

Somonumu ağzıma atışıma izlerken yüzündeki ifade hafifçe koyulaştı. Mükemmel tadı ve dokuyu hissederken bir anlığına gözlerimi kapattım. “İnanılmaz.”

Sonra, yiyerek, içerek, konuşarak, gülerек ve lokmalarımızı paylaşarak sohbeti koyulaştırdık. Timothy Princeton’dan mezun olmuştu, zorla. Tıp hazırlık dersleri almıştı, ama aslında bir rock yıldızı olmak istemişti, yani, yıldız bas gitarist. Müzik gurubunun adı Anatomist’ti; gruptaki herkes hazırlık dersi alıp başka tıp okullarına yollanmışlardı, bu yüzden de Anatomist dağılmıştı. Kendisi New England’taki tıp okuluna gitmişti, şimdi de Yukarı Doğu Yakasında bulunan New York Hastanesi’nde ihtisas yapıyordu.

“Benim kendi şahsi William’ım var ...” Durakladı. “Soyadı neydi? Komik bir şeydi...”

“Remke,” dedim.

Parmak şıklatıp güldü. “William Remke. Evet, o. New York Hastanesi’nin William Remke’si, Mark Lashman adında bir icapçı. Herkesin ödünü patlatır. Dün, izin vermeden otuz saniye önce benimle birlikte uzmanlık yapanlardan birinin başının etini yedi.”

Hayatımda içtiğim en güzel şaraplardan birinin bardağını çevirirken, “Doktor olmak istediğini nasıl anladın?” diye sordum. “Sardine yüzünden mi?” Timothy bana, tek kişisel kayıp tecrübesinin, bir Border Kolisi olan sevgili köpeği Sardine’in ölümü olduğunu söylemişti. Timothy, üç yaşından beri o köpeğe sahipmiş, ailesinin yeni yıl hediyesiymiş. Sardeine’e araba çarptığında o ve erkek kardeşi Catkills’t e yaz kampındalarmış. Kendisi on dört, kardeşi on iki yaşındaymış. İkisi, sıradan, ortalama bir günde, öğle yemeğinin ortasında kamp ofisine çağırılmışlar ki bu ters bir şey olduğuna işaretmiş. Anne-babası, Sardine’le ilgili yüz yüze konuşabilmek için kamp yerine arabalarıyla gelmişler.

Timothy, başıyla onaylayarak cevap verdi. “Muhtemelen neden bir veteriner olmadığımı merak ediyorsundur. Aslında başından beri plan buydu. Ama kardeşim Sardine’e olanları duyunca ormana kaçtı ve iki hafta boyunca hiç kimse onunla konuşmayı başaramadı. Bu olaydan sonra psikiyatrist olmayı düşündüm, ama stajyerliğe başlayınca kendimi daha çok dahiliyeye ilgilenirken buldum. Ve sonuç olarak işte buradayım.”

Gerçekten de buradaydı. Hayatımda yediğim en lezzetli, en yumuşak pilavı kaşıklarken, “Peki, kardeşin nasıl tekrar konuşmaya başladı?” diye sordum.

Timothy gülümsedi. “Babam bize, ikimiz için de birer odası olan bir ağaç ev yapacağına söz verdi. Bu bizim yaz projemiz olacaktı. Ve yaptık da, ama kapı için boşluk bırakmayı unuttuk. İçeriye girmenin bir yolu olmadığını bize söyleyen kardeşim oldu. O zamandan sonra bir daha susmadı.”

Ben gülünce Timothy de güldü. Birbirimize gülümsedik. Bir anda ona her şeyi anlatmak, babamla olan son günüm-den, Plaza'dan ve balo salonundan, kendi düğünüm-den ve bulmam gereken adamdan bahsetmek için bir istekle doldu içim. Ama yapamazdım. *Bu*, kendinizi ne kadar yakın hisse-dermeniz hissedin, bir erkeğe söyleyemeyeceğiniz bir şeydi.

Garson kız, üzerinde daha önce hiç görmediğim muhte-şem şekerli ürünler yığılı bir arabayı iterek yanımıza geldi ve “Tatlı?” diye sordu.

Timothy, arabaya doğru eğildi, “Village’te harika bir tat-lıcı biliyorum,” dedi.

Randevumuz üçüncü turunu dönüyordu. İçkiler, sonra akşam yemeği, şimdi de tatlıcı. Ardından da belki uzun bir yürüyüş gelirdi. Timothy'den ayrılmam gereken anın geli-şini hayal edemiyordum. Gecenin sonunda hoşça kal deme zamanı geldiğinde birinin ben, levyeyle dürtüklemesi gere-kecekti. Ya da çimdiklemesi. Çünkü bu bir rüya olmalıydı.

Timothy ile birlikte East River kordonu boyunca yürür-ken, çirkin Triborough Köprüsü bile gözüme romantik gö-rünmeyi başarmıştı. Roosevelt Adası tramvayı, başlarımızın üzerindeki raylardan bizimle Queens arasında kalan küçük adaya doğru sallanarak yol alıyordu. Ayağında yansıtıcı ço-raplar olan gece koşucularının yolundan çekildik. Birkaç çift, farklı yönlerde doğru yürüyordu.

Ve şimdi ben de onlardan biriydim. Uzaktan, imrenerek, yolda, kordonda, parkta, her neredeyse, biriyle el ele yürü-meyi dileyerek, baktığım, o çiftlerdendim.

Elbette Timothy'ye el ele tutuşmuyorduk. En azından henüz değil. Birden, keşke telepati yeteneğim olsaydı diye düşündüm. Onun ne düşündüğünü bilmek istedim; benim hakkımda, randevumuz hakkında, benimle tekrar görüşmek isteyip istemediği hakkında.

Önümüzde giden çift sigara yaktı; üfledikleri dumanın ağır kokusu aniden suratımıza çarptı. Timothy yüzünü buruşturup elini sallayarak dumanı kovaladı. Benim tek yapabildiğim gülümsemek oldu. Bir sigara içici değildim. Artık değil. Ve bu gece bir kez olsun seğirmemiştim.

Timothy, “Jeff’e sigara içip içmediğini sordum,” dedi. “Ama bana emin olmadığını söyledi. Genellikle sigara içmediğinden emin olmadığım kadınlarla kör randevuya çıkmam, ama Jeff’in seni tarif edişi bana bir şey olduğunu düşündürdü. Bir şey, bilmiyorum...”

Onun yarım bıraktığı cümleyi tamamlamak istedim. Özel bir şey. Max Reardon’ın beni hâlâ sevdiği zamanlardan bu yana kimse için özel bir anlam ifade etmemiştim.

Ve eğer Jeff, sigara içtiğimi –ya da eskiden içtiğimi– bilecek kadar dikkatli veya bunu söyleyecek kadar kaba biri olsaydı, Timothy için de bir hiç olacaktım. Dün geceki sigarayı bırakma kararım belki de beni bir düğüne davet edebileceğim birinden çok, çok daha öteye taşımıştı.

81. Cadde'nin üst geçidine doğru yaklaşırken “Yani, bu sensin, öyle mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. Buraya ne çabuk gelmiştik? Bu randevunun sona erme zamanı değildi. Asla da olmayacaktı. Ama saat sabahın ikisiydi.

Timothy, “Salı akşamı boş musun?” diye sordu. Sonra da gamzesini göstererek, “Eğer benimle tekrar görüşmek istersen, yani,” diye ekledi.

Havada taklalar atıyormuş gibi hissettim. “Salı mı?” diye tekrarladım, zihinsel olarak randevu defterimi kontrol ediyormuş gibi yaparak. “Evet. Kesinlikle boşum.”

Aslında bu bir yalandı. Sah gününe, son kör randevum olan 5 numara kayıtlıydı. Driscoll Bir şey. Ama randevu iptal edilebilirdi. Derhal.

“O zaman, görüşürüz,” diye doğruladı. Elini uzatıp benimkini içine aldı. Eli yumuşak, sıcak ve büyüktü, parmakları bir doktorda olması gerektiği gibi güçlüydü ve titremiyordu.

East River ve East End Bulvarı arasındaki beton üst geçitte durduk, tam altımızda FDR Yolu ve onun durmaksızın vınlarak akan trafiği geçiyordu. Timothy bana baktı. Sonra, yavaşça yüzünü eğip güneye giden herkesin gözü önünde beni öptü. Sonra elimi tuttu ve East End Bulvarını geçip dairemin olduğu binaya doğru yürüdük. Ve beni ılık ve tatlı bir biçimde tekrar öptükten sonra Timothy Rommely, sarı bir taksinin içinde hızla uzaklaştı.

“Ooooh! Oh, evet! Daha çok, daha çok! Evet, Ooooooh!”

Opera Adam da kendi *Oh* inlemesini koyuverince, Timothy Rommely ile ikimizi birlikte duş alırken hayal ettim. Başına yapışmış kalın siyah saçlarını, parlak ve sabunlu, altın göğsünü, onun...

“Daha sert. Daha sert! Oooh! Eveeett!”

Gerindim, ellerimi enseme koyup kadının, operanın arkasından yükselen sesini dinledim.

“Ooh! Evet! Evet!”

Telefon çalınca hemen kaptım. Eloise olmalıydı. Ya da belki Gnatasha’ydı. Bu kadar geç aramasına şaşırımdım. Yazdıklarını gözden geçirmek için pazartesi sabahki toplantıya beş dakika erken geleceğini bildirmek istemişti, muhtemelen.

Hayır. Eloise’di. “Nasıl gitti?”

Ahizeye doğru iç geçirip, “Âşık oldum,” dedim.

Eloise, “Bana her şeyi anlat,” dedi. “Serge uyuyor ve ben cin gibiyim.”

Opera Adam, müziğin sesini açtı, birkaç dakika sonra tekrar kıstı. Bunu orgazma yaklaştığını gösteren her Oh inlemesinde yapardı. Bunu kendilerini kimse duymasın diye mi (sanki duvardan her şey duyulmuyormuş gibi) yoksa onu daha da uyardığı için mi yaptığından emin değildim.

Sangriam, dan başlayıp FDR’ın üzerinde, güneye giden herkesin gözü önünde beni nasıl öptüğüne kadar her şeyi anlatıp, sekiz saat önce tanıdığım birine neden âşık olduğumu açıkladım.

Eloise, “Vay be,” dedi. “Vay be!”

“Evet,” diye onayladım. “Vay be.”

Eloise, “Driscoll’ı arayıp randevuyu iptal etmeyi unutma,” diye hatırlattı.

Bunun için sabırsızlanıyordum. Hayatımın en mutlu telefon görüşmesi olacaktı.

Eloise, “Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi. “Bil baka-

lım adımızı nereye kaydettirdim? Öğrenme Merkezindeki Sigarayı Bırak seanslarına.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim. “Kaç para?”

“Altmış dolar,” dedi Eloise. “Ama sigarayı bırakamazsan, seanslara ücret ödemedenden dönebiliyorsun, yani bence değer.” Sonra Eloise, nikotin bandını söküp attığını ve sabahın üçüne kadar, kendini suçlu hissederek bir paket sigarayı içtiğini itiraf etti. “Pazartesi akşamı saat altı buçukta ve bizim burada. O zamana kadar içmeye devam edip salı günü bırakacağım.”

“El, bunu ben bıraktım diye yapmak zorunda değilsin. Bunu gerçekten istemelisin.”

Eloise güldü. “Sen de gerçekten istemiyorsun.”

Bu doğru değildi, artık değildi. Şu ana kadar farkına varamamıştım. İlk kez, bir şeyi sigara içmek istediğimden daha çok istiyordum. “Ama bu adamı istiyorum. Motivasyonun ne olduğu kimin umurunda, El? Seni olman gereken yere her ne getiriyorsa, değil mi?”

“Sanırım,” dedi. “Tamam, ben de dayanışma adına bırakırım.”

“Seni seviyorum, Eloise.”

“Ben de seni seviyorum.”

Beş yıldır ilk kez, Oh diye inlemenin gerçekten mümkün olmasının hayaliyle uykuya teslim oldum. Sahip olamadığım Max’le değil. Asla sahip olmayacağım Jeremy’yle de değil. Timothy. Benim *olabilecek* biri. Dünyasının merkezinde *benim* olabileceğim birisiyle.

DOKUZ

Öğrenme Merkezi, Lexington Bulvarı'ndan çıkınca 92. Cadde'de bulunan çirkin bir okul binasının içinde yer alıyordu. Tek seanslık Sigarayı Bırakın oturumu 214 numaralı odadaydı. Eloise'le birlikte ikinci sıraya oturduk. Yaklaşık yirmi kişilik grup, odanın çeşitli yerlerine dağılmıştı. Herkes üzgün ve endişeli görünüyordu.

"Eğer kilo alacak olursam, unut gitsin." Bu, çok zayıf ve çok güzel bir sarışından gelmişti.

"Eğer akciğer kanseri olursan da kilo alırsın." Bu da sarışının yanındaki kıskanç tombuldan gelmişti.

"Eğer sigarayı bir aylığına bırakırsam, babam bana bin dolar verecek." Bir ergen.

"Altı yaşındaki oğluma doğum günü için ne istediğini sordum ve bana dedi ki, 'Anne, tek istediğim senin sigarayı bırakman.'" Anne.

"Sigara içmeye kimin gücü yeter ki? Bir paketi 4.75 dolar!" Britney Spears'ın benzeri.

Ben sigarayı bırakıyorum, çünkü bir düğüne rüyalarımın erkeğiyle gidebilmeyi istiyorum. Bu en güzel kısmı kimseye söylemiyordum. Sağlık bilincine sadık kalıp katranın bir insanın ciğerlerinin narin tüylerine verdiği zararlardan konuşmayı tercih ederdim.

Eloise, oturmak zorunda kaldığımız rahatsız ve küçük masa-sıra kombinasyonunda durmadan kıpırdanıyordu. Sessizdi. Buraya gelirken metro yolculuğu boyunca pek bir şey söylememişti. Gergin olduğunu anladım. Ben ondan daha çok sigara içiyordum, ama erkek arkadaşınız baca gibi sigara tütürürken sigarayı bırakmaya çalışmak tam anlamıyla bir kâbustu.

Bugün üçüncü kez Eloise’e, “Acaba Gnat bu sabahki toplantımıza neden gelmedi?” dedim. “Bir türlü anlamıyorum. Bu, onun karakterine hiç uygun değil. Bugün telefonuna üç defa mesaj bıraktım, ama hiç geri aramadı.”

Eloise bana *Aslında seni dinlemiyorum* der gibi gülümse-di ve kıpırdanmaya devam etti.

Natasha toplantıya neden gelmemişti? Ya da aramamıştı? Benimle saat onda buluşmayı günler öncesinden kendisi ayarlamıştı, çünkü telefon görüşmemizde de buluşmayı onaylamıştı, evden arayarak, tabii. Eğer Timothy’yle evlenirsem hangi ismi kullanacağıma dair kendi kendime, yoğun bir beyin fırtınasının ortasındaydım: Jane Rommely. Jane Gregg Rommely. Jane G. Rommely. Jane Gregg-Rommely. Jane Greggely.

Bu sabahki toplantı için Continental kahvaltısı ısmarlayan Morgan, yirmi dakikada bir beni arayıp simit için ge-

tirdikleri tereyağını mutfaktaki küçük buzdolabına koyması gerekip gerekmediğini sormuştu. Morgan'ın sesinde, her zamanki zafer tınısını duymuştum, *hapı yuttun* sevincinin sesi. Eğer Natasha toplantıları kaçırmaya başlarsa, Remke ve Jeremy beni projeden çekerlerdi. Asla terfi edemezdim.

“Herkes merhaba!” Bir dünya cafcacflı takısı olan ve elinde bir tomar broşür taşıyan zayıf bir kadın, sınıfın önünde duran metal masaya doğru yürüdü. “Ben Dinah ve Sigarayı Bırakın’a hepiniz hoş geldiniz!” Ellerini kalçalarına koydu. “Peki, kısa keseceğim. Hiçbiriniz burada olmaktan memnun değilsiniz. Aslında muhtemelen hepiniz buraya ayak direyerek ve çılgınlık atarak geldiniz. Sigarayı bırakma fikri bile sizi korkudan öldürüyor.”

Çok sayıda onaylama, gülüşmeler ve bir, “Doğru bildin, kardeş.”

Dinah, “Pekâlâ, size şunu söylemeliyim,” diye devam etti, “sigarayı bırakmak *gerçekten* çok zor. En az tahmin ettiğiniz kadar zor. Ama,” bir elini havaya kaldırdı, “bırakmak, kullanmak kadar zararlı değil. Ve imkânsız da değil. Bunu yapabilirsiniz. Ben yaptım, aynı zamanda sayısız tiryaki de bunu başardı. On kilo almadım. Kayın validemi öldürmedim. İşyerimde gözyaşlarına boğulmadım. Tamam, belki bir ya da iki kez oldu. Ama size bıraktığımda ne olduğunu da söyleyeyim. Özsaygımı ve daha beyaz dişler kazandım ve iki bin dolarımı boşa harcanmaktan kurtardım. İki yıl, sekiz ay ve dört gündür sigara içmiyorum.”

Herkes alkışladı.

Eloise, gözyaşlarına boğuldu.

Bir elimi Eloise'in koluna koydum. "El, her şey yoluna girecek. Bunu birlikte yapacağız."

Dinah elindeki broşürleri dağıtırken Eloise yüzünü elle-riyle örttü. İşte o zaman, sol elinin yüzük parmağında parlayan küçük elmas yüzüğü fark ettim.

Ağzım açık kaldı. "El, parmağındaki bu şey de ne? Bana aynen bir nişan yüzüğü gibi görünüyor."

"Evet, öyle," diye fısıldadı ve tekrar gözyaşlarına gömüldü.

Eloise'in solunda oturan kızıl saçlı biri, "Vay canına, gerçekten de ağır içiciler olmalısınız," dedi. "Ben günde yaklaşık bir paket içiyorum ve bırakmak konusunda biraz heyecanlıyım. Her şey yoluna girecek, tatlım."

Eloise, odadan dışarıya fırladı. Dinah, altdudağını emdi.

Kızıl saçlı bana, "Özür dilerim," dedi. "Onu daha fazla üzmemiştim."

Dinah, anlayış dolu bir ifadeyle, "Zavallı kız," dedi. "Sınıf, lütfen bana bir dakika verin. Görünüşe göre sigarayı bırakmaya çalışanlarımızdan biri epey gergin..."

Ayağa fırlayıp kendi broşürlerimizi kaptım. "Ah, ee, hayır, Dinah, onun gerginliğinin sebebi başka. Ben gider kendisiyle konuşurum."

Dinah başıyla onayladı. Sonra elindeki, yarısı kararmış bir akciğerin, yirmi beş santime otuz santimlik posterini havaya kaldırdı. "Bu bir zamanlar pembe ve sağlıklı olan ciğeri kanser beklentili hale getirenin kaç sigara olduğunu bilen var mı? Ha? Kim söyleyebilir? Hiç kimse mi?"

Kapıdan dışarıya çıkıp bir dolaba yaslanarak çökmüş

Eloise’i buldum. Elleri hâlâ yüzünü kapatıyor, elindeki yüzüğün elması donuk gri metal dolabın üzerinde parlıyordu.

Kayarak yanına, yere oturdum. “Sanırım tebrikler kapıda sıralanmış değil?”

Ellerini indirdi. “Mutluyum, gerçekten.” Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü bana döndü. “Sadece biraz gerginim, sanırım. Nişanlı olmak, evlenmek. Bunlar çok bunaltıcı şeyler.”

Evet, özellikle: A) evlenmek istemediğinde ve B) adamı sevmiyorsan.

“Eloise, anlamıyorum. Hafta içi Serge’nin yanında fazla kalmasını istemiyorsun. Şimdi de her geceni onunla mı geçirmek istiyorsun? Geri kalan hayatın boyunca?”

Elmasa dikkatle baktı. “Onu seviyorum, Jane, gerçekten. Serge harika bir adam. O çok tatlı ve beni ölesiye seviyor, eğlenceli, iyi bir baba olacak.” Ellerini hızla yüzüne kapatarak tekrar ağlamaya başladı.

“Ve sen ağlıyorsun, çünkü...?”

Ellerini indirip gözyaşlarını sildi. “Bilmiyorum. Sadece gerginim işte. Kendimi baskı altında hissediyorum.”

“El? Sana karşı dürüst olayım mı?”

Başını evet anlamında salladı ve çantasından bir kâğıt mendil çıkarttı.

“Bence ağlıyorsun, çünkü hayır demek isterken evet dedin.”

“Bu doğru değil, diye ısrar etti. “Bilerek evet dedim. Nişanlandım. Bu gerçekten mutlu olunacak bir şey.”

“Öyle, evet. Ama Serge’yle evlenmek istiyor musun?”

Eloise başını geriye uzatıp dolaba yasladı. “Bana evlenme teklif etti, Jane. Bana beni dünyadaki her şeyden daha fazla sevdiğini söyledi. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bana bir prensesmişim gibi davranıyor. Şimdiye kadar tanıdığım adamların hiçbiri Serge’nin yanına bile yaklaşamaz. Bana sanki yağsız kurabiyelerden sonra dünyanın en harika şeyiymişim gibi hissettiriyor.”

“Evet, ama onunla evlenmek istiyor musun?”

“İstedğim tek şey, Jane, eve gitmek, tamam mı?” Eloise ayağa kalktı. “İçeriye geri dön. Beni merak etme, iyi olacağım.”

Ben de ayağa kalktım. “Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım. Açlıktan ölüyorum.”

Kirli gri yere bakan Eloise, titrek bir sesle, “Tamam,” dedi.

Kolumu ona doladım ve soluk yeşil briket duvara yaslı duran spor kupalarının sergilendiği dolabın önünden geçirdim.

Eloise’in Nişanlılığı Bırakın seminerine ihtiyacı vardı. Ve ben, bu semineri verecek en vasıfsız kişi, şu an elindeki tek şeydim.

Comfort Diner’daki garsona, “Ben, bir pastırma ve Amerikan tarzı peynirli omlet, yanında kızarmış simit, biraz krem peynir ve Kola istiyorum,” dedim.

Eloise, “Ben sadece kızarmış ekmek ve papatya çayı alacağım,” dedi.

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

“Bunu bile bitirebileceğimi sanmıyorum,” diye cevap verdi.

Garson kız, elindeki kalemi kulağının arkasına yerleştirip gitti; komi de masamıza iki bardak buzlu su koydu.

“Peki, bu ne zaman oldu?” diye sordum. “Ve neden bana söylemedin?”

“Cumartesi gecesi.”

“El, cumartesi gecesi telefonda konuştuk! Sana Timothy’le olan randevum hakkında her şeyi anlattım ve sen bana bundan hiç bahsetmedin. Dün gece de anlatmadın.”

Eloise, dudağını emdi. “Bir süre bunu sindirmek istedim, anlarsın, bir başkasına anlatmadan önce kendim alışmak istedim.”

“Büyükannen ne dedi?” diye sordum.

Eloise, suyundan bir yudum içti. Garson, içeceklerimizi getirdi.

“El?”

“Ona söylemedim.”

Tabii ki ona söylememiştii. Çünkü gerçekliğine kendi bile inanmıyordu. “O zaman bana tekliften bahset,” dedim. Üzerine fazla gitmemem gerektiğinin farkındaydım. Eğer dırdır etsem kaçırdı. Eloise’in ihtiyacı olan şey, biraz destektii, konuşabileceğii biri, dürüst olabileceğii ve kendisini yargılamayacak biri. O zaman Serge’yle evlenemeyeceğinin farkına varacaktı.

“Bana yemek yapmak için evime geldi, Amerikan ziyafeti. Vatandaşlık dersinde rulo köfte, patates püresi ve elmalı pasta yapmayı öğrenmişti. Yemeğii yaptı, sonra da Central

Park'ta faytona binmek istedi, biz de yaptık ve tam Green'deki tavernayı geçerken elimi tuttu, bana beni dünyalardan daha çok sevdiğini söyledi ve benden karısı olmamı istedi. Jane, bir rüya gibiydi. Duymak isteyeceğim her şeyi söylemişti. Ve o anda, istediğim tek şeyin bu olduğunu fark ettim. Serge'yi çok seviyorum. Gerçekten. Ve ona evet dedim. Tereddüt bile etmedim, Jane. Bu yüzden onunla evlenmek istediğimden eminim.”

Garson, yemeğimizi masaya bıraktı. Eloise'in anlattıklarından ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Ona kendini nasıl hissettiğini söyleyecek durumda değildim. Ya da bir kadının aklından neler geçtiğini. Ben kimdim de Eloise'e Serge'yi sevmediğini söyleyecektim? Eğer sevdiğini söylüyorsa, seviyordu demek ki.

Ağlamaya başladı. Elmas gözünün üzerinde parladı.

Ama öyle değildi işte. Serge'yi sevmiyordu. Ve onunla evlenmek istemiyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

“Ben nişanlıyım, Jane. Nişanlı olmak istiyorum. Evleniyor olmak istiyorum. Ve Serge harika bir adam. Beni onun gibi kimse sevemez. Hiç kimse.”

Omletimden peynirli bir parçayı ağzıma attım. “Bunu bilemezsin, Eloise. Bu, Serge'yle evlenmezsen, başka biriyle de evlenmezsin demek gibi bir şey.”

“Otuz yaşındayım,” diye patladı. “Henüz kimseyle evlenmedim. Bir başkasıyla tanışıp, bir ilişki sürdürüp o bana evlilik teklif edinceye kadar, kim bilir kaç yaşında olurum. Otuz iki? Otuz beş? Hayır, almayayım. Birini bulmak için bu kadar baskıya veya utanca kim ihtiyaç duyar?”

“Eloise...”

“Onu seviyorum, Jane. Sevmeseydim, evet demezdim. Evlenmek istiyorum.”

Acaba sürekli *evlenmek istiyorum* dediğinin, ama hiç *onunla evlenmek istiyorum* demediğinin farkında mıydı? Eloise’in Serge’yi sevdiğine inanıyordum; bir arkadaşı sever gibi. Ama onu evlenmek istediğiniz bir adamı sever gibi sevmiyordu.

“Serge’yi Michael’ı sevdiğin gibi mi seviyorsun?”

Bir dilim kızarmış ekmeği ısıtırken, “O tamamen farklı,” dedi Eloise. “Yirmi beş yaşındaydım ve aptaldım. Ve herkes romantik aşkın gerçek sevgiyle aynı olmadığını bilir. Her kadının hayatından kalbini kıran bir Michael geçer. Seninki Max’ti, Amanda’mnki kolejden Gary’ydi. O adamlarla evlenmezsin. Çılgınca âşık olduğun adamlarla evlenmezsin. Seni daima sevecek olan adamla evlenirsin, hakkında endişelenmen gerekmeyecek, sana kendini güvende ve emin hissettirecek adamla evlenirsin. Ne demek istediğimi biliyorsun, Jane.”

Amaca yönelik her yol mubahtır...

Neyden bahsettiğini elbette biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum. Ama yine de bana yanlış geliyordu. *Yanlıştı*. Değil miydi?

“Serge harika bir adam. Ve ben de artık durağan bir hayata hazırım. Hikâyenin sonu. Benim adıma mutlu ol, tamam mı?”

Olurdum. Gerçekten. Sadece eğer *durağan* ifadesi anah-tar kelime olmasaydı.

“Morgan, sadece düzeltme mektubunun biraz sert bir dille yazılmış olduğunu söylemeye çalışıyorum. Adamın tarzına birkaç övgü sözcüğünün etkisi uzun sürer...”

Morgan, “Şey, bence adamın tarzı berbaat,” dedi.

At Surat’a karşı sabrımı yitirmeye başlayarak, “Madem öyle, neden hatıralarını düzeltmesini istiyorsun?” diye sordum. Bugün öğleden sonra yapacak çok işim vardı ve şu ana kadar Morgan, salı günümün çoğunu işgal etmiş durumdaydı. Bütün sabahımı onun ret ve düzeltme mektuplarını okuyarak ve son derece titiz ve düşünceli yorumlar yaparak harcamıştım. Kâğıt yığınının ona geri götürdükten on beş dakika sonra ofisime, her zamankinden daha savunmacı olarak dalmıştı.

“Adamın disleksi hastalığı var, Jaaane. Anıları da bununla ilgili. Yazamayacağını bilirken ona yazabileceği yalanını söylemeyeceğim. Bu, anılarının tepki çekmeyeceği ve basılmaya değer olmadığı anlamına gelmiyor. Ama bir şeyler ‘anlatması’ için daha çok çalışması gerekiyor.”

“Morgan...”

“Bak, bana anladığını söyleme, Jaaane. Ben hayal kırıklığının ne olduğunu bilerek büyü...” Morgan, ağzını aniden kapattı. Yanaklarının hafif pembeleştiğini ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Kendine tam vaktinde hâkim olamamıştı.

“Morgan, bunda yanlış bir şey...”

“Senin bilgece sözlerine ihtiyacım yok, Jaaane. Umu- rumda olan tek şey, onları kendine saklaman.”

Sempati aniden bıçak gibi karnıma saplandı. Morgan,

öğrenme güçlüğü çekerek büyümüştü ve belli ki tüm hayatı boyunca bu durumu, tutumuyla fazlasıyla telafi etmişti. Onun sınıftaki kötü çocuklar tarafından hedef tahtası olarak seçilip taciz edildiğini gözümün önüne getirdim. Öğretmenler ve ailesi, ona endişeyle bakıyordu. Öğrenme güçlüğüyle baş edebilmek için kalın bir deri tabakası geliştirmeniz gerekiyordu. Morgan'ın kendine güvensizliğinin ve bir sürtük gibi davranmasının altında yatan sebep buydu: kendini koruma içgüdüğü. Tam da bu konu hakkında ben de bir şeyler bilmiyordum? “Morgan, bana güvenebilirsin.”

“Evet, güvenebileceğimi biliyorum, Jaaane.” Arkaya doğru eğilip inci kolyesiyle oynadı. “Çünkü eğer güvenmeseydim, senin hakkında çok utanç verici bir gerçeği ortalığa yayabilirdim.”

Bu da neydi? Lisede miydik? Sıkılmış dişlerimin arasından, “Ne gibi?” diye sordum.

“Senin Jeremy Black’e âşık olduğun gibi. Eminim o ve diğerleri bunu çok sevimli bulurlardı – ve biraz da acınası.”

Bu lise falan değildi. Tam bir beyaz diziye. “Her şeyden önce, Morgan, son derece yanılıyorsun. Jeremy Black’e karşı kesinlikle bir şey hissetmiyorum. Ve ikincisi, benim bir erkek arkadaşım var.” Yani, neredeyse bir erkek arkadaşım vardı. Erkek arkadaşım olması son derece olası olan adamla bu gece bir randevum vardı.

Morgan, “Her neyse,” dedi. “Bu Jeremy’ye sulanmadığın anlamına gelmez. Senin ona âşık gözlerle baktığını gördüm. Gözlerinin içine bile bakamıyorsun. Bu çok açık.”

“Peki, benim Jeremy’ye karşı olan sözde aşkım madem

bu kadar *açık*, o zaman bunu herkes biliyor demektir. O halde endişelenecek bir şeyim yok demektir, değil mi?” bu çıkış bir A+ alırdı. Çünkü bir ağız dalaşını kaybettiğinizde gece boyu kendi kendinizi yiyip bitirirken keşke söyleseydim diyeceğiniz türden bir şeydi.

“Ah, sanırım var,” dedi Morgan. “Sanırım Williaaam bundan büyük bir keyif alacak. Gwen de. Artı, yapım bölümündeki bütün diğer çocuklar. Senin için üzülebilirler bile. Herkes tarafından bilinen projeni rafa kaldır. Nasılsa danışmanın danışmanına duyduğun karşılıksız aşk yüzünden işine odaklanmanı senden bekleyemezler.”

Bu gece uyumak yerine kendime işkence etmektense, buna, tokat gibi bir karşılık bulmalıydım. Bununla dalga mı geçiyordu?

Dalga geçiyordu, değil mi?

“Eğer sırrımı saklarsan, ben de seninkini saklarım.” Ve bunu duyar duymaz Morgan elimdeki mektubu kaptı ve hızla ofisimden çıktı.

Karaib gözlerinin üzerinde kırpışan uzun kirpikleriyle Jeremy’nin yüzü her zamanki yavaş çekimle gözlerimin önüne geldi. Günlerdir onu düşünmemiştim. Beş yıldır her gün Jeremy Black’i düşünüyordum, ta Max’le ayrıldığımızdan beri. Fakat onun dudaklarını, ellerini düşünmeden iki buçuk gün geçmişti. Düşünebildiğim tek adam Timothy’ydi.

Ha. Morgan çok geç kalmıştı. Ağzımın suyunun aktığı günler geride kalmıştı. Endişelenmeme gerek yoktu. Eğer yapmam gereken çok işim olmasaydı, bunu gidip ona da söylerdim.

Gnat'ın bana dün neden gelmediğini ve telefonlarıma neden bakmadığını anlatan bir mesaj göndermiş olduğunu umarak elektronik postamı kontrol ettim. Kitabının düzeltilmiş birinci bölümü iyiydi, ama *Marie Claire* alıntısını vermek üzere üzerinde çalışabilmem için bir-iki ufak düzelmeye daha ihtiyacı vardı. Al işte. Tam Gnat'ın beni telefonla veya varlığıyla taciz etmesine ihtiyaç duyduğum zamanda ortadan kaybolmuştu. Telefonlarıma dün de bugün de bakmamıştı. Ve Jeremy, cilalanıp mükemmel hale getirilmiş alıntıyı cuma sabahı masasında görmeyi bekliyordu.

Gnat'tan gelen bir posta yoktu. Ama Eloise'den bir posta gelmişti. *Benim için endişelenme, tamam mı? Gerçekten çok, çok, çok mutluyum. ...E.*

Mutlu olduğunu belirtmek için üç tane (çok fazla) çok kelimesi kullanmıştı. Dün gece, akşam yemeğinden eve dönerken Eloise, mutlu olmaktan başka her şeye benziyordu. Ve bu sabah M31 otobüsüyle işe gelirken de durum aynıydı. Yol boyunca sadece elmas yüzüğüne ve pencereden dışarıya bakmıştı. Benden, cumadan önce Amanda'ya bu nişandan bahsetmememi istemişti; Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nda kendisi söyleyecekti.

Natasha'nın telefonumdaki numarasını sertçe tuşladım; hoparlörden sesli mesajı yükseldi. "Selam, ben Natasha. Aramanıza cevap veremediğim için üzgünüm. Bip sesinden sonra mesaj bırakın. Hoşça kalın!" Beşinci mesajımı bıraktım. Neredeydi? Ne yapıyordu da Çok Önemli Editörünün art arda gelen aramalarına geri dönemiyordu? Belki de Bay Yüzen Ev, seyahatinden erken dönmüştü. Belki de New

York şehrinin her yerinde seks yapıyorlardı. Mesela Central Park'taki Shakespeare Bahçesi'nin yere yakın ağaçlarının altında, Bloomingsdale'in asansörlerinde veya bir taksinin arka koltuğunda. Ya da...

"Peki, Natasha dün neden gelmediğini açıkladı mı?"

Döndüğümde kucağındaki kalın müsvedde tomarını göğsüne yaslamış olan Jeremy'nin, ofisimin kapısını doldurduğunu gördüm.

"Morgan, ona ulaşmakta sıkıntı yaşadığını söyledi," diye ekledi.

Şu küçük sürtük. Bu, onun bana işten bahsettiğini anlatmasının yoluydu.

Lamba düğmesine doğru konuşarak, "Ah, ee, Natasha'y-la konuştum," dedim. Belki de endişelenecek bir şeyim vardı. Yeni sevgilim buna takılsın takılmasın, hâlâ Jeremy'nin gözünün içine bakamıyordum. "Her şey yolunda. Kendini yazmaya o kadar vermiş ki, zaman kavramını yitirmiş ve yaratıcı süreçten kopmamak için dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasını istemiyor. Ünlüler!"

Jeremy, yavaş çekimde başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. "Nasılsa faturaları onlar ödüyorlar," diyerek iyi huylu bir tavırla karşıladı. "İşlerin yolunda gittiğine sevindim, Jane. Alıntı cuma sabahı elime geçecek, değil mi?"

"Kesinlikle."

Gnat'ın telefonumdaki numarasını tekrar tuşlamadan önce Jeremy'nin, koridorun aşağısında Paulette'le tartışmaya başladığını duyuncaya kadar bekledim. "Selam, Natasha, yine ben, Jane Gregg. Beni acilen araman gerektiğini sana

ilettiğimden emin olmak istedim. Umarım her şey yolundadır.”

Bir şeyler ters gidiyor olabilir miydi? Tıraş olurken kendini kesip doğruca Beverly Hills hastanesinin plastik cerrahisine gitmiş olabilir miydi? Şu an bıçak altında olabilir miydi?

Ukala, ha? Bu yüzden Gnatasha Nutley’nin beni aramak, toplantılara gelmek, birinci bölümü düzenlemek ve beni yardımcı editör olarak kullanmak yerine ne yapmakta olduğunu tam olarak biliyordum. Dağıtımçı bir çocukla sevişmek, Manolo Blahniks’in telif haklarını satın almak veya meditasyon yapmak dışında, Gnat bana kendimi tekrar görünmez Jane Gregg gibi hissettiriyordu.

ON

Banana Republic'ten alınma sevimli kıyafetim –soluk pembe bir bluz ve soluk gri dar paça pantolon– Timothy'le birlikte, Küçük Hindistan olarak da bilinen Doğu 6. Sokak'ta yürürken Hint yemeklerinin kokusunu emiyordu. En azından ceketim köri kokmaktan kurtulmuştu. Bir kez daha, cildimin birazını sergileyebilmek adına ceketimi ofisteeki sandalyemin arkasında bırakmıştım. Kolsuz bluzum kurumsal kesimdi, yani: kayak yaka. Bu da randevularımdan, çocuklardan veya annelerinden gelmesi olası yorumların önünü kapatıyordu.

Eloise bugün işyerini arayıp hasta olduğunu bildirmiş ve izin almıştı (aslında Zihinsel Sağlık Günüydü), bu yüzden *aynı kişiyle ikinci randevuma* hazırlanmama yardım edememişti. Serge konusunda iyi olduğundan emin olmak için birkaç kez ulaşmaya çalışmıştım ama ya ekrandan öteye geçememişim, ya da East River kordonu boyunca çirkin suya bakarak yürümek için çıkmıştı. Ne zaman Eloise ortadan

kaybolrsa bu, düşündüğü ve yalnız yapmak istediğı anlamına gelirdi.

Timothy'nin varlığı çok güçlüydü. Bir anlığına evli olduğumuzu ve beraber arkadaşlarla veya onun akrabalarıyla birlikte yemeğe gidiyor olduğumuzu hayal ettim. Jane Greggely. Bu isim zihnimi doldurup kendini sürekli tekrarladı. Acaba bilinçaltım bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Yani o –adıyla birlikte– benim öbür yarım mıydı?

Tamam, tamam. Biraz fazla ileri gittim. Okuduğum her makaleye, kitaba veya başkalarının tavsiyelerine göre, “sadece eğlenmek,” “tadını çıkarmak,” “tek seferde bir kişiyle ve bir gün çıkmamız” gerekiyordu. *Lütfen*. Timothy Rommely kadar mükemmel biriyle çıkan herkes kendini onunla evli hayal ederdi. Belki bu yüzden asla kendimi Jeremy'yle evli hayal etmemiştim. Çıkmamıza bile imkân yoktu.

Yüzü yukarı dönük olan Timothy, derin bir nefes alırken “Mmm...” diye mırıldandı. “Harika bir koku alıyor musun?” Bugün daha önce beni aradığında Hint yemeklerine, Birinci ve İkinci Bulvarlar arasındaki blokta her köşeye ve çatlağa sıkışmış küçük, izbe, saçma derecede ucuz restoranlara bayıldığını söylemişti. Sokağın sadece güney tarafında bile bunlardan yirmi tane vardı. Söylentiye göre restoranlar tek mutfağı paylaşıyorlardı. Timothy, “İşte bu,” dedi. “Küçük Bombay. New York'un en güzel tandırının burada olduğu söylenir.”

İçeriye adım atar atmaz etrafımızda gülümseyen üç garson belirdi. Blokta bulunan bütün o diğer restoranlara rağmen bu dar ve uzun restoran kalabalıktı. Metreler boyunca

rengârenk peri ışığı, yılbaşıymış gibi bütün duvarları ve tavanı süslüyordu. Büyük pencerenin önünde, altın püsküllü beyaz entari giymiş yaşlıca bir adam, bacak bacak üstüne atmış sitar çalıyordu. Her yerde çiftler vardı. Konuşuyor, gülüyor, egzotik yemekler paylaşıyor, kendilerini sakınmıyorlardı. Onlardan biri olmak ne kadar iyi hissettirmişti.

Timothy’le birlikte, yemeğimizi seçerken, onu yerken harcadığımızdan muhtemelen daha fazla zaman harcamıştık. Sebzeli börekler, içi patates ve bezelye doldurulmuş ekmekler, tavuk tandır, Biryani pilavı, kuzu tikka, gizemli bir sosun içinde ıspanak ve peynir. Ve Hint birası. Hint yemeklerine bayılırdım, yani Timothy için bir *ben de* daha. Eloise’in eski erkek arkadaşlarından biri beni Hint mutfağıyla tanıştırmıştı. Sanki büyürken yediğim tüm o yavan tavuk ve haşlanmış sebzeler evden uzaklaşmış, hayat bulmuşlardı. Yemeğin böyle bir tat vereceğini tahmin etmezdim. Hint yemeği yediğimde kendimi Satış Planında Başlangıç Seviyede olan New York şehri yerine egzotik ve ilginç bir yerde hissederdim. Bir keresinde Ina Teyzem’i Hint yemeğini denemeye ikna etmeye çalışmıştım. Bana, bu tür saçmalıklar için fazla yaşlı olduğunu söylemişti.

Garson, masamıza bir tabak kraker ve üç küçük kâse değişik soslar koydu, sonra uzun ve buzlu bardaklarımıza Taj Mahal birası doldurdu. Timothy bardağını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Şeref. İyi bir şeylerin başlangıcına.”

Bardağımı tokuşturup aynı mutlu ve utangaç tebessümle karşılık verdim. Üçüncü bir buluşmanın olacağına işaret eden bir tebessümle. Timothy’yi Dana’nın düğününe davet

edebileceğimi gösteren bir tebessümle. Kalbim yerinden oynadı. *Lütfen, lütfen, lütfen*, diye yalvardım. *Lütfen bu seferki işe yarasın. Bunu almama izin ver. Bu adamın Dana'nın düğününde yanımda oturmasına izin ver. Yüzen evde oturan adamla en son ameliyat teknolojilerini tartışsın, adam buna bayılacaktır. Natasha, Timothy'yi beğeniyle süzüp kulağıma, "İyi iş çıkartmışsın, Janey," desin. Plaza Otel'in balo salonunda çalınan her dans müziğinde Timothy'yle, koyu renk gözleri sadece bana bakarken dans edeyim.*

Timothy, "Bugün işlerin nasıldı?" diye sordu.

Bu sıradan sorunun bana ne çok anlam ifade ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Max bu sorudan nefret ederdi. Bunun gereksiz bir sohbet olduğunu, kimsenin gününün kimseyi ilgilendirmedeğini, orada olmadığın için nasılsa "anlamayacağını" düşünürdü. Max, birinin derdine ortak olmak kavramını anlamazdı. Hatta gününün nasıl geçtiğini soracak birinin bile olmasının ne demek olduğunu. Max Reardon'un Bay Mükemmel olmadığını nefretle hatırladım. Beni terk ettiği an, tam olarak bu hale dönmüştü. Ve onunla ilgili sinir bozucu detayları hatırladıkça öfkeleniyordum.

Sert biradan bir yudum alırken, "Aslında biraz tuhaf," dedim. "Yıldız yazarım kayıp."

Timothy, mükemmel kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Kayıp?"

"Dün sabah için benimle bir toplantı ayarladı ve hiç gelmedi," diye açıkladım. "Dünden beri beş veya altı kez aradım, ama geri aramadı. Zamanımızın çok az kaldığını biliyor."

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. “Belki bir şey olmuştur.”

“Yo, olamaz,” dedim. “Büyüleyici bir hayat yaşıyor. Onun gibi insanların başına bir şey gelmez.”

Timothy, sosların en baharatlısına bir parça kraker bandırdı. “O tipleri bilirim. Onun gibi bir kuzenim var. Brad Pitt’e benziyor, Harvard’dan yüksek onur belgesiyle mezun oldu, borsada ilk milyonunu kazandı ve henüz otuz yaşında bile değil.”

Güldüm. “Benim de öyle bir kuzenim var. İçi Chanel’le dolu bir gardırobu var ve iki ay içinde Plaza Otel’de evleniyor. Nişanlısı internette ilk milyonunu kazanmış.”

“Bir *ben de* daha,” dedi Timothy. “Bu kaçınıcı oldu?”

O kadar şiddetli gülümsüyordum ki yüzümün patlayacağını düşündüm. “En az elli.”

“Ve bu daha ikinci buluşmamız. Üçüncünün sonunda, yüz taneyi buluruz. Tabii ben, üçüncünün olacağını *var sayarak* konuşuyorum.” Büyüleyici. Son derece büyüleyici.

Kalbim göğüs kafesimi *bum, bum, bum* diye dövüyordu. Gerçekten hızlı. Güçlkle fısıldayarak, “Umarım olur,” diyebildim.

Timothy, “Elli birinci *ben de*,” diye mükemmel bir cevap verdi. “Biliyor musun, Jane, senin de internet milyoneri bir nişanlının olmaması beni şaşırtıyor.”

“Benim mi? Neden?”

Gamzelerini göstererek, “Övgü almaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

Ha? Yüzüm tüm masumiyetimi ele vermiş olmalıydı,

Çünkü güldü.

“Vay canına. Tam bir diva değilsin, değil mi?”

Aklıma Gnat geldi. “Keşke. Sadece yirmi dakikalığına bir süper model gibi görünmenin ve istediğim şeyi söyleyip istediğimi yapabilmenin, etrafımdakilerin bana yağ çekmesinin nasıl bir duygu olduğunu bilmek isterdim.”

Timothy arkasına yaslanırken, “Kulağa geldiği kadar hoş bir duygu olmadığına bahse girerim,” dedi. “Geçen hafta ünlü bir rock yıldızı, hastanenin acil odasındaıdı. Yaklaşık yetmiş tane uyku hapı içmişti. Sahip olduğu şeyler ona kendini, hayatta kalmak isteyecek kadar bile yetmemiştı. Bu kötü. Gerçekten kötü.”

İki garson, üzerinde, buharları tüten sığ gümüş kaplar bulunan bir arabayı iterek masamızın önüne yanaştı. Tabaklarımız, hayatımda görmediğim kadar hoş kokulu ve renkli yiyeceklerle doldu. Timothy ve ben, yemeklere yumulduk.

atalı, ağzına giden yolu yarılanmış haldeki Timothy, “Bu arada ben ciddiıdim,” dedi. “Birinin seni kapmamış olması beni şaşırttı.”

Yanaklarımın pembeleştini hissettim. Bunun suçunu baharatlı yemeklere ykleyebildiğim için mutluydum. İltifatlara kesinlikle alışkın değildim. Özellikle midemde komik hislere yol açan birinden. Fena halde onu öpmek istedim. Timothy’dan alacağım uzun bir öpücük için memnuniyetle masanın diğer tarafına uzanır, Banana Republic’ten seksen yedi dolara satın aldığım montumun kuzu tikkaya ve peynir sosundaki kremalı ıspanağa bulaşmasına göz yumabilirdim.

“Ciddi bir ilişkim oldu, ama yıllar önce sona erdi.”

Timothy, ikimiz için dolgulu ekmekten kesti. “Onun kalbini kırdın yani, ha?”

Biryani pilavımdaki kuru üzüme bakarak, “Tam tersi,” dedim.

Gülümseyerek, “Aptal,” dedi.

Gözlerinizin ışıldadığını gerçekten hissetmek ne hoş bir duyduydu, değil mi?

“Peki, ya sen?” diye sordum. “İyi görünümlü, müsait bir doktor? Duyulmamış şey.”

Timothy, garson su bardaklarımızı tekrar doldururken, “Benim de birkaç ciddi ilişkim oldu,” dedi, “Ama hiçbirini yürümedi. Tıp okumak için Rodos Adası'na taşınmam ciddi bir kolej aşkını öldürdü, bir diğerini tıp okulu kendisi halletti. Yerleşik hayata geçtiğimden beri de bir kız arkadaşım olmadı. En az kendim kadar meşgul birini bulmam lazım, kendini tam anlamıyla kariyerine adanmış birini. Senin gibi. Jeff bana senin sürekli fazla mesai yapmakla ünlü olduğunu söyledi.”

Amanda'ya hava dalgalarıyla sessiz bir teşekkür gönderdim. “Eğer bir yere varmak istiyorsan buna mecbursun. Terfi için ölüyorum. Şu üzerinde çalıştığım proje –şu an kayıp yazarın *yazmadığı* yani– her şey ona bağlı ilerliyor. Her şey.”

Kaptan pilavının üzerine ıspanak alırken, “Ne gibi?” diye sordu.

“Yükselmem gibi. Daha etkileyici bir unvan gibi. Altı yıldır kendimi yırtarak çalışmamın farkına varılması gibi. İkinci editörlük demek, yardımcı editörlük yolunun sonuna

geldiğın anlamına gelir. Hayatımdan bu kelimeyi çıkartmak için sabırsızlanıyorum.”

Timothy, çatalın ucuna saplanmış bir parça kırmızı tavuğu dudaklarıma doğru uzatırken, “Bu, tavuk tikkayı bitirme-me yardım etmeyeceğın anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Bu bir rüya olmalıydı. Ina Teyze’nin ve annemin bağımlısı oldukları o eski *Dallas* dizisindeki gibi. Her an uyanıp tavuk tikkanın leziz kokusunu alacak ve o mükemmel çiftlerin ve randevuların benim için var olmadıklarını fark edecektim. Tabii eğer bu çok uzun bir rüya değilse, zira Timothy beni Posh’un önünden alalı bir buçuk saat geçmişti. İkimiz de hâlâ buradaydık.

Timothy, Union Square sinemasındaki imtiyaz memuruna Değer-Kombo için (koca bir kova patlamış mısır ve hayatımda gördüğüm en büyük Pepsi bardağından oluşan birleşim) on dolarlık banknot uzatırken bana, “Hayır. Hayır. Ve hayır. Ama teşekkürler,” dedi. Para üstü olarak bir çeyreklik aldı.

Küçük Bombay’daki hesaba, sinema biletlerine veya patlamış mısırla gazozun parasına katkıda bulunma isteğimi reddetmişti. Ina Teyze, bundan hoşlanırdı. Dana da. Asla itiraf etmemiştim, ama onun bu randevu geleneklerine bağlılığı beni fazlasıyla memnun etmişti. *Mademoiselle* ve *Glamour* dergilerinin anketlerine göre otuz beş yaşın altındaki kadınların sadece yarısından biraz fazlası erkeklerin en azından ilk buluşmada ödemeleri üstlenmelerini bekliyordu. Bu konu midemi bulandırmıştı. Günümüzde, babalık izni

çağında ve 500 büyük şirketin kadın CEO'larının olduğu dönemde, randevunun bütün hesaplarını bir erkeğin ödeme yükümlülüğü fikri tuhaftı. O zaman neden bir randevunun ardından sorulan ilk soru “Hesapları ödedi mi?” oluyordu?

Benim kollarımda patlamış mısır kovaşı, Timothy’de kola fıçısı, çok katlı devasa sinema binasının bilet kuyruğunda bekledik. Boy olarak birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu fark etmekten kendimi alamadım. Zahmetsiz bir boyun eğme hareketiyle başımı onun omuzuna yaslayabiliyordum. Timothy’le beraber, yirmi saniye içinde sinemaya gitmeye karar vermiştik. Arnold Schwarzenegger konusunda da *ben de* olduğumuz ortaya çıkmıştı.

Önümüzdeki kadın, “Bundan bıktım artık!” diye tısladı.

Kadının yanındaki, beyzbol şapkasını ters takmış olan uzun boylu çocuk, yüzünde utangaç bir ifadeyle etrafına bakındı. “Debbie, şimdi zamanı değil, yoksa...”

Ellerini kalçalarına koyan Debbie, “Ah, gerçekten mi?” diye patladı. “Doğru zaman veya yer *hangisiymiş*? Seninleyken asla yeri veya zamanı gelmiyor, Rob.”

Timothy’yle birbirimize bakıp gülümsedik. Kuyrukta kavgaya eden çiftler her zaman bütün filmlerden daha komikti.

Rob, Charlie Amcam’ın sesinde hep bulunan bezginlikle, “Debbie, sadece filmi izleyip hoşça vakit geçiremez miyiz?” diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturan Debbie, “Hayır, geçiremeyiz,” diye cevap verdi. “Hemen bir cevap istiyorum. Aynı eve taşınıyor muyuz, taşınmıyor muyuz?”

Rob kıpkırmızı kesildi. Timothy ve ben bakışlarımızı

yere çevirdik. Bir anda Debbie ve Rob'un samimi kavgasının hemen önündeki sıramız, çok yakınlaşmıştı. Durum ciddileşiyordu.

“Debbie, sinemadayız! Üstüme gelme.”

Timothy'nin kulağına, “Debbie'ye beş saniye veriyorum,” diye fısıldadım. Timothy bana alaycı bir bakış attı. “Bir, iki, üç...”

Debbie, üçte dışarı fırladı. Rob, arkasından bakıp gözlemini devirdi, başını iki yana salladı ve patlamış mısırını yemeye başladı. Ağzındaki kırıntıları duyabiliyordum.

Timothy ve benim arkamızda oturan yirmi iki veya yirmi üç yaşlarındaki bir kadın, Rob'a bakabilmek için sıradan birkaç adım uzaklaşıp artık kendisine Ucube Gezegeninden düşmüş gibi bakan Rob'a, “Peşinden gitmeyecek misin?” diye sordu. “Sana inanamıyorum.”

Rob, ısıırıcasına, “Seni tanıyor muyum?” dedi. “Sen kendi işine bak.” Tekrar önüne dönüp patlamış mısırını yemeye devam etti.

Kendi işine bakacak olan, Ina Teyze'nin dudaklarından sık sık çıkana benzer, bir ses çıkarttı, sonra sırasına geri döndü. Rob da benzer bir ses çıkartıp sırayı terk etti, arkasında mısırdan bir yol bırakarak gitti. Arkama dönüp kadına iyi iş gülümsemesiyle baktım.

Kadın, “Erkeklerin hepsi birer pislik,” dedi. Başımı çevirip ayaklarıma baktım.

Timothy bana bakarak, “Hepimiz değil,” dedi.

Ona gülümsedim ve Debbie ve Rob'dan kalan boşluğu doldurmak için ilerledik. Tam zekice bir şey söyleyecektim

ki önümüzdeki yüksek sesli kadın lafımı ağzıma tıkadı.

“Arnold Schwarzenegger basbayağı seksenlerin adamı,” diye ısrar ediyordu. “Neredeyse elli yaşında falan. Kesinlikle onun işi bitti.”

Yanındaki erkek arkadaşı “Bitmedi,” dedi. “Arnold yaşsızıdır.”

Timothy bana fısıldayarak, “Aynı erkekler, kadınlar ve ilişkiler gibi,” dedi.

Tamam. Buraya kadar olmalıydı. Ina Teyze sıradan çıkıp beni çimdikleyecek miydi? Yatağında tek başıma, Opera Adam'ın gıcırtilarına ve ohlarına mı uyanacaktım? Yoksa gerçekten burada, yaşayan en mükemmel insanoğlunun yanında bir randevuda mıydım?

Sıra ilerledi; arkamdaki kadın bana çarptı. Bu bir çimdik kadar iyiydi. Hâlâ buradaydım.

Sinemadaki koltuklarımız tam orta bölgenin ortasıındaydı. Timothy, “Rekabete değer koltuk tercihi,” dedi. “Bu önemli bir şey.” Ağzımın önünde bir parça patlamış mısır salladı ve bana gülümsedi.

Ağzımı açtım. Timothy patlamış mısırı geri çekip beni öptü.

Arkamızdaki kızgın sesli bir kadın, “Hey, siz ikiniz bütün gece oynaşacak mısınız?” dedi. “Başınızdan ekranı göremiyorum.”

Timothy'yle birlikte arkamıza dönüp baktık. Kızgın kadın, o sırada tek başına oturuyordu. Timothy, bütün gamzelerini ortaya çıkartarak, “Evet, efendim,” dedi. “Bütün gece öpüşüp koklaşacağız.”

Kadın dudaklarını şaklatarak gürültülü bir gösteri eşliğinde oturduğu koltuğun solundakine geçti.

Sinemanın ışıkları kararmadan hemen önce Timothy bana, “Beni yalancı çıkarmayacaksın, değil mi?” diye fısıldadı. Koltuğuna biraz daha alçaldı, elimi eline aldı ve bana baktı.

Kalbim yerinden oynadı, gözlerimi ondan alamadan ben de alçaldım. Başımı sağa sola sallayamayacak veya hayır diyemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm, onun yerine, oturduğum yerde büzüştüm. Ve salonun, konuşmak, yere çöp atmak veya sigara içmek konusundaki sinir bozucu Dolby dijital uyarı sesleri arasında Timothy Rommely ve ben, öpüşüp koklaştık.

Zırrrrr!

Bu benden uzakta kalmaya dayanamadığını söylemek için geri gelen Timothy miydi? Bu gecenin ne kadar muhteşem olduğunu düşünürsek, bu hayal kesinlikle gerçek olabilirdi. Ama içimden bir his bunun, apartman anahtarını kaybeten kiracılardan biri veya birinin binaya girmeye çalışan erkek arkadaşı olabileceğini söylüyordu. Başkasının kapısını çalabileceklerini düşünerek duymazdan geldim.

Gözlerim kapalı, battaniyemi çekip karnımın üzerine yattım. Parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Timothy’nin iyi geceler öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordum. Düzeltmem lazım, öpücükler. İki kocaman öpücük. Öpücükler arasında *cumartesi gecesi* çıkmayı teklif etmişti. Eğer bir erkek size cumartesi gecesi için çıkma teklif ediyorsa, özel-

likle bu en önemli üçüncü randevuya denk geliyorsa, bir yerlere doğru yol almaya başladığınızı bilirdiniz.

Zırrrrr!!

Üzerimdeki battaniyeyi fırlatıp kapının yanındaki dahiliye gittim. “Ne var!” diye bağırdım.

“Jane? Benim, Natasha.”

Natasha mı?

Otomatı açıp Natasha’yı içeriye aldım. Hafta içiydi ve saat gece yarısı on iki buçuktu. Natasha aşırı cüretkârdı! Önce iki gün boyunca kayboluyordu, sonra beni inanılmaz derecede güzel bir rüyanın tam ortasında uyandırıyor. Şey için... ne için? Benden ne isteyebilirdi ki? İçerideki dağınıklığa bir göz attım ve yapabildiğim kadar dik durdum. Onu burada istemiyordum. Zavallı küçük dairem hakkında ne düşünecekti? En azından burada çok az zaman harcadığımı düşünüyordu. Burasının benim evim olduğunu bilse utançtan ölürdüm. Dairemden kendi çapımda gurur duyuyor olsam bile. Ama bir şeyinizi birisine göstermekten utanç duyuyorsanız, onunla gururlanabileceğinizden emin değildim.

Kilidi çevirip kapıyı emniyet zincirinin izin verdiği ölçüde araladım ve merdiven boşluğuna baktım. Altıncı kata tırmanırken ayakkabılarının narin sesini duyabiliyordum. Eminim ki altı kat olsun olmasın, çıkarken hiç acele etmiyordu. Aniden zincirlerinin şingirtısı duyuldu, sonra kırmızı lüleler ortaya çıktı. Emniyet zincirini kaydırıp kapıyı daha geniş açtım.

“Natasha? Ters giden bir şey mi oldu?”

Bulunduğum kata ayak basarken gülümsedi, zayıf bir

gölümsemeydi. Sanki Arizona'daymış gibi beyaz kolsuz bir bluz ve beyaz pantolon giyiyordu. Ve her zamanki gibi bir sürü gümüş takısı vardı.

Natasha, "Yo, hayır," dedi. "Kötü bir şey yok. Nehir kenarında gece yarısı yürüyüşü yapmak için çıkmıştım ve tam senin binanın önünden geçmekte olduğunu fark ettim. Aşağıdaki zilde adın yazılıydı ve ben de düşündüm ki..."

Kimse gece yarısı nehir kenarında yürüyüşe çıkmazdı. Hele hafta içi. Hem de tek başına. Hele ki bir kadın, imkânsızdı.

Natasha, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu.

Kapıyı ardına kadar açtım. "İçecek bir şey ister misin? Bitki çayım, hazır kahvem var, belki biraz da portakal suyu. Keşke sana ikram edecek başka bir şeyim olsaydı, ama burada pek bulunmuyorum ve dolapta ne varsa çöpe gidiyor..."

Lülelerinden birini omzunun üzerinden geriye atan Gnat, "Bitki çayı harika olur," dedi. Etrafa bir göz attı. "Sen ve erkek arkadaşın kavga etmediniz, değil mi?"

Benim erkek arkadaşım. Bu kelimelerin bana ait olmasına çok az kalmıştı. "Ah, hayır," dedim. "Sabah erken rotasyonu olduğu günlerde geceleri birlikte kalmıyoruz, bu yüzden..."

"Rotasyon mu?" diye sordu Natasha. "Doktor mu?"

"Stajyer doktor. New York Hastanesi."

"Vay, bir doktor," diye bağırdı. "Annenle baban gurur..." lafını kesti. "Yani, annen çok gurur duyuyor olmalı."

Küçük koridora yönelirken, "Gidip sana şu çayı getireyim," dedim. Aslında sanırım annem bir doktorla çıkıyor

olmamdan etkilenmezdi. Annem tam bir “insanları dış görünüşüne göre yargılamayın” inananıydı. Ve eğer bir tamirci bir doktordan daha insancılrsa, tamirciyle çıkıyor olmamı tercih ederdi. Gnat’ın annemin ölümünden haberinin olmaması beni biraz şaşırttı. Onun annesi, benimkiyle arkadaştı. Gnat annesine, anılarının editörünün ben olduğumu söylediğinde Bayan Nutley bundan hiç bahsetmemiş miydi? Sonra yine, Natasha Nutley’nin herhangi biriyle sohbete gireceğinden şüphe duydum.

Natasha peşimden, “Eğer sorun olmazsa,” diye seslendi.

“Çekinme, eğer istersen yatağın üzerine oturabilirsin,” diye seslendim mutfaktan. Futonu toparlayıp kanepe haline çevirecek vaktim olmamıştı. Dairem hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Yüzünde korkunç bir ifadeyle, her an acaba bir su böceği gelip ayakkabısına tırmanacak mı diye etrafına mı bakınıyordu? Benim gibi büyük bir kıdemli editörün nasıl olup da böyle fuşya rengi Parsons masası ve Venedik tarzı plastik güneşliklerinin olduğunu mu merak ediyordu?

Suyu kaynamaya bıraktım ve evyenin altındaki dolap kapğını açıp Serge ve Eloise’den ses var mı diye dinledim. Eve geldiğimden beri hiçbir ses duymamıştım. Bu geceyle ilgili her şeyi baştan sona Eloise’e anlatıp onunla ilgili olanları duymak istiyordum. Belki Eloise ve Serge dışarıya çıkıp bir gece kulübüne gitmişlerdi.

Gnat, “Bir sakıncası olmadığına emin misin?” diye seslendi.

Gnat neydi, bir güneyli mi? Daha iyi bir soru: Burada ne arıyordu?

Bambu tepsi yüklendi, içeriye geri döndüğümde Gnat'ı futonun üzerine oturmuş, öne doğru eğilmiş, yüzünü kucağındaki bir yastığa gömmüş olarak buldum. “Natasha, iyi misin?”

Burnunu çekip bana baktı. Ağlıyordu. Elimdeki ağır tepsiyle ne yapacağımı bilemeden orada öylece dikiliyordum.

Dikleşip gözlerinin altını silerken, “Özür dilerim,” dedi. “Galiba gitsem iyi olacak.” Ama gitmek yerine tekrar göz yaşlarına boğulup yatağıma geri oturdu.

Gnatasha Nutley, benim evimde ağlıyordu.

Elimdeki tepsiyi Parsons masanın üzerine bırakırken, “Yazamama hastalığı falan mı geçiriyorsun?” diye sordum. “Bunu atlatmana yardımcı olabilirim. Bazen tek gereken ilham perisini tekrar yakalamaktır, önündeki engeli kaldırman yeterli...”

Başını kaldırıp bana baktı, gözyaşıyla lekelenmiş yüzü hâlâ çok güzeldi. Burnu bile kızarmamıştı. “Hamileyim.”

Oh. Hah. “Ve, ee, yani, ee...”

Gnat, “Mutluyum, gerçekten mutlu,” dedi. “Ve Sam, çok heyecanlı. Ona uzaktan söylemem gerekti, elbette, ama nasıl sevinç çılgınlıkları attığını duymalıydın! O kadar heyecanlandı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmam gerekti.”

Ve ağlıyordu çünkü...?

“Sorun şu ki...” Gnat gözlerini sımsıkı kapadı, yüzü buruştu. “Sam’le evlenmek istediğimden emin değilim. Onu tüm kalbimle seviyorum. Çok seviyorum, ama bilmiyorum.”

Suda bir şey mi vardı? Benim içmediğim suda? Bütün bu evlilik teklif eden erkeklerin ve emin değilim diyen kadın-

ların nesi vardı?

Ne diyeceğimi bilemedim. “Ben, şey, gidip sana mendil getireyim.” Şey bu *bir şeydi*. Ve mendile gerçekten ihtiyacı vardı. Burnunu yastığının üzerinde çekiyordu.

Bir rulo tuvalet kâğıdı almak için banyoya gittiğimde Gnat, “Çok fazla hata yaptım,” diye devam etti. Elimden gelenin en iyisi buydu, tabii, sert kâğıt havluya gözlerini silip burnunu sümkürmek istemediği sürece. Ona ruloyu uzattım ve bir parçasını kopardı. “Artık daha fazla hata yapmak istemiyorum ve...” yüzünü elleriyle örttü. Lüleleri her yere dağılmıştı. Bir an, annelik içgüdüsüyle saçlarını yüzünden çekmek istedim. Ama yapamazdım. Bu, Gnatasha Nutley’di. Ben kimdim ki ona dokunacak? Bu aynı Madonna’nın, Sharon Stone’un veya Julia Roberts’in oturma odanızda ağlaması gibi bir şeydi. Burası kendi evim olmakla birlikte kendimi bir nevi izinsiz girmiş gibi hissediyordum. İnce bir sesle, “Bebek için doğru olanı yapmak istiyorum,” dedi.

“Eminim yapacaksın, Natasha,” dedim. Sonuçta annelik içgüdüsel değil miydi? Uyduruk ünlüler bile iyi birer anne olabilirdi. “İhtiyacın olan tek şey, evlilik fikrine alışabilmek için biraz zaman, o kadar. Tüm hayatın değişecek.”

Burnunu sümkürüp hıçkırdı. “Sanırım öyle.”

Tam boy yatağın olabildiğince en uzak köşesine oturdum. “Benzer durumda olan bir arkadaşım var. Hamile değil, ama erkek arkadaşı evlenme teklif etti, o da kabul etti, ama onu gerçekten sevmiyor. Yani evlenmek için yeterince sevmiyor.”

Natasha, “Yani onunla evlenecek mi?” diye sordu.

Tatlı, cömert, eğlenceli, kendine has Eloise Manfred, sırf evlenmiş olmak için sevmediği bir adamla mı evlenecekti? Hayır. Bunu yapmayacaktı. Yapacak mıydı? “Bilmiyorum. Umarım yapmaz.”

“Her kadın evlenmek ister,” dedi Natasha. “Biri bunu teklif ettiğinde hayır demek zor. Özellikle otuzuna merdiven dayamışsan. Kimse bunu benden daha iyi anlayamaz.”

Başımla onayladım. Eloise otuz birine giriyordu. “Ama eğer Sam’i seviyorsan neden onunla evlenmek istemiyorsun?”

Natasha, soluk pembe platform terliklerin içindeki ayaklarına baktı. Tekrar yüzünü elleriyle kapattı. “Bilmiyorum. Belki sadece anne olmaktan korkuyordumdur. Daha önce hiç anne olmadım ve nasıl olduğunu bilmiyorum... Bununla baş edemeyebilirim ve...” Yine ağlamaya başladı.

Olduğum yerde kıvranıyordum. Onu nasıl avutacağımı bilmiyordum. “Bunu rahatlıkla başaracağından eminim, Natasha,” dedim tekrar. “Bu, ee, içgüdüsel bir şey.”

Birkaç kez iç çekip burnunu sümküdü. “Bir fincan çay alabilir miyim?”

İkimize birer fincan sıcak su doldurup fincanlardan birini ona uzattım. Bir paket Sweet’n Low çayını yırtarak açtı ve fincanın içine salladı.

Fincanını avuçlarıyla sararken, “Sanırım bu biraz tuhaf görünüyor olmalı, değil mi?” dedi. “Gecenin bu saatinde evine gelmiş ağlıyorum. Başka gidecek bir yer bulamadım. Yani, artık New York’ta tanıdığım kimse kalmadı.”

“Annenle babana ne oldu?” diye sordum ve soru dudaklarımın dökülür dökülmez pişman oldum. Biyografisinin

ana hatlarını belirlerken anne babasıyla olan gergin ilişkisinden bahsetmişti. Yazdıklarının çoğunun drama uğruna abartılı şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de değil-di? Belki de bu yüzden annemin öldüğünden haberi yoktu.

Duyduğumdan bile zar zor emin olduğum alçak bir sesle, “Beni pek sevmezler,” dedi. Çayından bir yudum aldı.

Anne-babasını hatırladım. Dünyanın en sıcakkanlı insanları değillerdi. Forest Hills’e dair, Natasha’nın anne ve babasını pek düşünmemiştim. Her ebeveyn gibi birer ebeveyndiler. Kızar, bağırır, çağırırlardı. En azından Natasha, ikisine de sahipti. Ben Gnat’la tanıştığımda, sadece bir tane-si hayattaydı. Gene de kederli olan oydu. Eğer ebeveynleri onu sevmiyorduysa, bunun sebebi Natasha’nın onlara karşı kötü davranması veya çok kötü bir şey yapmış olmasıydı.

Natasha, “Senin annenle babanın ne hoş insanlar olduğunu hatırlıyorum,” dedi. “Dana’ya baktığım zamanlarda Dreer’ler eve birkaç kez senin annen-babanla gelmişlerdi, kek yapıp kahve içmişlerdi. Annen bana hep gülümserdi ve saçımın ne kadar güzel olduğunu söylerdi, babansa bana hep fazladan bir dolar verirdi. Çok naziktiler.”

Annem gerçekten onu her gördüğünde Natasha’nın saçlarını överdi. Bunu unutmuştum. Ve babamın bir dolar verişini gözümün önüne getirebiliyordum. Bana da sürekli birer dolarlık banknotlar verirdi. Her sabah okula vardığımda, bir yerlere saklanmış bir dolar bulurdum, cebimde, ceketimde, öğlen yemeği çantamda, defterimin arasında. Ve sonra artık onları bulamayacağımı bildiğim gün geldi.

Elimdeki çay fincanına bakarak, “Annem öldü,” dedim.

“Epey zaman oluyor. Kolejdeki ikinci yılımda.”

Nefesini tuttuğunu duydum; bu beni öyle şaşırttı ki dönüp yüzüne baktım ve bir an bakışlarımız kilitlendi. “Çok üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum.”

Annemle ilgili neden, nasıl, ne zaman gibi sorular sormaması için çabucak, “İyi bir anne olacaksın,” dedim. “Bundan eminim.”

Davranışına saygı gösterdi ve annemle ilgili bir şey sormasını istemediğimi anladığı hissine kapıldım. Çayından bir yudum aldı ve zayıfça gülümsedi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim. Ama öyle düşünmüyordum. İyi bir anne olup olmayacağına dair bir fikrim yoktu. Aslında, anladığım kadarıyla, ilk başta iyi bir anne olup olamayacağına dair endişeler taşıyorsanız, iyi anne olma şansınız yüksekti.

“Peki, erkek arkadaşının adı ne?” diye sordu.

“Timothy.”

“Timothy,” diye tekrar etti. “Bu adı hep sevmişimdir. Peki, aradığın aşk mı?”

“Olabilir.” Ve bu doğrudu.

“Dün ve bugün aramalarına cevap vermediğim için üzgünüm,” dedi Natasha. Ayağa kalkıp elindeki fincanı bambu tepsiye koydu. Pencereye yürüyüp sahte Venedik işi perdelerin ardından dışarıya baktı. “Bebek haberiyle korkudan sarsılmıştım, bu yüzden...”

“Sorun değil, Natasha. Seni anlıyorum.”

“Ama bugün çalıştım. İkinci bölümün müsveddesini düzelttim. Yarın fakslarım. Üçüncü bölüm için ilk müsvedde

üzerine yazdığın notları okudum ve seninle tamamen aynı fikirdeyim. O bölümde benim aşk geçmişime odaklanmak mükemmel bir fikir. Okuyucuya duygusal geçmişimin nereden geldiğini ve sonuç olarak nasıl ruhumu satar hale geldiğimi vermek. Sanırım bu ilginç olacak.”

Sefil, daha doğru bir kelime olurdu. “Jimmy Alfonzo’yla başlayabilirsin.”

Natasha oturdu. “Jimmy Alfonzo. Onu hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedim. “O, eve dönen kraldı. Belki de eve dönüp de tacı reddeden tek kraldı. Senin sonsuza dek erkek arkadaşındı. Yaklaşık altıncı sınıftan mezuniyete kadar, değil mi?”

Çayına uzanırken, “Aralıklarla,” dedi. “Beni aldattığı zamanlarda ayrılıp onu affedecek kadar aptal olduğumda barıştık.”

Neredeyse ağzımdaki çayı püskürtecektim. “Seni aldatıyor muydu?” Bir erkeğin Natasha Nutley’yi aldattığını düşünmek zordu. Neden yapsın ki? Hangi kız Natasha’dan daha çekici olabilirdi? Özellikle lisedeyken.

“Her zaman,” diye cevap verdi.

Hah. “Peki, neden o zaman onunla tekrar barıştın? Okulda istediğin herkesi elde edebilirdin.”

“Jimmy’yi seviyordum,” dedi. “Bu kadar basit. Geriye dönüp baktığımda, sanırım kendime, neden bana bir pislikmişim gibi davranan birini sevdiğimi sormam gerek. Ama o benim her şeyimdi ve bunu biliyordu. O yüzden de bu durumdan faydalandı.”

Hah. Kimin aklına gelirdi?

Natasha, “Senin lisedeyken erkek arkadaşın var mıydı?” diye sordu.

Gözümün önünde Robby Evers’ın yüzü belirdi. “Hayır.” Başımı duvara yaslayıp dizlerimi göğsüme bastırdım.

“Çünkü muhtemelen sürekli ders çalışıyordun,” dedi. “Robby Evers’la yakın arkadaş değil miydiniz? Her yere beraber gittiğinizi hatırlıyorum. Üçüncü yıl balosuna neredeyse onunla gidiyordum, biliyor musun?”

Evet, biliyordum.

“Robby gibi birinin beni sevmesinin önemli bir şey olacağını düşünmüştüm, anlıyor musun?”

Ona baktım. “Ne demek istiyorsun? Okuldaki *her* erkek senden hoşlanırdı.”

Natasha, “Hepsi benimle yatmak isterdi,” diye düzeltti. “Ama Robby farklıydı. O kadar iyi arkadaş olduğunuza göre ne demek istediğimi herkesten daha iyi anlarsın. Çok zeki ve şair ruhluydu. Ve baştan ayağa hoş görünümlü. Bazı şeylere gerçekten önem verirdi. Eğer Robby benden hoşlanır ve benimle çıkmak isterse bunun bana iyi geleceğini düşünmüştüm. Çünkü o, Bay Bütünlüktü. Asla bir kızla sırf hoş görünüyor veya kocaman göğüsleri var diye çıkmazdı.”

Yine hah. Ama ben bundan pek emin değildim. Robby, Bay Bütünlüktü, evet. Ama Natasha’dan, iyi bir insan olduğu için hoşlanmamıştı. Natasha’nın iyi biri olduğunu kim bilebilirdi? Gnat balinaları korumakla veya okuldaki diğer çocukların hepsinden fazla okul gazetesi satmakla ünlü değildi ki. Robby, ona âşık olmuştu, çünkü o çok güzeldi ve

büyük göğüsleri vardı. Gnat neye isterse ona inansın. O, hayalleri süsleyen kızdı ve bir anlığına Robby'nin olmuştu.

“Peki, neden onunla dansa gitmedin?” diye sordum. “Neden Jimmy’yle tekrar barıştın?”

“Çünkü Jimmy özür diledi ve kulağıma birkaç güzel şey fısıldadı ve bana baloya ondan başkasıyla gidemeyeceğimi söyledi ve ben yine inandım.”

“Robby’nin kalbini kırdın,” dedim.

Ve gerçek o zaman suratımda tokat gibi patladı. Onun kalbini *gerçekten* kırmıştı. Yani Robby onu yüzü veya bedeninden daha fazlası için sevmişti. Bayan Popülerle bir günlüğüne çıkamadığı için yas tutmamıştı. Bir rüyasını yitirdiği için yas tutmuştu.

Natasha, “Bunun için de çok üzülmüştüm,” dedi. “Ona bir mektup yazıp Jimmy’nin altıncı sınıftan beri üzerimdeki etkisini açıklamaya çalıştım. Ama o olaydan sonra Robby bir daha benimle konuşmadı.”

Gnat’a Robby’ye âşık olduğumu söylemenin bir anlamı yokmuş gibi duruyordu. Onu kırılğan kafesimden çıkarıp çalmıştı. Zaten çoktan kazanan o olduğundan değil. Ama aslında onun hiç kazanmadığını anladığımdan. Aslında hiç kazanan olmamıştı. Kaybetmişti. Robby’nin ne harika bir erkek arkadaş olabileceğini öğrenme şansını kaybetmişti. Ve Jimmy Alfonzo gibi bir pislige âşık olarak daha bir sürü şey kaybetmişti.

“Peki, Alfonzo’ya ne oldu?” diye sordum. “Hâlâ görüşüyor musunuz?”

Natasha başını olumsuz anlamda salladı ve gülümsedi.

“Liseden sonra Las Vegas’a taşınıp kumarhanelerde çalışmaya başladı. Ondan, bir gösteri kızıyla evlendiğini söyleyen bir kart aldım. Sonra bir daha haber alamadım ki bu benim için iyiydi ve...”

“Oh! Oh, evet! Oh, ohhhh!”

Yeşil gözleri kocaman açılan Natasha bana baktı.

“Evet! Evet! Ohhhhhh!”

Natasha eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı.

“Ver bebeğim. Evet! Oh! Oh! Oh!” *Gıcirt. Gıcirt. Gıcirt.*
“Ohhhhhh!”

Natasha Nutley’le aynı anda kahkaha patlattık.

Nefesini tutarak, “Burada bu böyle devam ederken kalmazsın,” dedi. “Benim evimde kalmak ister misin? Yumuşacık bir kanepem ve merkezi klimam var.”

Beni iki kişilik pijama partisine mi davet ediyordu? Bununla baş edebileceğimden emin değildim. Aramızda oluşmakta olan bu yeni yakınlaşmadan hoşlandığımdan da emin değildim.

Opera Adam müziğin sesini açtı. Çalan operayı tanımadım.

“Hadi Jane,” dedi gülümseyerek Natasha. “Eğlenceli olacak. Ayrıca, konuşacak birinin olması gerçekten güzel bir şey. Beni eskiden beri tanıyan biri, bilirsin. Senin hayatın öyle derli toplu ki ve benimki darmadağın...”

“Oh evet! Oh! Oh! Ohhhhhh!”

“Hadi buradan çıkalım,” dedim. Ve duvarlar titremeye başladığında ikimiz de kıkırdamaya başladık.

ON BİR

Lexington Bulvarı ile Central Park arasındaki bir dairede hiç bulunmamıştım ve duvarların elmasla kaplı olduğunu görsem şaşırırmazdım. Anladığım kadarıyla Gnat'ın küçük ama muhteşem dairesi, bir zamanlar bir kasaba evinin hizmetçi müstemilatının olduğu yere inşa edilmiş. Duvarlarda elmas yoktu. Aslında, dairesi zeminden alçaktaydı, yani pencerelerinde dekoratif demir parmaklıklar vardı ve insanların ayakları manzarayı oluşturuyordu. Benim acınası dairemın manzarası daha güzeldi ve güneş ışığı alıyordu.

Natasha mutfaktan seslenerek, “Jane, pankekini cevizli mi, sade mi istersin?” diye sordu.

Saatime baktım. Sabahın sekiziydi. İşe gitmeden önce kendim hazırlamak zorunda olmadığım ev yapımı kahvaltıyı mideme indirecek kadar vaktim vardı. “Ee, cevizli mükemmel olur,” diye cevap verdim. O pahalı yemek pişirme kurslarına gitmek bu sıralar çok modaydı, bu yüzden Gnat'ın ıspatula ve düz tava kullanmayı bilmesine şaşıрма-

dım. Kanepeyi düzeltip minderleri yerine koydum. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır,” diye seslendi. Bir dakika sonra elinde, içi pan kekle dolu bir servis tabağıyla çıkageldi. Enfes kokuyorlardı. Tabağı, pencerenin yanındaki küçük yemek alanındaki küçük yemek masasına bıraktı. Tam bir ziyafet hazırlamıştı. Bir karaf dolusu fındıklı kahve, portakal suyu, meyve salatası ve cevizli pankek.

Natasha aniden sandalyesinden kalkarken, “Aa, o zaman kahvaltı esnasında çalışabiliriz,” dedi. “Ha, bir de, bugün birinci bölüm üzerindeki son düzeltmeleri yapıp düzeltilmiş halini saat üç gibi sana fakslarım. Olur mu?”

Başımı olur anlamında salladım. “Ben de bu sayede bugün özet çıkartırım, yarın üzerinden geçerim, sonra da cuma sabahı ilk iş Jeremy’nin masasına bırakırım.”

Natasha, kahve fincanımı tekrar doldururken, “Jeremy çok seksi, değil mi?” diye sordu. “Sence de James Bond gibi görünmüyor mu? O aktörün adı neydi?”

Ağız dolusu cevizli pankekin tadı aniden sunta tadına dönüşürken, “Pierce Brosnan,” dedim. Sonra endişelenecek bir şey olmadığını fark ettim. Natasha, Jeremy’yle dalga geçemezdi: o çoktan kapılmıştı. Oh, atlattık.

Heyecanla, “Evet! Pierce Brosnan! Mmm... ideal erkek. İyi ki pratikte evli sayılırım,” dedi. “Aksi takdirde hemen peşine düşerdim.”

Evet, iyi ki kapılmıştı. Timothy Rommely hayatımda olsun olmasın, eğer Gnataasha Nutley, sonunda Jeremy Black’le bir araya gelecek olsa ölürdüm. Yıllarca hayallerimi

süsleyen erkeğin üzerinde onun ellerinin olduğunu düşün-
biliyor musunuz?

Natasha, “Kahvene krema ister miydin? Yoksa sadece süt
yeterli mi? Ben ikisini de koyuyorum,” dedi.

“Süt yeterli,” dedim.

“Gidip üçüncü bölümün müsveddesini getireyim,” dedi.
“Hemen dönerim.” Yatak odasına gitti.

Sabahın sekizinde bile inanılmaz görünüyordu. Yüzünde
hiç makyaj yoktu ve saçları gevşek bir topuzla tutturulmuş-
tu, boшта kalan birkaç lüle, yüzünün yanlarına dökülüyordu.
Üzerinde buz mavisi, kolsuz bir bluz, altındaysa tam oturan
bir kot pantolon vardı. Yalınayaktı ve ayak parmaklarından
birine gümüş bir halka takılıydı. Onda var olan her şeyi satın
alıp giyinip kuşansam, yine de asla onun gibi görünmezdim.

Dün gece buraya geldiğimizde, Ina Teyze’nin hep yap-
tığı gibi beni soru yağmuruna tutmuştu. *Rahat mısın, bir
şeye ihtiyacın var mı, emin misin, o battaniye yeterince sı-
cak tutuyor mu, sana çorap vereyim mi?* Belki Gnat’ın bana
bu kadar iyi davranmasının sebebi biyografisinin kaderini
elimde tutuyor olmamdı. Olayın aslında tam tersi olduğunu
bir bilseydi – yani onun biyografisinin benim kaderimi elin-
de tutuyor olduğunu. Dün gece onun oturma odasında otu-
rup biraz konuşmuştuk, çoğunlukla Dana’nın durumunun ne
kadar iyiye gittiğinden, onun evleniyor olmasının ne kadar
heyecan verici olduğundan, hediye partisinin bu cumartesi
oldüğundan, falan. Dana’dan ve onun evliliğinden bahset-
mek uyku hapları kadar iyiydi; deli gibi esnemeye başlamış-
tım. Bu yüzden Gnat, umduğumdan daha geleneksel olarak,

oturma odasında bana yatak hazırlamaya başlamıştı. Başımı yastığa koyduğumda saat sabahın ikisine yaklaşmıştı. Hemen uykuya dalmıştım. Sonraki hatırladığım, Gnat'ın, pankek hamurunu karıyor olduğuydu.

Belki de bana istediğinden daha fazlasını anlattığı için iyi davranıyordu. Acaba gece yarısı çöküntüsünden pişman mıydı? Jimmy Alfonzo'nun kendisini aldattığını itiraf ettiği için pişman mıydı?

Telefonu çaldı ve bir elinde kitabının müsveddesi, diğerinde kablosuz telefonla tekrar oturma odasında belirdi. Süper neşeli bir sesle, "Selam anne!" dedi. "Beni geri aramana sevindim. Hayır, onu demek istemedim. Babamla ikinizin de meşgul olduğunuzu biliyorum. Sadece beni geri aradığın için teşekkür etmeye çalışıyorum, o kadar. Neyse, aramamın sebebi, düşündüm de belki cumartesi gelip ikinizi ziyaret ederim. Size bir hediyem var. Ah, şey, olur. Daha geç gelebilirim, saat üç buçuk civarı, o zaman. Hayır, sorun değil. Bir-iki saat yeterli olur. Yo, büyük bir şey değil. Sadece kısa bir tren yolculuğu."

Gnat'ın sesinin boğazında titrediğini fark etmemiş gibi yaparak pankeklerimin üzerine akçaagaç şurubu döktüm. Anne-babasının onun ziyaretini istemediklerini anlamak o kadar zor değildi. Yani bana doğruyu söylemişti. Ebeveynleri onu sevmiyordu. Sebebini merak ettim. Kitabının taslağı bu konuda detaya girmiyordu çünkü o ve ebeveynleri pek sık konuşmuyor veya görüşmüyorlardı.

Telefona abartılı bir sevinçle, "Hey, bilin bakalım şu an burada kim var?" diye seslendi. "Janey Gregg. Hatırladınız

mı? Evet, bu doğru, Dana Dreer'in kuzeni. Doğru, Jane'in annesiyle arkadaşınız. Olabilir. Bilmiyorum. Sanırım sorabilirim. Biraz bekler misin?"

Bana ne soracaktı?

"Jane, annem cumartesi benimle birlikte gitmek ister misin diye soruyor. Dana'nın hediye partisi olduğunu biliyorum, belki sonrasında bize katılırsın?"

Birden canım bir sigara çekti. Hayır. Bir tane bile değil. Bütün bir paket. Günlerdir iyi gidiyordum, ama şu an sigara içme isteği beni öyle vurmuştu ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Gnat'la beraber onun ailesini ziyarete mi gitmem gerekiyordu? Hem de Dana'nın hediye partisi işkencesinin ardından? Cumartesi öğleden sonra yapmak istediğim tek şey, dışarıyla olan tüm bağlarımı kesip o gece Timothy'yle çıkarken ne giyeceğimi düşünmekti.

Ama Natasha bir cevap bekliyordu. Yüzündeki ifadeden pek bir şey anlamıyordum, ama evet dememin önemli olduğu hissine kapıldım. "Ee, tamam."

Natasha'nın yüzü sevinçle parladı ve elini telefonun ağızlığından çekti. "Jane de geliyor, anne. Evet. Tamam. O zaman saat dört. Bir şey getirmemi ister misin? Emin misin? Tamam. Sonra görüşürüz. Hoşça kal." Telefonu kapatıp kanepeye üzerine attı. "Annem seni göreceği için gerçekten heyecanlandı," dedi. "Annene bayılırdı."

Gülümsedim. "Şey, artık gitmem lazım, yoksa Remke kellemini alır. Bu sabah bir toplantımız var, bu yüzden..." Bu yalandı. Ama oradan çıkmam lazımdı. Ondan uzaklaşmalıydım. Bir anda kendimi onunla aile ziyaretlerine giderken ve

annesinin annemi ne kadar sevdiğini dinlerken mi bulmuştum? O kendini kim sanıyordu? Benim en iyi arkadaşım mı?

Neden onunla ailesini ziyaret etmeyi kabul etmiştim? Pijama partisini neden kabul etmiştim? Meraktan mı? Hastalıklı bir merak? İçimdeki ergen, ani statü değişikliğinden bir nevi hoşlanmıştı. Natasha'nın sadece editörü değil, sırdaşıydım da. Gerçi biyografisinin editörlüğünü yaparken ister istemez sırdaşı haline gelmiştim, ama bu farklıydı. Bu neredeyse arkadaşlıktı. Ve bu olmayacaktı. Kesinlikle hayır. Sadece ebeveynlerinin yanında onu güvende tutacaktım, saçma hayat hikâyesini yazabileceği kadar aklını koruması adına, sonrasında tek başınaydı.

Ha. Karnında bebeğiyle ve yüzen evi olan erkek arkadaşla evlenme teklif etmişken nasıl tek başına olacaksa artık?

Cuma sabahı saat tam dokuzda *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*'ın birinci bölümünün özetini Jeremy'nin masasına bıraktım. Bu isim benim önerim değildi. Remke kendi bulmuştu. S'nin duyarlı bir harf olduğunda ısrar etmişti ve *genç yıldız* kelimesinin aliterasyonunu inkâr edemezsiniz. Ayrıca, *Sekteye Uğratılmış* ibaresi tüketicinin sempatisini kazanacaktı ve bunun ne anlama geldiğini bilmek isteyeceklerdi. Remke, kelimenin altında komplo teorilerinin gizlendiğini söylemişti. Natasha, şaşırtıcı bir yaklaşımla ismin biraz aptalca ama pazarlanabilir olduğunu söylemişti ve razı olmuştu. Morgan, kendi isim önerileri kabul görmediği için şok olmuştu: *Konuşma Yasağı: Şimdi Konuşuyorum*. Çok seksisin, Morgan. Neyse, Remke ismi kısa tutmak istedi ki

Gnat'ın tam boy provokatif resmi, kapağın çoğunu kaplayabilsin. Sanat yönetmeni olan Daisy, Natasha'nın yanına sofistike görünümlü bir adam koyup yüzünü kapatarak Gizemli aktörü temsil etmek ve kapağın satılabilirliğini artırmak istemişti. Bence harika bir fikirdi. Remke bu konuyu henüz düşünüyordu.

Jeremy'nin penceresinin dışında şimşek çakıp gök gürledi. Bu bir işaret miydi? Hayır. Sadece yağmurdu. Son iki gecemi Gnat'm pornografik birinci bölümünün özetini düzeltmekle ve cilalamakla geçirmiştım; itiraf etmeliydim ki oldukça iyi yazılmıştı ve duygusaldı. Ama son karar Jeremy'nindi.

Ofisime yerleşip Gnat'ın ikinci bölümünün düzeltilmiş halini okumaya başladım. Ya da buna çabaladım. Koridor-
dan, bir bebeğe ait olduğu şüphe götürmez geçirme ve cıvılda-
dama sesleri geliyordu. Bu, tek bir anlama gelirdi. Gwen, O.
Welle'yi ofise getirmişti.

Bilgisayarım bana yeni elektronik postam olduğunu bildirdi. Bir tanesi, yarın akşam bana kendi elleriyle özel bir yemek hazırlamak istediğini bildiren Timothy'dendi. Ya da, bunu istemezsem, onun yerine Meksika yemeği yemek için dışarıya çıkabilirdik. Hmm. Büyük Baştan Çıkarmayı yarın akşam için mi planlıyordu. Üç numaralı buluşma genellikle seks akşamı olurdu. Seks için fazla mı erkendi? Emin değildim. Timothy'yle büyük başarı yakalamıştık ve perşembe öğleden sonra merhaba demek için aramıştı. Üçüncü buluşma, ilişkilerin başlamasıyla ünlüydü. Ama seks, ilişkileri öldürmesiyle ünlüydü. Birileri hep daha fazlasını beklerdi. Ve

bu bazıları, çoğunlukla bendim.

Bir sonraki posta bana ve Amanda'ya, Eloise'den gelmişti. Bu akşamki Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nın Bloomingdale's'de olmasını öneriyordu, bu sayede Eloise, düğün hediyeleri için kayıt yaptırabilecekti ve zaten benim de Dana için bir hediye almam gerekmiyor muydu? Hah. Yani Eloise ciddiydi. Serge'yle evleniyordu. Evleniyor olmasanız hediye kaydı yaptırmazdınız. Dün Eloise bana, Amanda'yı arayıp nişanlandığını haber verdiğini söylemişti. Eloise'e göre, Amanda da benim kadar şaşırmış ama yine de tebrik etmişti. Amanda Frank'ı tanıyordum. Eğer Eloise Serge'yi sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylüyorsa, bu Amanda için yeterliydi. Özel hayata burnunu sokan biri değildi. Birisinin yüzüne söylediğiyle yetinirdi. Ayrıca Amanda'nın insanlara birer yetişkinlermiş gibi davranmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

Amanda öneriye hevesli bir *harika* cevabı vermişti bile. Ben de aynısını gönderdim. Dün ve bugün Eloise'le öğle yemeği yemiştik ama kendi dünyasına kapalı ve sessiz kalmıştı. Hatta kendini o kadar kapatmıştı ki salı gecesi Gnat'ın evinde kaldığımı söylediğimde şaşırmamıştı bile. Henüz büyükannesine nişanlandığından bahsetmemişti. Bir tek Amanda'yla ikimiz biliyorduk. Elmas yüzüğünü işyerindeyken ters takıyordu, bu yüzden Posh'takiler farkına varmamıştı. Son birkaç gecedir kendine izin vermişti ve ben de alıntıya odaklanmak zorundaydım, bu yüzden Eloise'le birlikte zaman geçirmemiştik. Dün, evlilik haberine verdiğim tepki yüzünden, bana kızgın olup olmadığını sormuştum ve kızgın olmadığına yemin etmişti. Evlilik teklifini almadan

önce Serge'yle ilgili söylediklerini göz önüne alacak olursak, endişeli olmamı anlıyordu. Eloise'i özlüyordum. Ama hayatımdaki eksikliğine alışmam gerektiğinin farkındaydım.

İkinci bölümün rötuşlanmış haliyle bugün öğleden sonra okuduğum üçüncü bölümün ilk müsveddelerini göndermesinin dışında Gnat'tan da pek haber alamamıştım. Bu akşam Bloomies'ten bir bebek hediyesi alsam mı diye düşündüm. Eğer cinsiyetini bilmiyorsanız doğacak bir bebeğe nasıl bir hediye alınırdı? Belki de Baby Gap'a gidip tezgâhtardan yardım isteyebilirdim.

“İşte buradasın!”

Çifte ugh. Bu, Gwen'in şarlatan sesiydi.

Gwen, bebek arabasının içinden bana bakan Olivia'ya bebek diliyle konuşarak, “Tatlı Janış'e meyaba de,” dedi. Olivia'nın gözleri imkânsız bir maviydi. Uzun kirpikleri ve ince, sarı saç tutamları vardı. Gerçekten sıra dışı bir bebektir.

Elimden geldiğince ilgileniyormuş numarası yaparak, “Vay canına, ne kadar da büyümüş!” diye seslendim.

Gwen bebeğe doğru cıvıldayarak, “Livie bugün gülümsemi, değil mi?” dedi. Bugün kakasının koyu renginden endişelendiğim için onu çocuk doktoruna götürdüm, ama doktor her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bu doğruymuş kakacık makacık, her şey yolundaymış,” diye Olivia'ya cıvıldadı.

Buna bir cevap verilir miydi? Sanmıyordum.

“Peki, yeni tatlı erkek arkadaşın nasıl gidiyor?” diye sordu Gwen. “Adı neydi?”

Müze Pisliği. “O sadece bir arkadaştı. Ama bir erkek ar-

kadaşım var. Adı Timothy.”

“Ah! Şey, bu harika Jane. Arkadaşlarının ve bir erkek arkadaşının olduğunu bilmek güzel. New York’ta gününü gün etmek. Gerçekten hayatını yaşıyorsun. Ben senin yaşındayken çalışmaktan başka bir şey bilmezdim. Evlendiğime bile şaşıyorum.” Çalışma masama bakıyordu, ya da bakmaya çalışıyordu. Omuzlarım görüşünün çoğunu kapatıyordu. Sorunu neydi? Çocuk mu kandırıyordu? Gwendolyn Welle, iğrenç kocasıyla üniversite ikinci sınıftan beri birlikteydi. İşin komiği Amerika Birleşik Devletleri’nin en şarlatan iki insanının birbirini bulmuş olmalarıydı.

Dahili telefonum çaldı. Morgan’ın mızımız sesi, “Jaaane, Gwen senin yanında mı?” diye sordu.

“Hıı hı.”

“Willwaaam ve Jereemy’nin toplantı için hazır olduklarını söyler misin?”

“Bu benim işaretim!” diye heyecanla belirtti Gwen. “Janiş’e bay bay de,” diye Olivia’yla bebek dilinde konuştu.

“Ah, hey, Gwen? Henüz hamileliğini ilan etmemiş hamile bir arkadaşına alınacak bir hediye önerebilir misin? Hamileliği henüz belli bile değil.”

Gwen, “Bir anne adayına *Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler* adlı kitaptan daha iyisi olamaz,” dedi. “Hamileyken o kitabı üç defa okumak zorunda kaldım. Sonra görüşürüz! Hadi Liviecik. Anne toplantıdayken Morgan’la oyun zamanı.” Gwen bebek arabasını Morgan’ın kabinine doğru sürdü. Toplantı bitene kadar Morgan, bebek bakıcılığı yapacaktı.

Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler. Harika bir fikir, ayrıca çok da uygun, hele Gnat annelik konusunda bu kadar endişelenirken. Yarın sabah metro istasyonuna giderken Barnes & Noble kitap evine uğrayabilirdim.

Gnat'ın ikinci bölümünü tekrar okumaya başladım ve Morgan beni arayıp konferans odasında bana ihtiyaç olduğunu bildirdiğinde Gnat'm Hollywood "oyuncu kanepesinde" kaç erkekle birlikte olduğunu anlatan vıcık vıcık bölümün ortasındaydım. Gittiğimde Remke, Jeremy ve Gwen, her zamanki koltuklarında oturuyorlardı. Kimse bana bakmıyordu. Remke her zamanki gibi hatırlatma notlarına bakıyordu. Jeremy –yutkundum– yazdığım özeti okuyordu. Gwen de eteğindeki lekeleri kontrol ediyormuş gibi yapıyordu.

Aman Tanrım. Kovuluyor muydum?

Remke, gözlük çerçevesinin üzerinden bana bakarak, "Hadi, hadi," dedi. "Otur.

Oturdum. Ve bekledim.

Remke söze girerek, "Gwen, Nutley projesi hakkında konuşmak istiyor," dedi.

Gwen, "Şey, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum," diye ekledi. Bana döndü. "Bu projede tamamen tek başına olduğundan ve hiç destek almadığından, endişeleniyorum."

"Her şey gayet iyi gidiyor," dedim. "Natasha çok çalışıyor ve kendisinden iyi şeyler alıyorum..."

Gwen, "Eminim birlikte elinizden geleni yapıyorsunuz," dedi. "Ve sıkı çalışmaya devam edip dışardan da tecrübeli bir yardımla çok güçlü bir editör olacaksın. Ama şimdi-

lik sadece öğreniyorsun.” Sahte endişeli yüzünü Jeremy ve Remke’ye çevirdi. “Destek sistemi gibi işlev görüp işinin gidişatını onaylamaktan memnuniyet duyarım. Belki Natasha’yı arayıp perde arkasından kıdemli bir editörün yardımcı olduğunu bile...”

Jeremy özetimi okumayı bırakıp masanın üzerine bıraktı. “Gwen, Jane gayet iyi iş çıkartıyor. Natasha’nın birinci bölümünden çıkardığı şu özet mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Daha iyi bir hale getirebilmek için ekleyebileceğin bir kelime bile yok. Jane’in Natasha’yla uzun bir geçmişi var ve belli ki onu çok iyi yönlendiriyor.”

Remke, “O zaman buradaki işimiz bitti,” dedi. “Aferin Gregg.”

Gwen, “Çok etkilendim,” diye belirtti. “Seni iyi eğitmişim, Jane.”

Başarmıştım. Gerçekten başarmıştım. O noktaya *ulaşmıştım*. Gwen Welle benim tehdidim altındaydı!

Remke, “Black, otur biraz,” dedi. “Şu Backstreet Çocuğuyla ilgili konuşalım. Gwen, eğer kalmak istersen, bu konudaki fikirlerini duymaktan memnuniyet duyarım.”

Gwen heyecanla, “Ah, harika!” diye seslendi. “Bana bir dakika verin, Livie iyi mi bakayım.”

Gwen beni takip ederek dışarıya çıktı. Olivia’yla oynayan Morgan’ın yanından geçerken bana aferin der gibi başını salladı. Belli ki konferans odasında konuşulanları kelimesi kelimesine duymuştu ve Gwen’in benim tehdidim altında olmasından etkilenmişti.

Gwendolyn Welle, olağandışı kıdemli editör, *benim* teh-

didim altındaydı. Altı yıllık hummalı bir çalışmanın sonunda, başarmıştım. Eloise’e söylemek için sabırsızlanıyordum. Ofisine koştum, ama Daisy ile derin bir sohbetin içindeydi. Timothy’yi aramayı düşündüm, ama bunun için ilişkimiz henüz yeniydi. Her durumda birbirimizi arama seviyesine daha gelmemiştik. Hem ona, yarın akşam da anlatabilirdim, bana ev yapımı Meksika böreği yedirirken. Bu yeterli bir kutlama olurdu. Kendi ofisime geçtim ve çalışma sandalyemde fıır dönerek sevincimin tadını çıkardım.

Dahili telefonum çaldı. Morgan uzatarak “Jaaane,” dedi. “Çalışanlar toplantısı için konferans odasına çağrılıyorsun.”

Çalışanlar toplantısı mı? Terfii mi oluyordum? Aynen. Terfii oluyordum! Başka neden Remke cuma günü çalışanlar toplantısı yapsındı? Remke, Jeremy ve Gwen, bizim küçük toplantımızın ardından Backstreet Çocuk için kalmamışlardı. Benim ikinci editörlüğe terfi etmemi konuşmak için kalmışlardı!

Derin nefes, derin nefes. İkinci editör pozu takın. Pudralığımı çıkartıp burnumun parlaklığını giderdim, sonra dudak parlaticısını dudaklarımda hafifçe gezdirdim. Saçlarımı şöyle bir havalandırdım ve tebrikleri kabul etmeye hazırdım.

Editörlük bölümü ve sanat bölümü çalışanları konferans odasında bir araya gelmişlerdi. Masanın üzerinde iki şişe şampanya, bir tomar plastik bardak ve bir tabak dolusu kurabiye duruyordu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Terfii ettiriliyordum. Bütün bunlar onun içindi.

Jeremy, “Gwen de dahil hepimiz burada olduğumuza göre,” diye konuşmaya başladı, “iyi bir haber vermek için

bunun en iyi zaman olduğunu düşündüm.

Kalbim küt küt atıyordu. Ya Jeremy terfiimi duyurduğunda konuşamazsam? Derin nefes. Derin nefes.

Jeremy boğazını temizledi. “*Vogue*’un uzman genel başkan yardımcısı Carolyn Klaunser’la nişanlandığımı duyurmaktan mutluluk duyuyorum.”

Kalp atışlarım durdu. Üzerimdeki gözleri hissettim. Kesin konuşmak gerekirse dört tane. Morgan’ın ve Eloise’in. Herkes alkışlıyordu. Kendimi de alkışlamak için zorladım.

Remke, “Hadi, hadi,” dedi. “Şerefe kadeh kaldıralım.”

Şampanya patlatılıp bardaklara boşaltılırken Eloise yanıma yanaştı ve elimi sıktı. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Ben de elini sıkıp başımı evet anlamında salladım. Jeremy yüzünden üzgün değildim. *Büyük sürprizdi*, ama değildim. Evet, Heidi Klum’a benzeyen, artık *Vogue*’un uzman genel müdür yardımcısı kadın, Jeremy ile evleniyordu. Benim Jeremy’mle. Beş yıldır hayalini kurduğum adamla. Ama beni üzen tek şey, terfiimle ilgili umutlarımı aşırı yüksek tutacak kadar aptal olmamdı. Belki de Gwen için hiç tehdit oluşturmuordum. Belki sadece bu görev için yeterli olmadığımı düşünmüştü.

Tiffany, Holly Golightly için ne demekse, Bloomingdale’s de benim için o demektir. Bloomies’de kötü hiçbir şey başınıza gelmezdi. Yani belki kredi kartınız limit aşımına uğradığı için iptal edilmesi veya girişken kat mankenleri tarafından beş değişik parfümün üzerinize sıkılması dışında. Evet, Bloomingdale’s New York’un *en* elit alışveriş mağası.

zası olmayabilirdi, ama Barney's'de, Bendel's'de veya Saks ya da Bergdorf's'ta bile, başınıza gerçekten kötü şeyler gelme *ihtimali* vardı: Tezgâhtar kadınlar giysilerinize, ayakkabılarınıza, çantanıza, saçınıza ve makyajınıza şöyle bir bakıp burunlarını havaya diker ve yardımcı olabilirler mi diye sormaya bile yeltenmezlerdi.

Mağazanın en sevdiğim kısmı, kozmetik raflarının, aksesuarların, mücevherlerin ve iç çamaşırlarının bulunduğu ana kattı. Bir kuruş bile harcamadan Bloomies'de bütün bir öğleden sonranızı geçirebilirdiniz: bedava bakım yaptırabilir, asla satın alamayacağınız son moda tasarım kıyafetleri ve ayakkabıları deneyebilir, tüm evinizi hayali dekore edebilirdiniz. Ve ikramiye olarak da insanları izlerdiniz.

Flört Gecesi Yuvarlak Masası, Eloise'in, kayıt masasına gidip bazı formları doldurmadan önce kozmetik tezgâhının önünde ruj deneyerek başlamıştı. Eloise, güzellik uzmanından büyük gün için makyaj tavsiyeleri istemekle meşguldü. En iyi arkadaşına nişanlandığını söylerken gözyaşlarına boğulan bir kız için oldukça tam gaz ilerliyordu.

Kalabalığın arasından kıvrılarak yol bulan Amanda bize el sallayarak, "Hey, millet!" diye seslendi. Rujların önündeki boş bir noktaya kestirme bir yol bulmuş ve parlak pembe bir ruj denemişti. "Ne düşünüyorsunuz?" Dudaklarını büzdü.

Eloise, Amanda'nın dudaklarını öptü. "İşte. Şimdi bende nasıl durduğunu görebilirsin."

Amanda, "Bence nişanlı bir kadının üzerinde farklı duruyor," dedi. "Bilirsin, tenin parlarken pembe, daha pembe görünür."

Ama Eloise parlamıyordu. Mutluluğu sahteydi ve ben bunu biliyordum. Acaba Amanda da biliyor mu diye merak ettim. D n birkaç kez Amanda'yı arayıp Eloise'in nişanı hakkında ne düşündüğünü sormak istemiştım, ama Eloise'in arkasından konuşmak istemediğim için vazgeçmiştim. Sonuçta Amanda Eloise'i benim tanıdığım gibi tanı mıyordu. Ve Amanda'nın Eloise'i kıskandığım gibi yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Böyle düşünmesi beni korkuturdu. Sebebinden emin değildim. Belki de ikisinin de ciddi erkek arkadaşları olup da benim sadece iki randevu görüp geçirmiş olmam yüzündendi.

Amanda, "Yani, Jane! Görünüşe göre sen ve Timothy de yakında nişanlanıyorsunuz!" dedi. "Timothy Jeff'e seni onunla tanıştırdığı için büyük bir teşekkür borçlu olduğunu söylemiş!"

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. " yle mi demiş?"

Eloise, "Hey, kim bilir," dedi. "Belki  ifte düğün yaparsınız! Bu harika olmaz mı?"

Erkek bir güzellik uzmanı, "Size yardımcı olabilir miyim, bayanlar?" diye sordu.

Kurtuldum. Amanda ve Eloise rujların, boş bir aynanın ve pembe saçlı bir erkeğin önerilerine balıklama atladılar. Çifte düğün. Dana'nım yaklaşmakta olan düğünü uzun süre için yeterliydi. Tamam, tamam, parmağымda göz kırpan bir nişan yüzüğü fena olmazdı. Plaza Otel'in mini balo salonunda bir düğüne de hayır demezdim. Âşık olduğum adamla evlensem de fena olmazdı.

Eloise’i kıskanıyor muydum? Kendini küçük, minik, minnacık hissetmeye zorlanarak sandalyesinde büzülünce ufacık kalan Ally McBeal gibi hissettim birden. Öyle olduğunu düşünmüyordum, ama belki de öyleydi. Belki de sadece geride bırakıldığım için kıskanıyordum. En iyi arkadaşımı kaybettiğim için.

Kozmetik reyonunda ihtiyacımız olmayan cilt bakımına ellişer dolardan fazla para harcayarak yarım saat oyalandıktan sonra, kayıt memurunun yanına yollandık. Elimizdeki formlarla Eloise, Amanda ve ben, Bloomingdale’s’in en sevdiğim ikinci kısmına geçtik: yatak ve banyo bölümü. Her şeye göz atarak bütün bölümü dolaştık, sonra Eloise seçimler yapmaya başladı. Eloise seçtiklerini bir arada görüp renk uyumuna baksın veya gerekirse aldığı bir şeyden vazgeçebilsin diye seçtiği her şeyi alış veriş sepetimize koymaya karar verdik.

Eloise, koyu mor kalın havlular (bir banyo havlusu için yirmi dolar!) ve üzerinde çizgi geyik karakteri olan harika bir banyo matı seçti. Art Deco-y aksesuarları ve üzerinde Bogey ve Ingrid Bergman’ın sıcak ve gergin bir kucaklaşma sahnesiyle *Casablanca* posterinin olduğu duş perdesi. Benim kışlık paltomdan daha kalın kuş tüyü bir yorgan. Benim kışlık paltomdan daha pahalı bir yatak örtüsü. Yastıklar, kalın ve ince, kuş tüyü ve sentetik. Çarşafklar ve yastık kılıfları. Pazen Ralph Lauren çarşafklar. Bir tüy dolgulu yatak. Konuşan bir tartı.

İki saat sonra Eloise fikrini değiştirdiğini duyurdu. Daha soluk bir renk şeması istiyordu. Bunları Serge’nin seveceğini kim bilebilirdi? Sesli düşünüyordu. Belki başka bir za-

man Serge'yle beraber gelirlerdi ve beraber seçerlerdi. Dolayısıyla üçümüz, satış elemanları bakmazken elimizdeki sepetleri teşhir ürünü bir yatağın üzerine boşalttık.

Çocuk gülümsemesiyle bakan Eloise, “Hadi Flört Gecesi Yuvarlak Masamızı yuvarlak bir masaya taşıyalım,” dedi. “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Amanda'yla birbirimize bakıp başımızı salladık. Ve on dakika sonra Bloomingdale's'in karşısında bir Güneybatı restoranı olan Arizona 206'da, şöminenin önündeki alçak yuvarlak masalardan birinde oturuyorduk. Önümüzde üç tane donuk margarita, Eloise'in Marlboro Lights paketi ve bir kutu kibrit vardı. Eloise henüz en sevdiği kötü alışkanlığını bırakma vaktinin gelmediğine karar vermişti.

“Yani sen şimdi geçen cumartesiden beri bir nefes bile sigara içmedin mi?” diye sordu Amanda. “Vay canına, Jane! Bu harika!”

Eloise margaritasını havaya kaldırarak, “Jane'in sigarayı bırakmasının hafta dönümüne kadeh tokuşturalım,” dedi.

Gözlerim, tanıdık açık kahverengi ve beyaz sigara pake-tinde, kadeh tokuşturduk. Eloise, hafta içinde birkaç taneden daha fazla sigara içtiğini itiraf etmişti, benden kaçmasının bir sebebi de buydu. Ona benim yanımdayken istediği kadar sigara içebileceğini söylemiştim. Zaten sigara kullanan bir sevgilisi vardı.

Bu kadeh tokuşturma, üçümüzün de kahkahalara boğulmamıza yol açtı. Tansiyon düşmüş, Doğu 59. Sokak'ta Flört Gecesi Yuvarlak Masası gerçek anlamda başlamıştı.

“Ah, lanet olsun!” dedim. “Dana'ya düğün hediyesi al-

mayı unuttum.”

Amanda, “Parayı ver, gitsin,” dedi. “Çiftlerin asıl istedikleri de bu. Hiç kimse kocaman bir Mikasa vazoyu daha istemez.”

“Ama onlar zaten multi milyonerler,” diye hatırlattım. “Benim yüz dolarımı ne yapsınlar ki?”

Amanda, “Zengin insanlar para bağımlısıdır,” dedi. “Para onlara asla yetmez. Çünkü çok *harcarlar*. Güven bana, senin zavallı yüz doların Plaza Otel’in düğün masraflarını karşılamakta kullanılacak. Neden o kadar insan davet ediyorlar sanıyorsun?”

Haklılık payı vardı. “Ama gene de Dana, kuzeninin para vermesini biraz samimiyetsiz bulmaz mı?” Dana kesinlikle para ve statü bağımlısıydı, ama her şey bir yana, biz bir aileydik.

“Asla,” dedi Eloise. “Tam tersine, çok uygun bulacaktır.”

Margaritamı havaya kaldırdım. “Tamam, eğer öyle diyorsanız.”

Eloise, “Jane, Jeremy konusunda iyi olduğundan emin misin?” diye sordu.

Amanda gözlerini Eloise’den bana çevirdi. “Ne olmuş Jeremy’ye?”

Tavana doğru bir nefes sigara dumanı üfleyen Eloise, “Bugün *Vogue* Başkan Yardımcısı biriyle nişanlandığını duyurdu,” dedi.

“Evet, benim terfiimi duyurmak yerine.”

Amanda, “Ah, çok üzgünüm, Jane,” dedi. “*Gerçekten* iyi misin?”

İyiydim. Ve sebebini bilmiyordum. Neden darmadağın olmamıştım? Beş yıldır takıntı haline getirdiğim adam bir başka kadınla evleniyordu ve benim tek düşündüğüm Gwen için bir tehdit oluşturup oluşturmadığımdı. Kırık kalbim neredeydi? Ya gözyaşlarım? Mendiller ve Häagen Dazs bardakları? Belki de iyi olmamın sebebi Jeremy için gerçekten mutlu olmamdı. Remke ve Gwen'in önünde benim için kendini siper eden biri için neden mutlu olmayacaktım? Çıkardığım işi tam zamanında, tam yerinde ve tam gerektiği şekilde övmüştü. Belki de Jeremy'den ihtiyacım olanı artık almıştım. Onun onayı. Hayır, bu tam olarak o da değildi. Jeremy için ölüyordum. Onunla ilgili sonsuz fanteziler kurmuştum. Onun onayının peşinde değildim; ben *onu* istemiştim. Sebebi Timothy miydi? Gelecek vaat eden iki buluşma bana Jeremy Black'i tamamen unutturmuş muydu? Sanmıyordum. Neydi o zaman? Ne, ne, *ne*?

Belki de hayatım yolunda giderken Jeremy'nin nişanlanmasına üzölmek zordu. Özet için Jeremy'nin övgüsünü kazanmıştım; bu içimdeki boşluğu fazlasıyla doldurmuştu. Ayrıca Gwen'in gerilmesini sağlamıştım; bundan emindim. Yastığıma kapanmış burnunu çeken Gnat'ı düşündüm. Annesine bir ziyaretini kabul ettirmek için neredeyse yalvaran Gnat'ı. En azından benim Ina Teyzem vardı, Charlie Amcam ve somurtkan Grammy'im bile. Benim için her şeyi yaparlardı. Ve Eloise ile Amanda, onlar da benim için her şeyi yaparlardı. Ve üzerinde adım olan tortillaları benim için yirmi dört saat boyunca tutabilecek Timothy'ye bile sahip olabilirdim. Belki de kişisel gelişim kitaplarında belirtildi-

ği gibi “iyi bir yerde” olabilirdim. Bu umursamaz tepkimin başka ne açıklaması olabilirdi?

Israrla, “Tamamen iyiyim,” dedim. “Gerçekten. Gnat kitabını bitirdiğinde terfi edeceğim. O bebeği mükemmel bir hale getirip teslim ettiğimde, ertesi gün ikinci editör olacağım.”

Eloise bardağını kaldırarak, “Jane’in son derece hak ettiği terfiinin şerefine,” diye duyurdu. Bardak tokuşturduk. Eloise bir sigara daha yaktı ve dumanını Amanda ve benden uzağa üflemeye dikkat etti.

Eloise bana, “Gerçekten Gnat’ın ailesini ziyarete gidecek misin?” diye sordu.

Başım la onaylayıp bütün hikâyeyi Amanda’ya anlattım. Gece yarısı ziyaretini. Pijama partisini. Pankekleri. Sevgili annesiyle olan konuşmasını.

Eloise gülerek, “Yani annesinin sevgili kızıyla olan konuşmasını,” diye düzeltti.

Eloise beni hazırlıksız yakalamıştı. Aslında hiç de bunu kast etmemiştim. Bir yerde, bir şekilde, içimde Gnat’a karşı bir acıma duygusu belirdi. Belki bu yüzden onun çok çalışarak yazdığı birinci bölümü “mükemmel” özet haline bu kadar kolay getirmiştim. Popomu Gwen’in pençelerinden kurtarmıştı. Şimdi ona borçluydum. O kadardı.

Amanda, “Gnat, Dana’nın hediye partisine katılmıyor, değil mi?” diye sordu.

Margaritamdan bir yudum aldım. “Hayır. Ama Forest Hills’e giden trene birlikte bineceğiz. Gnat, araba servisi yerine hızlı trende sallana sallana gitmenin eğlenceli olacağını

düşünüyor, ama tek başına gitmekten korkuyor.”

“Peki, sen Dana’nın hediye ardından hediye paketi açışını seyrederek kötü şarküteri yemekleri yerken o ne yapacak?” diye sordu Eloise. “Natasha Nutley’nin Banana Republic’ten veya Austin Sokağındaki Bolton’dan alışveriş yapacağını sanmıyorum.”

Ben de sanmıyordum. “Sabah ve öğleden sonra eski mahallede dolaşmak istiyor, çocukken kullandığımız ve eskiden takıldığı okul yoluna gidecek, falan. Sonra saat dörde çeyrek kala bir kafede buluşup ailesinin evine gideceğiz.”

Amanda, “Çok uzun bir gün olacak,” diye belirtti. Peki, akşam Timothy’le olan üçüncü büyük buluşma için gereken enerjiyi nereden bulacaksın?”

Gülümsedim. Yemek yiyip giysilerinizin çıkarılmasına izin vermek pek enerji gerektirmiyordu.

ON İKİ

Parlak ve erken bir cumartesi sabahı Natasha'yla birlikte hızlı trenin turuncu sert koltuklarına yerleşirken, “Şey, ee, sana bir şey getirdim,” dedim. Barnes & Noble poşetini Natasha'ya verdim. Kitabevindeyken içine bir kart koyma fikrini kafamda evirip çevirmiş, ama bunun biraz fazla olacağına karar vermiştim. Kitabın kendisi hem kart hem de hediyein yerini tutuyordu zaten.

Natasha şaşkınlıkla, “Bu ne?” diye sordu. “Bana bir şey alman gerekmiyordu.”

“Şey, aslında, bu sabah kitabevindeydim ve vitrinde bu kitabı gördüm ve işine yarayabileceğini düşündüm. Tabii umarım çoktan bir tane almamışsındır.”

Çantadan, ağır, karton kapak, *Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler* kitabını çıkardı. Yüzünde beliren gülümsemeyle bana baktı, sonra kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. “Jane, bu çok zarif bir düşünce. Çok teşekkür ederim! Bu kitabı almayı düşünüyordum.”

Hamileydi. Şimdi, burada, içinde bir hayat büyüyordu. Bunun nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Ona sormazdım, muhtemelen hayatında duyduğu en tuhaf soru olduğunu düşünürdü. İçinizde, her saniye büyüyen, sizin ve erkeğinizin küçük bir bebek versiyonu olan bir hayatı taşımanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemedim. Bu nasıl bir duyguydu? Belki bu noktada bebeğinizin büyüdüğünü hissedemezsiniz, ama düşüncesi bile çılgınca olmalıydı. Muhtemelen asla kendinizi yalnız hissetmezsiniz.

Natasha, “Jane, bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam,” dedi.

Gülümsedim. “Bir şey değ...”

Bir kadın sözümü keserek, “Bir imzanı alabilir miyim, tatlım?” dedi. Natasha ile bakışlarımızı *Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler* kitabından kaldırdık. Orta yaşlı bir kadın yüzü heyecandan parlayarak Natasha’ya bakıyordu, elinde Natasha’ya doğru uzatılmış bir kâğıt ve kalem vardı.

Kadın özür dilercesine, “Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum,” dedi, “ama seni ve filmlerini çok seviyorum. Metroya bindiğini bilmiyordum! Bu çok heyecan verici! Çok güzelsin!”

Ne filmi? Gnat sadece televizyon dizilerinde oynuyordu.

Kadın, “Çok heyecanlıyım!” diye seslendi. “Eğer bir imzanı verirsen bana dünyayı bahşedeceksin.”

Ne kadar da aptaldım. Dün gece Gnat için mi üzülüyordum? Ha! Sempatimin bir zerresini bile hak etmiyordu. O ünlüydü. Sahte veya değil. Bu yılın başlarında öyle çok *talk-show*’da yer almıştı ki evde oturan kesim için tanınmış hale

gelmişti. Tüm bu şey gözüme sefil göründü. Bu kadın –ve sayısız diğerleri– Natasha Nutley’nin imzasını ünlü bir aktörle yattığı için mi istiyorlardı? Onları becerirken ellerine bir belge tutuşturan ünlü bir aktörle? Bu neden şöhreti hak ettiriyordu?

Gnat’ın araba servisi yerine neden metroya binmek istediğini artık biliyordum. Lülelerini savurabilsin ve yabancı insanlar etrafında pervane olup ondan imza istesinler diye. Neyse ki metro pek kalabalık sayılmazdı. Sanki kırk dakikalık tren yolculuğu boyunca Gnat’ın imza dağıtmasını izlemeye ihtiyacım varmış gibi?

Natasha kadına gülümseyip kalemle kâğıdı aldı, sıra dışı bir şekilde elbisesiyle kapanmış uyluğunun üzerine koydu. Normalde Gnat, ufacık atlet bluz, dar paça pantolon ve yüksek topuklu sandaletler giyerdi. Bugünse, soluk mavi pamuklu kumaştan, yüksek yuvarlak yakalı, şirin yarım kollu ve etekleri dizlerinin hemen altında bir elbise giymişti. Tam bir Audrey Hepburn tarzıydı. Boynunun üzerinde tek düğmesi iliklenmiş soluk mavi bir hırkası vardı. Ayağında sandalet vardı ama topuk yüksekliği normaldi. Alışıldık pahalı, markalı bir çanta yerine kolunda ince askılı soluk pembe bir heybe çanta duruyordu. Bir cumartesi sabahı, adı çıkmış Gnatasha Nutley değil de, sınıfını Beyaz Saray’a götüren dördüncü sınıf öğretmeni gibi görünüyordu.

Gnatasha, kalemi ve kâğıdı kadına geri uzatırken imzaya baktım. Ağzım açık kaldı. Siyah mürekkeple biraz okunaksız atılan imzada *Nicole Kidman* yazıyordu.

İmzaya baktıktan sonra kâğıdı göğsüne bastıran kadın

ışılıyordu. “Kocama anlatmak için sabırsızlanıyorum!” diye bağırıp uzaklaştı.

Tamam. Ben bir şey mi kaçıırıyordum? Natasha’ya baktım. “Nicole Kidman?”

“*Benim* imzamı istediğini düşünmedin, değil mi?”

Şey, evet, düşündüm. “Neden olmasın? Ünlüsün.”

Gözlerini kucağına indiren Natasha, “Senin için, belki,” dedi. “Metrodaki veya sokakta yürüyen sıradan insanlar için değil. Beni hep Nicole Kidman’la karıştırıyorlar.”

Yüzüncü kez kederlenmişti. Bu çok zor olmalıydı. Dünyanın en güzel aktrislerinden biriyle karıştırılıyor olmak.

“Ama o kadının senin imzanı istemediğini nereden anladın?” diye sordum. “İmzana bakıp şaşırabilir, ‘Senin Natasha Nutley olduğunu sanmışım,’ diyebilirdi.”

Natasha güldü ve bir kaşını havaya kaldırdı. “Ama demedi, değil mi?”

“Ama...”

“Jane, televizyona ilk çıktığımda biri benden imzamı istedi. O ana kadar bin defa imza alıştırması yapmıştım. Adam bana kâğıdı uzatınca gururla ‘Natasha Nutley’ olarak imzamı attım. Adam imzaya sonra da bana baktı, sonra bana yakından baktı ve ‘Hey, sen Nicole Kidman değilsin!’ dedi. Sonra kâğıdı buruşturup yere attı.”

Acıma duygusu geri geldi.

Bir lülesini geriye doğru atarken Natasha’nın bilezikleri şingirdadı. “O imzayı yerden aldım, düzelttim ve çantama koydum. O zamandan beri de saklarım, bana birisi olduğumu hatırlatıyor. Kim olduğum önemli değil, ben de bir insanım.”

“Elbette sen de bir kişisin,” dedim. “Sen ünlü birisin. Televizyona çıktın ve resmin birçok dergide...”

“Hayır. Ben onu kast etmedim,” diye sözümü kesti Natasha. “Yani ne olduğu önemli değil. Bütün o ünlü aktörün, *talkshow*’ların, dergi makalelerinin ve biyografinin dışında, ben de birisiyim. Sadece ben. Bu ne zaman sınanacak olsa o imzayı çıkartır bakarım. Bana kendime inanmam gerektiğini hatırlatır. Yani birilerine Nicole Kidman’ın imzasını verip onları mutlu etmemde abartılacak ne var? Bana hiçbir yükü yok ve insanların gününü kurtarıyor, sonraki bir hafta boyunca anlatacakları bir hikâyeleri oluyor.”

Ama bunun ona bir maliyeti vardı. Olmalıydı.

Kitaba göz atmaya başladı. Belli ki konuyu değiştirmek istiyordu. Bana uyardı. Ama neyle? Bana üçüncü bölümü okuyup okumadığımı sormamıştı. Belki de konuyla ilgili fikrimi benim ortaya atmamı bekliyordu. Ama Natasha’dan bahsetmekten bıkmıştım. *Onun* seks hayatı, *onun* güzelliği ve *onun* beklenmeyen sorunları.

Birden, “Bil bakalım kim nişanlandı?” diye atıldım. “Pierce Brosnan.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Natasha. “Şu *Vogue* uzmanı mı?” Benim başımla onaylamamın ardından ısıklık çaldı. “Vay canına. New York’un en son en gözde bekârı da listeden silindi. Bugün alışveriş yaparken Jeremy için bir tebrik kartı almayı unutmamam lazım.”

“Sana bir sır vereyim mi?” diye sordum. Bana bakıp başını salladı. “Jeremy’nin en büyük hayranıyım. Uzun zaman önce, yani. Posh’ta ilk çalışmaya başladığım zamanlar.

Bu çok komik değil mi?”

Aman Tanrım. Ben ne *yapıyordum*? Şimdi gerçek ağız isheline yakalanmışım. On yıl aradan sonra Blue Water Grill’de Natasha’yla ilk tekrar tanıştığımızda durmadan yalan söylemişim. Şimdi de ona gerçekleri mi itiraf ediyordum? Yani, yarı gerçekleri. Jeremy’ye olan tutkunluğum geçen hafta Timothy’le karşılaşıncaya kadar devam etmişti. Neden? Neden? Neden? Dün gece bu konu üzerine epeyce kafa yormuşum, ama cevap bulamamışım. Her gece Jeremy hayalleri kurmaktan, beni fark etmesini, bana çıkma teklif etmesini ummaktan, nişanlı olması konusunda hiç rahatsızlık hissetmeme noktasına nasıl gelmişim? Sanırım bir şeyler yitirmişim, değil mi?

Tren Queens’teki ilk durağına yanaşırken Natasha, “Bu konuda hiç üzerine gitmedin mi?” diye sordu.

Güldüm. “Ciddi misin?”

“Elbette ciddiylim. Neden olmayayım?”

“Doğru,” dedim. “Hı-hı. Bana başka bir şey söyle.”

“Jane! Güzel ve zeki bir kadınsın. Neden Jeremy seninle birlikte olmasın?”

Kindi o, Ina Teyzem mi? “Bu çok tatlı, Natasha, gerçekten, ama ben bir aptal değilim. Ben onun liginde değilim. Onun ilgileneceği tip sensin. Ben değil.”

Ben az önce Gnatasha’ya, yılda yüz bin dolar kazanan süper harika kıdemli editör *olmadığımı* mı söylemişim? Evet, yapmışım. *Onun liginde değilim*. Benim neyim vardı böyle? Belki de söylediklerimi düzeltip onun benim hakkımda...

Natasha bana baktı. “O, dünyanın en saygın kadın dergisinin uzman genel müdür yardımcısıyla nişanlı. Baştan ayağa kadar tedavi görmüş alkolik bir fahişeyle ilgileneceğinden şüpheliyim.”

Ağzım açık kaldı. “Natasha!” onun hakkında böyle düşünmeye benim hakkım vardı ama *onun* yoktu. Hazır sırası gelmişken, ben bile onun hakkında kötü düşünürken *bu kadar* ileri gitmemiştim. Kendini bu kadar az mı seviyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? O alışılmadık güzellikteydi. Tanrı aşkına, insanlar onu Nicole Kidman’la karıştırıyordu! Daha doğduğu andan itibaren insanlar onun lülelerinin etrafına sarmalanmışlardı. Ortaokul ve lise hayatı boyunca okul koridorlarında gülümseyerek ilerlemiş, Mezuniyet Balosu Kraliçesi olarak mezun olmuştu. Büyüdüğü yerde anne ve babası yaşıyor, nefes alıyorlardı. Park ile Madison arasındaki 64. Cadde’de bir evi ve bir evlilik teklifi vardı, hem de California’da bir yüzen ev sahibi birinden. Ona hayat boyu yetecek serveti kazandıracak olan bir kitap kontratı vardı (Eğer Remke’nin kitabın başarısıyla ilgili tahminleri doğru çıkarsa). Onunla dizi anlaşması yapmak için ağzının suyu akan bir yayıncısı vardı. Ve üstelik de hamileydi. *Her şeyi* vardı. Evet, yol boyunca bazı hayal kırıklıkları yaşamış olabilirdi, ama kim yaşamamıştı ki?

Natasha, “Tamam, artık tek eşliyim,” diye düzeltti. “Ve içki problemimi hallettim. Ama bir kez dağıttın mı hep dağınık kalırsın. Orda bir yerde hep geri dönmeyi bekler. Anne olma konusunda neden bu kadar endişeliyim sanıyorsun?”

İçimdeki acıma duygusu anormal derecede büyürken

“Yani, insanlar değişmez mi diyorsun?” diye sordum. Ciddi olamazdı. Evet, votka tonik tutkusu yüzünden pek çok insanla yatmıştı, ama artık ayıktı, iyi bir anne olmak isteyen tek erkekli bir kadındı.

Bu düşünce kanımı dondurdu. Eskiden alkolik bir fahişeydi, şimdi *değil*. İkisinin de üstesinden gelmek işkence gibi olmalıydı. Sadece *bir* bağımlılıktan kurtulmak bile yeterince zordu. Ben o iki dünyanın nasıl olduğunu ve iki ayağının üzerinde tekrar ayağa kalkmanın neye mal olduğunu nereden bilecektim? O *değişmişti*. Ve gayet başarıyla bunun üstesinden gelmişti. Peki, neden bunun farkında değildi? Neden kendisinin hâlâ bir ezik olduğunu düşünüyordu?

“Natasha, sen insanların değişebileceğini çoktan kanıtladın. Sen yürüyen bir kanıtsın. Biyografinin taslağı her kelimayı belgeliyor. Bir sürü şeyi alt ettin. Nasıl olur da yanımda oturup bana değişmediğini söylersin?”

“Ailemle tanışıncaya kadar bekle, Jane. *Nasıl* olduğunu anlayacaksın.”

Buna mecbur muydum? Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyordum. Gnatasha Nutley için üzölmek istemiyordum. Onu sevmek istemiyordum. Geçen hafta Eloise’le bile yapmadığım içten konuşmaları onunla yapmak istemiyordum. Gnat’ın bütün o saç ve zincirden ibaret mükemmelliğine geri dönmesini istiyordum. Gnatasha Nutley, buracıkta, gözlerinin önünde bir insana dönüşüyordu. Bu adil değildi. Saçma hayat hikâyesinin, saçmalığına geri dönmesini istiyordum.

Yüzünde hayranlık ifadesiyle ve başında ters takılmış bir beyzbol şapkasıyla ergen bir çocuk, “Pardon, Bayan Kid-

man?” diye sordu. “Bir imzanızı alabilir miyim?”

Asansörün kapıları Karen Freeman’ın dairesinin bulunduğu binanın onuncu katında açılır açılmaz fındıklı kahvenin kokusunu aldım. Karen’in kapısının altından konuşma ve gülüşme sesleri geliyordu. Hay aksi. Gecikmemiştim, değil mi? Saat on kırktı. Bu da benim hem on dakika geç kaldığımı hem de yirmi dakika erken geldiğimi gösteriyordu. Parti davetlilerinin on buçukta, Dana’nın da büyük sürpriz için saat on birde gelmesi gerekiyordu. Bize saat on elliden itibaren susup saat on birde kapı çaldığında var gücümüzle “Sürpriz!” diye bağırmaya hazır olmamız söylenmişti.

Hepimizin zorla giydirildiğimiz sahte Fransız kıyafetinin içindeki Ina Teyze, beni görür görmez kaşlarını çattı. “Geciktin, küçük bayan.” Elleri, bol ve siyah kapri pantolonun içindeki kalçalarının üzerine gitti. Küçük beyaz iç çamaşırlarını giymişti. Ina Teyzem’in oldukça sevimli görüldüğünü itiraf etmek zorundaydım. Çilek sarısı kıvrıkcıklarının üzerine bir bere bile takmıştı. Çenemi kavrayıp yanağımı öptü, sonra da her seferinde bıraktığı ruj izini sildi.

Karen’in evi insanlarla ağzına kadar doluydu. Yedi nedime ve şeref nedimesi Fransız kıyafetleri giyyiorduk; elbette baş nedime olduğu için Karen’in kıyafeti bizimkilerden farklıydı, yani bere giymesine izni olan tek kişi oydu. Kahretsin! Ben de takmak istiyorum! (Sadece şaka) hediye partisi için elli beş tane davetiye siparişi vermiştim ve dairede şu an o kadar kadın olmalıydı. Bazıları Ina Teyze’nin civar

komşularıydı, ama çoğu Dana'nın Forest Hills'den ve kolejden arkadaşlarıydı, bir kaç da Sak's'ta ve Bloomingdale'de asistan alıcı olarak iş yaptığı dönemdendi.

Beni inceleyen Ina Teyze, "Hoş görünüyorsun," dedi. Şükürler olsun ki bu kıyafeti giymem gerektiğini hatırlamıştım: siyah kapri pantolon, enlemesine siyah beyaz çizgili kayak yaka gömlek ve aptal küçük, beyaz bir şifon fular. Küçük şifon fularım olduğunu unutmuştum. İki yıl önce doğum günü hediyesi olarak bir çift küpeyle birlikte Amanda hediye etmişti. "Cildin güzel görünüyor. Gayet nemli. Yeni bir şey mi kullanıyorsun?"

Evet. Adı da Nihayet Natasha'dan Uzak Kalmak. Şu metro yolculuğu oldukça yoğun ve sürprizlerle doluydu. Derin bir nefes alıp Natasha'yı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Zaten, havada gerginlik olduğunu bile bile ailesiyle birkaç saat geçirmek zorunda olmam bile yeterince kötüydü. Ve onunla birlikte dönüş yolunda da metroya binecektim. Düşünmek istediğim ben, ben, ben... ve Timothy'yken hep o, o, o vardı. Belki tenimin nemli olmasının nedeni Timothy'ydi. Bu geceyle ilgili beklentilerim. İçin için yanan o siyah gözlerin üzerimdeki etkisi. Boynuma degecek olan o koyu saçların vereceği his. O...

Bana doğru yaklaşan Grammy, "İşte buradasın!" dedi. Elime bir kurabiye tutuşturdu. "Kimse görmesin. Dana gelene kadar hiçbir şey yememize izin yok." Kurabiyeyi ağzıma atıp Grammy'ye gülümsedim. "Anlat bakalım Bay Rommely nasıl?" diye sordu. "Hâlâ görüşüyor musunuz?" Grammy, çizgili bluz giyip küçük bir eşarp takıyordu, ama

kapri pantolon yerine beyaz bir etek giymişti.

Ina Teyze, “Anne, elbette görüşüyorlar,” dedi. “Bu ciddi bir şey. Durum ciddiyken beş dakikada bir ayrılmazsın.”

Ah keşke.

Grammy, “tamam, tamam,” dedi. Çantasından pudralık ve ruj çıkartıp mercan rengi makyajını tazeledi. “Soramaz mıyım? Ethan Miles hâlâ müsait, biliyorsun.” Evet, hiç şüphem yok. “O çok hoş bir genç adam. Daha dün Charlie Amcan yandaki Norwells’in evinden gelen berbat kokuyu bastırabilmek için koridora sprey sıkıyordu ve işten eve gelmekte olan Ethan’dan başkası değildi. Charlie Amcan satranç oynamak ister mi diye sordu ve Ethan ne dedi? Dedi ki, ‘elbette, seve seve.’ Ve iki oyun oynadılar, Ina ve beni sohbet edebilelim diye kendi halimize bıraktılar. Bu önemli bir şey değil mi? Onun kadar meşgul bir adam Charlie Amca’na hoşça vakit geçiriyor.”

Grammy bir noktayı kesinlikle kaçırıyordu: Ethan Miles’in belli ki yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Ina Teyze, “Söyle bakalım, Timothy’yle tekrar ne zaman görüşüyorsun?” diye sordu. “Bu gece mi? Benim çıktığım zamanlarda, cumartesi gecesi, çıkma gecesiydi.”

Başımla onayladım. “Hâlâ buluşma gecesi. Bana akşam yemeği hazırlayacak.” Bunu söyler söylemez pişman oldum. Neydim ben, bir aptal mı? Teyzenize veya büyükannenize erkek arkadaşınızın sizi evinde ağırlayacağını söylememeliydiniz. Adamla aylardır veya yıllardır görüşüyor olmanız fark etmezdi. Neyse ki bunun sadece üçüncü randevumuz olduğunu bilmiyorlardı.

Ina Teyze yine elini kalçasına koyarak, “Bu akıllıca yorumlarından biri olsa iyi olur, Jane Gregg,” dedi.

“Öyle,” diye doğruladım. “Şaka yapıyorum, özür dileirim. Ee, parkta bir konsere gidiyoruz, sonra da beni güzel bir restoranda yemeğe götürüyor.”

Grammy, “The Rainbow Room mu?” diye sordu. “Orası hoş bir yer. Benim zamanımda bütün genç erkekler ve kadınlar oraya giderlerdi.”

Rainbow Room’a hiç gitmemiştim. Efsanevi bir yerdi ama Empire State Building veya bir Broadway gösterisiyle eşit düzeyde bir yerdi: turistler içindi New Yorklular için değil. Ya da turistler ve *varlıklı* New Yorklular içindi.

Ina Teyze, Timothy ne iş yapıyor?” diye sordu. “Bahsetmiş miydin? Hatırlamıyorum.”

Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle Ina Teyze ve büyükanemin gözünde yükselmek üzereydim. “Hayır, bahsettiğimi sanmıyorum. Doktor.”

Ina Teyze’yle Grammy birbirlerine baktılar ve yüzlerinde bir gülümseme belirdi. “Doktor!” diye bağırdı Grammy. “Bu önemli bir şey, değil mi? Cerrah mı?”

Yani eski tip sıradan bir doktor yeterli değildi, ha? Büyükanemin numarasını anladım. “Henüz staj yapıyor ve uzmanlık alanının ne olmasını istediğinden emin değil. Ama dahiliyeye eğilimli.”

Ina Teyze, bu sefer açık mavi gözlerinde gururla karışık göz yaşlarıyla başını iki yana sallayarak, “Sırada sen varsın,” dedi. “Bunu biliyorum. Dana, buketi sana doğru atacağına söz verdi, sen de yakalamaya gayret et. Çok rakibin var.

Hepsi o bukete pençelerini uzatıyor olacak.”

Alabilirlerdi. Parmaklarımı arkamda çelerek, “Denerim,” diye söz verdim. Bekârlığın utandırıcı göstergesi olan o çiçek kapma hareketini yapmayacaktım. Julie’lerden biri alabilirdi. Dana demeti atmaya hazırlanmadan önce, banyoya gitme zamanlamamı ayarlamam gerekecekti.

Ina Teyze bana uzanıp saçlarımın uçlarını çevirmeye başladı. “Neden saçlarını bu kadar düzleştiriyorsun, Jane? Biraz dalga iyidir.”

Karen, “Millet! Millet!” diye seslendi. “Saat neredeyse on bir. Şu andan itibaren konuşmak yok!” ışıklar söndürüldü. Dört çeşit parfüm kokusunun fındıklı kahve kokusuyla baskınlık savaşı vermekte olduğunu algıladım.

Karen, “Herkes sussun!” diye fısıldadı.

Kapı çaldı. Karen, “Kim o?” diye seslendi.

“Benim, Dana.”

Karen elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, “İçeri gel, kapı açık,” diye seslendi.

Dana kapıyı açtı. Işıklar yandı. İçerdeki herkes, “Sürpriz!” diye cıyıkladı.

Dana, “Aman Tanrım. Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Size inanamıyorum! Aman Tanrım! Nedimeler harika görünüyorlar! Aman Tanrım!”

Amanda etrafta aman Tanrım diye bağırarak dolanıp elli kadar kız arkadaşını ve birkaç akrabayı öpüp kucaklarken ben, onuncu katın penceresinden Forest Hills sokaklarının manzarasına bir göz attım. Buradan insanlar karınca gibi görünüyorlardı. Farkında olmadan Gnat’ı görebilir miyim diye

düşündüm. Onun nerede olduğunu, hangi eski anıların adını çağırdığını merak ediyordum.

Eski adımların üzerinden yeniden gitmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. En güzel ve en kötü zamanlarının geçtiği yerleri ziyaret etmenin. Max beni terk ettiğinde çocukluk anılarımla dolu bir oyun bahçesine gitmiştim. Bir saat boyunca, artık bana çok küçük gelen salıncaklardan birinde hunharca sigara içerek sallanmış, sonra kendimi eve gidebilecek kadar rahatlamış hissetmiştim. O oyun bahçesi, yıllar boyu en güzel çocukluk anılarıma sahne olmuştu. Ben orada sallanırken ve oyuncak ağaçlara tırmanırken babam henüz hayattaydı. Natasha henüz Forest Hills'e taşınmamış, beni güvensizlikle tanıştırmamış ve hoşlandığım çocuğun kalbini çalmamıştı. Ve Dana Dreer henüz bir tıfıldı, benden daha sevimli değildi, ta ki bebekliği prensesliğe, ben de bir kişilik kazanamayacak kadar utangaç, sürekli palavralar sıkan birine dönüşünceye kadar.

Üç ya da dört yıl önce o oyun bahçesi yıkılıp yerine yeni bir apartman binası yapılmıştı. Bir pazar, Grammy'ye suçluluk ziyaretinden dönerken oraya uğradığımda inşaat manzarasıyla karşılaştığımda ağlamıştım. O andan sonra beni rahatlatacak bir yer yoktu artık. Geride bir tek Eloise ve her ayın ilk pazarı servisten sonra gittiğim St. Monica's kilisesi kalmıştı.

Edith Piaf şarkı söylemeye başladı ve Karen büfenin açıldığını duyurdu. Sanki hiç kimse daha önce bir şey yememiş gibi, büfenin önünde hemen bir kuyruk oluştu. Kendime fûme balıklı ve sebzeli krem peynirli bir simit sandviçi hazırlayıp uzak bir köşede duran Osmanlı koltuğuna oturarak

görünmez olmaya çalıştım. Yirmi dakika sonra Karen, Dana'nın hediyeleri açma zamanının geldiğini duyurdu. Alkışlar ve çığlıklar. Olduğum yerde kalmaya çalıştım ama Ina Teyze bana bakıp yanındaki sandalyeyi işaret etti. Görev aşkıyla, oturduğum yerden kalkıp bana gösterilen yere geçtim.

Dana, yüzü kalabalığa dönük, yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu, yanında kocaman hediye paketlerinden oluşan bir dağ vardı. Hay aksi. Belki de bir kartın altına yüz dolar sıkıştıracağıma ona bir hediye almalıydım. Yo. Aman-da ve Eloise haklıydı. Kim bir vazo veya kahve makinesi daha isterdi ki? İnsanların istedikleri şeyleri yapabilmeleri için paraya ihtiyaçları vardı. Grammy, Dana'ya bir hediye uzattı ve nedime Amy, küçük not defterini ve kurşun kalemini eline alıp teşekkür kartları yollayabilmek için kimin ne hediye ettiğini not etmeye başladı.

Dana hediyeleri dikkatle açarken Ina Teyze bana eğilip, "Sen Dana için ne aldın?" diye fısıldadı. Dana'nın hızına göre daha saatlerce burada oturacaktık.

"Bir yüzlük."

Ina Teyze kaşlarını çatı. "Jane!"

"Ne?" diye fısıldadım. "Arkadaşlarım para vermemi söyledi. Evlenen çiftlerin gerçekte istediklerinin bu olduğunu söylediler."

Ina Teyze, "Yabancılardan!" diye tısladı. "Kendi *kuzeni-ne* para vermezsin. Ona bir hediye alırsın, kişisel bir şey." Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," dedim. "Paraya minnettar olacaklarını düşündüm."

“Jane bir milyonerle evleniyor. Senin parana ihtiyacı yok.”

“Neden, bir fare kapanında yaşayıp ayda sadece yirmi altı bin dolar kazandığım için mi? Onun yanında çok zavallı kaldığım için mi?”

Ina Teyze yine başını iki yana salladı, bu sefer daha yavaş. “Jane, bunu seninle yeni konuştum,” diye fısıldadı. “Bu *seninle* ilgili değil. Bu doğruyla yanlış arasındaki farkla ilgili. Aile, birbirine şahsi bir hediye almak için zaman ayırır. Kuzenine para vermezsin. İkinizin kaç parası olduğu ya da olmadığı umurumda değil. Beni duyuyor musun?”

Duymamam nasıl mümkün olabilirdi? Kulağımın içinde tıslıyordu.

Dana, Edith’in kederli inlemesinin üzerinden, “Anne, bak Karen bana ne verdi!” diye seslendi. “Bu, benim müzedeyken âşık olduğum o muhteşem baskı!”

Ina Teyze, yüzünde kocaman bir gülümsemeye, “Ne kadar hoş!” dedi. Bana döndü. “İşte kuzenine *bunu* verirsin. Saklayacağını bildiğin bir şey. O baskı muhtemelen yirmi dört dolara mal olmuştur, ama daha mükemmel bir hediye olamazdı.”

Teyzemin kulağına, “İyi ama sanırım şu an elimden bir şey gelmez, değil mi?” diye patladım.

“Anne, bak Julie benim için ne örmüş!”

Ally McBeal büzücüsü beni yine etkisi altına aldı. Kendimi aşırı küçülmüş hissettim. Ina Teyze yün süvetere dokunmak için ayağa fırlayıp oo, ah diye inlerken fırsattan istifade edip odanın diğer tarafına gittim ve kendime bir fincan daha

kahve alıyormuş gibi yaptım. Tamam, çuvalladım. İçgüdülerimi takip edip ona gerçek bir hediye almalıydım. Hediye alışverişini son ana kadar bekletip sonra da hediye almayı unutmamalıydım. Ama bunun o kadar önemli olduğunu düşünseydim, bu sabah da bir hediye alabilirdim.

Dana, elinde içine para konmuş zarfı havada sallarken, “Janey! Çok teşekkürler!” diye seslendi.

Kocaman gülümseyip dudaklarımla bir şey değil hareketi yaptım. Acaba gizliden gizliye bana kırılmış mıydı, yoksa Ina Teyzem Ina Teyze’liğini mi yapıyordu? Emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim.

Tek istediğim Timothy Rommely’nin dairesinde olmak-tı, tavuklu Meksika börekleri yemek, el yapımı margarita içmek ve tuzu Timothy’nin dudaklarından yalamaktı. Ama henüz burada geçirilecek saatlerim vardı, sonra Nutley ailesini ziyaret edecektim –ki bu kulağa oldukça korkunç geliyordu– ve sonra da Nicole Kidman ekspresiyle eve dönüş yolculuğu vardı.

Tanrım, bir sigara istiyordum.

Kafe, ağzına kadar doluydu. Natasha’yı, pencerenin önündeki uzun tezgahta otururken buldum, güneş gözlüklerini takmış *The Village Voice* gazetesini okuyordu. Beni görünce el salladı, taburesinden kalktı. Onu gördüğümde tuhaf ve beklenmedik bir şekilde rahatlama hissettim. Muhtemelen *onun* bana bağırmayacağını bildiğimdendi. Yanlış bir şey yapmayacağınızı düşünen birinin varlığında biraz zaman geçirmek ne büyük bir rahatlıktı. Sahte olsun ya da

olmasın. Belki Gnat da bu yüzden bir başkasının adıyla imza vermekte bir sakınca görmemişti. O dört saniye boyunca, bir başkasıydı.

Gazeteyi çantasına atarken, “Hediye partisi nasıldı?” diye sordu.

“Sorma,” dedim. “Her zamanki aile kâbusu.”

Dışarıya doğru bana önderlik ederken, “İddiaya girerim ki benim ailemden daha kötü olamazlar,” diye ısrar etti.

Nutley’ler ne kadar kötü olabilirlerdi? Onların da Ina, Grammy ve Charlie Amca gibi sinir bozucu ama sevinebilir yaşlılar olduklarından emindim. Onlar Natasha ve benim kuşağımıza ait değillerdi ve söylediklerinizi anlamayınca sizi azarlamaktan çekinmiyorlardı. Bu, aileydi. Benimkiler biraz değişiktiler çünkü çok gençlerdi ve biraz da hippydiler. Nutley’ler biraz eski kafalıydılar ve bu da işleri biraz daha zorlaştırıyordu. Ayrıca, bütün dünyanın üstünüze yıkılmasına alışkınken, sizi alaşağı etmeye çalışan ebeveynlerle uğraşmak muhtemelen biraz zordu.

Natasha’nın ailesinin oturduğu ara sokağa saparken, “Bugün sen ne yaptın?” diye sordum.

Yüzündeki bir tutam saçı çekerken, “Çoğunlukla yürüdüm, P. S. 101’den, Sage’den ve lisenin önünden geçtim,” dedi. “Oldukça nostaljikti. Ne zaman Jimmy’yle kavga etsek, ayrılacak veya ailem bana bir şey yüzünden bağırırsa, Russel Sage’in arkasındaki bir oyun bahçesine gider, en sevdiğim ağacın altında oturup ağlardım. O sevimli yaşlı ağacın altında o kadar çok oturdum ki, o ağacın benim olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ağacın gövdesine adımlı

bile kazımaya kalktım, ama sadece N harfinin bir kısmını kazıyabildim. Bugün onu aradım, ama hava şartları ve yıllar yüzünden silinmiş olmalı.”

Yani onun da bir “yeri” vardı. Belki ben de bir ağaç seçmeliydim. Oyun bahçemin tersine, ağaç hâlâ burada olurdu.

Austin sokağının dışındaki bir avluya inen merdivenlere beni yönlendiren Natasha, “İşte geldik,” dedi. “İyi görünüyor muyum?”

Bir anda Natasha’nın neden bir astronot karısı gibi giyindiğini anladım. Çünkü ailesini ziyaret ediyordu ve onların gözüne tutucu, iyi bir kız olarak görünmek istiyordu. Acıma duygusu mideme çörekledi. Belli ki çok özen gösteriyordu.

Asansörle dördüncü kata çıkarken Natasha hiç konuşmadı. 4K’ya vardığımızda derin bir nefes aldı, bana gülümsedi ve kapıyı tıklattı. Kapı açıldığında Natasha annesine sarılıp öpmeye kalkıştı, ama Bayan Nutley’yi hazırlıksız yakalamıştı ve olay tuhaf bir hal aldı. Sonunda Natasha kendi annesini havadan öpmek durumunda kalmıştı.

Bayan Nutley, “Jane! Seni görmek ne güzel!” diye seslendi. “Tanrım, annene ne kadar benziyorsun, huzur içinde yatsın.” Gülümsedim. “Gel içeriye, otur,” dedi. “Natasha, baban bir süreliğine dışarıya çıkmak zorunda kaldı. Birazdan döner.”

Natasha, *eh, neyse* gülümseyişiyle baktı, ama yüzündeki hayal kırıklığını görebilmiştim. Annesinin peşinden oturma odasına gittik. Oda on beş yıldır değişmemişti. Natasha bizim altıncı sınıftaki bütün kızları “güzellik” partisi için evine davet ettiğinde, bu eve bir kez daha gelmiştim. Saat dörtten

yediye kadar birbirimize yüz bakımı, manikür ve pedikür yapmıştık. Bu, Bayan Greenman'm sınıfındaki her kızın ve onların ailelerinin Natasha'yı ve Nutley'leri sevmesine yol açmıştı. Natasha, popülerlik kraliçesiydi, bütün kızlar evde sürekli ondan bahsediyordu, dolayısıyla onun partilerine çağırılmak kızlara kendilerini önemli hissettiriyordu, sonuç olarak da aileler kızlarının sosyal sınıfın A listesinde yer aldığını hissettiriyordu. Miner ikizleriyle birlikte Nutley'lerin bunu anladıklarından emin olmuş ve *bütün* kızları davet etmesi, aksi takdirde güzellik partisinin olmayacağı konusunda ısrar etmiştik. Partinin dinamiği, okuldakiyle aynıydı. Derhal gruplar oluştu. Lisa, Lora ve ben, bir köşe bulup birbirimizin ayak tırnaklarını boyadık, herkes gibi Go-Go'larla birlikte şarkılar söyledik. İyi vakit geçirdiğimizi veya davet edildiğimiz için heyecanlandığımızı itiraf etmeyi reddetmiştik.

Natasha'yla birlikte, Delancey Sokak'taki Mackelroy'ların evinde olduğu gibi plastik kaplı kanepeye oturduk. Bayan Nutley, sehpanın diğer tarafındaki sert arkalıklı bir sandalyeye oturdu, sert yüzündeki gergin ifade hiç eksilmedi. Masadaki vanilyalı gofretleri ve bir sürahi buzlu çayı işaret ederek, "Buyurun," dedi. "Evet, Jane, kuzenin Dana'nın evlenmek üzere olduğunu duydum. Ne hoş."

Ne tekdüze. Dana'nın hediye partisi ve yaklaşan büyük günle ilgili birkaç şey geveledim, ama bunu Dana'dan bahsetmek istemekten daha çok, acı verici gerginliği azaltmak adına yaptım. Bayan Nutley, Natasha'ya bakmıyordu bile. Ve ben orada konuktum. Annesinin dikkatini biraz ona yön-

lendirmek için konuyu Natasha'ya getirmek istedim.

“Şey, Natasha'yla gurur duyuyor olmalısınız,” dedim Bayan Nutley'ye. “Bu genç yaşta çok şey başardı! Ve onun böyle harika bir yazar olacağını kim bilebilirdi!”

Bayan Nutley buzlu çayından bir yudum aldı ve gergin gülümsemesini bana çevirdi. “Kitabının editörlüğünü senin yaptığını öğrendim. Yayıncılık işine nasıl girdin? Bir editör olmayı hep ister miydin?”

Natasha'ya baktım. Onun yüzünde de aynı gergin gülümseme vardı. Kariyerim hakkında bir dakika kadar geveledim ve tekrar konuyu Natasha'ya çevirmeye çalıştım, ama annesi sürekli kanal değiştiriyor, konuyu oradan uzaklaştırıyor. Odadaki gerilim dayanılmaz bir hal almıştı.

Natasha, alçak bir sesle, “Babam gelmeyecek, değil mi?” diye sordu. “Ben buradan gidene kadar gelmeyecek, değil mi?”

Annesi, yüzüne ilk kez bakarak, “Natasha, kendini bu hale sen soktun,” dedi. “Üzgünüm, ama yaptın. Şimdi yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorundasın.”

Natasha, elindeki buzlu çay bardağını bıraktı. Çayı annesinin yüzüne mi fırlatacağı? Esip gürleyecek miydi? “Anne, bugün buraya gelip babamla ikinizi görmek istememin özel bir sebebi vardı.”

Tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi bıraktım.

“Şey, bu sürpriz değil, Natasha,” dedi Bayan Nutley. Sesi çok soğuktu. “Bir sebebinin olması gerektiğini baban söyledi. Ne kadar lazım?”

Natasha'nın bir anlığına rengi attı. “Hayır, anne, buraya

sizden borç istemek için gelmedim. Öyle olduğunu mu düşündünüz?”

Bayan Nutley kızaracak nezaketi gösterdi. “Natasha, artık senden ne bekleyeceğimi bilmiyorum.”

Annesinin açılmaya başladığını gören Natasha, “Şey, söz beklemekten açılmışken,” diye söze girdi, “size harika bir haberim var. Babamla ikinize söylemeyi umuyordum, ama sen benim yerime babama söylersin.”

Annesi, yüzündeki gerginlikten hiç ödün vermeden bekledi. Çay bardağını alıp bir yudum içti, susamaktan çok bir şey yapmış olmak adına. Bence.

Natasha, “Büyükanne ve büyükbaba olacaksınız,” diye duyurdu. “Anne oluyorum. Bu harika değil mi?”

Bayan Nutley, tam bir iğrenmişlik ifadesiyle Natasha’ya baktı. “Parmığında bir evlilik yüzüğü görmüyorum. Ve bir tane takacağını da sanmıyorum. Babasının kim olduğunu bile bilmediğini düşünüyorum. Sen nasıl bir insansın böyle.”

Ayağa kalkan Natasha, “Gidelim, Jane,” dedi. “Gününü böldüğüm için üzgünüm. Lütfen babama Forest Hills’e gelerek sizi utandırdığımı için özür dilediğimi söyle.”

Bayan Nutley, “Sakin benimle bu tonda konuşayım deme,” diye patladı. “Sanki ezilen *senmişsin* gibi. Sen bu ailenin *yüz karasisin*, Natasha. Ve aynı şeyi durmadan yapmaya devam ediyorsun.”

Natasha çantasını kapıp kapıya koştu. Ayağa kalkıp annesine baktım, annesi de ayağa kalkıp arkasına döndü. Birden hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim: anne-ba-

banın hiç olmaması mı yoksa onların hayatınıza saygı duymamaları mı? Sizi siz olduğunuz için sevmeyecek kadar az seven ebeveynler. Bütün hatalarınızın kaydını silinmez bir mürekkeple tutan ebeveynler.

Natasha'nın peşinden koştum; merdivenlerden inen sandaletlerinin sesini duyabiliyordum. Birinci katta yakaladım. En alt basamağa oturmuş ağlıyordu, yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Elimi uzatarak, “Gel, Natasha,” diye fısıldadım. “Buradan gidelim.”

Buruşuk ve akan makyajdan lekelenmiş yüzünü kaldırıp bana baktı. Elim tuttu. Continental Avenue metro istasyonuna giden kısa yolu yürürken ve platformda R trenini beklerken tek kelime bile etmedi. Saçlarını başının arkasında bir topuzla toplayıp güneş gözlüklerini taktı.

Tren istasyona gürleyerek girdi, yanında da rahatlatıcı bir esinti getirdi. Artık kalabalık olan trende iki koltuğa yerleştik. Tren hareket etmeye başladığında, “Haklıydın, Natasha,” dedim. “Senin ailen, benimkinden daha büyük bir kâbusmuş.”

Ufak bir kahkahayla gülüp gözlüklerinin altındaki göz yaşlarını silmek için bir elini uzattı.

“Kendini bu duruma düşürmekle ne kast etti, bu arada?” diye sordum.

Burnunu çekip bir mendil almak için çantasına uzandı. “Yedinci sınıftayken annem beni Jimmy’yle yatağında öpüşürken yakaladığından beri onların gözünde bir fahişeyim. Asla onların düşündükleri kadar iyi olamadım. Notlarım

onları hayal kırıklığına uğrattı, çalan telefonlar sinirlerini bozdu, Jimmy ve dövmesi onları rahatsız etti. Annem, görünüşümün beni istemediğim yönlere savuracağını ve bir gün uyandığımda çok geç kalmış olacağımı söylemeyi severdi.”

Bayan Nutley’nin böyle bir şey söylediğini rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyordum. Acaba annem Bayan Nutley’den gerçekten hoşlanıyor muydu, yoksa sadece tanıdık mıydılar? Nazik ruhlu ve eğlenceli bir kadın olan annemin böyle ciddi sorunları olan soğuk bir sürtükle arkadaş oluşuna akıl erdiremiyordum. Natasha’ya, “O zamanlar işlerin bu kadar ciddi olduğunun farkında değildim,” dedim. “Hayatının mükemmel olduğunu sanıyordum.”

Natasha başını iki yana salladı. “Ailemle ilişkilerim hep gergin olmuştur. Onlara oyuncu olmak istediğimi söylediğimde dehşete kapıldılar. Onlara göre Hollywood, her zaman büyük bir seks partisi gibiydi ve oyunculuk hayallerimin peşinden gitmek için kolejden ayrıldığımda ödleri patladı. Rehabilitasyona gittiğimde, beni neredeyse defterden sildiler. Sonra ben ulusal televizyona çıkıp aktörle olan ilişkiyi dünyaya duyurdum. Bu bardağı taşırdı. Onları utandırmıştım ve onlar da benimle tüm bağlarını kopardıklarını söylediler.”

Şok olmuştum. “Ama sen onların tek çocuğusun. Hem de hamilesin!”

“Onlar tuhaf insanlar,” dedi Natasha. “Soğuk ve affetmez.”

“Utanacak ne var?” diye sordum. “Forest Hills’deki insanlara göre sen bir ünlüden daha azı değilsin. Dana’nın

sana nasıl tepki verdiğini gördün. Etrafındaki herkese gururla, Natasha Nutley'nin düğününe geleceğini anlatıyor. Bu konuda çok heyecanlı.”

Natasha zayıfça tebessüm edip omuz silkti. Tren bir sonrakı istasyona girdi ve beni Natasha'ya doğru savurdu.

“Başka akrabaların yok mu?” diye sordum. “Sevecen bir büyükanne veya teyze? Herhangi biri?”

Bir an Natasha'nın yüzü aydınlandı. “Bir tane halam var, Daphne Hala. Ben küçükken birbirimize çok yakındık, ama o da annemlerden yana oldu. Merhaba demek için bile aramaya korkuyorum artık.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Nasıl olur da aileden hiç kimse yaptığın onca şeyi takdir etmez? Gösteri dünyasına girebilmek için ne kadar çalıştığını bilmiyorlar mı? Kırık bir kalple baş etmenin ne kadar acı verici olduğunu? Bir bağımlılığı yenmenin ne kadar zor olduğunu? Ailenin şu an seni alkışlıyor olması lazım.”

Bu doğrudu. Onu alkışlıyor *olmalıydılar*. Sert çocuğu oynasalar bile ailesinin affedip unutmaya hazır olduklarını düşünürdünüz. Natasha, ilişkilerini ayakta tutmaya çalışıyordu, ama bir torun haberi bile Bayan Nutley'nin sert kabuğunu çatlatmaya yetmemişti, durum epeyce umutsuz olmalıydı. Ben gene de Natasha'nın bırakmayacağını hissediyordum. Natasha'nın vazgeçen biri olmadığını gittikçe daha iyi anlıyordum. Ne olursa olsun, denemekten korkmuyordu, zorlamaya devam ediyordu. Ben öyle değildim. Hiç öyle olmamıştım. Yenildiğimi hissettiğim an, dururdum. Vazgeçerdim. Asla olmayacak şeyler için boşa zaman ve

enerji harcamanın gereksiz olduğuna inanırdım.

O anda bir şey kafama dank etti. Belki de bu yenilgiyi kabullenen zihniyet yüzünden Jeremy'nin nişanlanmasına üzölmemiştim. Ona olan tutkumun gerçek olmamasından değil. Durumun bundan ibaret olmasındandı: bir *tutku*. Bir film yıldızına, bir rock yıldızına duyulan tutku – uzaktan. Bir şeylerin gerçekten olmasını ummadan, bu yüzden de son derece güvenli. Ve film yıldızlarının mankenlerle evlenmesini beklerdiniz. Üzölmezsiniz. Natasha, benim Jeremy'nin üstüne gitmememe şaşırmakla gösterdiği tepkide haklılık payı vardı. Benim ligim olsun olmasın, ihtimali bile sona erdirmiştim. Hep yaptığım buydu. En kötüsünü bekleyip ona göre davranmak. Beş yıldır Jeremy Black üzerine odaklanmışım, çünkü “gerçek” birine odaklanmaktan korkmuştum, gerçek bir ilişki yaşayabileceğim biri. Uzaktan Jeremy'ye âşık olmak, beni fark ettiğimden daha fazla güvende tutmuştu. Duygularımı asla açığa vermeyecek, o da asla bana vurulmayacaktı... yo, endişelenecek hiçbir şey asla olmayacaktı. Asla ona sahip olmayacaktım, asla da onu kaybetmeyecektim.

Natasha, çantasından bir paket kâğıt mendil çıkartıp birini aşırı büyük gözölğünün altına kaydırđı. Ağlıyordu.

“Natasha, seni alkışlıyor olmaları *gerekir*,” dedim. “Bunu yapmalılar.” Ona kendini daha iyi hissettirmek istiyordum, ama yaşadığı durumun hangi çizgide olduğuna dair bir fikir yoktu. Kendi ailem bana karşı hep sevgi dolu, destekçi ve iyi olmuşlardı. Ailemin sevgisi ve saygısı olmasa nasıl hissederdim, bilmiyordum. Onlara hiç sahip olmamanın ne

olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda en azından yaşadıkları zaman zarfında beni sevdiklerini de biliyordum.

Natasha, “Neyi alkışlayacaklardı?” diye sordu. “Jane, insanlar benden imzamı istediklerinde bir başkasının imzasını verdim, bunu hatırlıyor musun? Kim olduğumu kimse bilmiyor. Kim olduğumu *ben* bile bilmiyorum...” Elleri gözlüklerinin altına gitti. “Konuyu değiştirelim, olur mu?”

“Kim olduğunu *gerçekten* biliyorsun, Natasha. Sen bir şeylerin gerçekleşmesini sağlıyorsun. Oyunculuk kariyerin. O aktörle olan ilişkin, o belgenin üstesinden gelmen, hatıralarını yazman ve onu satman, Sam’le olan ilişkin. Tamamen proaktifsin. Ve işler yolunda gitmeyince kendini toparlar, başka bir şey denersin, daha iyi bir şey. Gurur duyacak çok şeyin var! Ve kendinle gurur *duymalısın*. Ben olsam işleri asla senin yaptığın gibi düzene koyamazdım.”

“Bu doğru değil,” dedi Natasha. “Sen bir uzman editörsün, doktor olan bir erkek arkadaşın var, ailen seni seviyor, iyi bir arkadaş çevren var. Çok kıskanılası bir hayatın var, Jane. Farkında değilsin, çünkü o hayat senin, ama öyle. Güven bana.”

Sanırım çoktan güvenmiştim. Birazcık. Belki.

Natasha, “Görmüyor musun, Jane,” diye devam etti. “Ben sadece baş etmeye çalışıyorum. Yaptığım her şey, başıma gelen o korkunç olaylara birer tepki, anlıyor musun? Bu bir klişe olacak, ama sanki gideceğim yeri görebilmek için bulunduğum yeri düzenlemek zorundaymışım gibi. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu? Bu yüzden anılarımı yazıyorum. İnsanlar, o aktörün ününden faydalandığımı sa-

nıyorlar, ama alakası bile yok. Ben onu gerçekten sevdim,” diye fısıldadı. İki eli tekrar gözlüklerinin altına gitti.

“Natasha, kalbinin kırılmasının ne demek olduğunu biliyorum,” dedim. “Ve benim de hayatımın mükemmel olduğu falan yok. Ben uzman editör değilim – sadece yardımcı editörüm.” Benden duyacağı bu kadardı. Yukarı Doğu Yakası’nda yaşayan uydurma erkek arkadaşımı itiraf edecek değildim. Hiç yolu yoktu. Natasha’yı tanıımıyordum. Gerçek anlamda değil. Belli ki kişisel işlerini başkalarına anlatmaktan bir sakınca görmüyordu. Aslında tam olarak bana sırlarını vermiyordu, sadece ilgili tarafa gereksiz şeyler anlatıyordu otobiyografisinin editörüne. Ona güvenebileceğimi nereden bilecektim?

Natasha gözlüklerini çıkartıp burnunu temizledi. Bana baktı. “Vay canına, kızım. Bir terfii hak ediyorsun.”

ON ÜÇ

Eloise ve Amanda, Timothy'yle bu geceki buluşmama giderken siyah dantel sutyenimi ve onunla uyumlu olan mini minnacık külotumu giymem için ısrar ettiler. İyi ki onları dinlemiştim. Timothy'nin evinde her yerde seks vardı. Mutfakta el yapımı çikolatalı sosu ağzıma koyarken. Masanın karşısında, şarap bardağımı doldurup bana, on iki yaşındayken bir kızla ilk öpüşmesini anlatırken. Timothy'nin stereo hoparlörlerinden yumuşak bir Marvin Gaye çalıyordu. Ve şu anda, oturma odasındaki kanepenin üzerinde, neredeyse kucağında oturacak kadar yakın bir halde birlikte otururken. Ki olmak istediğim yer orasıydı.

Üzerinde soluk bir kot ve beyaz tişört olan bir erkekten daha seksi bir şey var mıydı?

Geçirdiğim günün ardından, bu gece aynı rahatlatıcı krem gibiydi. Eve gidip üzerimi değiştikten sonra, Timothy'nin, şehrin öbür tarafındaki dairesine gidecek zamanı ancak bulabilmişim. Metro istasyonundan Natasha'yı yürüyerek eve

bırakmış, ona bir köpük banyosu yapıp iyi bir müzik dinleyerek hayatında var olan harika şeyleri düşünmesini tembihlemiştim. Eminim, anne babasının nasıl hissettirdiğini değiştiremeyecekti, ama onlara rağmen elindekilerin ne kadar iyi şeyler olduğuna odaklanabilirdi. Düşünmesi gereken bir bebeği vardı ve Sam ve yazar olarak bir kariyeri. Onu, güneş gözlüklerini çıkartıp hafifçe gülümsetecek kadar neşelendirmeyi başarmıştım.

Timothy'nin dairesine vardığımda, Broadway 87. Sokak'ta çok yüksek bir binada tek yatak odalı bir apartman dairesi, beni bir buket kırmızı gül, bir bardak kırmızı şarap ve bir öpücükle karşılamıştı. Yemek hazırlarken yardım etmeye iznim yoktu; sadece "dairesini hayranlıkla seyredip güzel görünme" iznim vardı. Yemek esnasında, ona Natascha'nın artık kayıp olmadığını, patronumun tehdidim altında olduğunu anlatmış ve kuzeninin hediye partisinde hediye yerine para vermenin uygunsuz bir hareket olup olmadığını sormuştum. İlk iki haberime kadeh kaldırmış, son soruma da para vermenin kesinlikle uygunsuz olmadığı cevabını vermişti. Ona harika bir aşçı olduğunu söylemiştim ki bu, yarı doğrudu. Bu kadar tatlı, eğlenceli, zeki, dayanılmaz ve boşta olan ve Thomas Gibson gibi görünen bir doktorun Meksika yemekleri de yapabileceğini nereden bilecektim?

Onunla birlikte geçirdiğim zamanın on beşinci dakikasında rahatlamıştım. Ama şimdi gergindim. Timothy herhangi bir kasını bile kıpırdattığında zihinsel olarak üzerine atlıyordum.

Gamzelerini ortaya çıkararak, "Gergin misin?" diye sordu.

“Ben mi?” Yok canım, daha neler.

Ve beni öptü. Önce yavaş, sonra daha hızlı, daha sert. Ellerimi boynuna dolayıp kendimi ona bastırdım. İnleyerek nefes alışımı duyabiliyordum. Dudaklarında hafif bir kırmızı şarap tadı vardı. Geri çekilip elini saçımdan aşağıya kaydırırken bana baktı. “Çok güzelsin.”

Tek kelime edemedim. Sadece onu öptüm. Elleri sırtımda yukarı aşağı dolaştı ve sonra tekrar geri çekilip siyah ince hırkamin en üst düğmesini açtı. Onu durduracak mıyım diye bana baktı. Asla. Gülümsedi ve ikinci düğmeyi de açıp düğme düğme aşağıya inerken açıkta kalan tenimi öptü. Başımı arkamdaki mindere doğru yaslayıp daracık eteğimin üstüne gelinceye kadar öpücüklerden yol yaparken siyah saçlarının üzerini seyrettim. Ellerim saçlarında, ipeksi tutamları geriye doğru itiyordum. Sonra aniden uzanıp beni öyle sert ve tutkulu öptü ki adeta nefessiz kaldım. Gözlerini Mucize Sutyenimden ayırmadan yavaşça hırkamı çıkarttı. Ardından karnımdan başlayarak boynuma doğru öpücüklerden bir yol yaptı. Dili dudaklarımın üzerinde gezdi, ağzımın içine girdi, sonra yine dudaklarımın üzerinde gezdi.

Kendimi kızarmış ekmeğin üzerinde eriyen bir parça tereyağı gibi hissettim. Timothy oturup arkasına yaslandı ve onu bacaklarımın arasına alabileceğim şekilde beni üzerine çekti. Gözleri sutyenimdeydi. Bir an bana bakıp tekrar öptü. Elleri sutyenimin kopçasındaydı. Açamadı.

Güldü ve bana baktı. “Bu kadar yıldan sonra bu şeyi açabileceğini düşünürsün. Erkekler on dört yaşından itibaren sutyen kopçası açarlar.”

“Belki yardımcı olmalıyım,” dedim.

Timothy arkasına yaslandı ve güldü. “Belki de etmelisin.”

34C beben göğüslerim kendi başlarına durabildikleri için memnun bir halde Mucize Sutyenimin kopçasını açtım. Minik çıt sesini duyar duymaz kontrolü ele aldı. Elleri ve dudakları her yerimdeydi.

“Belki de bu partiyi yatak odasına taşımalyız,” dedi.

“Belki de götürmeliyiz.”

Güldü, elimi tutup beni üstsüz bir halde yatak odasına götürdü. Yatağın yan tarafında başıboş bir çorap görmek beni memnun etti; Timothy insanlaşmıştı. Timothy, yarı üzerimde olacak şekilde yatağa düştük. Ben onun gömleğini soydum; o benim eteğimi çıkardı. Ellerimiz, ağızlarımız, bacaklarımız ve kollarımız birbirimizin her yerindeydi. Bir elini yatağın yanındaki komodeye uzatıp tahta bir kutudan bir kondom çıkarttı. Bana baktı, gülümsedim ve bu ona haydi başla işaretini verdi. Gergin hissetmiyordum. Hazır hissediyordum. Timothy Rommely’yle aşk yapmaya, ona kendini tamamen vermeye hazır. Onu içimde hissetmek, beni tamamlaması ve ağırlığının, sert bedeninin altında ezilmek için sabırsızlanıyordum. Yatağa sırtüstü uzandım, başımı yumuşak yastıklarına koydum, yatak örtüsü göğsümün üzerinde ters dönmüş halde bekledim.

Ve bekledim. Timothy, yüzü diğer tarafa dönük, yatağın kenarında oturuyordu. Bana doğru kayarak “Ah, belki de bir süre daha öpüşmeliyiz,” dedi, “o vücudu öyle saklaman pek yardımcı olmuyor.”

Ah. Ah! Hadi canım. Daha önce hiç seks yapmadım sa-

nırdınız. Daha önce sadece üç kişiyle birlikte olmuştum. İlki Max'ti. Yirmi iki, bekâretinizi kaybetmek için geç bir yaştı, ama bu bendim, geç çiçek açanların kraliçesi. Annemi kaybettikten sonra kalbimi kazanmaktan çok pantolonumu çıkartmakla ilgilenen bir kolej öğrencisinin kollarında avunabileceğimi düşünmemiştim. Şey, aslına bakarsanız korkmuştum. Korkudan aklım çıkmıştı. Onu kaybedeceğimi bile bile bir adamı neden seveydim? Ve sonra Max, yakışıklı, harika Max, seçim şansımı elimden almıştı. Âşık olmuştum. Bir sonraki, Paralı Asker olan çocuktu. O çocukla seks pek bir şeye benzememişti. Aşırı hızlı, aşırı sakardı ve kendi orgazmıyla aşırı ilgiliydi. Ya da belki gergindi. Onu listeden 'bencil' olarak silmiştim. Sonra, Muhteşem Halterci Çocuk olmuştu. Hep latte için buluşmuştuk, üç kez buluşmuştuk ve hepsi de kafedeydi. Sonra da beni latte yüzünden azarlamıştı. Cinsellikte yarışamayacağımıza karar vermişti. Pislik. Bence zekâca benimle yarışamazdı!

Timothy üzerimdeki örtüyü çekti, sonra elleri ve ağzı yine her yerimdeydi. Ama aşağıda hiçbir hareket olmadığını hissedebiliyordum. Sorun ben miydim? O muydu? Neydi? İkimiz de çok arzuluyduk ve şu an, *hiç. Mademoiselle, Glamour* ve *Cosmo* dergilerindeki seks makalelerini hep atlardım; hiç seks yapmıyordum, okumanın ne anlamı vardı? Şimdi keşke biraz dikkat etseydim diye hayıflanıyordum. Bir şey yapmam gerekiyor muydu? Onu uyarmalı mıyım? Göz ardı mı etmeliydim?

Timothy, kendini yanıma sırtüstü atarak, "Kahretsin," dedi.

Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu umarak, “Sorun değil,” dedim.

Timothy bana gülümsedi, elimi tutup sıktı, “Emin misin?”

“Başımı evet anlamında salladım. “Belki de acele etmesek daha iyi olur.”

Timothy, “Haklısın,” dedi. “Önümüzde bütün bir gece var.”

Tam olarak kast ettiğim bu değildi, ama bu da benim için yeterince iyiydi.

On dakika sonra yine denedi. Yine sonuçsuz. Ondan on dakika sonra gene aynısı. Artık Timothy, bu konuda o kadar da rahat değildi.

“Belki seni eve götürsem iyi olacak.”

Aramızdaki minik espriyi anlamasını umarak, “Belki de götürmemelisin,” dedim.

“Bak, bu benim için o kadar da komik değil, tamam mı?”

Hah. Şimdi ne demem gerekiyordu?

“Bak, belki gerçekten seni eve götürmeliyim.”

“Timothy, bu o kadar büyük bir şey değil.”

Üzerindeki çarşafı atarken, “Benim için önemli,” dedi. Eteğimi bana doğru uzattı.

Yüzünde Timothy’ninki gibi bir ifadeyle bir erkeğin eteğinizi size uzatmasından daha kötü bir şey olamazdı. Bir anda kendimi aşırı çıplak hissettim. Mükemmel geceme ne olmuştu? Seks yapamıyorsak ne olmuştu? Kimin umurundaydı? Ben sadece Timothy’yi istiyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup Timothy’nin peşinden

oturma odasına gittim. Kanepeye oturmuş spor ayakkabılarını bağlıyordu. “Timothy, sadece televizyon izleyelim,” dedim. Saat daha gece yarısı. Sabah beraber uyanıp *Times* okumanın ve beraber simit yemenin hayalini kurmuştum...”

“Jane, gerçekten üzgünüm, ama yalnız kalmak istiyorum, tamam mı? İşte, sutyenin.” Sutyenimi bana doğru attı ve yüzümün kızardığını hissettim.

Destek mi olmalıydım yoksa öfkeden kudurmalı mıydım, bilemedim. Timothy’yi, her zaman mı böyle, yoksa ilk kez çıkıyor olma sendromu mu yaşıyor olduğunu bilecek kadar iyi tanı mıyordum. Kazağımı kanepenin yanındaki bir kürenin içinde buldum.

Randevularım, kuru temizleme yüzünden bana bir servete mal oluyordu.

Benim yaşadığım binaya yaklaşırken Timothy’ye, “Yatmadan önce bir içki içmeye ne dersin?” dedim. Yol boyunca takside sessiz kalmıştı, ama o, “beni evime bırakan” tek randevumdu. Çoğu erkek bir taksi çevirir, iyi geceler öpücüğü verip kaldırımdan yolcu ederdi. Ama Timothy, arabası olmayan bir erkeğin yapabileceği tek yöntemle eve kadar götürmekte ısrar etmişti.

Gamzelerini göstererek, “Kulağa iyi geliyor,” dedi.

Nihayet. O gamzeleri bir daha asla görememekten korkmuştum.

Dairemin kapısını aşır ışıkları yaktığımda, “Sevimli bir yer,” dedi. “Çok samimi.”

O kadar samimiydi ki üç dakika içinde futonumun üze-

rinde dudak dudağa kitlenmiştik. Hırkam televizyonun üzerine fırlatılmış, eteğim de aynı girişimde bulunmuş, ama televizyonu ıskalayıp yere konmuştu. Mucize Sutye-nim Parsons masanın üzerindeydi. Timothy’nin tişörtü ve kot pantolonu yerdeki kilimin üzerindeydi. Vücudu muhte-şemdi. New York Spor Kulübünde geliştirilmiş göğsü yanık tenli ve ipeğimsi koyu renk tüylerle hafifçe kaplanmıştı. Ve harika karın kasları.

Bir kez daha eller, ağızlar, parmaklar, kollar, bacaklar ve nefesler her yerdeydi. Ve yine bir kez daha, Timothy, bir kondom paketini açtı.

Ve 14 Haziran, Pazar günü saat tam 00:52’de, Timothy’le seviştik.

Gıcır. Gıcır. Gıcır.

“Oh! Oh! Oh, evet! Ohhhhh!”

Bu sesleri çıkartan Timothy ve ben değildik. İkimiz de, Opera Adam’ın kız arkadaşı inlemelerine başladığında sır-tüstü yattık, doyuma ulaşmış, mutlu, sık nefesler alarak, gözlerimiz kapalı.

Timothy’nin gözleri büyüdü ve güldü. Duvardan operayı duyabilmek için uzanırken, “Hey, bu Carmen, değil mi?” diye sordu. “Sence bizi duymuşlar mıdır?”

Kızardım. Biraz gürültü yapmıştık. Yani, aslında sadece sonunda.

“Oh! Oh! Oh!!! Oh evet! Oh!”

Ellerini başının arkasına koyan Timothy, “Evliler mi?” diye sordu.

“Hayır. Adam yalnız yaşıyor. Ne adamı ne de kadını gör-

müş değilim, ama sanırım aynı kadın. Hep aynı sesleri çıkarıyor.”

Timothy, “Onun beni böyle utandırmasına izin veremem,” dedi, öpücükleri boynumdan, göğsümden ve karnımdan aşağıya kayd.

Ne kadar âşık olduğumdan bahsetmiş miydim?

Ertesi hafta gergin bir enkazdım. Her gün, o büyük konuşmayı bekledim. Şu, “sorun sende değil, bende” konuşmasını. Bunun çevirisi aslında, “sorun ben değilim, sensin çünkü seni aslında hiç sevmiyorum” idi. Ama koca bir hafta geçtiği halde (şu an cumartesi öğleden sonraydı, Timothy’yle o işi yaptıktan sonra yedi sinir bozucu gün geçmişti), o büyük konuşma olmamıştı. O konuda büyük hiçbir şey olmamıştı, ama yani, Timothy bir doktordu. Geçen pazar öğleden sonradan beri kendisini görmemiştim. Evet, evet, bana rotasyon yüzünden berbat bir hafta geçirdiğinden bahsetmişti, ama onu görmek için ölüyordum. Oh, bu aşk durumu için bir kelime oyunu yapabilirdim! Ama yapmayacaktım. Yapacak daha iyi işlerim vardı. Dairemde sevinç çılgınlıkları atmak gibi, çünkü bilin bakalım Prenses Dana’nın düğününe Timothy Rommely adlı sevgilisiyle kim gidiyordu!

Geçen pazar sabahı, ikinci kez seviştikten sonra (evet, *o sabah* ikinci kez) Timothy’ye o büyük soruyu sormuştum. Bir akşam önce onu rahatsız eden malum mesele sona ermişti. Geceyi benimle birlikte küçücük futonumda geçir-mişti, yani kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış ve dudaklarımız uyurken öpüşecek kadar yakın, birbirimize

sarılarak uyumuştuk. Sabah olunca çıkıp *Times* gazetesi, simit ve krem peynir almış, tekrar daireme dönüp birkaç saat yatak keyfi yapmıştık. En az üç defa pozisyon değiştirip sevişmiştik. Sonra Timothy stil ekini okumak için kapıp beni şaşırtmıştı. “Hey bu adamı tanıyorum!” diye bağırmıştı, bir düğün haberindeki fotoğrafı elindeki simitle işaret ederek. “Bu kadının Dr. Rockefeller’la ilişkisi var!” lafını, “Bu adamın yirmi dört yaşında evlendiğine inanamıyorum,” takip etmişti. Yani kuzenimin yirmi dört yaşındaki yüzünün, yakında bu haberler arasında yer alacağını söylemek için tam yeri ve zamanıydı.

Ödüm patlayarak sorduğum soruya verdiği cevap, “Elbette, gelmeyi çok isterim. Smokin şart mı?” olmuştu.

Bu kadar basitti. Bir soru, bir olumlu cevap ve bir anda, düğüne götürecek gerçek bir erkek arkadaş. Hayır, sadece gerçek bir erkek arkadaş değil. Timothy benim Natasha, Dana, Ina Teyze ve Grammy’nin önüne alını açık çıkmamı sağlamaktan daha öteydi. O gerçektir. Asla sahip olamayacağım, benim stratosferimin bile dışından olan çok iyi görünümlü biri değildi. *Güvenli* değildi. Gerçek bir şeydi. Ve işte, Amanda’nın dediği gibi, tam bir ilişki yaşıyordum. Bütün bunların ne kadar korkunç olduğunu söyleyerek sigara içebilirdim – birini çok sevmek, küçükken yaptığım gibi yıldızlardan dilek tutarak onun bana delice âşık olmasını istemek, ummak, ummak, bu küçük şeyin harika bir şeye dönüşmesini ve benim olmasını, tamamen bana ait olmasını ümit etmek.

Tamam, dünyaya dön. İşler mükemmel gitmiyordu, ama

öyle olmak zorunda da değildi. Jeremy'nin Bayan *Vogue* ile nişanlanmasından bu dersi almamış mıydım? Asla sahip olamayacağınız birini sevmek mükemmellikti. Bu yolla, sadece kendinizi incitirdiniz çünkü gerçek bir insan yerine kendi kalbinizle ve hayallerinizle çok yoğun bir ilişki yaşıyorsunuzdur. Daha yeni yeni aydınlanma yaşıyordum. Örneğin geçen pazar öğleden sonra gitmeden önce, “bir doktorla çıkmak öyle düşündüğün kadar harika bir şey değil, bazen o kadar yoğun olurum ki en yakın arkadaşlarım bile yüzümü haftalarca göremez,” dediğinde öfkeden çıldırıp analiz etmeleri için Eloise’i veya Amanda’yı aramamıştım. İçgüdülerim bana bu cümle için mini bir alarm vermişti. *En yakın arkadaşları* mı? Ben neydim? Ina Teyze’nin diyeceği gibi ‘doğranmış karaciğer’ mi? Ama yalnızca iki defa çıkıp bir kez geceyi birlikte geçirmemize rağmen, Timothy’nin biraz sabırsız olduğunu fark etmiştim, aynı cumartesi akşamı seks yapamadığında olduğu gibi.

Ve onun her hatasının, her kusurunun üzerinden giderken ve kendimi çıldırtırken ve bir paket sigara içmek için duyduğum delice arzumu kamçılarken, aynı zamanda belki de asıl önemli kısmı göz ardı ediyordum: Beni çarşamba gününe kadar aramadı. Kulağa çocuksu mu geldi? Ergen gibi? Bu konuda kılı kırk yarmaya iznim var mıydı, bilmiyordum. Ama bu da bana bir uyarı sinyali gibi gelmişti. Eğer beni pazar akşamı arayıp ne kadar güzel zaman geçirdiğini, beni tekrar görmek için sabırsızlandığını söylemiyor, aslında, salı ya da çarşamba günü çıkmak isteyip istemediğimi sormuyorsa, beni ne kadar seviyor olabilirdi? Pazartesi de

aramamıştı. Pazartesi akşamı ben arayıp merhaba demeyi düşündüm, ama aşırı askıntı gibi görünmek istemedim. Salı için de aynısı geçerliydi. Eloise bana aramamı, eğer fark ettiysem artık 1950’lerde yaşamadığımızı söyleyip ne zamandan beri hayatımın ve ilişkimin kontrolünü bir adamın eline bıraktığımı sormuştu. Neden kontrolü o elinde tutmak zorundaydı? Buna verecek cevabım yoktu. Ben *aranmak* istiyordum. Anlatabiliyor muyum? Çarşamba geldiğinde, aklım çıkıyordu, ama sonra Timothy aradı! Telefonum çaldığında Natasha’nın vıcık vıcık olan ama iyi yazılmış ikinci bölümünün düzeltilmiş halini okuyordum. Arayanın Ina Teyze değil de o olması için küçük duamı ettim ve Tanrı benden yanaydı.

Bir nevi. Timothy, arayamadığı için çok üzgün olduğunu söylüyordu, ama iş, iş, iş, rotasyon, rotasyon, rotasyon, hastanenin William Remke’si küplere binmişti, iş, iş, iş, falan, filan, önümüzdeki hafta boyunca hastaneden uyumanın dışında ayrılabilceğini sanmıyordu, hatta belki de iki hafta boyunca, işler çok kötüydü, falan, filan, keşke en azından uğrayıp bir merhaba diyebilseydi, ama iş, iş, iş, falan, filan.

Hayal kırıklığının ötesine geçip de kaynağa kızamamak kadar kötü bir şey yoktu. Bir stajyerin çalışma şartları hakkında nasıl yorum yapabilirdim? Asistan doktorların ve stajyerlerin nasıl aralıksız otuz altı saat boyunca çalıştıklarına, yarım günden az olan sadece dört saatlik uykuyla nasıl durduklarına dair korku hikâyelerini herkes bilirdi. Ben kimdim de Timothy gelip benimle *Kim Milyoner Olmak İster* programını izlemiyor diye şikâyet edecektim? Adam ger-

çekten yoğundu. Arkadaşlarıyla squash oynamıyor, striptiz kulüplerine gitmiyor, ya da televizyonda spor programı izlemiyordu. Çalışıyordu. Ve eğer bu adamı hayatımda istiyorsam, buna alışmam gerekiyordu. Ve onu elbette istiyordum.

Bu tür konulardan, geçen cuma günkü Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nda şikâyet etmeyi umuyordum, ama buluşma iptal edilmişti. Amanda'nın, Jeff'le birlikte bir "şeye" katılması gerekiyordu (işle ilgili), Eloise ise soğuk algınlığıyla savaşıyordu. Dolayısıyla ben de kendimi meşgul etmek için Natasha'nın düzeltilmiş ikinci bölümünün üzerine yorumumu bitirmekle (sadece ufak tefek düzeltmeler) ve üçüncü bölümün müsveddesinin kenar boşluklarına notlar almakla zaman harcadım. Natasha'yı yazar olarak ilk üstlendiğim zamana kıyasla, kitabını bambaşka bir gözle okumuştum. Ve bambaşka bir kalple. Bir kalple, nokta. Onunla o kadar zaman geçirdikten, hakkında ilk ağızdan onca şey öğrendikten ve annesinin soğukluğuna kendi gözlerimle şahitlik ettikten sonra, okuduğum her şey daha bir anlam kazanmıştı. Ana hatlarda gelişim sürecini anlatmaktan birkaç kez bahsetmişti ki şaheserine doğru her bölümle birlikte biraz daha yaklaşıyordu. Aynı zamanda, *Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler* kitabının da 120. sayfasına gelmişti. Sesi kulağa iyi geliyordu; o her zamanki coşkulu hali değildi, biraz sönüktü, ama depresif değildi. Geçen pazar akşamı Timothy gittikten sonra nasıl olduğunu sormak için Natasha'yı aramıştım. Sesimi duyunca ağlamaya başlamıştı. Yanında olmamı isteyip istemediğini sormuştum, onun için üzülüyordum, ama bana hayır demiş, annesinin söylediklerini üzerinden atabilmek

için yalnız kalmak istediğini söylemişti. Daha iyi olacağına inanıyordum. Çok şeyin üstesinden gelebildiğini ispatlamıştı. En azından Yüzen Ev Sahibi'ne sahipti. Koca dünyada tek başına değildi. Erkek arkadaşı evlenme teklif etmişti ve bebek bekliyordu ve bu da belli ki ona büyük derecede bir rahatlık sağlıyordu.

Telefon çaldı. Timothy miydi? Lütfen, lütfen, lütfen. Hayır. Rutin, haftalık üç kez kontrol edip merhaba demek için Ina Teyze arıyordu. Charlie Amca farenjit olmuştu, Grammy her zamanki gibi iyiydi ve bil bakalım yan komşu sevgili Ethan Miles geçen gün ne yapmıştı? Grammy'nin yeni çerçevelediği iğne işi ördek havuzu resmini duvara asacak kadar nazik davranmıştı. Dana çiçekçiyle uğraşıyordu, Ina Teyze de düğün yaklaşmakta olduğundan şu an yaşadığı binanın kraliçesiydi. Ina Teyzem, tüh-tühleyerek "4K'da yaşayan Marla, düğünün bize kaç mal olduğunu soruyor," dedi. "Cesaretine inanabiliyor musun? Ona masrafları Larry'nin karşıladığını söyleyecektim, ama bu, onu ne ilgilenirir? Çok masraflı olduğunu söyledim." Ve elbette Ina Teyze, Timothy'yle işlerin nasıl gittiğini de sordu ve ben büyük bir hevesle, "Harika!" diye cevap verdim.

Ina Teyze'yle birbirimize hoşça kal deyip telefonu kapattıktan sonra fark ettim ki düğüne sadece bir ay kalmış olmasına rağmen kurdeşen dökmüyordum. *Neden* sorusu, bir milyon dolarlık soru değildi kesinlikle. Cevabın Timothy olduğunu biliyordum. Sadece dört hafta içinde, hayatım epeyce değişmişti. Erkek arkadaşım yoktu, sonra bir tane oldu, sigara kullanıyordum, bıraktım, Jeremy ve Remke ta-

rafından görmezden geliniyordum, çalışmalarım takdir gördü ve Natasha'nın kıdemsiz yardımcı editörü olarak gerçek statümü bile kabullenmiştim. Ve bu canımı yakmamıştı bile. Natasha, Gwen, Jeremy ve Remke –hatta Morgan Morgan– sayesinde editör olarak değerim beni tatmin edecek kadar takdir edilmişti. Unvan münvan. Şey, tamam, o kadar da *değil*. İkinci editörlüğü çok istiyordum, bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum. Sadece istediğimi biliyordum. *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*'ın teslim tarihi olan ocak ayının sonlarına kadar beklemek zorundaydım. Ancak o zaman Remke ikinci editörlüğü ne kadar hak ettiğimi inkâr edemeyecekti – ve kocaman bir maaş zammını da tabii.

Birden bire evimi temizlemek, halımı Carpet Fresh elektrikli süpürgeyle vakumlamak, pencereleri ve aynaları Windex'le silmek ve uzun zamandır dolabımın üst çekmesinde karmakarışık duran iç çamaşırlarımı katlamak gibi bir isteğe kapıldım. Timothy tekrar geldiğinde –ne zaman olduğunu bilmiyordum– dairemin pırıl pırıl görünmesini istiyordum. Belki önümüzdeki hafta? Bir sonraki hafta? Her neyse. Temizlik çılgınlığının nereden geldiğini biliyordum: sigarayla ilgili öte-beriden kurtulma isteğindendi. Kül tablalarından ve çakmaklardan kurtulmaya hazır hissediyordum.

Bütün üzücü pislik D'Agastino's süpermarket poşetinin içinde, evyenin altındaki çöp kovasını boyladı. Güle güle sigaralı günler...

Bir kat aşağıdaki daireden Serge, “Ama beni sevdiğini söylemiştin, El-viiz!” diye bağırıyordu. “Yüzüğümü takıyorsun. Evlenmek üzere nişanlandık!”

“Serge, seni gerçekten seviyorum, sadece evliliğe hazır değilim.”

Serge, “Benimle!” diye bağırdı. “Yani benimle evliliğe hazır değilsin!”

Sessizlik.

“Eğer beni sevseydin, El-viiz, *beni*, benimle evlenirdin.”

“Üzgünüm, Serge. Çok üzgünüm.”

Sessizlik. Ardından dairenin kapısı çarpılarak kapandı.

Nihayet elimi ağzımdan çekebildim. Pencereye koşup dışarıya uzandım. Yarım dakika sonra Serge, apartmandan fırtına gibi çıkıp sokağa fırladı. Hemen aşağıya, Eloise’in dairesine koştum. “El? Benim.”

Eloise kapıyı açtı, yüzünde gözyaşı izleri vardı. Sol elini havaya kaldırdı. Küçük elmas yüzük gitmişti. Onu kendime çekip sarıldım, o da kendisini kollarıma bıraktı.

Hıçkırıklarının arasında, “Artık nişanlı değilim,” dedi.

Futona doğru ilerleyip onu oturturken, “Ne oldu?” diye sordum.

“Sanırım olay, Flört Gecesi Yuvarlak Masası’nı Bloo-mies’de yaparken başladı,” dedi Eloise. Kırmızı minderlerden birini kucağına alıp sarıldı. “Evim için istediğim o eşyaları seçerken heyecana kapıldım. Sonra fark ettim ki ben o *eşyaları* istiyordum. Pelüş havluları, yüz dolarlık kahve makinesini ve konuşan tartıyı istiyordum. Etrafta yüzüğü-mü sallaya sallaya dolaşmak istiyordum. Sonra nişanlanınca elde ettiğin her şeyi istediğimi fark ettim...” Eloise yüzünü yastığa gömüp ağlamaya başladı.

“Serge hariç?”

Eloise başını yastıktan kaldırıp evet işareti yaptı. Sigara paketine uzandı. “Şimdi işleri gerçekten batırdım.” Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti. “Artık nişanlı olmamakla birlikte, bir erkek arkadaşım bile yok.”

“Ama El, şimdi doğru adamla tanışma fırsatını elde ettin. O eşyalardan bile daha çok isteyeceğin adamla hem de.”

“Sanırım.” Dumanını diğer tarafa üfledi. “O yüzüğün verdiği hissi özleyeceğim.”

“Hadi East Village’a alışverişe gidip birer arkadaşlık yüzüğü alalım,” diye önerdim. “Hadi, hemen gidelim.”

Eloise küçük bir sesle, “Tamam,” dedi.

“Ve St. Monica’da durup boş parmağın için bir de mum yakalım,” diye ekledim. Eloise burnunu çekip başını olur anlamında salladı. “Her şey yoluna girecek, El.” Ona bir mendil uzattım. “Artık rüyalarının erkeğiyle tanışmak için özgürsün.”

Eloise, “Bu gerçekten olacak mı?” diye sordu. “Acaba içimizden birimiz gerçekten evlenecek miyiz?”

Burada neler oluyordu? Eloise, tanıdığım en bağımsız kadındı. Şimdi, evlilikle son bulacak ilişkilere mi odaklanıyordu? Bu ona hiç benzemiyordu.

“Elbette olacak,” dedim Eloise’e. “İkimiz için de. Ama senin böyle konuşman beni biraz şaşırttı, El. Asla bir koca aramazdın sen. Kendi başına o kadar buyruk biriydin ki...”

“İşe yaramazın tekiyim, ben buyum işte.”

“Bu doğru değil,” diye geri teptim. “Bir kariyer yaptın, bu muhteşem daireye sahipsin, bir sürü değişik insanla birlikte oldun. İstediklin her şeyi elde ediyorsun. Gerçekten du-

rulmaya hazır olduğunda senin için en doğru erkekle evleneceksin.”

Eloise altdudağını emdi, sonra sıçrayıp yüzünü elleriyle örttü. “Doğru erkek mi? *Doğru* erkeği isteyen kim, Jane? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir.”

“Neyi anlamam gerekir?”

“Asıl kahrolası nokta ne?” diye bağırdı Eloise. “Seni önünde sonunda terk edecek bir erkeği sevmeyi kim ister?”

Ah. İşte şimdi aynı dili konuşuyorduk. Ayağa kalktım, Eloise’in elini tuttum ve kanepeye geri getirdim. “El, olaya böyle bakamazsın. Annen bunu istemezdi. Eğer birine, onu kaybetmekten korktuğun için bağlanamadığını bilse, annen nasıl hissederdi? Bunun kendi hatası olduğunu düşünürdü.”

“Bu onun hatasıydı!” diye çığlık attı Eloise. “Öldü ve beni yalnız bıraktı. Aynı senin annenin yaptığı gibi – baban ölüp de annenle ikinizi yalnız bıraktıktan sonra. Şu an neler hissettiğimi biliyor olman gerekir. Ama sen, lanet olası bir terapist gibi konuşuyorsun.”

Kendi babasını bu denklemin içine sokmamıştı ve bunun tek anlamı, her ne olduysa, konuşamayacak kadar acı vermesi olmalıydı. Acaba *Seni önünde sonunda terk edecek bir erkeği sevmeyi kim ister* derken babasını mı düşünüyordu?

Elbette babasından bahsetmeye kalkışmayacaktım, ama bir şey söyleme ihtiyacı hissettim ve konuşmaya başladım. “Ama Eloise...” Ama Eloise, ne? Yanlış konuşmuyordu. Haklı da değildi. Ama yanılmıyordu. “Söylediklerimden ne anladığını bilmiyorum, tamam mı? Bildiğim tek şey, eğer

denemezsek, yalnız kalacağız. Bu daha kötü değil mi?”

“Hayır, çünkü en azından yalnız olacağız ama üzgün olmayacağız, çünkü kırık bir kalbin sancısını çekmeyeceğiz.”

“Yalnız ve üzüntüsüz mü?” diye sordum. “O bir oksimoron değil mi?”

Eloise, burnunu temizlerken, “Mutlu ve yalnız olabiliriz,” dedi. “Bizim elimizde süregelen birçok şey var. İkimizin de. Kariyerlerimiz yolunda gidiyor, tamamen kendi başımıza buyruk yaşıyoruz, gerçekten ilginç şeyler yapıyoruz, dünyanın en harika şehrinde yaşıyoruz...”

Güldüm. “Evet, hayatlarımız *gerçekten* çuvallamış durumda.”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken, “Mantıklı konuşmayı bırak,” dedi. “Bunu yaptığında senden nefret ediyorum.”

“Her şey gerçekten yoluna girecek. Her şeyin, olması gerektiği zamanda düzeleceğini düşünmeye başlıyorum. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Evet. Sanırım.” Saçının Jennifer Aniston katmanlarından birini kulak arkası edip derin bir nefes aldı. “Bu kadar melodram yeter. Hadi alışverişe gidelim. Dört Temmuz günü için seksi bir şeylere ihtiyacın var. Ayın dördünü Timothy’yle birlikte geçireceksin, değil mi?”

Omuz silktim. “Belki. Bundan hiç bahsetmedi. Çalışması gerekebilir.”

“Peki, biz şimdi plan yapsak nasıl olur?” dedi Eloise. “Eğer Timothy çalışmak zorundaysa ikimiz baş başayız demektir. Eğer çalışmazsa, ben de Amanda, Jeff ve onun altı

bin arkadaşıyla takılırım.”

“Benim daha iyi bir fikrim var. Eğer Timothy çalışmazsa, Dört Temmuz tatilini bizimle geçirirsin. Onu tanımanı çok isterim.”

Bir sigara daha yakan Eloise, “Yani bu adamı seviyorsun, ha?” diye sordu. “Korkudan ödün patlamıyor mu?”

“Blair Cadısı projesinde çalışırken korktuğumdan daha fena korkuyorum.”

Eloise bir kahkaha patlattı.

ON DÖRT

Pazartesi: Telefonun çalmasını bekledim. Çaldı, ama Timothy hiç aramadı. Natasha düzeltilmiş ikinci bölümü getirdi. Ina Teyzem, düğün gününe kadar ayağımın alışması için şeftali rengi ipek ayakkabılarımla evin içinde dolaşmamı söyledi.

Salı: Telefonum çaldı! Timothy bütün hafta çift mesai yapıyordu, ama yarın akşam uğrasa nasıl olurdu. Geç gelebilirdi. *Sorun değil!* Natasha'ya üçüncü bölümün düzeltme mektubunu ve düzeltilmiş ikinci bölümle ilgili yorumlarımı yazdım.

Çarşamba: Timothy geceyi iptal etti çünkü hastaneden çıkamıyordu. Onu Dört Temmuz için havai fişek gösterisine ve çatıdaki barbekü partisine kaydedebilir miydim? Elbette yapabilirdim! Natasha'dan e-posta: Düzeltmeye başlamaya çok hevesliydi, düzeltilmiş ve rötuşlanmış ilk üç bölümü ve ana hatların son şeklini bugünden itibaren iki hafta içinde yollamayı planlıyordu.

Perşembe: Ummadığım bir şekilde telefonum çaldı. Dört Temmuzda Timothy çalışıyordu, çok üzgündü, ama sonraki hafta kendi havai fişeklerimizle bunu telafi edecekti. O kadar üzgündüm ki Natasha işe koyulmuş yazıyor olduğundan, yeni projelere açık olduğumu itiraf edemedim.

Cuma: Flört Gecesi Yuvarlak Masası Union Square Cafe’de toplandı. Amanda, Eloise ve ben, Eloise’in nişan yüzüğünü Serge’ye verebilecek kadar cesur davranmasına kahkah kaldırdık. Amanda ve Eloise, Timothy’nin ortadan yok oluşunun bir anlam ifade etmediğinde ısrar ettiler; bu, sadece doktor olacak birinin çalışma koşullarındandı.

Cumartesi: Eloise’le birlikte FDR yolundan havai fişek gösterisini izledik. Çikolatalı yağsız yoğurt dondurması alıp eve gittik ve *Kirli Dans* filmini bininci kez izledik. Natasha arayıp Dört Temmuz günümü kutladı. *Bebek Beklerken Beklemeniz Gerekenler*’in 200 sayfasını okumuştı ve *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız* üzerinde durmadan çalışıyordu. Kutlama için Timothy aramadı. Eloise ile bunun ne anlama geldiğini tartıştık (benimle en iyi arkadaş tarzında konuşup bunun hiçbir anlama gelmediği konusunda ısrar etti, Dört Temmuz Şükran Günü, Yeni Yıl veya benim doğum günüm değildi, hatta aranıp kutlanacak bir gün bile değildi). Ina Teyze arayıp tatil günümü kutladı. Grammy de. Amanda da.

Pazar: *The Times* okudum. Aklımdan düğün ilanımızı yazdım. *Gregg ve Rommely, evleniyor. Gelin, bundan sonra Greggely olarak anılacak.* Telefonun çalmasını bekledim. Çaldı: Ina Teyze: Nedime ayakkabılarımı alıştırmaya başlamış mıydım? (Hayır başlamamıştım.)

Pazartesi: Telefonun çalmasını bekledim. Jeremy'ye sonraki Çarşambaya kadar işimin olmadığını söyledim. Otuz yaşında, rahip olmayan, hatta herhangi bir dine mensup olmayan bakir bir adamın yeni anılarıyla görevlendirildim. Bir yığın istenmeyen müsvedde üzerime yığıldı. Morgan bütün gün bana alaycı gözlerle baktı.

Salı: Tavsiye için Eloise ve Amanda'yı aradım. Timothy'yi aramalı mıydım? Yoksa beklemeli miydim? İkisi de beklememi söyledi. Her şeyden öte, adam bir doktordu. Morgan yine bana alaycı gözlerle baktı. Ina Teyze'den, gidip nedime elbisemi almam için hatırlatma araması geldi.

Çarşamba: On ikinci kez telefonu elime alıp bıraktım. Müsveddelerden birini okudum. Nedime elbisemi almak için işten erken çıktım. Ina Teyze'yle Charlie Amca'ya uğradım; Grammy yoktu. Bir pastırmalı sandviç yiyip elbiseyi metroyla eve götürdüm. Ina Teyze bir şeylerin ters gidip gitmediğini sorduğunda iş yüzünden biraz gergin olduğumu iddia ettim.

Perşembe: Ne, ben bu ilişkinin bir parçası değil miydim? Onu arayacaktım. Bu bir ilişki miydi? Üç buluşma bir ilişki başlatmaya yeter miydi? Ya da seks? Neredeyse üç hafta önce üç defa buluşup bir defa seks yapmak bir ilişki için yeterli miydi? Telesekreter. Mesaj bıraktım. Aşırı umutsuz değildi. Sadece bir merhaba ve "Ara beni, seni özledim." Morgan yine alaycı gözlerle bakıp bir sorun var mı Jaaane diye sordu. Ona her şeyin yolunda olduğunu, çokook teşekkür ettiğimi söyledim. Bundan çok hoşlanmış olmalıydı.

Cuma: Flört Gecesi Yuvarlak Masası. Tam şu anda, Yu-

karı Doğu Yakası'nda, Big Sur'da gerçekleşiyordu. Timothy beni geri aramamıştı. Amanda kendi tarafındaydı. Eloise dudağını emiyordu. Ben depresifliğin ötesine geçmiştim.

Amanda, "Timothy'ye ne oldu, anlamadım," dedi. "Jeff'ten onu arayıp neler olduğunu öğrenmesini istemeli miyim?"

Eloise sigara dumanını üfledi. "Asla. Bu çok liseli bir davranış. Müsait olduğunda arayacaktır. Çok meşgul, hepsi bu."

Üç haftadır mı? "Ya, evet," dedim. "Bir ilişkiyi başlatıp harika yerlerde yemek yiyemeyecek ve seks yapamayacak kadar kim meşgul olur ki? İlk bir veya iki ay boyunca bir çiftin yapacağı şeyler bunlar. Neyi yanlış yaptım?"

Ela gözleri kızgınlıkla parlayan Eloise, "Hiçbir şeyi yanlış yapmadın!" dedi. "Sadece o, bir pislik gibi davranıyor."

Ara bulmaya çalışan Amanda, "Hey, henüz bunu bilmiyoruz," dedi. "Belki de gerçekten yoğundur. Adam *asistan doktor*. Onların çalışma saatleri normal insanlarınkine benzemiyor."

Cosmopolitan'ımdan bir yudum aldım. Amanda'ya, "Ama ilk üç randevumuzda normal çalışma saatleri vardı," diye hatırlattım. "Onunla cumartesi, sah ve sonraki cumartesi görüştüm. Şimdiyse ayda bir kez bile göremiyor muyum? Lütfen. Atlatılıyorum ve bunu biliyorum. Sebebini anlamıyorum, ama kesinlikle beni atlatıyor. Bir yerde hata yaptım, ama nerede?"

Beni sigarasıyla işaret eden Eloise, "Jane, bir şeyi yanlış yaptın," dedi. "Ne olduğunu biliyor musun? İddiaya giririm

ki o ereksiyon olayıdır. Belki de utanmıştır ve...”

“Eloise!” diyerek eline vurdum.

Mavi gözleri kocaman açılan Amanda, “Ne ereksiyon olayı?” diye sordu.

Eloise, “İlk seferinde erekte olamamış,” diye açıkladı. “Ve bu konuda da biraz öfkelenmiş.”

“Amanda, lütfen Jeff’e söyleme,” diye yalvardım. “Eğer Jeff Timothy’yle konuşup bu konuda bir şey söyleirse ölürüm. Timothy bir daha asla konuşmaz.”

Amanda, “Tatlım, endişelenme, asla yuhalamam,” diye beni temin etti.

Bir nefes bıraktım. “Zaten sadece o ilk seferde oldu. Sonra, iki kez daha yaptık, sorun yoktu; iki kere de ertesi sabah. O kısımda bir sorunu yok.”

Amanda, “Evet, ama erkekler o konuda aşırı hassaslar,” diye belirtti. “Aynısı başlarda Jeff’te de oldu. Aşırı öfkelen-di ve utandı. Ona önemsemediğimi anlatabilmem çok zor oldu.”

“Peki, ne oldu? Geçti mi?” diye sordum.

“Tam değil,” dedi Amanda. “Her zaman olmuyor. Ama olduğunda, en azından artık üzülmemesi gerektiğini biliyor. İlk olduğunda benim hatam olduğunu sanmıştım. Ama bu konuda bir şeyler okudum ve benim hatam olmadığını öğrendim.”

“Peki, sebebi neymiş?” diye sordum.

“Bizimle ilgisi olmayan ve onda bulunan pek çok etken. Aslında, makalelerden birine göre, erkek senden ne kadar etkilenirse, ilk birkaç seferde erekte olması o kadar sor ola-

biliyormuş, çünkü aşırı gergin oluyorlarmış.”

Hah. Timothy’yi o kadar mı etkilemiştim? Bunu sevdim.

“Güven bana, Jane,” dedi Eloise. “O sendeki Mucize Sutyenle, Timothy gereğinden fazla ısındı.” Kahkahalara boğulup içkilerimizi yudumladık. “Sutyenden konu açılmışken, sizce Gnat’ın göğüsleri gerçek mi?”

Eloise’in sigara dumanını eliyle kovalayan Amanda, “Göğüsleri büyük mü?” diye sordu.

“Konu göğüslerinin büyük olması değil, sadece çok diriler,” diye cevap verdim. “Onun vücudundaki her şey çok diri.”

Amanda, “O zaman sana anne babasının nasıl olduklarını sormama gerek yok,” dedi. “Aşırı mükemmel ve kelimeler için gösteriş budalası insanlar mıydılar?”

Bayan Nutley’nin gergin suratı gözlerimin önüne geldi. “Aslında pek değil. Babası orada değildi ve annesi de çok soğuktu. Sanırım Nutley’ler kızlarının kirli çamaşırlarını dünyanın gözleri önüne seriyor olmasından pek memnun değiller.”

“Kitapta onlardan bahsediyor mu?” diye sordu Eloise. “Bunun onları kızdırıyor olduğunu anlayabiliyorum.”

“Hayır. Sadece onlara pek yakın olmadığını ve onlar için bir hayal kırıklığı olduğunu bildiğini söylüyor, ama aile dinamikleri konusuna pek zaman harcamamış. Biyografinin konusu bu değil.”

“O zaman neden bu kadar kızıyorlar?” diye sordu Eloise. “O bir yetişkin. Eğer seks yaptığı bir aktörden bütün dünyaya bahsetmek istiyorsa, bu onu ilgilendirir.”

Amanda, “Evet, ama bu aileye de yansır, değil mi?” diye belirtti. “Bütün dünyaya oldukça ahlaksız bir yakınlaşmanın bütün detaylarını anlatıyor. Ailesinin utanmakta hakkı var.”

Buna katılmıyordum. Bir ay önce aynı fikirde olabilirdim. Ama artık değildim. Natasha’nın kalbini kıran bir ilişki ahlaksız değildi. Bununla ilgili yazmak istemesi de ahlaksızca değildi. Birçok ünlü, başarıyı nasıl elde ederlerse etsinler, kişisel hayatlarıyla ilgili yazarlardı, sokaktaki her sıradan insan gibi. Bu, insanın içini rahatlatan bir şeydi. Ve herkes gibi Natasha da özel hayatını dünyayla paylaşmak için yamıyordu; *kendisi* için yazıyordu. İster kendini savunuyor, kendisini tanıyor, hayatının bir bölümünü torunları için belgeliyor olsun, isterse çok uzun bir günce yazıyor olsun, bunu kendi için yapıyordu. Ve bunu yazarak elde ettiği yarı makul avans da işin cabasıydı. Eğer yayımlanma garantisi olsa Natasha’nın bunu bedava bile yapacağı yönünde bir his taşıyordum.

“Biliyor musunuz,” dedim arkadaşlarıma, “bence biyografinin Natasha’nın kirli çamaşırlarını ortaya dökmesiyle bir ilgisi yok. Bence bu, Natasha’nın kendisiyle ve hayatının sancılı bir dönemiyle barışmasıyla ilgili. Ve bir kitap yazmak kesinlikle kolay bir şey değil.”

Cin toniğine uzanan Amanda, “Vay, Jane,” dedi. “Ne zamandan beri Natasha’nın savunuculuğunu yapıyorsun?”

Hah.

Gıcıır, gıcıır, gıcıır.

“Oh! Oh! Oh!!! Oh, evet!! Evet! Evееееttt!!!”

Bir gözümü araladım. Oh diye inleyen kadına mı uyanmışım, yoksa telefonum mu çalmıştı?

Telefon çalıyor!

İnsanlar cumartesi sabahı saat ondan önce aramamaları gerektiğini bilmiyorlar mıydı? Kim olursa olsun bağırmaya hazır bir halde telefonu elime alıp açtım. Timothy'nin sesini duyana kadar. Ayağa fırladım, anında uyandım ve kablosuz telefonu kulağıma dayadım.

Timothy, “Benimle hâlâ konuşuyor musun?” diye sordu. Bir süredir kayıp listesinde olduğumun farkındayım.”

“Sana kızgın değilim, Timothy, sadece seni görmek istemişim. Üç hafta oldu.”

Gıcır, gıcır, gıcır. “Oh!! Oh evet! Oh!!! Ohhhh!”

“Bunun için çok üzgünüm, Jane. Ben de seni görmek istiyorum, ama burada işler çok yoğun. Şu anda bile hastaneyim.”

“Anlıyorum, Timothy, sadece yüzünü görebilmek için ölüyorum.”

“Benim için de durum aynı. Ama burada bizi gece gündüz çalıştırıyorlar. Geçtiğimiz hafta berbattı, eve gidecek zaman bile bulamadım. Bu yüzden arayamadım. Hepimiz portatif kanepelerde uyuyoruz. Ve bir süre daha böyle devam edecek. Ama bu iş bittiğinde seni hayatının en büyüleyici akşam yemeğine çıkaracağım.”

“Ohhhh! Oh, evet! Evet, bebeğim! Ohhh!!!”

Duvarı yumruklarken, “Kulağa iyi geliyor,” dedim. “Sence ne zaman rahatlarsın?” lütfen yakında de. Lütfen, lütfen, lütfen.

“Önümüzdeki cumartesi için kesin bir tarih verebilirim,” dedi. “Hafta boyunca deli gibi çalışıyor olacağım, ama cumartesi akşamından pazar öğleden sonra saat ikiye kadar boşum. Erken yatabilmem için sade bir şeyler yapmak zorundayız. Sence de olur mu?”

Yumruğumu kaldırıp aynı bir liseli veya tenis şampiyonu gibi havaya sıçradım. Uzun süredir beklediğim dördüncü randevuma kavuşmuştum! “Kesinlikle uyar. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.” Kendimi sırtüstü futona attım, o kadar büyük bir gülümsemem vardı ki, yüzüm patlayacak sandım. Beni atlatmıyordu! Sadece doktorluk yapıyordu!

“Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Eğer fırsat bulabilirsem seni ararım. Aksi takdirde önümüzdeki cumartesi saat yedi buçuk sekiz civarı görüşürüz.”

Telefonları kapattığımızda, önümüzdeki cumartesi günü âdet göreceğimi fark ettim. Tabii ya. Murphy Kanunları da bunu emretmiyor muydu zaten? Belki Timothy aldırmazdı. Her şey bir yana –etrafımdaki herkesin sürekli hatırlattığı gibi– o bir *doktordu!*

Cuma, öğleden sonra o 3.14. Heyecandan tırnaklarımı yiyordum. Bugün, büyük gündü. Jeremy bana, bugün öğleden sonra ilk üç bölümün son hali ve *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*’ın ana hatlarıyla ilgili yorumlarını bildireceğine söz vermişti ve ben de öğlenden beri sinir enkazına dönmüştüm. Konuyla ilgili her an beni arayıp ofisine çağırabilirdi. Bugünü nikotin bandını yırtmadan ve Eloise’den sigara dilenmeden nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Neyse ki dört saat

sonraki Flört Gecesi Yuvarlak Masası'na güveniyordum. Bir Cosmopolitan içmeye çok ihtiyacım vardı. Sadece âdet öncesi sendromu yüzünden öfkeli değildim, aynı zamanda çıldıracak derecede endişeliydim de. Ya Jeremy bölümleri paramparça yırtarsa ne olacaktı? Ya hedeften uzaksa? Aşırı pornografik? Aşırı kişisel gelişime kaçmışsa? Umduğunun çok altında kaldıysa? Anahatlar işe yaramaz bir çöp yığınıysa? Derin nefes, derin nefes, derin nefes. Sakin ol. Birinci bölümün kısaltmasını çok beğenmişti. Elindekini tümünü de beğenecekti. Gözlerim masamdaki küçük saatteydi. Bir parça tırnak daha kemirdim.

Bu sabah saat tam dokuzda bölümleri ve ana hatları Jeremy'nin masasına bırakmıştım. Kitabın elimdeki kısmıyla, Natasha'nın çok çalışmasıyla ve mükemmel yazarlığıyla, son iki gecemi elimde bir kurşun kalemle müsveddenin başında geçirdiğim için kendimle gurur duyuyordum. İkinci bölüme neredeyse hiç dokunmamıştım, üçüncü bölümün de sadece ortalarında biraz çalışmıştım. Anahatlar bile kendi başına, *New York Times* en çok satanlar eki şeklinde büyük ve ağız sulandırıcıydı. İşimi iyi yapmıştım ve bunun farkındaydım. Peki, neden saat on ikiden beri bunları unutmuştum? Kendi kendime *iyi iş çıkardın*, dedim. *Harika bir iş yaptın*. Jeremy, elindekini beğenmek zorunda.

Aniden daha önce düşünmediğim bir gerçeğin farkına vardım. Eğer Jeremy elindekini onaylarsa, bu Natasha'nın eve gidebileceği anlamına geliyordu, Santa Barbara'ya, gelecek vaat eden erkek arkadaşına. Haftalık toplantılara ve tüm kitabın müsveddesini yazabilmek için elinden tutulma-

sına ihtiyacı kalmayacaktı. Hah. Bileziklerini şingirdatan bir Natasha artık olmayacaktı. Saçlarını savurmayacaktı. Beni evden aramayacak veya kalabalık metro yolculukları yapmayacaktık. Artık *o* olmayacaktı. Natasha Nutley'yi daha yeni tanımaya başlıyordum ve kabul etmeliydim ki onu biraz daha tanımak merakımı cezbediyordu. Kişisel gelişim kitabı gibi konuşmak istemem, ama bir şekilde, Natasha'yı tanıdıkça kendimi de tanıyordum. Ya da en azından görünen böyleydi. Sanırım onu *birazcık* da olsa sevmeye bile başlamıştım. Ağustos ayında bir veya iki haftalığına New York'ta kalacağını biliyordum; ayın birinde erkek arkadaşı gelecek, ikisinde Dana'nın düğününe katılacaklar ve muhtemelen haftanın kalanını Madison Bulvarı'nda gezinerek, Prada'dan bebek için giysi, mobilya ve bakım aksesuarları alışverişi yaparak geçireceklerdi. Sonra da yüzen evlerine geri döneceklerdi ve ben ayda bir veya iki Natasha'dan haber alabilecektim, o da *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*'la ilgili ilerlemeler hakkında olacaktı. Jeremy'nin *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*'la ilgili yorumlarını alır almaz Natasha'ya Remke'nin istediği diziden bahsetmeyi planlamıştım. Daha birincisi bitmeden üzerine ikinci bir biyografiyi yüklemek Natasha için biraz fazla olurdu. Eğer Jeremy elindekini çok sert eleştirseydi, Posh'un kendisinden uzatma istediği için onun bir yere kadar arkasında olduğunu bilse bile hevesi kaçardı.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Üç yirmi.

Dahili telefonum çalınca sıçradım. Morgan, "Jaaane," diye mızızlandı. "Jeremy konferans odasında seni görmek istiyor."

Küt küt, küt küt, küt küt. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. Kısmi müsvedde iyiydi. Jeremy'nin bunun tersini söylemesine imkân yoktu. Başımı dik tutup saçımı düzelttim, Ann Taylor ceketimin üzerinden bir parça tüyü temizledim, terli avuçlarımı eteğime sildim ve koridordan aşağıya yöneldim. Bana *yürü be* kızım demesi için Eloise'in ofisinin önünde durdum, ama yerinde değildi.

Konferans odasına girdiğimde bir tabak kurabiye, bir şişe şampanya ve plastik bardaklar gördüm. Bu sefer kim evleniyordu? Paulette? Daisy? Remke'nin kendisi mi? Paulette'in arkasında duran Gwen'i fark ettim; bebek arabasındaki Olivia'yı kucağına alıyordu. Eğer bu duyuru için Gwen de uyarıldıysa, bu büyük bir şey olmalıydı. Eloise, geride durmuş *Skinny-Minny Wanna-Be* biyografisinin kapağının final mekaniğine bakıyordu. Göz göze geldik ve soran bir bakış attım. Omuz silkti. Bütün editörlük ve sanat bölümleri çalışanları odaya dolmuşlardı, artı kendisiyle çok uğraşmak zorunda bırakıldığım Ian, öfkeli kâr-zarar sayı bükücüsü, artı Irma, dakikası dakikasına uymayan kontrat müdürü.

Jeremy, odadaki mırmırın kesilmesini etkili bir şekilde sağlayarak "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diye lafa girdi. "Gwen, özel bir duyuru yapmak için aramızda."

Acaba duyuracak neyi vardı? Sahte Balondan boşanıyor muydu? Bebeğinin kakası bu sefer yeşil miydi? Aman Tanrım. İşten mi ayrılıyordu?

Gwen, Olivia'yı, sanki bebek mikrop saçan bir pislikmiş gibi bedeninden uzakta tutan Morgan'ın kucağına verirken heyecanla, "Herkes merhaba," dedi. "Gerçekten hepinizi

şaşırtacak bir duyuru yapacağım. Herkes alkışlamak üzere ellerini hazırlasın. Jane Gregg, editörlüğe terfii ettirilmiştir!”

Ağzım açık kaldı. Alkışlar, tebrikler. Sırtımı sıvazlamalar. *Editör mü? Doğru mu duymuştum? İkinci editör değil mi?* Bardaklara şampanya kondu. Gwen’e baktım, Jeremy’ye baktım, Remke’ye baktım, Eloise’e baktım. Nihayet ağzımı kapattım, ama tekrar açıldı. Terfii almıştım!

Gwen cıvıldayarak, “Seninle gurur duyuyorum, Jane,” dedi. Olivia’yı Morgan’dan alıp kucığında yukarı aşağı sallamaya başladı, sonra gelip yanımda durdu. “Posh’un en yeni editörüne merhaba de, Livie-loo.”

Livie-loo’nun bir tutam kıvrıncığıyla oynadım. “Yanlış duymuş olabilirim, Gwen. *Tam editörlüğe* mi terfii ettim?”

Gwen, gösterişli, ama ilk defa samimi bir şekilde, “Bunu hak ettin, Jane,” dedi. “Yardımcı editörlük seviyesinde seni biraz uzun tuttuk, çünkü sen çok iyiydin ve sayende bir başka yardımcı editöre ihtiyaç duymuyorduk. Ayrıca bütçe problemlerimiz de vardı. Editör seviyesine geldiğini bize kanıtladın. Bu sabah Jeremy, Natasha’nın biten kısmını okuyup bana da bir nüshasını faksladı ve William’la birlikte telefonda konferans konuşması yaptık. Ve *işte buradasın.*”

Jeremy sırtımı sıvazlayarak, “Evet, tebrikler Jane,” dedi. “Posh’a çok sadıktın ve hepimiz çok çalıştığının farkındayız. Nutley biyografisi senin neler yapabileceğinin bir göstergesi. Tam isabet.”

Tam isabet. Küçük mutluluk dalgaları ayak parmaklarımdan başlayarak el parmaklarıma kadar yayıldı. Tam isabet.

Biliyordum! Natasha'yı arayıp haber vermek için sabırsızlanıyordum.

Remke, "İyi gidiyorsun, Jane Gregg," diye ekledi. "Ve artık Natasha *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*'ı yazmaya tam gaz devam ettiğine göre, ek olarak birkaç tane daha editörlük projesi alabilirsin."

Jeremy, "Kendi projelerin," diye ekledi. "Bundan sonra yazım hatası düzeltmekle uğraşmayacaksın. *Kendi* düzeltmelerinle ilgileneceksin."

İşıldadıgımı hissedebiliyordum. Yapmıştım. Terfiimi almıştım. Ve benim için gayet yeterli olacak ikinci editörlük de değildi bu. Tam editörlüğe atlamıştım! Kimsenin elinizden alamayacağı bazı başarılar vardı. Bu, onlardan biriydi.

Remke ellerini çırparak, "Tamam, millet, hadi, hadi," dedi. "İçkilerinizi bitirin de işimizin başına dönelim."

Eloise, bana sımsıkı sarıldı. "Bu büyük anı bu gece kutlayacağız!"

Olivia'yı bebek arabasına geri koyan Gwen, "Jane," dedi. "Terfiin için çok mutlu oldum! Jeremy beni arayıp Natasha biyografisinin senin hazır olduğunun göstergesi olduğunu söylediğinde, daha fazla gurur duyamazdım! Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim, yani bu da benim yönetim yeteneklerimin ne kadar iyi olduğunu gösterir. Hep demişimdir, seni iyi eğittim."

Zihinsel olarak gözlerimi devirip Gwen'e gülümsedim. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım, Gwen. Bana karşı hep çok iyiydin." Aslında yeterince iyi, olacaktı.

Gülümsedi ve bebek arabasını ileri geri salladı. "Çiçek

açtın, Jane. Senin yirmi iki yaşındaki bir acemiden tam editörlüğe gelişini izledim. Çok gururluyum. Ahh, bil bakalım kim kaka surat yaptı?” diye Gwen Olivia’ya şakıdı. “Jane, bebeğin altını değiştirmeme yardım etmek ister misin?”

“Ee, yapardım, ama Eloise’e *Skinny-Minny* mekanikleriyle ilgili yardım edeceğime söz vermiştim, bu yüzden...” Külliye yalan. Bir bebeğin kirli bezini değiştirmek terfiimi kutlamak için düşündüğüm yöntem değildi.

Elinde iki plastik bardak şampanyayla yanıma gelen Morgan, “Jaaane, terfiin için tebrikleer. Bu çok haaarikaa. Bunu kesinlikle hak ediyorsun,” dedi. Elindeki bardaklardan birini bana verdi, masadaki kurabiyelerden birini almak için gitmeden önce elindeki bardağı benimkiyle tokuşturdu.

Hayret. Bir yaşıma daha girmiştim.

“Çok mu geciktim?”

Natasha’nın sesine döndüm ve onu gördüğüme sevindiğimi şaşırarak fark ettim. Üç haftadır bir araya gelmiyorduk, Dana’nın hediye partisi gününden beri. Yine kendi gibi görünüyordu. Siyah deri dar pantolon, lavanta rengi minik bir kolsuz bluz ve yüksek topuklu, yılan derisi siyah-lavanta renkli topuktan bağlamalı ayakkabı giyyordu. İçerde bile Nicole Kidman bukleleri gün ışığıyla parlıyordu. Hamileliğinden eser bile yoktu, ama yine de neredeyse üç aylık hamileydi.

“Natasha, editörlüğe terfi etti!”

“Biliyorum.” Birkaç buklesini omzunun arkasına atarken bilezikleri şıngırdadı. “Jeremy arayıp saat üç buçuk gibi kutlamaya gelebilir miyim diye sordu. Tebrikler! Bu, benim

bölümlerimin iyi gittiğine işaret, ha?”

“Hepsine bayıldı,” diye fısıldadım. “Remke de öyle.”

Baş döndüren bir tebessümle süper beyaz dişlerini gösterdi.

“Jeremy, bana söyledi. Çok heyecanlandım. İkimiz harika bir takım olduk.

Bir takım. Natasha ve ben. Hah. Olaya daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım, ama bu kesinlikle yazar-editör ilişki-siydi.

“Şampanya?” Bu kelime ağzımdan dökülür dökülmez kendimi tekmeledim. Ben tam bir geri zekâlı mıydım, ne? Natasha’nın elimdeki biyografisinin ana hatlarını daha yeni okumamış mıydım? Kadın tedavi görmüş bir alkolikti. Hamileliğinden bahsetmiyordum bile.

Natasha, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “İçki kullanmıyorum. Bebek de öyle. Karnını sıvazladı.

Aman Tanrım. Ben bir geri zekâlıydım. “Bir anlığına unutmuşum, özür dilerim.”

“Unuttuğuna sevindim.” Natasha, bir bukleyi omzunun arkasına attı. “Bu, beni ben olarak gördüğün anlamına gelir, kitaptaki enkaz olarak değil.”

Hah. Belli ki öyleydi. İlginç. Geçen haftaki Flört Gece-si Yuvarlak Masası’nda farkına vardıklarımın bir parçasıydı bu. Natasha’yı tanımadıkça, gerçekten tanımadıkça, sadece biyografisini okuyarak onu olduğu gibi görmezsiniz, *göremezsiniz*.

Natasha, “Görünene göre bir süre daha New York’ta kalacağım,” diye ekledi. “Sam’e göre hamileliğimin başla-

rında uçmamam gerekiyor. Bu çılgınca, değil mi? Aptalca endişeler! Dolayısıyla ağustos başında o buraya uçacak ve benimle burada birkaç hafta geçirecek. Vay canına. Neredeyse ağustosa geldiğimize inanabiliyor musun? Biz daha anlamadan Dana'nın düğünü gelecek.”

Evet, öyle olacaktı. İki haftacık sonra. Ve Timothy yanımda oturuyor, Yüzen Ev sahibiyle havadan sudan bahsediyor ve beni mini balo salonunda müzik eşliğinde döndürüyor olacak mıydı? Artık hiçbir fikrim yoktu. Buluşmamızı teyit etmek için hafta-ıçi beni aramamıştı. Bir kez bile. Hafta boyunca seviyor, sevmiyor falları tutmuştum. Birinin birinci kat penceresinden bir çiçek bile kopartmıştım şansımı denemek için; sonuç sevmiyor çıkmıştı. Neden işler bu kadar akıl karıştırıcı olmak zorundaydı? Eğer beni özleseydi, eğer aramızda gerçekten bir şeylerin gelişmesini istiyor olsaydı, araması gerekmez miydi? Tuvaletten çıkarken, yemekten dönerken veya uyandığında üç saniyelik bir telefon görüşmesi. Benimle konuşmak istemiyor muydu? Geçen hafta cumartesi aramıştı, gerçi.

Yarın gece gelecekti. Eğer benimle Sadece Arkadaş Olamaz mıyız? Sorun Sende Değil, Bende konuşması yapmazsa, ona düğünü hatırlatacak, orada yanımda olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyecektim. Elbette böyle önemli bir durum için işten izin alabilirdi. Değil mi? Yani, elbette, eğer benim için bu kadar çok önem arz ediyorsa. Yanlış mı?

Yukarı Batı Yakası'ndaki süper fiyakalı Elvyn's barın

masasından Amanda, “Yih-huu!” diye bağırdı. Flört Gecesi Yuvarlak Masası'nın gündeminde benim terfiimin kutlaması vardı. “Becerikli editör olduğuna göre, bu geceki içkiler Jane'den!”

Güldüm. “Hey, maaş zammım bir dahaki ödeme planından önce etkin hale gelmiyor ve bu içkilerin her biri dokuz dolar!”

Eloise, sigara dumanını üfledi. “Biliyor musun, Jane, canımın içi? Beni sabırsızlandırıyorsun. Pazartesi Daisy'yle terfi için konuşacağım. Benim de zamanım geldi.”

Hepimiz buna kadeh tokuşturduk. “Tamam, çocuklar, yarın gece Timothy geldiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Bütün evi kokulu mumlarla donatıp Marvin Gaye mi çalmalıyım? Ya da bu çok mu fazla olur?” Timothy geldiğinde ne olacağını hiç bilmiyordum. Çin yemeği ısmarlayıp, kablolu yayın izleyip, sevişip, bir dahaki buluşmamızın planlarını mı yapacaktık? Ya da o konuşmalardan birini mi yapacaktık? “Kimi kandırıyorum, beni terk etmek için geliyor,” deyip sandalyeme çöktüm.

Amanda, “Asla değil,” diye ısrar etti, “Telefon konuşmasından anladığım kadarıyla çok özlediği sevgilisiyle hoş ve sade bir gece geçirmek için geliyor.”

Birden ışıldadım. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Eloise, “Erkekler sevgililerinden ayrılmak için onları ziyaret etmezler,” diye lafa karıştı. “Sen olayı dramatize etme diye böyle şeyleri halka açık yerlerde yaparlar. Tamamen güvendesin.”

İçkimden bir yudum aldım. “Peki, siz ikiniz ne düşünü-

yorsunuz; mumlar, müzik ve biraz şarap? Pizza ve kola? Hiçbir şey?”

Amanda ve Eloise, pipetlerini dışleyip biraz düşündüler. Amanda, “Ben ortamı donat, derim,” dedi. “Eğer bunu yapmazsan, bu kötü bir şey bekliyormuşsun gibi olur.”

“Peki ya *gerçekten* kötü bir şey olursa?” diye belirttim. “Ya gerçekten ilişkimizi bitirmek için geliyorsa? Acaba beni terk ederken vanilya koklayıp Marvin Gaye dinlemek ister miyim? Sonra bir daha asla Marvin Gaye dinleyemem.”

Bir en iyi arkadaştan beklenen en telkin edici şekilde, “Seni terk etmeyecek,” dedi Eloise.

“Beni bırakacağına yüz dolar bahse varım,” diye iddia-laştım.

Eloise, ağzındaki dumanı üfleyip gülümsedi. “Jane, Posh’un becerikli editörü olsan bile yüz dolar kaybetmeyi kaldıramazsın.”

Amanda, “Evet,” diye ona katıldı.

Eloise, “Aslında,” diye devam etti, “yüz dolarına bahse girerim ki Timothy geldiğinde senden doktorluğun çalışma saatleriyle ilgili özür dileyip bunu telafi etmek için seni Gotham veya Daniel’a yemeğe götürecek.

“Timothy’ye ben de yüz dolar koyuyorum,” dedi Amanda. “Ben inanıyorum.”

“Timothy’ye mi bana mı?” diye sordum.

Eloise elindeki pipetle bana vurdu. “Sana, seni aptal.”

Amanda, “*Ve* ona,” diye ekledi.

“İyi,” dedim. “Ben yüz dolarımı Sadece Arkadaş Olamaz mıyız konuşmasına yatırıyorum.”

Eloise, “Kolay para,” deyip Amanda’yla kadeh tokuşturdu.

Bu, berbat bir durumdu. Tırnaklarımı yiyip aşk hayatım üzerine bahis tutuşmak yerine bu gece burada arkadaşlarımla birlikte ve yarın gece erkek arkadaşım, zorla elde ettiğim terfiimi kutluyor olmam gerekirdi. Kalabalık bara doğru bakarak *arkadaşlarımla haklı çıksın*, diye dua ettim. *Bırak yüz dolarımı alsınlar!* O kadar *ben de*’nin ve seksüel olarak onca rekabetçi görünmenin ardından nasıl olur da Timothy benden sadece arkadaş kalmamızı isteyebilirdi? Şimdiye kadar her şey yolunda...

Kalbim durdu. Timothy Romelly, barda durmuş elindeki elli doları bardaki kıza doğru sallıyordu. Biraz yana kayıp kendimi Eloise’in arkasına gizledim, sonra arkasından bakındım.

Eloise, “Orada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Timothy! Tam önünde. Barda!”

Amanda, “Gerçekten mi?” diye sordu. Onu hiç görmemiştim. Hangisi?”

“*Dharma ve Greg* dizisindeki Greg’e benziyor,” diye hatırlattım. “Hani kolunu kadının...”

Kolunu ben olmayan bir kadının omuzuna koyan.

Amanda nefesini tuttu. “Şu kızıl saçlı kadın mı?”

Konuşamadım. Başım, bile onaylayamadım. Gözlerimin arkasında biriken yaşlar gözlerime batıyordu.

Eloise, “Gerçekten Greg’e benziyor,” dedi. “İki taraflı oynayan bir pislik olması ne kötü...”

Amanda, “Hey, durun bir dakika,” diye ısrar etti. “Bun-

dan emin değilsiniz. Belki de o piliç iş arkadaşıdır ve daha yeni bir hayat kurtarmış olabilirler veya onun kuzeni olabilir ya da...”

Hepimiz, Timothy, kızıl saçlı kadını çapkın bir edayla kendine doğru çekip kısa ama etkili bir öpücükle dilini ağzının içine sokuşunu izledik. Timothy’nin sırtı bize dönüktü. Bara bir grup insan daha gelmişti ve Timothy’le aramızda bir katman daha oluşturmuşlardı. En azından görüntümü biraz kapatıyorlardı.

Amanda elimi sıkarak, “Çok üzgünüm, Jane,” dedi.

Eloise, “İyi misin, Jane?” diye sordu. “Buradan çıkmak ister misin?”

Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Kalbim ayaklarıma düşmüştü. “Beni görmesini istemiyorum,” demeyi başardım. Ağzımın içine bir yığın pamuk tepilmiş gibi hissediyordum.

Amanda, “Belki de gidip onunla yüzleşmelisin,” diye önerdi. “Utandır o piç kurusunu.”

Asıl sorun, Timothy’nin utanacak biri olmamasıydı. O şeref bana aitti. İstenmeyen kişi bendim. Ortada boy gösterecek olan bendim. Gösterinin yıldızı Timothy olacak, üstelik yine de kızıl saçlıyla eve birlikte gidecekti.

Masada duran sigara paketine uzandım. İçinden bir tane çekerken, “Sigaraya ihtiyacım var,” dedim.

Eloise, elimdeki sigarayı kapıp bel çantasına teperken fısıltıyla, “Hayır!” diye bağırdı. “Bir pislik için bütün o çabaları çöpe atamazsın, Jane. O buna değmez.”

Gözlerimde yaşlar birikti. Konuşmak için ağzımı açtım,

ama bir şey diyemedim. Cesaretimi toplayıp bir bakış attım. Timothy'nin sırtı hâlâ bize dönüktü. Kızıl saçlıyla birlikte hâlâ, bizim bulunduğumuz yerden yaklaşık yirmi metre ileride, bar taburelerinin üstünde oturuyorlardı. Timothy'nin kolları kadına dolanmış haldeydi.

Bu, çok fazlaydı. Gözyaşlarım süzölmeye başladı ve engel olamadım. Kokteyl peçetesini kaptığım gibi gözlerime götürdüm. Eloise'in sırtımı sıvazladığını, Amanda'nın da elimi sıkıldığını hissedebiliyordum.

Eloise kulağıma, "Seni görmeden buradan sıvışabiliriz," diye fısıldadı. "Hadi, gidelim buradan."

Bir kaçamak bakış daha attım. Timothy ve kızıl saçlı şimdi yüz yüzeydiler. Kızı tekrar öptü ve bardak tokuşturdular. Muhtemelen Timothy, "Ben de," diyordu. Gözlerimi ondan, benim olması gereken adamdan alamadım. Ve kendisine dik dik baktığım için Timothy, benden tarafa döndü.

Gözlerinde dehşete benzer bir ifade bulunan Timothy'yle birbirimize bakıyorduk. Kızıl saçlı da yeşil gözlerini benden tarafa çevirdi. Ben, bakışlarımı kucağıma indirdim. Eloise ve Amanda'ya, "Ne yapacağım?" diye fısıldadım.

Eloise, "Bu lanet yerden çıkacaksın," dedi. "Hadi, çantanı ben aldım. Gidelim."

Üçümüz de ayağa kalktık, Timothy ve kızıl saçlının önünden geçtik. Gözlerimi yerden kaldırmadım. Timothy'nin çıkarken bizi izlediğini hissedebiliyordum. Gözlerimden yaşlar akarken, sokak seviyesine çıkan merdivenleri koşarak tırmandım.

Peşimden, "Jane, bekle," diye seslendi.

Arkamı döndüm; Timothy kapının eşiğinde duruyordu, yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Amanda ve Eloise, en üst basamaktaydılar. Eloise, yüzünde kızgınlık ve endişe karışık bir ifadeyle, “Seni burada bekleyeceğiz,” dedi.

Ve ben de, bana söylemek isteyeceği ne olabilir, diye merak ederek dönüp onunla yüzleştim. *Hadi birer içki içip bu konuyu konuşalım*, diyecek hali yoktu; birlikte olduğu kız, beş adım ötesinde duruyordu. “Söylenecek ne var, Timothy?”

“Jane, bunun kötü görüldüğünü biliyorum.”

Ne klasik. Bunu birilerinin gerçekte kullandığını bilmiyordum, *gerçekten* kötü görüldüğünde bile.

Timothy, onunla tanıştığımdan beri yüzüncü defa, “Şu anda hastanede işler çığırından çıktı,” dedi, “ve sanırım bu şartlar altında hemen yanımda bulunan biriyle, senin gittiğin yolları bilen biriyle bir ilişkiye girmek işten bile değil.”

Bir aptal gibi, “Yani bir başkasıyla mı görüşüyorsun?” diye sordum. “Bu yüzden mi benimle birlikte hiçbir plan yapmıyordun?”

Başıyla onayladı ve acı hissettiğini gösterecek kadar nazik davrandı. “Ciddi bir şey değil, seninle olduğu gibi de değil ve seninle yaptığımız o yakın konuşmaları yapmadık, Jane.”

Anlamıyor muydu? Yoksa sadece paçayı kurtarmaya mı çalışıyordu?

Yüzümdeki bir tutam saçı geriye itmek için elini uzattı, ben geri adım attım. “Seni o kadar uzun zamandır görmüyo-

rum ki ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Bu bir iltifat mıydı? Şimdi benim eriyip her şeyin yolunda olduğunu, samimi konuşma yapmadığını, bu yüzden yarın gece evime gelmesini ve “İşler çığırından çıktı” saçmalığını yutan geri zekâlıyla seks yapmasını dört gözle beklediğimi mi söylemem gerekiyordu?

Ellerimi Ina Teyze gibi kalçalarımaya koyarak, “Bana bir şey söyle, Timothy. Tüm o *ben de* saçmalığı neydi?” diye sordum. “Asla bu ilişkiye inanmazken, neden benim, birlikte bir yerlere doğru yol aldığımıza inanmama göz yumdun?”

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “İlişkimize inanıyordum, Jane. Gerçekten. İlk birkaç buluşmamız muhteşemdi, ama sonra ben...” gözlerini siyah ayakkabılarına daktı. “Zamanlama için üzgünüm. Ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım.”

Gözümde yeniden yaşlar birikti ve savuşturmak için gözlerimi kırıştırdım. “Bunun kötü görüldüğünü biliyorum” derken kastettiği buydu demek. Yaptıkları için bahane üretmeye çalışmıyordu. Sevişmemizin hemen ardından ortadan kayboluşundan bahsediyordu. Zamanlamadan bahsediyordu. Bir başkasıyla tanışmış ve onu daha çok sevmişti. Kızıl saçlının başının bir kısmını barda görebiliyordum. Timothy’yle konuşmanın ne anlamı vardı? Bara geri dönecek, “zavallı bir kızın kalbini kırdığı” için kızıl saçlı kızın sempatisini kazanacak, sonra birlikte birer cin tonik içip beni tamamen unutacaklardı. Belki sonra kızıl saçlı, onu oral seks yaparak rahatlatırdı.

“Peki, yarın gece gelecektin de ne olacaktı?” diye sor-

dum. “Beni terk mi edecektin? Yoksa ikimizi birden mi idare edecektin?” bu sorunun cevabını biliyordum. Ama ondan duymam gerekiyordu.

Yani, sonuçta, Bayan Greggely olmuyordum. Sanki kalemi kuvvetli bir editör, zarf türeten “ly” ekinin dışarıdan eklenti olduğunu bilmiyormuş gibi.

Timothy ayaklarına baktı. “Üzgünüm, Jane. Seni üzmemek istememiştim.”

Altdudağımı emip arkamı döndüm ve merdivenleri tırmandım. Amanda ve Eloise, yüzlerinde gergin bir ifadeyle bekliyorlardı. Onlara doğru bir adım atmamla birlikte göz yaşlarına boğuldum.

ON BEŞ

Futonumdaki battaniyelerin altında resimli kartpostallar-
daki gibi bir cumartesi öğleden sonrası geçirmiştım (30 dere-
ce sıcaklık ve sıfır nem). Cumartesi gecesi Eloise, Jiffy Pop
patlamış mısırla gelmiş, birlikte *Breakfast at Tiffany's* filmi-
ni izlemiştik. Aşırı üzüntülü olduğum zamanlarda, sadece
Audrey Hepburn'ün "Moon River" şarkısı beni rahatlatırdı.
Ama Holly Golightly sevgili kedisini serbest bırakıp sonra-
dan ne yaptığının farkına vardığında öyle sert hıçkırmıştım
ki, Eloise boğazımı bir şeyin tıkadığından korkmuştu. Filmi
ileri sarıp kedinin bir başkasının penceresinde güvenle gü-
neşlendiği sahneyi açmış ve ben ağlamayı kesmiştim.

Eloise, geceyi yanımda geçirmişti. Opera Adam, *Göt-
terdämmerung* –diğer adıyla *Lanetli Yüzük*– adlı operanın
sesini açmıştı ve Eloise duvarı yumruklamıştı. Ama bu sa-
dece Opera Adam'ın kızıp sesi daha da açmasına yaramıştı.
Eloise, "Bu saçmalığa her gece katlanmak zorunda mısın?"
diye sordu. Yüzümdeki gözyaşı lekeleriyle başımı sallamam

çok acınası gelmiş olmalıydı ki Eloise üzerinde yarı örtülü battaniyeyi fırlatıp kapının kilidini açtı, koridora çıkıp Opera Adam'ın kapısını yumrukladı. "Kapat şunu!" diye bağırdı. "Saat sabahın ikisi! Komşularına biraz saygı göster!" ses anında kısılmıştı. Eloise geri geldi, kapıyı kilitledi ve kızgın bir şekilde mırıldanarak yatağa geri yattı. Son yirmi dört saatır ilk kez yüzümü güldürdüğünün farkında mıydı acaba?

Sabah olunca Eloise, cuma gecesi kutlamamız yarım kaldığı için beni kahvaltıya götürmekte ısrar etmişti. Kutlama havasında değildim, ama Eloise hayır cevabını kabul etmemişti. Tam kapıdan çıkarken beni kontrol etmek için Amanda aramıştı. Onu biraz daha iyi olduğuma ikna ettikten sonra Eloise'le birlikte 79. Cadde'nin First Avenue'ya bakan köşesindeki kafeye gitmiştik. Tabagımdaki omleti ve ev yapımı patates kızartmasını sağa sola iteklemiştim. Ama üç fincan berbat kahve işe yaramıştı.

Şu an, Eloise ile beraber St. Monica's kilisesinin geniş beton basamaklarına doğru ilerliyorduk. Eloise, annelerimiz ve benim babam ve diğer kayıplarımız için ay ortasında birer mum yakmanın iyi olacağını düşünmüştü. Biz kapıdan girerken ayın daha yeni bitmiş, içerideki insan kalabalığı dışarıya akıyordu. Vitraylı camlar bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı, ne kadar çöküntü içinde olursam olayım.

Eloise, annesi ve sona eren Serge'yle nişanı için bir mum yaktı, bana gülümsedi, en arka sıraya oturdu ve başını eğdi. Ben de önce babam için, sonra annem için bir mum yakıp onları gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Babamın

yüzünü gördüm, çok genç, çok yakışıklıydı, sevecendi ve gülüyordu. Ölmeden bir gün önce Plaza Otel'i işaret edip beni Fifth Avenue'da döndürüşünü gördüm. Annemi gözümde canlandırmayı başaramadım. Tekrar ve tekrar denedim, olmadı. Ve aniden Max'in yüzü belirdi, sonra Jeremy'nin ve sonra Timothy'nin. Birbirlerinin peşi sıra havada süzölmeye başlamışlardı. Hiçbiri beni istememişti. Asla Jeremy'yi etkileyecek kadar iyi olamamıştım ve Max ve Timothy beni terk etmişlerdi. Gözyaşlarım battı, akmasınlar diye gözlerimi kıptım. Beni neden sevmemişlerdi? Benim neyim vardı? Neden böylesine sevelemey biriydim? Dizlerim titremeye başladı ve kendimi Eloise'in yanına bıraktım, yüzümü ellerime gömdüm. Eloise, kolunu bana sardı. "Tamam, Jane."

Bir hıçkırığın arasından, "Değil," diye vırakladım. "Tamam değil."

Eloise, "O seni hak etmedi," diye fısıldadı.

"Daha çok ben onu hak etmemişim gibi duruyor. Ya da Max'i. Ya da Jeremy'yi. Beni hiç kimse istemiyor."

Eloise omzumu sıktı. "Jane, bu doğru değil."

"Ah, öyle mi? O zaman neden terk ediliyorum?" Yanaklarımdan hızla yaş boşalıyordu. "Neden hep terk ediliyorum?" Eloise beni daha yakınına çekti, ama bu sadece daha şiddetle ağlamama yol açtı. Hıçkırıkların arasında, "Neden beni terk ettiler?" diye fısıldadım. "Neden? Neden?"

Eloise, "Ah, Janey," diye mırıldandı. "Bir başkasıyla tanışacaksın. Seni sonsuza kadar sevecek olan biriyle."

Annemin görüntüsü zihnime süzöldü. Kırk sekiz yaşına gelmişti ve saçları ağarmaya başlamıştı. Onun parlak siyah

gözlerini ve simetrik olmayan gülüşünü görebiliyordum. Annemin yüzünün yanından babamınki geçti. Şimdi hatırlamıştım. Max beni terk ettikten sonraki haftalar ve aylar boyunca annemle babamın ölümlerini nasıl düşündüğümü hatırlıyordum. Ve işte yine başlamıştı. Yüzleri, anlık görüntülerle, son derece canlı bir şekilde gözümün önünde belirliyordu. Annem. Babam. Gitti, gitti, gitti. Onlar öldüler.

“Herkesi kaybediyorum, Eloise,” diye fısıldadım. “Sen haklıydın. Her şeyi önemsemenin ne anlamı var?”

“Jane, senin bana söylediklerini aynen tekrarlıyorum. Annenle baban seni terk etmekle suçlandıklarını görmek istemezlerdi. Sence nasıl hissederlerdi? Senin mutlu olmanı isterlerdi. Capcanlı olmanı ve hayattan zevk almanı isterlerdi. Terfiini duysa annen nasıl gururlanırdı bir düşünsene. Timothy’yle, gerçekten sevdiğin bir adamla buluşabilmek için varını yoğunu ortaya döktüğünü görse baban nasıl gururlanırdı, bir düşün. Onlar yukarıdan hep sana arka çıkıyorlar.”

Tavandaki vitraylı cama doğru başımı kaldırıp gözlerimi kapattım. “Her şeyi ve herkesi kaybediyorum. Beni ömür boyu kimse sevmeyecek.”

Eloise, saçımı okşayarak, “Ben seni seviyorum,” dedi. “Amanda seni seviyor. Ina Teyzen seni seviyor. Tanrım, Jane, bence Natasha Nutley bile seni seviyor.”

Yanaklarımdan yaşlar akarken, “Annemi çok özliyorum,” dedim. Onu ölesiye geri istiyorum. Annemi geri istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Eloise, başını omzuma yaslayarak. “Biliyorum.”

Ina Teyze, “Elbiseyi, mücevherleri ve ayakkabıları hazırla,” dedi. Telefonu kulağımdan güvenli bir uzaklığa koydum. “Jane, beni dinliyor musun? Dügün gelecek pazar. Eğer ihtiyacın olan her şeyi hazırlamazsan başın derde girer.”

“Dinliyorum, dinliyorum.” Telefonu çenemin altına kıstırdım ve yeni görevlendirildiğim biyografi için isim önerilerini yazmaya çalıştım. Remke ve Jeremy, Backstreet Çocuk’la bir sözleşme imzalamayı başaramamışlar, dolayısıyla da 2000 yılında tek şarkıyla gözde olmayı başarmış, daha az ünlü bir genç şarkıcının peşine düşmüşlerdi. Bu, anlatanın ağzından yazılmış bir hayat hikâyesiydi, bu yüzden şarkıcının kendisi yerine yazar bozuntusuyla görüşmem gerekiyordu. Bu kadar işin üzerime yığılmasına minnettardım. İşime odaklanmak, Dr. Bana Yamuk Yapan’ı düşünmemi engelliyordu.

Ina Teyze ısrarla, “Jane, beni mi dinliyorsun, yoksa klavyede yazı mı yazıyorsun?” diye sordu.

“Dinliyorum,” diye patladım.

Ina Teyze, “Benimle bu tonda konuşma, genç bayan,” dedi. “İşte üstün bir terfii elde etmiş olman, bana baskın bir tavır takınma hakkını sana vermez. Bu, gün 22 Temmuz. Dügüne on bir gün kaldı. *On bir gün*. Beni duyuyor musun?”

“Dügün elbisem, ayakkabılarım ve çantam hazır, tamam mı? Şimdi işime geri dönebilir miyim?” Çarşamba sabahı saat ondu ve on dakika içinde yepyeni bir yazarımla toplantım vardı. İlk başta çok fazla para ve zaman harcadığım giysilerin üzerinden geçecek zamanım olmamıştı. Ve daha yeni atlattığım dört günlük cehennem azabı gibi bir kalp kı-

rıklığından sonra, Dana Dreer'in düğünü, düşünmek istediğim son şeydi.

Ina Teyze telefonu yüzüme kapattı. Harika. Şimdi onu geri arayıp özür dilemem gerekiyordu. Öfkeyle telefonun arama tuşuna bastım, ama hattı meşguldü. Tekrar denedim, bu sefer de telesekreter cevapladı. “Ina Teyze, özür dilerim, tamam mı? İşim başımdan aşkın ve çok baskı altındayım, tamam mı?” Gözlerim doldu. Ağlak bir bebeğe dönüşüyordum.

Bilgisayarımın uyarı sesi bana bir e-postam olduğunu bildirdi. Amanda. *Hey, bir fikrim var. İptal ettiğin kör randevun Driscoll'ı hatırlıyor musun? Neden onu arayıp hafta sonu çıkmayı teklif etmiyorsun? Eğer işler yolunda giderse onu düğüne davet edebilirsin! – Not: Hayır, aklımı kaçırmadım. Dün gece Eloise'le bu konuda konuştuk ve bizce bunu yapmalısın.*

Merhaba? Uyuşturucu mu kullanmışlardı? Başımdan yeterince vukuat geçmemiş miydi? Ve ne yapmam gerekiyordu, Driscoll'a düğünde adının Timothy'ymiş gibi davranmasını söylemem mi? Kör randevularla işim bitmişti. Uzun bir süreliğine. Açıkçası, çuvallamıştım. İşkolik olmayı tercih ederdim. En azından o sayede elime bir şeyler geçiyordu, terfii ve maaş zammı gibi.

Telefonum çaldı. İyi. Muhtemelen Ina Teyze beni geri arıyordu. Sanki teyzemin bana kızgın olmasının haricinde başka gerginliklere ihtiyacım varmış gibi.

“Jane, ben Natasha.”

“Hey, her şey nasıl gidiyor? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Oldukça iyi,” dedi. “Henüz bebeğin tekmelediğini hissetmedim, ama doktorum bunun için henüz erken olduğunu söylüyor. Kitap da yolunda gidiyor. Beşinci bölümdeyim.”

“Eğer benim de bir göz atmamı istersen, gönder. Senin için okumaktan mutluluk duyarım.”

“Teşekkürler, Jane, ama sanırım kendim halledebilirim. Tüm müsveddeyi bitirip düzeltmeler için tekrar okuduktan sonra düzeltilmiş ve rötuşlanmış halini sana yollamak fikri hoşuma gidiyor. Sence de uygun mu?”

“Elbette,” dedim. “Teslim tarihinin 15 Ocak olması senin için hâlâ uygun mu? Eğer birkaç haftaya daha ihtiyacın olursa sorun olmayacaktır.”

“Sanırım iş takvimine uygun gidiyorum, aslında biraz daha erken bile bitebilir.”

“Harika. O zaman, ee, merak ediyordum da, Natasha, annenle hiç konuştun mu?”

“Denedim,” dedi. Bileziklerinin şingirtisini duydum. Ama her zamanki gibi soğuk ve uzak tavrını sürdürüyor. Sanırım bundan vazgeçmeye hazırım. Bebek doğduğunda ona fotoğraflarını yollayacağım. Belki bu onları biraz yumuşattır; ya da belki yumuşatmaz. Artık bunun beni üzmesine izin vermeyeceğim, Jane. Bunu yapamam.”

Bunu nasıl başarıyordunuz? Bir şey hissetmemeye karar verip onu hissetmemeyi? İşler öyle yürüyebiliyor muydu? Yoksa Natasha kendini mi kandırıyordu?

“İyi haber şu ki, Daphne Halamı aradım, ilk başta biraz soğuk davranmasına rağmen sonradan yumuşadı ve bana kendisinin ve Henry Amca’nın beni görmekten mutluluk

duyacaklarını söyledi! Kew Gardens'tan birkaç mahalle ötede yaşıyorlar. Önümüzdeki hafta sonu bir öğleden sonramı onlarla geçireceğim. Daphne Halam, annemlerle bu konuda konuşacağını ve onları yumuşatmaya çalışacağını söyledi.”

Halasının başarılı olmasını umdum! Ama en azından artık sırtını yaslayabileceği birisi vardı. Şu ana kadar Natasha'yla ilgili bu kadar endişelendiğimin farkında değildim.

“Ha, bu arada,” diye ekledi. “Dana beni arayıp bekârlık partisine davet etti. Ne tatlı, değil mi? En az gelinlik partisindeki herkes kadar geçmişinin önemli bir parçası olduğumu söyledi. Çok dokunaklıydı.”

Dana, Natasha'yı bekârlık partisine mi davet etmişti? Bu tuhaftı. Değil miydi? Eğer Natasha, Dana için o kadar önemliydiyse gelin partisinde de bulunurdu. Eğer birkaç yıllığına ona bakıcılık yaptıysa ne olmuştu? Bu ona “önemli” bir mevkii mi kazandırıyordu? Kuzenimi asla anlamamıştım ve bundan sonra da anlamayacaktım.

“Ben seni işinden alıkoymayayım, o zaman,” dedi Natasha. “Gelecek cuma görüşürüz! Vay canına, bir düşünsene, iki gün sonra nihayet şu harika Timothy'yle tanışabileceğim!”

Telefonu kapatıp masama çöktüm. *Hayır, aslına bakarsan onunla tanışamayacaksın, Natasha, çünkü beni terk etti. Önce onun varlığını uydurdum. Sonra gerçeğini buldum. Sonra ona sahip oldum. Ve sonra da, abrakadabra, uçtu gitti. Puf.* Timothy'nin düğüne neden gelmediği konusunda herkese ne diyecektim ben?

Ve neden Natasha'nın da bekârlık partisine geliyor olması beni rahatsız etmişti? Gelip birkaç adamın üzerindeki

giysileri çıkartıp ortalıkta kasılarak yürümesini seyretmesi için davet edilmiş olmasını neden umursuyordum ki? İki numaralı hattın düğmesine bastım. Tüm hırslımı, arayan talihsiz kişiden çıkarmak istercesine telefonun alıcısına, “Jane Gregg,” diye patladım.

“Selam, Jane, ben Driscoll Meyer. Arkadaşım Jeff bu sabah bana seni arayıp bir türlü gerçekleştiremediğimiz kör randevu için yeniden buluşma talep etmemi önerdi.”

Ağzım açık kaldı. Amanda’yı öldürecektim! Jeff’e Driscoll’un beni aramasını mı söylemişti? “Ehm, selam, Driscoll. Seni biraz beklemeye alabilir miyim? Biri beni dahili numaradan arıyor.”

Derin iç geçirme. Driscoll’ı beklemeye alıp randevu defterimde onunla buluşmam gereken salı gününe geri gittim. 9 Haziran: Driscoll Meyer. 1.56 boyunda, 79 kilo, açık kahverengi dalgalı saçlar, mavi gözler, kıdemli muhasebeci. Çok sevimli. 5556536.

Telefonun diğer ucunda yaşayan, nefes alan bir erkek bekliyordu ve açıkçası, düğün için ihtiyacım olan tek şey de buydu. Herkese Timothy’nin acil bir ameliyata katılması gerektiğini, onun yerine bana sevgili arkadaşım Driscoll’un eşlik ettiğini söyledim. Böylelikle onlara da bir iyilik etmiş olurdum. 225 dolarlık antrkot tabağı çöpe gitmemiş olurdu. Ve Natasha da Dana da sevimli ve zeki Driscoll’la tanışır, çevremde ne çok başarılı erkeğin bulunduğu hayran kalırlardı. Kendi aralarında *benim* ne kadar başarılı biri olduğumu, etrafımda ne çok yakışıklı adam bulunduğunu ve bana sahip olduğu için Timothy’nin ne kadar şanslı olduğunu fısıldaşırlardı.

Gözyaşlarım beni tehdit etti, gözlerimi kırparak savuşturdu. Erkek arkadaş departmanında kıdem kaybettiğimi hissettim. Onca çabamın karşılığı, kocaman bir sıfırdı. Ve ben hiçbir şey elde edemezken, Natasha –hamile, evlilik teklifinde bulunan bir erkek arkadaşı olan, her iki kıyıda da evi olan, güzel Natasha– benim ailemin düğününde bekârlık partisine davet edilmişti. *Benim ailem*. Onun kendi ailesi vardı, kahretsin. Yani, bir nevi. Ama Dreer’ler *benim* ailemdi. Bana ait. Artık kendime ait bir şeyim olamayacak mıydı benim?

Ding: E-postanız var. Driscoll birkaç saniye daha bekleyebilirdi. Bu seferki e-posta Eloise’dendi. Jane, sinirlenme, ama Amanda’ya Jeff’i arayıp Driscoll’un seni aramasını söylemesini ben söyledim. Asla bilemezsin. Ayrıca, Driscoll adındaki birinin gardırobunda mutlaka bir smokini vardır! Not: Flört Gecesi Yuvarlak Masası Grand Central Station’daki Oyster Bar’da, aynı saatte toplanıyor. Kızdın mı? –El.

Derin iç geçirme. Göz kırpmakta olan dahili tuşuna bastım. Dana Dreer’in düğününe yalnız gitmiyordum. Natasha Nutley’nin masasında, Bay Evlilik Teklifi Eden Yüzen Ev Sahibiyle ve boş bir sandalyeyle oturmayacaktım. Hayır. Ne kadar çirkin, kötü davranışlı, cimri veya kaba olursa olsun, Driscoll Meyer benimle bu düğüne geliyordu.

Driscoll Meyer çok sevimliydi. Metal çerçeveli küçük yuvarlar gözlükleri vardı ve her şeye gülüyordu. Sevimli, zeki, eğlenceli ve sıcaktı. Gökyüzüne sessiz bir teşekkür

gönderdim. Günlerden salıydı, düğünden tam beş gün önceydi. Ve küçük sevimli biftek lokantasında karşımda oturan, Bay Potansiyeldi.

Bir çatal dolusu fleminyonu ağzına giden yolun yarısında tutan Driscoll, “Seni aradığıma çok memnunum, Jane,” dedi. “Hazirandaki randevumuzu iptal ettiğinde gerçekten çok hayal kırıklığına uğramıştım. Seninle ilgili içimde bir his vardı.”

Kırmızı şarabımı yudumlarken, “Bir his mi?” diye sordum.

Driscoll, mavi gözlerini kırıştıtırırken, “Gerçekten sevdiğim ilk kızın da adı Jane’di,” diye açıkladı. “İkinci sınıftayken. Beni ezip geçmişti, tam bir kalp kırıklığıydı.”

“Bununla ilgili birkaç şey biliyorum,” dedim. Bir anda yirmi dolarlık filetomu daha fazla yiyemez hale geldim. Tabagımdaki karabiber tanelerini çatalımla iteklemeye başladım.

“Kalp kıran, ha? O zaman dikkatli olsam iyi olur.”

Gülümsedim. “Güven bana, endişelenecek hiçbir şey yok. Her zaman kalbi kırılan ben olurum.” Harika. Şimdi de bir ezik gibi konuşmuştum. *Devam et, Jane. Seninle düğüne gelmek için can atacak.*

“Yani, sanırım senin biraz neşelendirilmen lazım,” dedi Driscoll. “İyi ki elimde Dangerfield’s için iki bilet var.”

“Şaka yapıyor olmalısın!” Gerçek anlamda bağırıştım. “Komedi kulüplerine bayılırım!”

Driscoll, “Bana en iyi fıkranı anlat,” dedi.

“Unutma. Bunu sen istedin.”

Gülümseyerek, “Devam et,” dedi. “En iyi numaranı göster.”

“Bir pastırmalı sandviç bir bara girer ve barmenden bir bira ister ve barmen der ki, ‘Üzgünüm, ama burada yiyecek servisimiz yoktur.’”

Driscoll tebessüm etti. “İyiymiş. Bunu beş yaşındaki bir çocuktan mı duydun?”

Ve bir anda tamamen yabancı biriyle, son anda karşıma çıkan düğün eşlikçimle gülmeye ve fıkralar anlatmaya başlamıştım. *Ah, millet, bu, Driscoll, diyecektim. Driscoll mu?* diye fısıldayacaklardı. *Timothy’ye ne oldu?* Ve ben de, *Ah, biz ayrıldık ve bu gerçekten kötüydü, ama ben kimseyi endişelendirip düğünden uzaklaştırmak istemedim, bu yüzden de bundan bahsetmedim, ayrıca da şimdi yeni erkek arkadaşım Driscoll’la tanışmanızı istiyorum. Ne ilginç bir isim, değil mi?* diye cevap verecektim. Kendi aralarında endişeli bir ifadeyle fısıldaşmaya başlayacaklardı. *Ah, şu Jane, çok ince bir kız. Çok düşünceli. Bizi endişelendirmek istememiş. Çok tatlı. Erkek arkadaşı da çok sevimli birine benziyor.* Bu senaryoyu Driscoll’un yakın arkadaşım olduğu hikâyeden daha çok sevmiştim.

Yarım saat sonra, Yukarı Doğu Yakası’nda, Rodney Dangerfield’in sahip olduğu komedi kulübende, Driscoll’la birlikte masamızdaki yerimizi almıştık. Rodney, doğaçlama gösterileriyle tanınırdı. Bütün mekân, çıkanlarla ve büyük arkadaş gruplarıyla ağzına kadar doluydu. Birer kola ve paylaşmak üzere çikolatalı çamur pasta siparişi vermiştik.

İlk komedyen, kalabalığı kükretmek için birkaç bel altı

espri yapmıştı. “Ooo, bu gece burada birkaç çift görüyorum! Siz, ikiniz, nerelisiniz?”

Ah, Tanrım. Driscoll ve benden bahsediyordu. Bir çatal dolusu çamur pastası ağzımdan birkaç santim uzakta, “Şey, buralı?” diye cevap verdim.

Komedyen, “Soruyor musun, söylüyor musun?” diye sordu. William Remke’yle bir akrabalığı var mıydı? Kalabalık, bunu çok komik buldu ve kahkahayla kükredi. “Yo, ciddi, New Yorklu musunuz?” ikimiz de başımızı salladık. “Peki, nişanlı mısınız, evli misiniz, nesiniz?”

Driscoll, “Bu bizim ilk randevumuz,” diye bağırdı.

Komedyen, şarkı söyler gibi, “Ooo, ilk randevu,” dedi. Kalabalık çılgına döndü. “Sence bu gece sayı yapacak mısın? Ha? O kadar şanslı mısın?”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Sandalyemde biraz aşağıya kayıp başka bir çiftte geçmesini umdum.

Driscoll, “Sanırım şu an hemen yanımda oturduğu için yeterince şanslıyım,” diye bağırarak cevap verdi, bu da kalabalığın çok hoşuna gitti. *Oley*, diye bağırdılar, ısıklıyıp alkışladılar. Ben de sandalyemde tekrar dik oturdum, Driscoll Meyer’a bakıp kocaman gülümsedim.

Ilık rüzgâr açık kahverengi dalgalı saçını havalandırırken ve biz First Avenue boyunca yürürken Driscoll, “Şimdi bir bakalım,” dedi. “Akşam yemeği yedik, sonra komedi gösterisine katıldık ve geceyi daha da uzatabilmem için şimdi de sıra kesinlikle birer içkiye geldi.”

Gülümsedim ve saatime baktım. “Ah... saat on bir buçuk

ve yarın çok yoğun geçecek. Sanırım eve gitsem iyi olacak.”

“Peki, seni tekrar görebilecek miyim?” diye sordu.

“Bunu çok isterim.”

Yüzü aydınlanan Driscoll, “Harika,” dedi. “Sorun şu ki, bu cuma iki haftalığına bir tatile çıkıyorum. Belize’ye gidiyorum.”

Belize. Driscoll Meyer, benimle Dana’nın Plaza’daki düğününe gelmek yerine Belize’ye gidiyordu.

“Neyse, boş ver,” diye patlayıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Bir yarım, Driscoll’a karşı aşırı kaba davrandığım için çok utanıyordu. Ama diğer yarım artık sıkılmıştı. Ve o yarım, First Avenue’nun tam ortasında gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Peşimden gelerek, “Hey!” diye seslendi. “Senin sorunun ne?”

Bir taksi durdurmak için elimi kaldırırken, “Sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı?” dedim. Bacaklarım bir anda lastik gibi olmuşlardı. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

Dana’nın bekârlık partisi cuma günü olduğundan, Flört Gecesi Yuvarlak Masası çarşambaya alınmıştı... benim yangın çıkışıma. İki şişe şarabımız, iki somun Fransız ekmeği-miz ve yağı azaltılmış iki dilim ekşi çedar peynirimiz vardı.

Sigara dumanını üfleyen Eloise, “Yapmış olamazsın!” dedi. “Ona, *neyse, boş ver* deyip bir taksiye mi atladın?”

Bir parça peynir kemirdim. “Bir taksi çevirdim, dedim, bir taksiye atladım demedim. Driscoll ısrarla o kadar yanlış olan ne söylediğini sordu, ben de kaldırımın kenarında ağ-

lamaya başlayıp ona bütün hikâyeyi baştan sona anlattım.”

Amanda, “Dalga geçiyor olmalısın! Düğünden ve her şeyden mi bahsettin?” diye sordu. Başımınla onaylayınca Amanda’nın ve Eloise’in ağızları açık kaldı. “Sonra ne oldu?”

Bir parça peynir kestim. “Bana kadınların kafa oyunlarındaki piyon olmaktan bıktığını, iyi ki iki haftalığına New York’tan ayrıldığını, belki Belize’de çocuk olmayan ve oyunlar oynamayan bir kadın bulabileceğini söyledi.”

Amanda, “Tanrım, biraz öfkeli bir çıkış olmuş,” diye patladı. “Pislik.”

Eloise, “Aynen,” diye katıldı. “O lanet herif kim olduğunu sanıyor?”

“Pek hatalı olduğunu sanmıyorum, çocuklar,” dedim. “Eğer durum bunun tersi olsaydı, muhtemelen ben de o kadar sinirlenirdim.”

Eloise, “Peki, şimdi iyi misin?” diye sordu. “Düğüne yalnız gitmen sorun olmayacak mı?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Gerçi dün gece ve bugün bütün gün iyice düşündüm. Zaten Driscoll’la o düğüne gidemezdim. Bir anda çok aptalca göründü. Benim tüm özsaygım bir *erkek arkadaş*a mı bağlı? Asıl bu çok acınası. Dolap çevirmek veya oyun oynamak değil.”

Eloise, “Gurur duyacak gerçekten çok şeyin var, Jane,” dedi. “Hem de çok.” Çılgınca korna çalan bir araba sözünü kesti. “Ve sadece terfi ettiğin için değil. O sadece işin cabasıydı. St. Monica’s kilisesine son gidişimizden beri ben de epeyce düşündüm. Bunca yıldır tek başımsın, çok çalışıyor-

sun, âşık oluyorsun, inciniyorsun, tekrar çok çalışıyorsun, âşık oluyorsun, inciniyorsun. Bununla gurur duymalısın, Jane. İkimiz de gurur duymalıyız.”

Amanda, bir krakerin üzerine bir parça peynir koyarken, “O haklı, Jane,” dedi. “Önemli olan, süreç. Ve siz ikiniz, başınıza ne gelirse gelsin, her seferinde kendinizi toplayıp ruhunuzu asla yitirmeden yolunuza devam ettiniz.”

Natasha’yı düşündüm. O, bu konuda çok iyiydi. Ne olursa olsun yoluna devam ediyordu. “Yani, Natasha’ya, Dana’ya, Ina Teyze’ye ve büyükanneme Timothy’yle ayrıldığımızı söyleyeceğim. En azından, bu gerçek.”

Başlarıyla onaylayıp krakerlerinin üzerindeki peyniri kemirdiler. Eloise, “Evet, böylece hiç olmazsa sempatilerini kazanırsın,” diye belirtti. “Sana fazlaca iyi davranmak zorunda kalırlar. Hey, biliyor musun? Natasha’ya artık Gnat demediğini fark ettim.”

Hah. Gerçekten ona artık Gnat demiyordum. Ne zamandan beri? Tam olarak hatırlayamadım.

“Yani, artık ikimiz de yine bekâsız, Jane,” diye devam etti Eloise. “Ne olmuş yani? Otuzumdayım, bekârım ve kendimle gurur *duyuyorum*. Otuzunda bir bekâr olmak, kutlanması gereken bir şey. Bu, henüz durulmadığım anlamına gelir. Evlenmedim, ama yanlış adamla evlenerek hayatımı da mahvetmedim. Tanrım, Jane, neredeyse kendimi normal hissetmek adına bu hataya düşüyordum. İşte bu, acınası bir şey. Annem hayatta olsaydı bunu asla istemezdi.”

Eloise’in elini sıktım ve Amanda’nınkini de tuttum. “Hadi kendimize kadeh kaldıralım.” Şarap bardağımı kal-

dırdım. “Eloise’in Serge’ye yüzüğü geri verirken gösterdiği cesaretin, Amanda’nın ilişkisinin ikinci yıldönümünün ve bir çırpıda kör randevu ayarlayabilme yeteneğinin şerefine. Benim sigarayı bırakmamın şerefine. Ve Flört Gecesi Yuvarlak Masası’nın şerefine. Altı yıldır devam ediyor ve ilk günkü heyecanını koruyor.”

Eloise, “Flört Gecesi Yuvarlak Masası’nın şerefine,” diyerek kadeh kaldırdı.

Amanda, “Flört Gecesi Yuvarlak Masası’nın şerefine,” diye tekrarladı.

“Arkadaşlığa,” diye ekledim ve kadehlerimizi tokuşturduk.

ON ALTI

Dana Dreer'in bekârlık partisine katılanlar, heavy metal rock gurubundan kaçmış gibi görünen ve kıvrıla kıvrıla dans eden sarışına, "Çıkart şunu!" diye bağıldılar. Dokuzumuz; yedimiz nedime, birimiz şeref nedimesi ve bir bebek bakıcısı olarak, Forest Hills'deki Chippendale tarzı bar olan ve erkeklerin birer dolarlık banknotlar toplamak için G-String donlarla dans ettikleri Hots'un sahne önündeki uzun banket masanın etrafında oturmuştuk. Biletler (her biri otuz beşer dolar), Ina Teyze'nin ikramıydı ve Ina Teyze ve her iki tarafın da büyükanneleri Karen'a içleri havada sallanıp G-string donlara sıkıştırılmak üzere birer dolarlık banknotlarla dolu birer zarf vermişlerdi.

Hots'u tanımlayacak tek kelime utanç verici idi. Doğal olarak, dokuz kişilik Dreer partisi eğleniyormuş gibi görünüyordu, koridorda oturmuş oyunbozanlık yapan birisi hariç (bu da ben oluyordum). Masanın karşısında ve elbette tam ortada (gelinin hemen yanında) oturan Natasha bile sevinç

çığlıkları atıp şarkıya eşlik ediyordu. Hots, peş peşe dizili bekârlık partisi masalarıyla doluydu, masalardaki kadınlar topluluğu sanki daha önce hiç dörtte üçü çıplak bir erkek görmemiş gibi ellerindeki dolarları havada sallıyorlardı.

Natasha öyle bir ilgi görüyor ve ondan öyle bahsediliyordu ki, gelin olduğunu sanabilirdiniz; ya da düğünün bir üyesi. Natasha'nın çektiği dikkatin bütün sorumlusu Dana'ydı. En azından beş kez, "Ünlü bir aktrisin *benim* bekârlık partimde olduğuna ve *benim* düğünüme de geleceğine inanamıyorum!" demişti. Barda toplanıp masamıza oturduğumuz yarım saat öncesinden beri sessizdim. Natasha'yla birlikte gelmemiştik; o yine gününü Forest Hills'de dolaşarak geçirmek istemişti. Hots'a geldiğimde Natasha'yı gelinle birlikte çoktan ilgi odağı olmuş halde bulmuştum. Durmadan iltifat yağıdıyorlardı. Saçını beğenmişlerdi, kolsuz, daracık, lavanta rengi elbisesini beğenmişleri, bağcıklı gümüş rengi sandaletlerini beğenmişlerdi, taktığı gümüş takılarını ve herkes Nicole Kidman'a ne kadar çok benzediğini söylemişti. Hayatıyla ilgili soru yağmuruna tutmuşlardı ve o da *talkshow* alışkanlığıyla bütün sorulara rahatlıkla cevap vermişti. Bir noktada lafa karışarak, "Kitabını almanız gerek!" demiştim ve herkes bana bakmıştı. Bence gayet akıllıca bir cümleydi.

Kıvrılarak dans eden adan, "Hots'a hoş geldiniz!" diye bağırdı. Masamızın önünde, bir Bee Gees şarkısı eşliğinde kalçasını içeri-dışarı salladı. "Şanslı gelinimiz kim?"

Masadakiler çığlık attılar, el çırpıldılar, havaya zıplayıp,

sahte alçakgönüllülük gösterip mutlu mavi gözlerini elleriyle örtme gösterisi yapan Dana'yı gösterdiler. Dansçı elini uzatıp Dana'nın elini tuttu ve öptü, sonra bedenini Dana'ya aşırı yaklaştırıp birkaç erotik hareket yaptı. Kalçalarını sallayıp pelvisini Ricky Martin tarzı içe-dışa pompaladı. Dana kızarıp çığlık attı. Adamın seksî hiçbir yanı yoktu. Her şeyden önce, kısa boyluydu. İkincisi, saçları –yanları kısa, arkası uzun– 1985lerden kalmaydı. Üçüncüsü, o bir erotik dansçıydı. İğrenç! Nihayet, kıvrıla kıvrıla diğer banket masada çığlıklar atan bekârlara yöneldi.

Julie'lerden biri, "Keşke James de böyle kıvrılabilseydi," dedi. Donmuş margaritasını yudumladı. "James dans bile edemiyor!"

Sıska, kısa saçlı Amy, "Aman Tanrım, senin nişanlın benimkinden daha iyi bir dansçı," diye lafa daldı. "Ama her kim dediyse, bir erkeğin nasıl dans ettiği, yatakta nasıl olduğunun göstergesiymiş..."

Kahkahalar, çığlıklar, çınlamalar, bağrıışmalar.

Öteki Julie, "Benim nişanlım yatakta muhteşem," dedi. "Tüm o numaraları nerede veya kimden öğrendi, bilmiyorum ve umurumda da değil. Onu alacağım!"

Daha çok çığlık ve çınlama. Bu grubun konuşma tarzı bu muydu? Sizi temin ederim, Flört Gecesi Yuvarlak Masası, bel altı her ince ve pis detayın üstüne giderdi, ama en azından biz, seks hayatımızı belli bir kalitede tartışırdık.

O koca ağzımı kapatmadan önce Dana'ya, "Peki, Larry yatakta nasıl?" diye sordum. Ve anında da pişman oldum.

Sessizlik. Sekiz tane surat bana bakıyordu. Dana öfkeyle,

“Jane!” diye bağırdı. “Sana inanamıyorum! Larry’nin kız kardeşi hemen yanında oturuyor.”

Altdudağımı ısırp Larry Fishkill’in kız kardeşiyle yüzleşmek için soluma döndüm. “Özür dilerim.” Kız kardeş, bana bakıp donmuş frambuazlı margaritasından bir yudum aldı.

Karen, “Dana’nın evlenmeden önceki son bekâr gecesine kadeh kaldıralım!” diye bağırdı. “Yaşasın!” bana hayatımda gördüğüm en hızlı pis bakışı fırlattı, sonra suratına kocaman bir gülümseme takıp dansçıyı çığlıklamaya ve alkışlamaya başladı.

Bardaklar havalandı, daha çok çığlıklar ve çınlamalar takip etti. Ben oturduğum yerde büzülüp Natasha’ya baktım, yanında oturan sevimli sarışın nedime Gayle ile derin bir sohbete dalmıştı. Kulağıma çalınan bölük pörçük kelimelerden, ona, Sam’den ve yüzen evden bahsetmekte olduğunu anladım.

Amacım Dana’ya o uygunsuz soruyu sormak değildi. Kesinlikle Larry Fishkill’in seks yeteneklerini bilmek istemiyordum. Ama bebe giysilerinin ve Tiffany elmas yüzüklerinin içinde çığlık atan bu kadınların arasında olmak, dayanılmaz bir şeydi. Ve orada, masanın ortasında, Natasha vardı. Davet edilmeye, ilgi odağı olmaya, bana iyi davranmaya ve iyi bir yazar olmaya yetecek kadar cesareti olan Natasha. Bu kadınların hiçbirini *sevmiyordum* bile –şey, yani kuze-nim hariç, çünkü onu sevmek zorundaydım ve bir de belki Natasha, çünkü o birlikte çalıştığım yazardı– ve *hâlâ* kendimi çirkin ördek gibi hissediyordum. Erkek arkadaşı olmayan

tek kız. Bir futon koltuk ve Parsons masadan fazlası, hatta sigarası bile olmayan evine tek başına dönen tek kız. Sıradan ve çekici hiçbir özelliği olmayan kızıdan bahseden...

Julie'lerden biri, "Anlat, Jane, erkek arkadaşın nasıl?" diye sordu. "Dana, doktor olduğunu söylememiş miydi? Çok şanslısın!"

Göğsümde kalbimin burkulduğunu hissettim. Zorla gü-lümsedim. "Ben şanslıyım," dedim. "Hey, tuvaletin nerede olduğunu bilen var mı?" Karen, Bayan Her Şeyi Bilen, bana bir yönü işaret etti ve o tarafa fırladım.

Kabinlerin birinde birisi sigara içiyordu. Kendimi yanındaki kabine kilitleyip derin bir nefes aldım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Etrafımı sigaranın tanıdık kokusu sardı. İçimden klozetin üzerine çıkıp kabinin tepesinden uzanarak kadının elindeki sigarayı kapmak geldi. Derin nefes, derin nefes. Bir sigara içseniz de içmeseniz de içinizdeki istek bir süre sonra geçerdi. Kriz geçene kadar tekrarlar.

İşe yaradı. Kriz geçti, nedimelerin yarısının, göğsü tıraşlı ve hayatımda gördüğüm en büyük bicepslere*, tricepslere** ve deltoidlere*** sahip bir başka sarışın olan yeni bir dansçı için banknotları havada salladıkları masaya geri döndüm. Masanın geri kalanı, Natasha dahil, sohbete dalmışlardı. Julie'lerden biri, "Ablam için çok üzülüyorum," dedi. "Neredeyse yirmi sekiz yaşında ve hiç erkek arkadaşı yok."

Amy, "Ben olsam ölürdüm," dedi. "Biriyle nişanlanmak için en az bir yıldır çıkıyor olman gerekir, sonra da evlen-

* Ön kol kasları. (e.n.)

** Arka kol kasları. (e.n.)

*** Omuz kasları. (e.n.)

meden önce bir veya iki yıl daha. Otuz bir yaşında bekâr olmayı hayal edebiliyor musunuz?”

Natasha, “Şey,” dedi, “Ben yirmi sekiz yaşındayım ve henüz evlenmedim.”

Karen, “Evet, ama kulağa muhteşem gelen Kaliforniyalı bir erkek arkadaşın var,” dedi. “Ve sen, yani, ünlüsün.”

Amy, “Saçlarına bayılıyorum, Natasha,” dedi. “Çok göz alıcı.”

Dana’nın G-stringe sıkıştırarak parası bitince o da sohbet te katıldı. “Neden bahsediyoruz?”

Dişlerini göstererek sırtan Julie, “Natasha’nın saçını ne kadar kıskandığımızdan ve bizim yaşımızda erkek arkadaşsız olmanın ne kadar korkunç olduğundan,” dedi. “Şu benim beraber çalıştığım kadın, otuz yaşında ve kimseyle görüşmüyor bile. Ne dediklerini bilirsiniz; otuzundan sonra evlenme ihtimali, bir terörist tarafından öldürülmeniz ihtimalinden daha düşüktür.”

Yenik hissederek vinil kaplı bankta biraz aşağıya doğru kaydım. İki elimle donmuş margaritamı kaptım, pipeti emdim ve gözlerimi bardağın kenarına yapışmış kirecin üzerine takılmış küçük, tahtadan, mor şemsiyeye diktim. Bunu aştığımı sanıyordum. Kendimle gurur duyduğumu sanıyordum. Ama bu kadınlar, çoğu yabancıydı, kendimi lise ikinci sınıftaki gibi güvensiz ezik hislerime geri döndürmeyi başarmışlardı. Kendimi bir anda okulun en popüler kızlarının öğle yemeği masasında istenmeyen misafir gibi hissettim. İnsanların ne söylediklerini ve ne düşündüklerini neden bu kadar önemsiyordum? Neden benlik duygum bu tanımadı-

ğım kadınların fikirlerine bu kadar bağılıydı? Kendimi sahte bir erkek arkadaş uydurmak zorunda hissetmeden önce Natasha'yı hiç tanıımıyordum. Hiç tanımadığınız, on yıl boyunca yüzünü bile görmediğiniz bir kadının, üzerinizde nasıl böyle bir gücü olabiliyordu?

Bir Julie, "Jane, çok sessizsin," diye bana laf attı. "Sen eğlenmiyor musun?"

Zorla gülümsedim. "Harika zaman geçiriyorum." Ve sanki bu noktayı vurgularcasına, dansçı dönüp pelvisini yüzüme o kadar yakın hale getirdi ki, onu anında kısır bırakabildim. Ama minnet duymam gerekirdi. Julie'lerden birine göre, bir terörist tarafından vurulmam, gerçek hayatta bir penise bu kadar yaklaşmamdan daha yüksek bir olasılıktı.

Pazar sabahı sessizliğe uyandım. Yani, tam sessizlik sayılmazdı. Yangın çıkışındaki kuşların cıvıltısını duyabiliyordum. Binanın yanından geçen arabaların sesini duyabiliyordum. Ama inleyen kadının sesini duymuyordum. Belki Dana Dreer'in düğün günü Opera Adam tarafından bile kutsal sayılıyordu.

Larry Fishkill'in annesinin ikramı olarak (ama gizlice, Ina'nın şüphelerine göre, özellikle Larry'den) en yakın kadın akrabalar bu sabah Zelda'nın, benim mahalleme yakın olan ve bu sabah için halka kapalı havalı kuaför dükkânında makyaj yaptırıyorlardı. Makyaj, saç, manikür, pedikür, yani yarım günlük güzellik kürü. Benim de konu edildiğim sinir bozucu sohbetleri dinlememek adına kulaklarıma tepmek için kulak tıkacı da götürmeyi unutmamam gerekiyordu.

Cuma gecesi ve dün gece boyunca yatağımda dönüp durmuş, herkese “erkek arkadaşım” konusunda ne söyleyeceğimi düşünüp durmuştum. Bekârlık partisinde bana sorulduğunda ayrıldığımızdan bahsetmediğim için, bunu düşün esnasında duyurmak biraz tuhaf kaçacaktı. Aklıma gelen en iyi fikir, sadece Ina Teyzem, Dana’ya ve Natasha’ya durumdan haber verip Dana’nın yaklaşan büyük gününün heyecanını söndürmemek için bundan daha önce bahsetmediğimi söylemektir. Bu sayede yine sempati kartını oynar ve bir altın yıldız alırdım. Ama cuma gecesi Hots’taki şenliklerden sonra, bütün o “benim nişanım şöyle, benim nişanım böyle” saçmalıklarından sonra o gruba terk edildiğimi nasıl söyleyebilirdim? Sanki Dana’nın ve Julie’lerin acıma dolu bakışlarının üzerime çevrilmesine ihtiyacım varmış gibi? Muhtemelen üzerime isyandan korunma donanımı atıp teröristlere karşı şans dilerlerdi.

Natasha’ya ne diyeceğimden emin değildim. Resepsiyonda, sıra o noktaya gelinceye kadar ağzımdan dökülecekleri bilemezdim. Tek bildiğim, bu konuda daha fazla düşünemeyeceğimdi. Şu anda değil. Çünkü bunu ne zaman yapsam, Timothy’nin Thomas Gibson surati, gamzeleriyle birlikte gözümün önüne geliyor ve tekrar tekrar, “Ben de!” diyen seslenişini duyuyordum. Kendime *kes şunu, kes şunu, kes şunu*, diye emir verdim. *Kendini bir duşa sok ve o adamı saçından yıka gitsin.*

Duş beni sakinleştirdi. Sıcak su, yeşil elmalı şampuan ve Dove’un pembe sabunu her zamanki gibi iyi gelmişti. Timothy’siz saçım havluyla kurulanmış, atkuyruğu yapı-

mış, dolabımda asılı duran şeftali rengi nedime elbisemi parmağımın ucuna takmıştım. Tamam, şeftali benim rengim değildi, ama elbise *güzeldi*. Teslim aldıktan sonra hiç denememiştim. Moda evindeki kadın oradan ayrılmadan önce bir kez giymem konusunda ısrar etmişti, ama ben, zamanım olmadığı bahanesiyle reddetmiştim.

Dana'nın Plaza'da evlenmeyi planladığını duyuşum iki yıl öncesine dayanıyordu. İki yıl. Erkek arkadaşsız, hiç kimseyle görüşmeden geçen iki yıl. Gelecek iki yılı beklemek o kadar uzak görünmüştü ki, büyük günün geleceğini hiç ummamıştım. Ve işte gelmişti, seher vakti parlak, güneşli ve ılık bir gün. Mükemmel bir yaz düğünü için mükemmel bir yaz günü. Fox habere göre, bugün bukle-ölçerde bile mükemmel saç havası vardı. Dana, çok heyecanlanmış olmalıydı. Eğer yağışlı olsaydı düğünü erteleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Elbiseyi ve ayakkabıları giyip boy aynasında kendime baktım. İlginç. Şeftali rengi bir şekilde, gelinlik dükkânında olduğundan daha yumuşak ve güzel görünüyordu. Elbise maksi boyda ve düzdü, aynı Oscar Ödülleri gecesine giden bir yıldızınki gibi. Yüksek yaka kısmı ve etek kısmında da olan üç sıra minik şeftali renginde boncuklarla süslü imparator bel kısmı, elbiseye zenginlik katıyordu. Aynada arka kısmı da kontrol ettim. Kabul etmeliydim, oldukça iyi görünüyordum, ayağımdaki şeftali rengi saten ayakkabılarla bile. Ina Teyze'nin öğüdünü dinleyip ayakkabıları evde giyerek rahatlatmalıydim; biraz sıkıyorlardı ve şimdi topuklarım su toplayacaktı. Ayakkabılarla evde biraz dolaşmak istemiştim,

ama New York'ta bir apartman dairesinde evde ayakkabıyla dolaşmak yasalara aykırıydı ve eğer alt katta arkadaşınız oturuyorsa ölüm cezasına bile çarptırılabilirdiniz. Ayrıca, pazar sabahı, saat sekizdi.

Kapının kilidini açıp altıncı katın koridorunda bir aşağı bir yukarı biraz yürüdüm. Fena değil. Ayakkabılar canımı yakmadı. Eğer ten rengi pedler bulabilseydim...

Opera Adam'ın kapısı açıldı. İlk kez Opera Adam'ı gerçekten görebilecektim. Ve yüzümde hiç makyaj yoktu. Anlaşıldı. Ne zaman Ricky Martin gibi görünen ve bir ayda sizin hayatınız boyunca yaptığınızdan daha çok seks yapan bir adamla karşılaşacak olsanız, berbat görünmek zorundaydınız. Bir prenses elbisesi giyiyor olmam dışında. En azından bu vardı.

Opera Adam, dairesinden çıktı ve irkildi, belli ki koridordaki şeftali renkli görüntüme şaşmıştı. Ama benden daha çok şaşmış olamazdı. Ricky Martin'e hiç benzemiyordu. Öyle şaşmışım ki gözlerimi ondan alamıyordum. "Ben, ee, ayakkabılarıma alışmaya çalışıyordum. Yeniler de," dedim. Sudan bahaneler, Jane.

Opera Adam, bana küçük bir sinsî tebessüm atıp kapısını kilitlemeye girişti.

"Nihayet tanıştık," diye devam ettim. "Ben, Jane Gregg. Şurada oturuyorum." Elimle işaret ettim.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ben, Archibald Marinelli." Archibald?

"Bak," diye ekledi. "Senin pasif-agresif bir şekilde davranımı yumruklamandan bıktım. Bu gerçekten çok kaba."

Pislik! “Şey, ben de senin bas bas bağırın opera müziklerinden ve seks hayatından bıktım.”

Opera Adam, “O zaman bir tane de kendin için edin,” diye patlayıp merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Ben iyi bir cevap buluncaya kadar Opera Adam binadan bile çıkmıştı. A harfinin Aşağılık için durduğunu düşünmekle haklı çıkmıştım. Ama o A harfinin Archibald için durduğunu öğrenmek bana bir nevi intikam doygunluğu vermişti. Ayrıca nihayet Opera Adam üzerine bakışlarımı kilitlemekle ihtiyacım olan intikamı da almıştım. Artık duvara vurmak zorunda kalmayacaktım. Herkesin benden daha çok seks yapıyor olmasından endişelenmeyecektim. Çünkü bunların hepsinin toplamından daha kötü olan tartışılmaz bir gerçek vardı. A. Marinelli, Elmer Fudd’ın uzun boylu haline benziyordu.

Zelda’nın saç ve güzellik salonunun penceresinden Ina Teyze’yi, Grammy’yi, Larry Fishkill’in annesini, kız kardeşini ve iki büyükannesini gördüm. Ve işte Prenses Dana, Zelda’nın yerinde gelin dergilerinden kesilmiş sayfaları yerine tepiyordu.

Ina Teyze, dudaklarını şaklatıp ellerini havaya savurarak “Ve işte geldi,” diye anons etti. “On beş dakika gecikmeyle, içeriye vals yapar gibi giriyor.” Elimdeki elbise poşetini alıp herkesinkinin yanına astı.

“Otobüs çok yavaştı ve...”

Ina Teyze, “Bahanelerini dinlemek zorunda değilim,” dedi. “Otur ve pedikür için paçalarını sıva.”

Fishkill'lere merhaba deyip Grammy'ye sarıldıktan sonra, görevini yapan bir çocuk gibi kocaman, deri kaplı sandalyelerden birine tırmandım. Ayaklarım köpüklü sıcak suya değer değmez rahatlayıp gözlerimi kapattım. Belki de bu yarım günlük güzellik kürü ihtiyacım olan tek şeydi.

Benimkinin yanındaki sandalyeye tırmanan Dana, "Selam, Jane," dedi. Sandalyenin ayak kısmına koyduğum kırmızı-siyah oje şişesine bakarak "Bu ne?" diye sordu.

"Bu, sahte Vamp. Harika değil mi?"

Dana yüzüme baktı. Ama hepimiz tırnaklarımıza Precious Pink oje sürüyoruz."

"Ama ayak tırnaklarımız görünmüyor ki," diye belirttim. *Babet* giyiyoruz."

Dana, "Hepimizin uyumlu olmamızı istiyorum," dedi. "Düğün partisinin her şeyinin aynı olması lazım."

"Eğer kimse ayaklarını göremiyorsa, bunda bir anlam görmüyorum, Dana."

Ina Teyze, "Jane, eğer gelin Precious Pink oje istiyorsa, Ojen Precious Pink olacak," diye patladı. "Senin neyin var?"

Grammy lafa girerek, "O siyah renk iğrenç," dedi. "Bütün genç kızlar bugünlerde bunu kullanıyor. Korkunç bir renk."

"İyi, nasılsa kimsenin görmeyeceği Precious Pink ojeyi sürdüreceğim," diye duyurdum.

Ina Teyze melodik bir sesle, "Kimseye bir iyilik yapmıyorsun, Jane," dedi. "Senden bekleneni yapıyorsun." Başını iki yana sallayıp Grammy'ye "Şunun yaklaşımına inanabiliyor musun?" dedi.

Ben de zihinsel olarak başımı iki yana salladım. Saat daha sabahın dokuzuydu ve gün çoktan dayanılmaz bir hal almıştı bile. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapatıp ayaklarımı akan suyun altına soktum. Pedikürcü, bir ayağımı kavradı, ayaklığa koydu Dana'nın pedikürcüsüne Korece bir şeyler söyledi ve iki kadın güldüler. Gözlerimi açtım. Benim ayaklarıma mı gülüyorlardı?

Dana, "Jane, Timothy'le tanışacağımız için hepimiz çok heyecanlıyız," dedi. "Annem bu konuda endişeliydi, ama şimdi sabırsızlanıyor."

Bir gözümü açıp Dana'ya baktım. *Modern Bride* dergisini kurcalıyordu. "Endişelenmek mi? Neden?"

Dana, elindeki dergiye göz atmayı bırakıp bana baktı, sonra dergiyi kurcalamaya geri döndü. "Ah, yok bir şey. Sadece senin yalnız gelmeden endişeleniyordu."

"Yalnız mı? Yani bir erkek arkadaşım olmadan mı?"

Dana başıyla onayladı. Sayfaları çevirmeye devam etti.

"Bir erkek arkadaşımın olmamasının nesi bu kadar kötü?" diye patladım. "Belki kariyerime odaklanıyorum. Belki terfi ettiğim için kendimle gurur duyuyorum ki, kusura bakmanın ama hiçbiriniz önem vermiyormuş gibi görünüyorsunuz. Belki *tek başıma* olmaktan mutluyum."

Dana, gözlerini dergiden ayırmadan, "Aşırı savunmacı?" dedi. "Mutlu değildin, Jane. Ve yalnız da değilsin – ciddi bir erkek arkadaşın var. Ama yine de mutlu değilsin. Ben seni bildim bileli mutlu değilsin. Ve *bu* tutumla asla da olmayacaksın."

Bir öfke dalgasının midemden kalkıp ağzıma geldiğini

hissettim. “Ah, sanki beni çok iyi tanıyormuşsun gibi?”

Dana bana bakarak, “Bu kimin hatası?” diye sordu.

Ina Teyze, “Dana haklı, Jane,” dedi. “Hiç çaba harcamıyorsun.

Neden bana karşı cephe alıyorlardı? Ben onlara ne yapmıştım?

Grammy, “Bu saçmalık da ne?” diye tısladı. “Fishkill’ler sesinizi duyacak.” Fishkill’lere doğru bir göz attım. Dördü de tırnak bölümünde çene çalıyor, bize hiç ilgi göstermiyorlardı. “Konuyu değiştirin. Bu, Dana’nın düğün günü, Tanrı aşkına.”

Dana, “Tamam, konuyu değiştirelim,” dedi. “Hepimiz Timothy’yle tanışmayı dört gözle bekliyoruz.”

Bıçağı al, karnına sapla, sonra da çevir.

“Törene geliyor, değil mi?” diye sordu Ina Teyze. “Günümüzde bazı insanlar, sadece resepsiyona ve partiye katılıyorlar. Buna inanabiliyor musunuz? Çok iğrenç.”

Derin nefes, derin nefes. “Ehm, hiç gelemeyebilir,” dedim. “Bir nevi nöbetçi.”

Dana, “Söylemekte biraz geciktin,” diye patladı. “Kişi başı 225 dolar ödediğimi biliyor mu?”

Sürtük, sürtük, sürtük! Dana’ya dik dik baktım. “Ben öderim, tamam mı?”

Dana, “Konu o değil,” dedi. “Buna nezaket denir.”

Ina Teyze, “Bize haber verebilirdin,” diye ekledi. Başını yavaşça iki yana salladı.

“Özür dilerim, tamam mı?” diye bağırdım. “Özür dilerim. Tanrım!”

Tüm Fishkill’ler dönüp bana baktılar. Grammy, başını olumsuz anlamda sallayıp elindeki dergiyi kurcaladı.

Dana, elindeki *Modern Gelin* dergisini kapatıp benimle yüz yüze gelmek için dönerek, “Biliyor musun, Jane?” dedi. “Senin şu tavırlarından bıktım usandım artık. Annemle konuşma tarzından da bıktım. Bu kadar bencilce ve ergence davranmandan da. Senin umursanmayacak kadar bencil olduğun zamanlarda annemin endişeden kendini kötü hissetmesinden de sıkıldım.”

Ağzım açık kaldı.

Ina Teyze, “Şimdi bunun yeri ve zamanı değil,” dedi. “Lütfen sadece sabahın tadını çıkaralım, olur mu? Güzellik merkezindeyiz. Neden hepimize birer fincan şu hoş çaydan doldurmuyorum...”

“Benim tuvalete gitmem gerek,” dedim. Ayağımı suyun altından çekerken pedikürcüyü korkuttum. Küçük tuvalette klozetin üzerine çöküp titremeye başladım. Bu ne cüretti! Ne cüretle...

Ama bir anda sinirli olmadığımı fark ettim. Ben... ağlıyordum. Yanaklarımdan ağzımın kıvrımlarına doğru kocaman gözyaşları akıyordu.

Tuvaletin kapısı çalındı. “Janey?” diye seslendi Ina Teyze. “İyi misin?”

Orada hareketsiz şekilde oturdum, gözyaşlarım daha hızlı ve daha çok akmaya başlamıştı.

Ina, “Janey, aç kapıyı, hadi ama,” dedi. “Seninle konuşmak istiyorum.

Ayağa kalkıp gözlerimi yerden ayırmadan kapıyı açtım.

Ina bana bir baktı, minik odaya sıkışıp arkasından kapıyı kapattı. Ben tekrar klozetin üzerine oturdum.

“Jane, bak, Şu an Dana biraz fazla gergin. Bu onun düğün günü ve...”

Yüzümü ellerimin arasına gömerek, “Timothy beni terk etti,” dedim. “Neredeyse iki hafta önce.”

Ina, önümde diz çökerken, “Jane, neden bana söylemedin?” dedi. Ellerimi yüzümden çekip kendi ellerinin arasına aldı. “Ha? Neden söylemedin?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Yumuşak bir sesle, “Üzgünüm tatlım,” dedi. “Ne oldu?”

O kadar acınası bir halde omuz silktim ki ben bile kendime acıdım. “Onu çok sevmiştim. Onun da beni sevdiğini sanıyordum, ama sevmeydi. Ya da sadece ilgisini yitirdi. Her neyse. Beni terk etti. Hep terk ediliyorum. Ama hep.” Ellerim tekrar yüzüme gitti. “Ve şimdi Dana evleniyor ve hepinizin yeni akrabaları oluyor...”

Bu kelimeler ağızımdan çıkıncaya kadar ne kadar tehdit altında hissettiğimi fark etmemiştim. Ina Teyze’nin ağzı bir O sesi için açıldı ve eli kalbinin üzerine gitti. “Jane, bizi kaybetmiyorsun. Özellikle *beni* kaybetmiyorsun. Benim için ne anlama geldiğinin farkında değil misin? Sen benim kız kardeşimin tek bebeğisin.”

“Onu özlüyorum,” diye fısıldadım.

Ina Teyze, “Ben de onu özlüyorum,” dedi. “Biliyorsun, o benim en iyi arkadaşımdı.”

Annem *benim* en iyi arkadaşım olmamıştı. Buna izin vermemiştim. Çünkü ona o kadar yakın olmaktan korkmuştum.

Onu çok sevip babamı kaybettiğim gibi kaybetmekten korkmuştum. Ama yine de kaybetmişim.

“Çok üzgünüm Ina Teyze,” deyip kollarımı teyzeme doladım ve kendimi kollarına bıraktım. “Yaramaz bir çocuk gibi davrandığım için özür dilerim.”

Ina Teyze bana sarılıp sıktı ve saçımı okşadı. “Bak ne diyeceğim, Jane. Sen elini yüzünü yıka ve dışarıya gel. Sana bir şey vermek istiyorum.”

Başımı salladım ve Ina Teyze çenemi tuttu, sonra beni kendine çekip tekrar sarıldı. Sonra gitti. Derin bir nefes aldım, ama tekrar klozetin üstüne çöküp yüzümü bir avuç tuvalet kâğıdına gömdüm. Sonra ayağa kalktım, yüzüme soğuk su çarptım, sonra da tırtıklı kâğıt havluyu gözlerime bastırdım.

Tuvaletten çıktığımda Ina Teyze, elinde küçük bir kutuyla beni bekliyordu. Grammy ve Dana bize bakıyorlardı. Ina Teyze, “Bugün bunu takmanı istiyordum,” dedi kutuyu elim vererek. “Durma, aç.”

Kutunun kapağını açtım ve nefesim kesildi. Bu, annemin özel günlerde her zaman taktığı narin inci kolyeydi. Gözlerim tekrar sulanarak antika inci tanelerini okşadım.

Ina Teyze, “Bu kolyeyi annene senin doğduğun gün vermişim,” dedi. “Yirmi dokuz yaşındaydı ve kolyeyi sana yirmi dokuzuncu yaş gününde verecektim. Ama sanırım annen bunu Dana’nın düğününde takmanı isterdi.”

Kastetmediğim halde, “Neden?” diye fısıldadım.

Ina Teyze, “Annenin ölmeden bir hafta önce kötü bir soğuk algınlığına yakalandığını düşündüğümüzü hatırlıyor

musun?” diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. “Şey, o son birkaç gün boyunca Dana annenle birlikte uzun zaman geçirdi. Lisedeydi ve erkeklerle ve amigo kız liderliğiyle çok meşguldü, ama günde birkaç defa annenin yanına uğrar onunla konuşurdu, erkek arkadaşlarıyla ve dersleriyle ilgili gevezelik edip onu güldürürdü.”

Keşke onu güldüren ben olsaydım. Keşke nezlesi olsaydı. Onun yerine berbat bir yumurtalık kanserine yakalanmıştı. Dana’nın onunla vakit geçirdiğini bilmiyordum. Aslında pek bir şey bilmiyordum. Özellikle babamın kaybının ardından annemi de kaybetmenin her bir şey kaybettiğimde, bu ister Max’i bir kadına kaptırmak gibi gerçek olsun, ister Ina Teyze’yi bir damada kaptırmak gibi hayali olsun, kırılıp dökülmeme yol açacak kadar güçlü bir tetik olduğunu bilmiyordum.

“Teşekkür ederim, Ina Teyze,” deyip kollarımı boynuna doladım.

Ina Teyze yanağıma bir öpücük kondurarak, “Git kolyeyi çantana koy,” dedi, “sonra da sandalyene geri gel. Pedikürünü kaçırıyorsun.”

Gülümseyip elimdeki kutuyla birlikte Dana’nın yanındaki sandalyeme tekrar oturdum. “Dana? Bugün ödünç alınmış bir şey takabilir misin?”

Dana bana bakıp başıyla onayladı. Arkadaşlığımızın daha yeni başladığını biliyordum.

ON YEDİ

Vakit, henüz öğleden sonraya dönmüşken, Plaza Ote'li, güneş ışığının altında parlıyordu. Beşinci Bulvar'ın doğu tarafında, ölmeden bir gün önce babamın, eğer doğru erkeği bulursam beni Plaza'da evlendireceğine söz verdiği noktada duruyordum. Anılar hızla içime doldu ve beni tüketip ağlatacaklarına tamamlanmışlık duygusu verdiler. Doğru erkeği bulamamıştım, ama şimdi anlıyordum ki babamın kast ettiği bu değildi. Asıl kast ettiği, bunu yeni yeni anlıyordum, mutluluğu, huzuru, dinginliği ve gerçekte kim olduğunuzu bulmaktı ve bu bir süreçti, gözlerinizi kırıştırıp dört kör randevu üzerine umutsuzca dilek tutabileceğiniz bir şey değil. Ve önemli olan bir diğer şey de, sürecin kendisinden korkmamaktı.

Ina Teyze, Dana, Grammy ve ben, bir takside beraber gelmiştik, Fishkill'ler başka bir taksiyle bizi takip etmişlerdi. Dana'nın fotoğrafçısı düğün alayının doğal giyimli halini otelin bahçesinde ve Central Parkta resimlerini çekmiş-

ti, sonra herkes üzerini değiştirmek için içeriye girip mini balo salonunun yanındaki giyinme odalarına kapanmıştı. Bana yol gösterecek görevliyle tanışmıştım; Glen adında, kız arkadaşı olan kolejli tarzı bir çocuk. Ina Teyze'ye biraz kendi fotoğraflarımı çekmek istediğimi ve beş dakika içinde onlara katılacağımı söylemiştim. Boncuk süslemeli şeftali rengi çantamdan (Dana'dan nedimelere hediyeydi) tek kullanımlık fotoğraf makinemi çıkartıp babamın gördüğü açıdan Plaza Otel'in mükemmel bir fotoğrafını çekmiştim. Sonra elbisem omuzumdan sallanarak ve ayakkabılarım bir poşetin içinde olduğu halde sokağın karşısına koşmuş, heybetli otele dalmıştım.

Alt katta, düğünün asıl sahiplerinin kendi giyinme odası vardı. Karen, Julie'ler ve diğer nedimler gelmişler, elbiselerini giyiyorlardı. Hepsinin ayak tırnaklarında Precious Pink oje vardı.

Julie, "Aman Tanrım, Jane, öyle güzel görünüyorsun ki gözlerimi senden alamıyorum. Saçının bu haline bayılıyorum!" diye heyecanla seslendi.

Karen, "Makyajın da çok asil olmuş," diye ekledi. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Hah. Kendimi bu kadar sıradan hissederken birden bire bana karşı bu kadar nazik mi davranmaya başlamışlardı? Yoksa hep mi böyleydiler? Sanki insanlara ve etrafıma daha yeni bu kadar dikkat ediyormuşum gibi hissettim. Her şeyi farklı görmeye başladığım sinir bozucu bir andaydım sanki. Kendim de dahil.

Ina Teyze'yle birlikte giyinme odasına dalmakta olan

Dana, “Giyinirken bana kim yardım edecek?” diye seslendi. “Karen, bu şeref nedimesinin görevi!”

Karen, elbisenin fermuarını çekerken, düğmeleri iliklerken ve etek kısmını kabartırken nedimeler Dana’nın etrafında bir çember oluşturdu. Karen geri çekildiğinde, herkesin soluğu kesildi. Dana, gerçek bir prenses gibi görünüyordu. Kısacık sarı saçlarına kuaförde mükemmel bir şekil verilmişti, başının üzerine minik gül goncalarıyla süslü, boncuklu, narin bir gelin tacı konmuştu. Makyajı gerçek anlamda şeffaftı. Yanakları pembe ışıltı saçıyor, dudakları hafif pırıltılıydı ve o mavi gözleri hiç bu kadar duru ve parlak olmamıştı. Ve elbise. Sade, şık elbise, zarif bir güzelliğe sahipti. Yüksek kesimli üst beden, bel kısmında boncuklu bir kuşakla bedene oturuyor, etek kısmı bir balerininki gibi yere havalanarak iniyordu. Dana’nın gözleri buğulanmaya başladı, yerden tavana kadar aynada dönerken nasıl görüldüğünü görebilmek için kendi etrafında bir tur attı. Tekrar bize döndüğünde ışıldıyordu.

Dana, bileğini havaya kaldırıp Larry Fishkill’in annesinin verdiği aile yadigârı elmas bilekliği gösterirken, “Eski bir şey,” diye duyurdu. Elbisesini işaret ederek, “Yeni bir şey,” dedi. Poşetine uzanıp benim verdiğim kutuyu çıkartarak, “Ödünç alınmış bir şey,” dedi. “Jane, bunu takmama yardım eder misin?” gülümsedim, annemin inci kolyesini boynuna dolayıp kilitledim. Sonra kolyeye bakmak için, ona bakmak için geri çekildim. Nedimelerden gelen mırıltılar her şeyi anlatıyordu. Kirpiklerini birbirine vurarak mavi gözlerini kocaman açan Dana, “Ve mavi bir şey,” diye ekledi.

Biri, kapıyı çaldı. Charlie Amca, “Fotoğrafçıdan önce son yarım saat,” diye kapının aralığından seslendi. “Sonra sıra ve yürüyüş için mini bir prova yapacağız ve sonra da gösteri zamanı!”

Müzik gurubunun lideri, “Ve şimdi de, bayanlar ve baylar,” diye anons yaptı. “İlk kez karşınızda, alkışlarınızla... davul çalsın lütfen... Bay ve Bayan Fishkill!”

Larry ve Dana, yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle zengin resepsiyon koridoruna adımlarını atar atmaz iki yüz elli konunun hepsi neşeyle el çırpmaya başladı. Yeni evli çift, balo salonunun ortasına kadar gelip durdular ve müzik grubu “The Wind Beneath My Wings” adlı şarkıyı çalmaya başladı. Dana adına o kadar duygulanmışım ki müzik gurubu seçimleri üzerine tek bir ters yorum bile yapmamışım. Larry, gelinini dans pistinde uçururken konuk kalabalığının arasında Natasha’yı aradım. Onu, solundaki bir kadınla sağındaki bir adamın arasına sıkışmış halde gördüm, ama yanındaki adam Yüzen Ev sahibi miydi, anlayamadım. Adam, Natasha ve bir yüzen ev sahibi olmak için biraz genç görünüyordu. Nikâh esnasında Natasha bir-iki kez gözüme çarpmıştı, ama parti esnasında yanımdaki boş koltuk hakkında ne diyeceğimi düşünmekle o kadar meşguldüm ki kiminle birlikte olduğuna dikkat etmemiştim.

Evli çiftin özel şarkısı bitince grubun hoppa lideri bir başka sıkıcı dans parçası çalmaya başladı. Bu, masamı bulma sıra geldiğinin işaretiydi. Dört kişilik masada yanımdaki boş sandalyeyi bulmam gerektiğinin işareti. Dans pistine

doğru giden Ina Teyze'yle Charlie Amca'ya el sallayıp kırk iki numaralı masaya doğru ilerlerken, Natasha'nın da aynı şeyi yapmakta olduğunu gördüm. Kalabalığı gözlemleyerek elindeki gece çantasını masaya bıraktı ve oturdu. Daha ben masaya varamadan, birisi Natasha'ya dans teklif etti, o da kabul etti. Erkek arkadaşı olduğunu tahmin ettim. Yakışıklı. Adam, otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. Masaya çöktüm, sepetten aldığım bir ruloyu kemirmeye başladım, yanımdaki boş sandalye beni taciz ediyordu, ama emekleyerek masanın altına saklanmama yetecek kadar değil. Kendimi yarı iyi hissediyordum. Elimdeki akşam yemeği rulomu yarı kemirmiştim ki üzerimde gözler olduğunu hissettim. Bakışların geldiği tarafa dönünce kendimi sevimli bir erkeğin gözlerine bakarken buldum. Çok tatlı. Adam biraz Northern Exposure adlı televizyon dizisindeki Dr. Joel Fleishman'a benziyordu. Gülümsedi, küçük bir tebessümdü, sanki benim *boşta* olduğumdan emin olamıyormuş gibi. Ben de ona gülümseyemeden düğün davetlisi kitleleri aramıza girdi. Şarkı sona erdi.

Natasha, tek başına masaya geldi. "Selam, Jane! Çok güzel görünüyorsun."

Klişe bir sözün dediği gibi, hadi hayırlısı. "Teşekkürler, sen de." Elbette öyleydi. Hayatımda gördüğüm en ince kumaştan, soluk pembe, muhteşem bir elbise giyiyordu. Hafif pırıltılıydı.

Karşıma otururken, "Bil bakalım ne oldu?" dedi. "Bu sabah midem bulandı!"

Güldüm. "Ve sen bunun için mi heyecanlanıyorsun?"

“Ama ilk kez oluyor,” dedi. “Bebek yüzünden hissettiğim ilk fiziksel belirti.” Elini karnına koyup gülümsedi.

“Peki, Sam nerede?” diye sordum. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Natasha kalabalığa baktı. “Gelmiyor.”

“Gelmiyor mu?” diye tekrarlardım. “Uçak mı bulamadı?”

Natasha, ayaklarına bakarak, “Umursamıyor, daha doğru olur,” dedi. “Birkaç hafta önce benden ayrıldı. Bunu sana söylemek istedim, ama yapamadım.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Her zaman olduğu gibi gerçek anlamda masaya düşmüş olan ağzımı kapattım. Onu son derece iyi anlayarak “Ah, Natasha,” dedim. “Çok üzgünüm. Ne zaman oldu?”

Grup, bir Shania Twain şarkısını öyle yüksek sesle çalıyordu ki konuşabilelim diye Natasha, sandalyesini masanın karşısından yanıma taşımak zorunda kaldı. “Senin evine gelip ağladığım o geceyi hatırlıyor musun? Sam bana ilişkimizin bittiğini, bir başkasıyla tanıştığını, benim çok alakaya muhtaç ve yapışkan olduğumu söylemişti.”

“Peki ya bebek? Sevinçten havalara uçtuğunu sanıyordum...”

Natasha derin bir nefes aldı. “Sana yalan söyledim. Durum tam tersiydi. Beni kasten hamile kalmakla suçladı, sonra da babasının o olmadığı konusunda ısrar etti, ama gene de kürtaj masraflarını karşılayacağını söyledi. Bir süre her şey sallantılıydı. Bu yüzden birkaç haftalığına New York’a kaçtığıma memnun olmuştum. Bunun üstesinden geleceğimizi düşünmüştüm. Hamile olduğumu öğrendiğimde, bunun onu

etkileyeceğini ummuştum. Ama yanılmışım.” Natasha’nın sesi titredi, bir an gözlerini kapattı. “Beni çok kırdı. Sana yalan söylediğim için bana kızgın mısın? Sanırım bunu sesli dile getirmek için çok korkmuş ve aşağılanmışım, beni anlıyor musun?”

Biliyordum. Tanrım, biliyordum. Eğer onun kalbi ve benimki bu kadar sancılı olmasaydı, olayın tuhaflığına kahkahalarla gülerdim. Ayrıca Natasha, kocasız, erkek arkadaşsız ve anne-babasız halde anneliği karşılarken ben de düğün resepsiyonunu erkek arkadaşsız karşıladığım için (Ina Teyze’nin değimiyle) mızımızlanacak yüz bulduğumu hissettim. Ama arkadaşsız değil.

Gözleri, önündeki boş tabakta olan Natasha, “Sanırım şu an epey acınası halde olduğumu düşünüyorsundur, ha?” diye sordu.

Ona gülümsedim. “Aslında, senin oldukça mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sanırım tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Sana gerçekten hayranım, Natasha.”

Dudağını ısırarak bana baktı ve insanların kendilerini tutamamalarına sebep olan Natasha’nın bu olduğunu hemen anladım. On iki yaşında, Bayan Greenman’ın altıncı sınıfında olduğumdan beri öğrenmeye çalıştığım şey, nihayet açıklığa kavuşmuştu.

Natasha Nutley, zayıf yönünü göstermişti. O güzelliğin, gücün ve varlığından kaynaklanan mükemmellik beklentisinin altından, *kırılğanlık* gösteriyordu. Savunmasızlık değil. Korku değil. Kırılğanlık. Ve bu, *benim* hayatım boyunca göstermekten korktuğum tek şeydi. Kırılğan görünme kor-

kusu beni içeriye bakarken dışarıda tutmuş, hep savunmada ve kendimi korumak için saldırıya hazır beklemiştim.

Pırıltılı pembe dudaklarında bir gülümsemeyle bana, “Bence sen de oldukça harikasin,” dedi. “Peki, muhteşem doktor nerede?”

Grup tema şarkısı olan *Dirty Dancing*’i çalmaya başladığında neredeyse tamamen acısız bir şekilde, “Bir başkasıyla sevişiyor,” diye itiraf ettim. “O da beni haftalar önce terk etti.”

“Ah, hayır!” dedi Natasha. “Çok üzgünüm.”

Bir an kalbim tekledi. “O, sorun yok. Sana bir sır vereyim mi? Haziran ayında seninle Blue Water Grill’de ilk karşılaştığımızda, onunla tanışmamıştım bile.”

Başını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni etkilemek istedim, bu yüzden mülkiyet sahibi o muhteşem erkek arkadaş konusunda yalan söyledim. Sonra da düğüne getirmek için birini bulmak zorunda kaldım, ben de birkaç kör randevuya çıktım ve biri gerçekten işe yaradı: doktor olan Timothy. Yani, iki hafta öncesine kadar işe yaramıştı. Sonrasında, bu masada senin karşında rahat oturabilmek için onun yerini tutacak birini bulmaya çalıştım. Acınası durumdan bahset.”

“Ah, Jane.” Dudağını ısırды. “Sana kendini öyle mi hissettiriyorum?”

“Geçmiş zaman,” dedim. “Yıllar önce Forest Hills’deyken öyle hissediyordum. Ama sanırım seni tanıyıncaya kadar bu duyguyu yanımda taşıdım. Ama sonra senin de benim gibi, herkes gibi bir insan olduğunun farkına vardım.” Bunu

ne zaman fark etmiştim? Şu anda, belki de. Ya da belki onun hep nefret ettiğim yönü buydu. Yani, sahip olduğu her şeyle, o sadece bir kızdı, sadece bir kadın, aynı benim gibi.

Gülümsedi. “Yani, Timothy’yle bir araya geldiniz, sonra ne oldu?”

“Sonra, kızıl saçlı biri için beni terk etti. Aslında onları bir barda yakaladım.”

Natasha başını iki yana salladı. “Erkekler iğrenç, ha?”

“Kesinlikle öyleler.”

“Aynı zamanda harika yaratıklar olmaları ne kötü,” diye ekledi. “Ve dayanılmaz ve çok tatlılar ve onlarsız yaşanmıyor.”

“Evet, biliyorum.” İkimiz de güldük.

Natasha buzlu suyundan içti. İçinde bir parça limon yüyordu. “Aslında, şuradaki adam, gerçekten sevimli olan, son on dakikadır sürekli sana bakıyor.”

Ha. Bizden tarafa bakmakta olan herhangi bir adam, Natasha’ya bakıyor olurdu, bana değil. Natasha’nın gözüyle işaret ettiği tarafa baktım. Bu, *Northern Exposure* Adamdı. Adam gerçekten çok sevimliydi. Ve gerçekten de beni kesiyormuş gibi görünüyordu. Birlikte olduğu kadın muhtemelen tuvalette olmalıydı. Böyle birinin yalnız olması imkânsızdı. Şu an müzik gurubu Britney Spears’tan “Hit Me Baby One More Time” şarkısını çalıyordu. Dans pisti genç-yaşlı konuklarla doluydu.

Akşam yemeği rulomdan bir parça daha kopardım. “Oldukça tatlı,” diye Natasha’ya katıldığımı belirttim. “Belki şansım yaver gider de beni dansa kaldırır.”

Natasha, “Sen *onu* kaldırabilirsin,” diye belirtti.

“Belki sonra.” Ya da, belki asla. Kısa süre içinde tekrar reddedilmeye hazır olurdum, ama bir düğün için yeterince doymuştum. Natasha’ya, “Sam konusunda üzgünüm,” dedim. “Her şey yolunda mı?”

“Şey, aslında adım adım ilerliyorum ve sadece bebeği düşünüyorum, onun için iyi ve doğru olanı yapıyorum.”

“Bu iyi fikirmiş gibi görünüyor,” dedim.

Natasha, “Aslında yine yalan söylüyorum,” diye itiraf etti. “Ölümüne korkuyorum. Gerçekten korkuyorum. Ama yine de atlatırım, diye düşünüyorum. Anneliği yani. Bu bebeği şimdiden çok seviyorum, Jane. Ne kadar sevdiğimi anlatamam.”

Ona inandım ve gülümsedim. “Bence sen harika bir anne olacaksın. Kesinlikle.”

Sırıttı ve su bardağını kaldırdı. Ben de benimkini kaldırdım. “Bu, başımızı dik tutmanın ve her şeyi anlayanın şerefine.” Bardaklarımızı tokuşturduk.

“Peki, artık sürekli New York’ta mı kalacaksın?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet. Burası evim. Ayrıca Daphne Halan’ın ve benden nefret etseler bile ailemin yakınında olma duygusunu seviyorum.”

“Bence annenle baban da yelkenlerini suya indirecekler, Natasha, buna inanıyorum. Halanla amcan o konuda çalışacaklarına söz verdiler, değil mi? Ve burada kaldığına göre, belki bir sonraki Flört Gecesi Yuvarlak Masası’na sen de katılmak istersin.”

“O da ne?” diye sordu.

“Ben ve Eloise – Posh’ta terfi ettiğim gün onunla tanışmıştın, hatırlıyor musun?” Natasha başını aşağı yukarı salladı. “Ve arkadaşımız Amanda. Her cuma gecesi bir bara veya restorana gider, saatlerce konuşuruz. Bu geleneği altı yıldır sürdürüyoruz.”

Natasha’nın etkilendiğini görebiliyordum. “Gelmeyi çok isterim. Davetlerden konu açılmışken, Forest Hills Lisesi mezunlarının Ekim buluşmasına katılıyor musun?”

On yıllık lise mezunları toplantısı. “Bunu planlamıyorum. Sen?”

“Eğer sen de gelirsen, isterim. O toplantıya yanımda arkadaşım olarak sen varken katılmayı çok isterim, Jane.”

Şimdi etkilenme sırası bendeydi. “Anlaştık.”

Yine üzerimde gözler olduğunu hissettim. Yine *Northern Exposure* Adamdı. Bir an gözlerimiz kilitlendi, sonra onun dikkati yanında oturan yaşlıca bir adam yüzünden dağıldı. Önümüzü o kadar çok insan kapatıyordu ki sağındakinin kim olduğunu bir türlü göremiyordum. Çıktığı kadın mı? Yanında bir başkası varken beni mi kesiyordu?

Natasha, “Onu dansa davet et,” diye beni dürttü. “Hadi. Risk al.”

Altdudağımı emdim. “Ya hayır derse?”

“Ya evet derse?”

“Evet, ama ya *hayır* derse?”

Natasha güldü. “Peki, ya *evet* derse? Git hadi.”

Cesaretimi kaybetmeden önce ayağa kalktım. Ama *Northern Exposure* Adam da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki bir

anda yanımda bitiverdi!

Yeni başlayan bir Madonna şarkısıyla bana “Dans etmek ister misiniz?” diye sordu. Bir seksen üç boy. Frak. Kah-verengi dalgalı saçlar. Koyu kahve gözler. Mükemmel bir cilt. Otuz, belki otuz bir? Şirinliğin de ötesinde olduğunu söylemiş miydim?

Gülümsedim. Bu, duble Fleischman’s için yeterli bir cevaptı. Elimi tuttu ve beni kalabalık dans pistine götürdü. Geride kalan Natasha’ya bir bakış atıp sıırttım. Bana baş-parmak yukarı hareketi yaptı ve kendisi de George Clooney görünümlü bir adamla piste fırladı.

Konuşmak veya adını bile sormak için aşırı gürültü vardı. Hiç konuşmadan dans ettik, gülümsedik ve flört ettik. Gurup daha sonra Backstreet Boys’dan bir parça çaldı ve ben kahkahalar atarak etrafta döndüm. Ve grubun şarkıcısı Frank Snatra’dan bir şarkının ilk sözlerini mırıldandığında, *Northern Exposure* Adam elimi tuttu, kendi elini de belime koydu ve bir anda Plaza’nın mini balo salonunda Frank şarkısıyla dans etmeye başladım. Frank sona erip de Abba’nın “Dancing Queen” şarkısı başlayınca, *Northern Exposure* Adam bir elini havaya kaldırıp beni işaretle bara davet etti. Gülümsedim, başımla onayladım ve adamı takip ettim. Tam barda sıralanmış beş tabureden birine, yanına oturacakken Ina Teyze ve Charlie Amca dans pistinden ayrıldılar. Abba kesinlikle onların hızına uygun değildi.

Ina Teyze kulağıma, “Grammy zevkten dört köşe oldu,” diye fısıldadı. “Seni Ethan Miles ile tanıştıracaktı, ama sen daha hızlı davrandın.”

Ha? Hâlâ Bay Çöp Yakıcıyı kakalamaya mı çalışıyorlardı? Ben kendi tipimi kendim bulabilirdim, size çok teşekkür ederim. “Onunla tanışmadım.” Şükürler olsun.

Ina Teyze, “Son üç şarkıdır kiminle dans ettiğini sanıyorsun?” diye sordu.

Ağzım açık kaldı. *Northern Exposure* Adam Ethan Miles miydi? Grammy’nin kapı komşusu? İnsanların gözü önünde çöpü dışarıya çıkaran, Charlie Amca’yla satranç oynayan ve Grammy’nin alışveriş poşetlerini asansörden eve kadar taşıyan Ethan Miles’in ta kendisi mi? O Ethan Miles, benim *Northern Exposure* Adamım mıydı?

Adam, barda bana doğru döndü ve bana bir bardak kırmızı şarap verdi. “Henüz adını bile bilmiyorum,” dedi, sesindeki hafif pürüzlü Teksas havası, onu olduğundan daha seksi yapıyordu.

Dudaklarım bir tebessümle yukarı doğru kıvrılırken, “Adım Jane,” diye cevap verdim.

O pürüzlü sesiyle, “Ben de Ethan,” dedi.

Kahkahama engel olamadım.

Kahverengi gözleri parlarken, “Bunu komik buldun, değil mi?” diye sordu.

“Bunu sana daha sonra anlatırım,” diye mırıldandım. “Bundan sonra?”

Ethan Miles, beni Plaza Otel’in mini balo salonunun dans pistinde döndürürken gözlerimi kapatıp yüzümü tavanı süsleyen minik, göz kırpan ışıklara doğru kaldırdım. Annemle babamın beni izlediklerinden emindim.

SON SÖZ

14 Şubat beni, sevgililer günü hediyemi takmış; Tiffany'den alınmış küçük, sevimli, elmas top küpeler– sevgilimin kollarında bir nişan partisiyle karşıladı. Yo, yo, yo. Bu *benim* nişanım değildi. Amanda ve Jeff'indi. Jeff, evlilik teklifini Yeni Yıl arifesinde yapmış, Amanda'ya bir kaya vermişti. Biz iki karat olduğunu düşünüyoruz. Parti, West Village'da yapılıyordu. Amanda'nın çok uzun boylu, çok sarışın ve çok Luisiana'lı ailesi, nişan için buraya uçmuşlardı.

Ethan ve ben, daha yeni, altıncı ay dönümümüzü Negril, Jamaica'da kutlamıştık. Ina Teyze, Charlie Amca, Dana, Larry ve Grammy, Ethan'ın bana orada evlilik teklif ettiğinden emin olmuşlardı. Ethan'la birlikte o yolda ilerlediğimize dair bir his taşıyordum, ama altı ayda, henüz birbirimizi tanımaya çalışıyorduk, hâlâ birbirimize âşık oluyorduk. Hayatımda ilk kez kendimi dünya kadar zamanım varmış gibi hissediyordum.

Dana ve Larry, Chappaqua’da, Clintonların ve Wellelerin yanında kocaman bir ev almışlardı; arka bahçelerinde peşe düzenledikleri barbekü partilerinde Fransa temalı mutfak eşyalarının tadını çıkarıyorlardı. Ethan’la birlikte ev kutlamasına ve barbekü partilerinden ikisine katılmıştık. Dana bana, artık, Grammy’nin hâlâ öve öve bitiremediği Ethan’la birlikte olduğumdan, büyük teyze Gertie’nin bütün parasına konabileceğimin şakasını yapmıştı. Kabul etmeliydim ki neden bu kadar abarttığını anlıyordum.

Hamileliği iyice ilerlemiş olan Natasha, ayakta durmuş, hamile olan diğer iki konukla sohbet ediyordu. Natasha ve Amanda, yakın arkadaş olmuşlardı. Ağustos ayında Natasha ilk kez Flört Gecesi Yuvarlak Masası’na katıldığında, Amanda’yla aralarında bir yakınlık doğmuştu. Eloise ile de yakınlaşmışlar, alışveriş arkadaşı olmuşlardı. Natasha’nın ailesi henüz yumuşamamıştı, ama Natasha, bebek doğunca yumuşayacaklarını umuyordu. Ben de öyle umuyordum. Natasha’nın Daphne Halası, bebeğin hediye partisine katılmaya söz vermişti ve içimden bir his, annesinin de gözlerinde yaşlarla çıkıp geleceğine dair bir his vardı. Bebeğin doğmasına dört haftadan az kalmıştı. Natasha, binlerce isim düşünülmüş, sonra şirin ufaklığın gözlerinin içine baktıktan sonra bir isim bulmaya karar vermişti. Biyografisini Şükran Gün’ünden birkaç gün önce tamamlamış ve ben, gereken düzeltmeleri yapıp Jeremy’den (bu arada geçen aralıkta Plaza’da sadece aile üyelerinin katıldığı bir törenle, *Vogue* uzmanıyla evlenmişti) bir sürü övgü almıştım. *Sekteye Uğratılmış Genç Yıldız*, önümüzdeki aralık ayında piyasaya çıkıyordu.

Natasha'yla, Remke'nin o çok istediği dizi sözleşmesini imzalayıp Remke'yi çok mutlu etmiştim. Bu seferkinin konusu kendine güven ve iyileşme süreciyle ilgiliydi, "seksi rehabilitasyon" değil. Natasha, ana hatları üzerinde sıkı bir çalışma yürütüyordu.

Geçtiğimiz altı ayda, Posh'ta bir sürü terfi olmuştu. İşçi Bayramı'nın hemen peşinden, Eloise, Yardımcı Sanat Editörlüğünden, Yardımcı Sanat Yönetmenliğine yükselmiş ve sonsuz mutlu olmuştu. Birileriyle çıkmaya ara vermeye karar vermiş, şu sıralar nikotin bağımlılığıyla savaşıyordu. Sigarayı Bırak seminerine bedava katılım hakkını kullanmıştı ve iki aydır sigara içmiyordu. Morgan Morgan, yardımcı editörlüğe terfi etmiş, her zamanki gibi fırsatçılığına devam ediyordu. Remke'ye gelince, annelik izninden intikam hırsıyla dönüp Backstreet Çocuk'la onun imzalayamadığı sözleşmeyi imzalamayı başardığından beri, eskisi kadar ortalıkta ona buna çatarak gezmüyordu.

Opera Adam, nam-ı diğer Archibald Marinelli, beni son derece memnun ederek geçen ay dairesinden taşındı. Şimdi onun yerinde çok sessiz genç bir kadın oturuyordu. O zamandan beri *oh* sesi dinleliyordum.

Ha, neredeyse unutuyordum: Natasha'yla birlikte ekim ayındaki lise mezunları gecesine gerçekten katıldık. Lisa ve Lora Miner kardeşler ve Jimmy Alfonzo gelmemişlerdi. Ama Robby Evers oradaydı. Hayır, kel değildi, aşırı kilo da almamıştı, ikinci el araba satıcısı da olmamıştı. Her zamankinden ve hep olmak istediği dünyayı gezen yabancı muhabirden daha iyi görünüyordu. Ve kendi gibi dünyayı gezen

bir muhabir olan, Tatiana adında bir kadınla mutlu bir evlilik yapmıştı. Ethan'dan benimle gelmesini istememiştim, çünkü zaten bir eşlikçim vardı. Natasha toplantının gözdesi olmuştu, doğal olarak ve tabii ben de, eğer söylemem gerekiyorsa. Beni New York Şehri'nin Bayan Çok Parlak ve Önemli Editörü olarak öne çıkarmıştı. Ayrıca toplantının bitiminde yapılan sınıf oylamasında ben, toplantının En Çok Değişeni seçilmiştim; Natasha'da En Az Değişeni.

Kazandığımız ödüllere epey gülmüştük. Natasha, asla zannedildiği gibi aynı insan değildi. Ve ben de daha yeni değişmeye başlamıştım.

Uzun yıllar bir yayınevinde editörlük yaptıktan sonra yazarlığa adım atan Melissa Senate'nin birçok kitabı bulunmaktadır.

Çocukluğunda Amerika'nın çeşitli eyaletlerini dolaşma fırsatı yakalayan, on dört yıllık New York macerasından sonra Boston'ın sahil kasabalarından birine yerleşen Senate, yazarlığa devam etmektedir.

Melissa Senate

BENDEN BAŞKA HERKES

*Herkes romantik aşkın gerçek sevgiyle aynı olmadığını bilir.
Her kadının hayatından kalbini kıran bir adam geçer. O adamlarla
evlenmezsin. Çılgınca âşık olduğun adamlarla evlenmezsin.
Seni daima sevecek, hakkında endişelenmen gerekmeyecek,
sana kendini güvende ve emin hissettirecek adamlarla evlenirsin.
Ne demek istediğimi biliyorsunuz.*

Yirmi dokuz yaşında, bir yayınevinde editör olarak çalışan zeki ve
esprili Jane Gregg aradığı aşkı bir türlü bulamamıştır. Üstüne üstlük,
altmış gün içinde nedime olarak katılacağı kuzeninin sosyal
düğününe yanında götürmek için birini bulması gerekmektedir.
Bunun için arkadaşlarının ayarladığı bi' dolu kör randevuya giden
Jane aradığını bulabilecek midir?

Daha önce sinemaya da uyarlanmış olan bu eğlenceli, mizah dolu
romanı yüzünüzde eksik olmayacak bir tebessümle okuyacaksınız.

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/martiyayinlari
i instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-186-428-0

9 786051 864280
internette sipariş: okuoku.com